virtual-project.eu

GEIGER

GUSTAF SKÖRDEMAN

GUSTAF SKÖRDEMAN

Seria: Sara Novak

Volumul 1

GEIGER

Original: *Geiger* (2020)

Traducere din limba suedeză și note de:
MĂDĂLINA GROSOIU

virtual-project.eu

3 TREI

2021

1.

Ceștile de cafea de la Royal Copenhagen rămăseseră pe masă, cu doar câteva picături pe fund, iar tăvile cu torturi și paharele cu suc fuseseră golite. Șervețele curate, cu picățele albastre, erau amestecate cu altele murdare. Fața de masă era plină de pete de cafea și firimituri, iar ici-colo se vedeau urme roșii circulare de la pahare. Plecând în grabă, cei mici lăsaseră scaunele în dezordine, departe de masă.

Doi dintre copii stăteau acum pe canapeaua Josef Frank. Ceilalți doi alergau țipând, agitați de la atâtea dulciuri. Din senin apăru o minge de tenis care, din fericire, nimeri între două dintre farfuriile-suvenir de pe pereți, care evocau diferite părți ale Europei: Berlin, Praga, Budapesta, Paris, Rostock, Leipzig, Bonn.

În ultima săptămână de școală, nepoții stătuseră la bunici, astfel încât părinții lor să poată pleca în vacanță în Bretania. Surorile Malin și Lotta își propuseseră să ajungă acolo înainte de începerea vacanței de vară, când jumătate din Suedia pleacă în Franța.

În ultima săptămână, bunicul Stellan se refugiase în birou, în timp ce bunica Agneta pregătise micul dejun și cina, îi dusese și îi adusese pe copii de la școală sau de la activitățile extrașcolare. Îi supraveghease de pe debarcader când se scăldau în serile neobișnuit de călduroase de la începutul verii. Tot bunica fusese cea care strângea în urma lor tuburile de snorkeling, aripioarele de înot, costumele de baie, ochelarii de înot, jucăriile și crema de plajă. Iar mai târziu, toate hainele, tabletele, încărcătoarele și manualele.

Acum veniseră ambele surori, împreună cu soții lor, ca să-și ia copiii acasă. Parcă toată casa răsufla

ușurată la gândul că în curând se va așterne din nou liniștea și totul va reveni la normal.

Ușa dinspre grădină era deschisă, iar Lotta se apropie de bătrânul ei tată, care îi arăta schimbările pe care le făcuse în ghivece și în straturile de flori. Știa deja majoritatea florilor, dar mai apăruseră și unele noi. Tatăl ei, Stellan, avea câteva flori preferate pe care le păstra, iar pe celelalte le înlocuia mereu cu alte soiuri.

Lui i se părea că florile arată cel mai bine înainte să înflorească, atunci când încep să se deschidă mugurii. În această privință, tatăl și fiica aveau opinii diferite.

Lotta îl asculta cu atenție pe tatăl ei, care îi vorbea cu entuziasm despre margarete galbene, nalbe de pădure, nemțișori, lăsniciori crescuți spontan, oregano, mentă, coada șoricelului și ghizdei. Lui îi plăceau florile, iar Lotta se gândea cât de mult timp petrecea el în grădină în copilăria ei. Nimeni nu avea voie să-l deranjeze pe tata aici, dar toată lumea știa întotdeauna unde se află.

Când Stellan se opri să-și tragă sufletul, Lotta se întoarse discret, prefăcându-se că admiră casa – casa elegantă, funcțională, pe care o cunoștea atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru și nu avea niciun motiv întemeiat s-o scruteze astfel. Ferestrele mari și cele două terase aveau o vedere minunată spre lacul Mälaren și spre Kärsön.

Apoi rămase cu privirea ațintită la poteca din grădină, la cele douăsprezece dale grele din piatră peste care trecuse de atâtea ori împreună cu sora ei și pe care tata Stellan le numea, în glumă, cei doisprezece pași spre o viață mai bună, deoarece duceau la șopronul din grădină. Înăuntru, avea la dispoziție tot ce îi era mai drag.

Lespezile fuseseră atât de greu de montat, încât Stellan spunea că vor rămâne acolo pentru totdeauna. Trecuseră patruzeci de ani de-atunci, așa că se putea spune că profeția lui se va împlini.

Îl privi pe tatăl ei. Avea optzeci și cinci de ani și mintea la fel de limpede ca întotdeauna, dar trupul îi era istovit de anii care trecuseră peste el. Atât de istovit, încât, când se rădea, rata unele porțiuni de pe gât. Fusese întotdeauna înalt, însă acum era gârbovit. Ochelarii cu lentile mari, pe care îi știa dintotdeauna și care erau semnul său distinctiv, îi cădeau mereu de pe nas, iar în spatele ramelor i se vedea privirea tulbure.

Lotta era aproape la fel de înaltă ca Stellan, dar altfel nu semănau prea mult. Tatăl avusese părul blond-cenușiu, al fiicei era negru. O moștenire de la bunica ei încăpățânată, după spusele lui Stellan. Și dacă privirea lui era prietenoasă și caldă, a Lottei era bănuitoare și sceptică.

— Vrei să ne așezăm puțin? întrebă Lotta, observând că tatăl ei obosise, deși el n-ar fi recunoscut niciodată.

Se așezară pe banca verde și scorojită de lângă șopronul din grădină. Stellan dădu deoparte bulbii de flori de pe o farfurie de carton și își făcu vânt cu ea, iar Lotta își șterse sudoarea de pe frunte. Era o căldură aproape nefirească în toată țara. Începuse în mai și nu era niciun semn că s-ar răcori nici acum, în iunie.

Stătuseră împreună aici de multe ori. Era o bancă pentru odihnă, aflată în apropierea uneltelor: aici puteai să-ți tragi sufletul, dar și să te pregătești de treabă.

Cel puțin teoretic.

În șopron erau grămezi de mobilă de exterior și unelte de grădină care nu mai fuseseră folosite de zeci de ani: sape, un aspersor, o stropitoare din cupru, hamacul cu dungi, acum mucegăit, și șezlongurile vechi, care scârțâiau și cu care fetelor le plăcea să se joace când erau mici. Făceau plajă printre nămeți încă din primele zile de primăvară, „se adăposteau” în zilele înnorate de vară și își închipuiau toată vara că șezlongurile erau bărci,

mașini, avioane, rachete sau diguri de pe care săreau într-o apă imaginară.

Când surorile crescuseră prea mari ca să se mai joace, șezlongurile au fost duse în șopron și de atunci zăceau acolo. În schimb, tata Stellan se odihnea pe ele în taină când muncea în grădină, dar îl dădea de gol scârțâitul lor ușor care răzbătea prin pereți. Acum șopronul semăna mai degrabă cu un monument al unei epoci apuse. Grădinarul Jocke – care venea la lucru cu regularitate, cu precizia unui ceas elvețian, deși se pensionase de mult – nu mai scotea în fiecare an decât masa. Și nici nu era plătit. Venea săptămânal la Stellan și la Agneta încă de la începutul anilor 1970, când aceștia, proaspăt căsătoriți, abia se mutaseră, și a continuat să vină și după pensionare, fără să-și anunțe vizita sau să fie chemat. Poate că avea nevoie de această rutină bine stabilită ca să nu clacheze.

Lotta întredeschise ușa șopronului și simți cum o izbește căldura. Din cauza caniculei, înăuntru era un adevărat cuptor.

— Când ai de gând să desfaci fereastra aia? întrebă ea, arătând spre bucata de placaj prinsă în cuie pe peretele din spate. Nu mai e niciun risc să te spionăm, ca atunci când eram mici.

— Nu, dar acum au apărut alți mici spioni, spuse Stellan zâmbind.

— Copiii stau toată ziua cu ochii în ecrane.

— O să-l rog pe Joa s-o dea jos. Fereastra dă către un minunat tufiș de arbuști, dar eu nu mai stau așa de mult pe-aici.

— Chiar deloc, aș spune, comentă Lotta, aruncând o privire spre șezlongurile ruginite.

— Poftim, îi zise Stellan Broman fiicei sale, întinzându-i o floare.

De câte ori venea în vizită, îi dădea câte un răsad de floare sau de ceapă din grădină pentru ghivecele ei micuțe din bucătărie, iar ea le accepta cu recunoștință.

— Ce este? îl întrebă.

— Nu știu. Cred că e clarcia. Jocke a plantat-o.

— Totdeauna dai vina pe altcineva, îi răspunse Lotta zâmbind.

Joachim era prezent dintotdeauna în viața lor, iar el și tatăl ei se tachinau tot timpul despre care știe cele mai multe lucruri despre flori. Dacă ar fi sinceră, ar recunoaște că probabil aflase mai multe despre plante și cultivarea lor de la Jocke decât de la Stellan.

Și totuși, își amintea din copilărie cu căldură de pasiunea tatălui ei pentru grădinărit, fiindcă asta îl făcea să stea mereu acasă. Nu la serviciu, nici în casă, înconjurat de colegi și prieteni. Nu la petreceri grandioase, nu la slujbă, doar cu truda liniștită printre straturile de flori.

În mod sigur, viața lui fusese foarte liniștită în ultimii treizeci de ani. Îi era dor, oare, de cea veche? Își dorea să mai fie în centrul atenției?

În orice caz, le asigurase o copilărie deosebită ei și lui Malin, o copilărie pentru care le invidiau toți prietenii lor. Oare ar fi fost mai bine dacă tata ar fi petrecut mai mult timp acasă și nu s-ar fi retras să se destindă în șopron sau n-ar fi evadat în grădină imediat ce ajungea acasă? Oricum, o aveau alături pe mama lor.

Și, fără îndoială, fusese palpitant să treacă prin casa lor atâtea fețe celebre, să vadă atâtea festinuri și petreceri, atâția adulți care făceau lucruri neobișnuite.

Oare viața socială intensă a părinților o făcuse atât de singuratică? Cu siguranță, moștenise de la tatăl ei hărnicia, dar când termina cu munca nu-și dorea să mai vadă alți oameni. Prefera să citească o carte. Sau, eventual, să se întâlnească și să stea de vorbă cu un prieten. Un *singur* prieten.

Țipătul unui copil le aminti că e timpul să se întoarcă la ceilalți. Ca de obicei, Malin rămăsese înăuntru cu mama Agneta.

Nu-i plăcuse niciodată grădina. „Ptiu, viermi și larve!” a fost verdictul ei la șase ani și așa a rămas.

Bruneta Lotta și blonda Malin. Sora mare, talentată, și micuța prințesă răsfățată.

Fiind o soră mică tipică, aproape parodică, Malin n-o ajutase pe mama lor nici la curățenie, nici la împachetat, nici la spălatul vaselor, constată Lotta. În schimb, găsise la mansardă o cutie cu vechituri și căuta în ea haine *vintage* pentru copiii ei.

— Chiar își doresc haine vechi? întrebă Agneta.

— Uite ce drăguț e ăsta, spuse Malin, arătându-i un costumaș din catifea albastru-deschis, de când era mică.

Malin era o copie a mamei sale, cu părul blond și cu sprâncenele negre. Era evident că Agneta fusese de o frumusețe izbitoare și, chiar și la cei aproape 70 de ani ai ei, încă mai atrăgea priviri când ieșea în oraș. Deși nici nu-și dădea seama. Atât mama, cât și fiica erau de o frumusețe care îi făcea pe oamenii cu care se întâlneau să le dorească instinctiv binele. Frumusețea lor parcă venea din interior și, prin urmare, nu stârnea invidia celorlalți.

În timp ce Malin și Lotta stăteau cu părinții lor, iar copiii se jucau, soții celor două surori se retrăseseră ca de obicei. Discutau ceva despre slujbă, despre mașini, despre o renovare a băii sau despre alte subiecte pe care le puteau găsi în comun. Christian purta o cămașă bine călcată și pantofi de lac, iar Petter era în pantaloni scurți și sandale. Nu se simțeau în largul lor împreună – un finanțist și un impresar –, dar nu s-ar fi simțit deloc bine în preajma marelui lor socru, legendarul prezentator de televiziune, așa că preferau să stea împreună. Niciunul nu era pasionat în mod deosebit de problemele care îl interesau pe Stellan: televiziunea din anii 1970 și 1980, călătoriile în Europa sau legătura dintre cultura clasică,

divertisment și educația maselor. Niciunul dintre ei nu-l putea cita pe Schiller.

După ce observă că bărbații se purtau ca de obicei, Lotta constată că și copiii făceau la fel. Fiii ei stăteau cu ochii lipiți de telefoanele mobile, iar cei doi copii ai lui Malin se certau. Molly striga că Hugo o lovise cu mingea de tenis în frunte și îi spusese să dea cu capul în ea. Mingea sărise în perete și apoi pe masă, între două căni de cafea.

Era timpul să îi ducă pe băieți la antrenament și să-i scape de copiii prost-crescuți ai lui Malin. O așteptau o mulțime de întâlniri; fusese plecată o săptămână întreagă. Noroc că avea Christian un serviciu cu program flexibil, iar copiii aveau programate activități pentru toată vara.

— Trebuie să mergem. Spuneți-i mulțumesc bunicii și duceți-vă să vă îmbrăcați.

Leo își aranjă bretonul și se duse la bunică-sa, o luă de mână și îi mulțumi; lui Sixten trebui să-i mai spună o dată, dar după aceea se duse și el.

Malin scotoci printre hainele rămase, băgă într-o pungă câteva și puse deoparte cutia. N-o mai duse la loc în mansardă, remarcă Lotta, cu convingerea că punga cu haine vechi pe care o luase soră-sa o să rămână nedesfăcută mulți ani.

Lotta deschise ușa de la intrare și îi lăsă pe copiii ei să iasă. Petter înțelese că era timpul să plece, intră și le mulțumi socrilor, apoi ieși și se urcă în mașină. Între timp, Lotta îi ajuta pe copiii lui Malin să se îmbrace. Soră-sa trebuise să-l caute pe Christian și să-i spună că sunt gata de plecare, apoi Lotta îi mână pe toți la cele două mașini de pe alee, în timp ce Malin o îmbrățișă pe mama lor.

Stellan se retrase în fotoliul lui de citit din sufragerie, un Pernilla uzat. Pe fundal răsuna plăcut oratoriul „Patimile după Matei”, înregistrarea clasică a lui John Eliot Gardiner din 1988, cu Barbara Bonney.

Agneta ieși pe treptele din fața casei, făcând cu mâna hoardelor care se retrăgeau. Din casă se auzi

un telefon sunând, iar ea le explică fetelor că trebuie să răspundă. Malin nu se putu abține să nu zâmbească și să nu comenteze că mama și tatăl ei erau singurii oameni care mai aveau telefon fix în casă.

— Tatăl tău vrea neapărat să-l păstreze, se scuză Agneta, după care intră în casă, în timp ce fiica ei cea mică se alătură familiei care o aștepta.

Agneta intră în birou și ridică receptorul mare, cu cablu spiralat, care aparținea unui vechi Dialog cu disc rotativ. Răspunse ea de obicei, spunând numele de familie.

— Broman.

La celălalt capăt se auzi o voce de bărbat care vorbea într-o germană stricată:

— Geiger?

Exact de ce se temuse.

O, Doamne.

Nepoții.

Dar auzi motoarele mașinilor pornind și își dădu seama că nu prea are de ales.

Făcu o estimare rapidă, răspunse scurt „Da” și închise telefonul.

Apoi se duse la etaj și intră în dormitor, trase sertarul noptierei, scoase manualele de instrucțiuni ale radioului cu ceas și cântarului de baie și luă un pistol Makarov mare și negru și un amortizor, pe care îl înșurubă pe el.

În drum spre sufragerie, încărcă arma și constată că părea funcțională, deși nu mai fusese folosită de mult timp. În orice caz, fusese curățată și unsă.

Se apropie de soțul ei venind din spate și din lateral și-i puse țeava pistolului la tâmplă.

Apoi apăsă pe trăgaci.

Sângele stropi cartea, care căzu din mâna lui Stellan. „Faust” al lui Goethe, în original.

Nu făcuse prea mult zgomot, dar tot fusese mai gălăgios decât își amintea ea, așa că, pentru siguranță, coborî arma și se duse la fereastra din sufragerie.

Afară, surorile păreau să discute ceva, pentru că nu plecaseră încă, dar chiar atunci Lotta se despărți de soră-sa și o luă spre mașina ei.

Se mai uită o dată spre casă în timp ce se așeza pe scaun, o văzu pe maică-sa uitându-se pe fereastră și îi făcu veselă cu mâna. Malin urmări privirea Lottei și făcu același lucru.

Ținând arma ascunsă la spate, Agneta le răspunse la salut cu mâna liberă. Fiicele ei lăsară geamurile din spate ale mașinilor și-i îndemnară și pe copii s-o mai salute o dată pe bunica. Copiii se conformară, iar bunica le zâmbi, gândindu-se că făcuse tot ce era mai bine pentru minunații ei nepoți.

2.

— Au sunat.

Karla Breuer își ridică privirea din carte și o îndreptă spre Strauss. Mica Ghiulea, cum îl numea ea. Scund, plinuț și extrem de eficient.

Știa că el îi spunea Fantoma Albă, din cauza părului ei lung și alb, a ochilor albaștri și a hainelor imaculate. Și pentru că o privea ca pe o rămășiță a trecutului, ca pe o fantomă a unor vremuri de mult uitate.

— Cine? întrebă Breuer. Și de unde?

— Din Beirut. La Stockholm, răspunse Strauss și văzu pe fața Fantomei că nu se așteptase la așa ceva.

Era unul dintre multele numere de telefon pe care le urmăreau, unul despre care nu crezuse nimeni că va mai fi folosit. Probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care departamentul lui Strauss și al lui Breuer mergea atât de prost, că nimeni nu le lua în serios activitatea. Parcă atunci când renunțase la sediul din Pullach și se mutase la Berlin, serviciul de securitate voise să lase în urmă lumea veche. Breuer susținea însă cu încăpățânare că trecutul nu dispărea niciodată.

Breuer era singura din departament implicată în combaterea terorismului când numărul de telefon din Stockholm fusese clasificat ca fiind activ. Iar asta se întâmplase cu mulți ani în urmă. Se pare că acum fusese reactivat, contrar tuturor așteptărilor.

— Atunci trebuie să plecăm.

Breuer se ridică și trecu pe lângă Strauss fără să-l privească. Nu se împrieteniseră cu adevărat în cei patru ani de când lucrau împreună, dar acum aveau o responsabilitate comună.

Decizia însă îi aparținea lui Schönberg.

Când Breuer trecu pe lângă el, Strauss aruncă o privire în biroul ei. Nu văzu niciun monitor deschis; niciunul dintre calculatoare nu era pornit.

Pe de altă parte, văzu teancuri de cărți și rapoarte. Nu înțelegea cum i se permite să lucreze în acest domeniu cuiva care nu folosește instrumentele digitale. Pe cine avea la mână? Probabil că în cele patru decenii de muncă în serviciile de securitate, adunase foarte multe secrete. Se întoarse grăbit și o urmă.

Nu mai era prea multă lume în clădire. Cei mai mulți se mutaseră deja în noul sediu din Berlin, cea mai mare clădire administrativă din țară, care costase un miliard și jumătate de euro.

Dimensiunile și poziționarea acestuia în centrul Berlinului îi duceau probabil pe arhitecți și angajați cu gândul la proiectul vechiului sediu al Stasi, fostul serviciu est-german de securitate, dar era evident că nu-și bătuse nimeni capul cu așa ceva.

Într-o societate liberă, astfel de activități oculte nu mai păreau înspăimântătoare.

Breuer bătu la a șasea ușă de pe coridor, care ducea în biroul lui Schönberg, și intră înainte să ajungă și Strauss acolo.

Schönberg stătea la birou, cu un teanc de dosare în față. Probabil că le închisese când auzise bătaia în ușă. Chiar și aici, în interior, aveau secrete unul față de celălalt.

— Geiger a fost activat, spuse Breuer.

Schönberg nu răspunse, dar îi aruncă o privire care spunea „Și ce?”

— Asta înseamnă că va fi activat și Abu Rasil, adăugă Breuer. Îl putem prinde.

— Crezi că mai trăiește? întrebă Schönberg. După mai bine de treizeci de ani de tăcere?

— Trăiește. S-a retras, dar a fost reactivat. Nu ar fi dat telefon la Stockholm dacă Rasil n-ar mai fi trăit.

— Și ce ar mai putea face el acum?

— Dacă a fost reactivat după trei decenii, probabil că e vorba despre ceva ieșit din comun. Trebuie să mergem.

Schönberg nu spuse nimic.

— Ce rost mai are departamentul nostru dacă nu luăm în serios avertismentele pe care le primim?

Schönberg o privi în tăcere.

— Exact pe asta se bazează și ei, continuă Breuer. Pe faptul că nimeni nu mai crede că Rasil trăiește. Și că nimeni nu va face nimic.

— Cât de siguri sunteți de această informație? întrebă în cele din urmă Schönberg.

Breuer se uită la Strauss.

— Absolut siguri, spuse Strauss, înțelegând că asta aștepta Breuer.

Se obișnuia ca șeful de departament care se pensiona să recomande un succesor, iar Strauss ar fi fost fericit să-i preia funcția. În plus, nu mai erau mulți ani până când rămânea vacant și postul de șef de departament al lui Schönberg. Strauss își vedea înainte întreaga carieră.

— Mai ai patru luni până la pensie, Breuer. Trimite-l pe Strauss.

Breuer nu-i răspunse, iar Schönberg oftă.

— De cât timp îl vânezi pe Abu Rasil? De patruzeci de ani?

— L-am urmărit zece ani, după care a dispărut. Și era cât pe ce să-l prind de mai multe ori.

— Sau cel puțin așa crezi tu.

— Chiar vom lăsa să ne scape cel mai dur terorist pe care l-am urmărit vreodată?

Schönberg își scoase ochelarii de citit și se frecă la baza nasului. Apoi se uită la subalternii săi.

— Abu Rasil este un mit, spuse el. O legendă pe care au lansat-o palestinienii în anii 1970 ca să intimideze Occidentul.

— Exact asta ar vrea Abu Rasil să crezi.

— Teroristul cu puteri supraomenești. Că în spatele tuturor atacurilor teroriste comise în Europa în perioada aia s-a aflat practic un singur creier – asta-i o poveste prea bună ca să fie adevărată.

— Mi-l oferi drept cadou de despărțire? întrebă Breuer, privind spre șeful său cu ochii mijiți.

Atât Schönberg, cât și Strauss înțeleseră că n-avea de gând să renunțe.

— Du-te, spuse Schönberg. I-ai cu tine și pe Strauss și pe Windmüller. Dar aveți la dispoziție doar o săptămână.

— Plecăm imediat.

— Acum? întrebă Strauss.

— Chiar acum. Rasil e deja în acțiune.

Breuer se întoarse și ieși, iar Strauss alergă în biroul său, de unde își luă sacoul și arma de serviciu. Dacă mai avea nevoie de orice altceva, puteau să cumpere de pe drum. Nu însă și un pistol Glock 17 sau un sacou Zegna mărimea 60, făcut la comandă.

În biroul lui Strauss nu erau stive de cărți, în schimb existau la fel de multe monitoare ca în celelalte birouri, însă pornite, spre deosebire de ale lui Breuer. Strauss avea postere cu Nick Cave pe pereți și un Devialet Phantom Gold, cel mai bun sistem audio wireless din lume. După ce colegii săi se mutaseră la Berlin, Strauss își permitea să dea muzica tare.

Ezită o secundă în prag, dar apoi nu se mai putu abține. Porni Phantom-ul cu telecomanda și puse, de pe mobil, „The Good Son”.

One more man gone. One more man gone. One more ma-an…[1]

Divin.

Apoi ieși în grabă pe coridor și îl informă pe colegul său că va merge în Suedia. Windmüller era unul dintre polițiștii bine pregătiți a căror sarcină era să le garanteze siguranța și să le apere viața.

Obsesia lui Breuer în legătură cu Abu Rasil era bine cunoscută și controversată în întregul BND. Aceasta ar putea fi ultima ei șansă de a demonstra că Rasil nu era doar o legendă, că totul era adevărat și că ea avusese dreptate de la bun început.

Strauss nu mai știa ce să creadă, dar nu ar fi îndrăznit niciodată să se îndoiască de Fantoma Albă. În orice caz, nu în mod deschis și nu cât ea încă era în funcție. Breuer cunoștea foarte multe persoane sus-puse.

Niciunul dintre cei trei nu avea obligații de familie, așa că erau liberi să plece. Windmüller urcă în vehiculul de comunicații mobile, în timp ce Strauss îi deschise lui Breuer ușa BMW-ului. Nu-și dădea seama exact cât de serioasă era această misiune. Dar dacă Abu Rasil exista în realitate și fusese reactivat, atunci urma să se întâmple ceva măreț.

Ceva cu adevărat măreț.

3.

De îndată ce fetele plecară, se grăbi să se apuce de treabă.

Luă un rucsac din hol și urcă în grabă scările. Baia de acolo fusese cândva cel mai sigur loc. Din trei motive: te puteai încuia în ea, erai ferit de ochii celorlalți și nimeni nu te întreba ce faci acolo. În plus, numeroșii oaspeți ai casei foloseau întotdeauna toaletele de la parter.

Ar fi putut părea mai potrivit să îngroape lucrurile în grădină sau să se ducă în pădure, dar risca să n-aibă echipamentul la îndemână când ar fi avut nevoie de el. Se gândise deja la asta.

Acum nu mai avea timp. Cu siguranță erau deja în drum spre ea.

Singura întrebare era cât de departe se aflau.

Și cine erau.

Suportul pentru hârtia igienică nu se clinti, oricât de tare îl lovi, așa că fu nevoită să dea fuga la subsol și să aducă un ciocan. Demult, când pusese pachetul în peretele băii și îl acoperise cu faianță, nu se gândise cum avea s-o spargă și nici cât zgomot ar face.

Dar acum n-o auzea nimeni.

Lovi cu ciocanul cât putu de repede și de tare, iar faianța crăpă de la prima încercare. Continuă să bată ca să îndepărteze toate resturile plăcii, dezlipi marginea ruptă a izolației de dedesubt, apoi băgă două degete înăuntru și reuși să scoată pachetul de urgență, înfășurat în mușama.

Era un teanc gros de bancnote de 1.000 de coroane, dar își dădu seama că nu mai erau în circulație. Așa că apelă la banii pe care îi avea în casă. Din fericire, aveau întotdeauna ceva bani într-o cutiuță din tablă aflată în bucătărie.

Se aflau acolo și trei pașapoarte cu nume diferite, dar, bineînțeles, toate erau expirate de mult.

Găsi parola pentru transmițătorul radio.

Cheile mașinii – mai exista măcar mașina? Oare când a verificat-o ultima dată?

Manualul de supraviețuire în izolare, pe care îl luă cu reținere.

Capsulele cu cianură, Dumnezeule.

Nu pusese și pistolul aici, pentru că își dorise să-l aibă la îndemână și alesese noptiera, inventând și o poveste încurcată în legătură cu o moștenire de la tatăl ei, pentru cazul în care l-ar fi descoperit cineva.

Se opri. S-a auzit oare o mașină?

Merse repede la fereastra din holul de la etaj, dădu ușor la o parte jaluzeaua și privi în stradă.

Nu se vedea nimic.

Dacă ar veni, ar parca în fața casei? N-ar rămâne la o oarecare distanță, de unde să se furișeze? Ce ar crede oamenii din acest cartier select dacă ar vedea bărbați misterioși strecurându-se prin curțile lor?

Nu, cel mai ușor ar fi fost, desigur, să tragă mașina până aproape de casă, să parcheze pe stradă și să dea impresia este vorba de o intervenție normală. Ar putea chiar să folosească o mașină de curierat sau o camionetă pe care să scrie „instalator”. Ceva de care să nu-și amintească nimeni.

Dar încă nu ajunseseră. Nu-și dădea seama dacă avea la dispoziție ore, minute sau doar secunde.

Trebuie să continue pregătirile.

•

— Păpușa mea banană! strigă Molly.

— O luăm data viitoare când venim la bunica, spuse Malin.

— NU! țipă Molly.

Malin oftă.

— Cred că trebuie să ne întoarcem, îi spuse ea lui Christian.

Știa cât de mult ținea Molly la figurina lunguiață din pânză galbenă, cu zâmbet larg. Păpușa-banană

nu era doar o simplă jucărie de pluș, ci partenera ei de joacă, iar dacă nu se întorceau după ea, fata ar fi plâns până când ar fi recuperat-o.

Christian aruncă o privire rapidă spre Rolexul său GMT-Master II. Versiunea Pepsi, de care era mai mult decât mândru.

— La naiba. O să pierdem toată ziua.

Dar n-aveau de ales.

Tocmai trecuseră de Brommaplan, unde ar fi putut să întoarcă, dar el reacționă prea târziu și trebui să meargă până la sensul giratoriu și să-i dea roată ca să se poată întoarce.

A naibii păpușă.

•

Timpul se scurgea repede, așa că merse din nou în baie, luă pachetul cu ciment instant și făcu un amestec cu puțină apă în paharul în care stătea periuța de dinți, întinse cimentul pe spatele plăcii de rezervă, care stătuse ani buni lângă punga cu ciment, în fundul sertarului ei din dulapul din baie, apoi puse placa peste deschizătură și trase coșul cu prosoape în fața ei. La o examinare atentă, n-ar fi putut păcăli pe nimeni, dar ar obține câteva zile care i-ar putea fi de-ajuns. Important era să câștige timp.

Îndesă paharul periuței de dinți și cioburile de faianță în rucsac, împreună cu banii și cu pașapoartele. Apoi coborî în bucătărie și își pregăti un pachet cu mâncare. Îi veni brusc ideea inspirată să dea o fugă până în garaj și să-și pună în bagaj încărcătorul de baterie.

Bine. Ce mai era de făcut?

Trebuia să încurce puțin lucrurile.

Cum?

Cutia de bijuterii. Portofelul lui Stellan. Încă vreo câteva lucruri.

Micul tablou al lui Munch din baia oaspeților.

Trebuia să strângă totul în rucsac.

Și apoi să tragă niște sertare și să le răvășească.

Ce altceva?

Exact. Să găsească un motiv. Îi luă ceva timp să se gândească la unul.

Se uită la ceas.

Trecuse deja mult prea mult timp.

Trebuia să plece.

Era conștientă că nu putea folosi mașina ei și a lui Stellan, așa că se duse la șopronul din grădină și scoase vechea bicicletă roz cu mânere albe care zăcea acolo de mulți ani. Fusese, probabil, a uneia dintre fete, deși nu-și amintea s-o fi văzut vreodată pe vreuna dintre ele mergând cu bicicleta.

De-a lungul anilor, bicicleta fusese acoperită treptat cu greble, lopeți, mașina de tuns iarba, roabe, șezlonguri și diverse scânduri care ar fi putut fi utile într-o bună zi. Între cadru, ghidon și roțile din față se încurcase un furtun de grădină uzat. Deși lanțul nu mai fusese uns de mult și cauciucurile erau aproape dezumflate, se putea merge cu ea.

Oare o vedea vreun vecin? Vecinii urmau să fie interogați și nu voia ca vreunul dintre posibilii martori să observe vehiculul cu două roti. Având în vedere cât de rar se interesează de ea fiicele ei, va trece vreo săptămână până să se îngrijoreze. Până atunci, măcar o să se poată feri de poliție.

Mai rău era cu ceilalți.

Cu cei care sunaseră.

Și cu cei care probabil că ascultau.

N-avea idee cât timp mai avea la dispoziție.

Ore sau zile?

Sau poate aveau să se mulțumească doar cu conversația și o să aștepte pur și simplu rezultatul? Era greu de crezut, iar acum chiar trebuia să se grăbească.

Intră în casă, să mai arunce o privire. Apoi se uită pe geamul ușii de la intrare. Nu era nimic neobișnuit afară, își încheie jacheta și își puse un fes pe cap. O să-i fie cald, dar trebuia să se camufleze cumva.

În cele din urmă, merse și își sărută soțul mort pe creștet.

— Mulțumesc pentru anii petrecuți împreună. Ține-mi pumnii.

Îl mângâie pe obraz și apoi ieși, se urcă pe bicicletă și se îndepărtă pedalând.

În clipa în care Agneta Broman dispăru în curba de pe Grönviksvägen cu bicicleta ei veche, BMW-ul M550d xDrive Touring negru al lui Malin Broman-Dahl venea pe Nockebyvägen și intra pe Grönviksvägen, la doar câteva sute de metri depărtare de casa părintească de la numărul 63.

4.

Zgomotul era asurzitor. Mașinile claxonau, iar sistemele de sonorizare ale absolvenților din camioanele împodobite răsunau ca la Summerburst[2]. Erau hituri vechi, amestecate cu piese *house* la volum maxim. Muzica vuia așa de tare din toate mașinile, că zgâlțâia ferestrele grandioaselor case de piatră.

Baloane, sticle de șampanie, steaguri albastru cu galben. Aglomerație.

Tineri plini de așteptări și speranțe.

Părinții, bunicii și celelalte rude se îndreaptă spre ceremonia de absolvire purtând pancarte cu prenumele elevilor, poze cu ei de când erau mici și clasa în care erau la școală. Apartenența la clasa socială era marcată prin calitatea ceasurilor, a hainelor și a genților. Și prin mărcile mașinilor, pe care le parcaseră, într-un total dispreț față de ceilalți, pe toate străzile din jurul liceului Ostra Real. Polițiștii de la circulație le dădeau târcoale, așteptând să treacă cele cinci minute regulamentare, după care puteau să dea amenzi. Erau ca niște hiene care stăteau la pândă, ca să le fure leilor prada rămasă nedevorată.

Chiar și capătul de obicei pustiu al Artillerigatan era ticsit de oameni care se îndreptau spre curtea școlii de elită. Treceau directori bătrâni, cu șepci de absolvire îngălbenite de vreme, soții de lux, machiate strident și nemulțumite că nu-și puteau afișa blănurile și pe timp de vară, și tineri cu părul pieptănat peste cap, care, încă din primul an după absolvirea liceului, fondaseră deja două-trei companii proprii. Încă se poartă pantalonii verzi și roșii pe aici, remarcă Sara.

Un adevărat circ, doar pentru că o adunătură de adolescenți a absolvit școala. Fără niciun viitor.

Bucurați-vă de ziua asta, le spuse ea în gând, stând în căldura ca de saună din mașină. *Pentru că*

mâine veți fi simple statistici. Șomeri și fără adăpost. O problemă pentru societate. Bucurați-vă cât mai puteți.

Când văzu trecând un tată mândru, cu o pancartă reprezentând o Ebba în vârstă de trei ani, Sara își dădu seama că nu comandase și ea una la fel pentru Ebba ei.

Își notă în calendarul din telefonul mobil. Imediat ce se termină festivitatea: de comandat o pancartă pentru fată.

Pe frunte și pe obraji îi curgeau șiroaie de sudoare. Spatele i se udase complet.

Sara și David veniseră din timp, așa că găsiseră un loc de parcare complet legal, lângă zidul lung dinspre liceul Östra Real, vizavi de intrarea în clădirea de pe Artillerigatan numărul 65 pe care o supravegheau. Acum stăteau printre sticle goale de apă, ambalaje unsuroase de fast-food și cu o nevoie urgentă de a merge la toaletă.

David Karlsson. Și Sara Nowak.

Ca să nu atragă atenția în cartier, Sara își prinsese părul într-o coadă și își pusese o șapcă de baseball de la Ralph Lauren. Când își ridică șapca să-și șteargă transpirația de pe frunte, constată în oglinda retrovizoare că era momentul să-și vopsească iar părul. Era șatenă, dar avea rădăcinile roșcat-aprins. Arăta de parcă îi luase foc capul.

În copilărie, Sara fusese poreclită „indianca” din cauza părului roșu. Nu era tocmai logic și, pe termen lung, devenise agasant. I se mai spusese și „girafa”, pentru că era mai înaltă decât majoritatea băieților din clasă. Avea 1,77, la fel ca Naomi Campbell și Linda Evangelista. Înălțimea și pometii ei pronunțați au iscat, în adolescență, sute de replici de agățat stânjenitoare despre asemănarea ei cu un fotomodel. Atât de multe, încât până la urmă Sara și-a încercat norocul în această carieră, chiar dacă era convinsă că arăta ciudat.

Îi mersese relativ bine în modelling, dar își amintea cât de neplăcut era să aștepți contracte. Cum era prezentată ca un articol dintr-un catalog, din care clienții alegeau fete lipsite de respect de sine. Un cuier cu picioare de lungimea potrivită.

Nu-i stătea în fire să depindă de aprecierile și părerile altora despre aspectul ei. Așa că și-a reziliat contractul cu agenția și a început să practice arte marțiale, ca o supapă de eliberare a furiei acumulate în cursul selecțiilor și al interacțiunilor cu tot felul de fotografi libidinoși.

Acum era mândră de înălțimea ei și de culoarea părului, dar îl vopsise șaten, ca să nu fie recunoscută prea ușor când se afla în misiune. Nu-i plăcea deloc să stea lumea cu ochii pe ea. Îi displăcea mai ales atenția venită din partea bărbaților, pentru că investigațiile ei din domeniul prostituției o determinau să asocieze privirile provocatoare cu oamenii antipatici.

— La naiba, ce zăpușeală, spuse Sara și închise ochii, apropiindu-și fața de micul ventilator portabil de la Clas Ohlson pe care îl cumpăraseră ca să nu consume bateria mașinii folosind aerul condiționat.

— O să fie interesant să vedem cât durează până începe lumea să se plângă de căldură, spuse David. E prima vară caniculară din ultimele decenii.

Își mută privirea de la intrarea în clădire la ceas și înapoi.

— De cât timp stăm aici?

— Nu știu. De destul de mult timp. Probabil că și-a terminat treaba. Hai să mergem în următorul loc.

— Bine.

— Ce zici, l-am putea speria puțin, când iese? Să încercăm să-l intimidăm, chiar dacă nu-l putem aresta.

David aruncă o privire spre Sara.

— Asta nu-i hărțuire?

— Nu, îi arătăm numai că știm ce pune la cale. Doar îi verificăm actele și-i sugerăm că i-am putea da de veste nevesti-sii. Ăștia își închipuie că își pot vedea de treabă fără nicio consecință.

— Ori îi prindem în flagrant, ori îi lăsăm în pace.

— Uită-te în ce situație suntem. Putem prinde un tip, dar fata asta mai are azi încă zece clienți. Și alte sute de fete au mii de clienți, în tot orașul. Tot astăzi. Noi prindem câțiva pe care îi pedepsim, iar ceilalți continuă, ca și înainte. Nu e drept.

— Asta-i situația.

— Și e de rahat!

— Ce-i cu tine? De ce ești așa de nervoasă?

— Ți se pare chiar așa de ciudat? Nu e mai ciudat că tu nu ești nervos, în situația asta?

— Nu cred că rezolvi nimic dacă te enervezi.

— Ba e foarte bine să te enervezi. Îți dă putere să continui. Cum altfel aș putea să fiu? Să mă bucur? Ura, ce bine că există asemenea indivizi dezgustători!

— Asta-i o prostie. Lucrezi ineficient și te epuizezi. Nu poți face față în meseria asta dacă te enervezi pentru tot ce vezi.

— E timpul să se enerveze cineva din cauza rahatului ăstuia. Nu numai să încerce să găsească soluții, ci să se și enerveze.

— Trebuie să gândim problema pe termen lung.

— Nu vreau să gândesc pe termen lung, vreau să gândesc pe termen scurt. Uite-așa: Oprește-te! Acum!

David clătină din cap dezaprobator:

— Trebuie să-i facem să înțeleagă că fac ceva greșit. Furia nu-i o modalitate bună de comunicare. Iscă neînțelegeri, conflicte. Nu te ascultă nimeni dacă țipi, ci intră în defensivă.

— Dar crezi că are importanță cum acționăm? Situația oricum rămâne neschimbată.

— Și atunci ce vrei? întrebă David. Să salvăm fetele sau să-i prindem pe clienți?

— Amândouă.

— Dar care dintre ele e mai importantă?

Sara ridică din umeri.

— Încearcă să alegi una.

Ea stătu pe gânduri. Deși știa deja răspunsul.

— Să prindem clienții, spuse ea. Dacă n-ar fi oameni răi, n-ar exista victime.

— Eu mi-aș dori să salvăm fetele.

— Dar nu vor ajutorul nostru. Refuză să depună mărturie. Refuză să se mute în locuințe sigure. Refuză să coopereze cu noi.

— Trebuie să le câștigăm încrederea, obiectă David. O să dureze o vreme.

— „Încrederea”!? N-ar trebui să le fie ușor să aleagă între noi și o grămadă de proxeneți violenți? Între noi și să fie violate de zece ori pe zi de clienți dezgustători? Și poate chiar și ucise, în orice moment.

— Nu te mai recunosc, Sara. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Tocmai asta este problema. Indiferent câți cumpărători de servicii sexuale am prinde, mai sunt încă mii și mii care așteaptă la rând, cu scula în mână. De toate vârstele, de toate felurile, absolut de toate felurile. Nimic nu ajută. Ce zici de asta? Iar fetele nu vor să depună mărturie nici împotriva proxeneților, nici împotriva clienților.

— Se tem de ce ar putea urma după ce făptașii sunt închiși și noi o să ne ocupăm de alte lucruri. Se tem de răzbunare și de ce ar putea păți familiile lor.

— Sunt conștientă. Și, prin urmare, nu le putem ajuta. Nu-i putem identifica pe vinovați. De ce să ne mai batem capul, dacă oricum n-avem nicio șansă? N-ar fi mai bine să nu ne mai sinchisim deloc?

— Dacă nu ne ocupăm noi, atunci cine să se ocupe?

— Dumnezeu ăsta de ce nu face nimic?

David oftă.

— Nu începe iar…

— Ba da, încep. Mă scoate din minți că-l aduci în discuție pe Dumnezeu, în aceeași zi în care te ocupi de cazul unei adolescente care a fost violată în grup. Cum naiba poți?

David nu răspunse. Nu era prima dată când Sara se lua de credința lui. Se mai luase de vreo 70 de ori. Sau de șaptezeci ori șapte ori. Nici măcar nu părea curioasă să înțeleagă în ce credea el. El știa că meseria pe care o făceau ei nu era ușoară, dar și că fără credință nu ar fi putut să o facă.

— O credință într-un Dumnezeu care înseamnă să nu îndrăznești nici măcar să-ți recunoști identitatea sexuală în fața familiei tale! zise Sara. Ce fel de Dumnezeu e ăla?

— Problema nu e familia mea, doar ți-am mai spus! Lor pot să le spun orice. Este vorba despre toți ceilalți.

— La asta mă și refer. La niște habotnici care terorizează o familie pentru că are un fiu homosexual. Și asta se întâmplă în Suedia zilelor noastre! Ca să nu mai vorbim despre alte țări. Sudul Statelor Unite, Arabia Saudită, Polonia, Rusia. Aici nu e vorba despre religie, este vorba despre legitimarea urii, despre controlul omului asupra semenilor săi. Despre faptul că ești liber să ataci homosexualii, femeile și…

Sara scutură din cap și se opri. David ridică privirea și o văzu uitându-se fix spre intrarea în clădire.

— Vezi ce face fata! strigă ea și ieși repede din mașină.

David o urmări pe Sara fugind pe Artillerigatan spre Karlavägen. Apoi intră în grabă pe ușa pe care o filaseră. Știa că apartamentul se afla la etaj, cu vedere spre curte. Nu era prima dată când veneau aici.

Încercă ușa. Era încuiată.

— Deschideți! Poliția!

Nu-i rămânea decât să spere că înăuntru era cineva care era în stare să-i deschidă. Bătu tare în ușă și strigă din nou, iar după câteva clipe auzi niște pași, apoi zgomotul cheii în broască.

Ușa se deschise încet.

David știa că fata care locuia și lucra aici se numea Becky, așa că presupuse că ea era cea care deschisese. Dar nu-i era deloc ușor să-și dea seama, pentru că își ținea fața acoperită cu mâna. Iar ce reușea să vadă era plin de sânge.

— Ești rănită? o întrebă David. Adică, ești rănită grav? adăugă el, când văzu ochii femeii sclipind.

Era destul de clar că era rănită.

— Cum te simți? Îmi dai voie să văd?

David apucă ușor mâna lui Becky, iar ea îl lăsă să i-o dea la o parte. Părea să aibă nasul rupt. Și o arcadă spartă. Și doi dinți rupți. Și poate alții care i se mișcau.

— Chem ambulanta.

Becky scutură din mână, dezaprobator.

— Haxi, bolborosi ea, în timp ce își luă poșeta din cuier.

Scoase telefonul, scrise parola și i-l întinse lui David.

— Ce-i? Vrei să sun pe cineva?

— Mmm.

„Un taxi la Artillerigatan numărul 65. Becky. Spitalul Danderyd”. David se uită întrebător la Becky, ca să vadă dacă a ales spitalul potrivit. Femeia încuviință. „Serviciul de urgență”.

Apoi fugi din nou în stradă.

De unde știuse Sara?

•

Clientul observă încă de pe Tyskbagargatan că Sara îl urmărea, așa că grăbi pasul spre Karlavägen. Toate familiile cu pancarte se dădură la o parte din calea lui. Opri din mers toate mașinile, care oricum nu puteau rula cu mai mult de câțiva kilometri pe oră din cauza aglomerației.

Sara alergă pe aleea care separa sensurile bulevardului Karlavägen. Trecu pe lângă câteva camioane împodobite care se îndreptau spre Östra. Tot acolo se aflau și o mulțime de familii și prieteni ai absolvenților.

Bărbatul făcea slalom printre participanți și, dându-i la o parte, aproape se făcu nevăzut în mulțime. Sara fugea și sărea, evitând pietonii:

— Mișcați-vă! Idioților!

Unii protestau cu voce tare, altora li se citea dezaprobarea pe față. Aici nu era cazul să te împingi în aglomerație.

Pe Sibyllegatan, în fața chioșcului, se afla un Chevrolet Bel Air decapotabil din 1956 decorat pentru festivitate, al cărui șofer, așteptând nerăbdător să vireze pe Karlavägen, profită de un mic spațiu apărut în mulțime. Tânărul acceleră, dar fu oprit de Sara, care îi ateriză pe capotă.

— Idiotule! strigă ea continuându-și drumul fără să se gândească la durere.

Când trecu pe lângă Ica Esplanad, constată că o dureau glezna și umărul.

Clientul se îndepărta.

La naiba, n-o să reușească.

Sara smulse o sticlă de șampanie din mâinile unui domn scund, de vârstă mijlocie și cu barbă de țap, apoi o azvârli cu toată puterea către fugar.

Și îl nimeri.

Drept în spate.

Suficient de tare încât să-l facă să se împiedice, să intre într-un grup de tineri și să cadă.

În timp ce se chinuia să se ridice, Sara îl ajunse din urmă.

Se aruncă deasupra, își încolăci picioarele în jurul lui și îl imobiliza. Făcu o mișcare de foarfecă pe care o folosise de multe ori când se antrena în artele marțiale rusești sambo. Aflase că picioarele ei puternice erau deosebit de utile în această poziție și mulți tipi corpolenți au fost nevoiți să se

dea bătuți, blocați în strânsoarea ei de fier la antrenamente.

— Mă predau, strigă urmăritul, iar Sara slăbi puțin strânsoarea.

Simți o arsură în picior și văzu că individul avea în mână ceva strălucitor. Era un briceag, cu care o tăiase. Din fericire, era doar o zgârietură, nu era o rană adâncă.

Sara se aplecă, îi prinse degetul mic de la cealaltă mână și i-l dădu peste cap. Bărbatul scoase un țipăt ascuțit de durere, iar ea îl lovi din spate peste mâna în care ținea briceagul și-l dezarmă.

Apoi își strânse și mai tare cu picioarele.

— Dă-mi drumul! strigă el. Dă-mi drumul! Mă sufoci!

— Și tu m-ai înjunghiat cu un briceag, spuse Sara, pregătind cătușele. Dă-mi mâinile!

— Târfa dracului!

Sara îl strânse și mai tare.

— Dă-mi drumul! strigă idiotul. Este un abuz din partea poliției!

Apoi se întoarse spre cei din jur și-i îndemnă s-o filmeze, în timp ce-și ascundea cu precauție fața.

— Dă-mi mâinile, spuse Sara.

Și, în cele din urmă, el se supuse.

— Dă-mi-o și pe cealaltă.

Când Sara îi puse cătușele, slăbi strânsoarea picioarelor, iar el trase aer în piept, ca și când ar fi ieșit de sub apă și ar fi avut nevoie să-și recapete răsuflarea.

— Credeai că poți să scapi de mine? Așa-i?

Bărbatul întârzia însă să-i răspundă, iar Sara se aplecă înainte și îi țipă la ureche:

— Idiotule!

Apoi îi căută portofelul în buzunar, îi scoase permisul de conducere și îi făcu o poză.

Pål Vestlund. Numele unui nenorocit cumpărător de servicii sexuale. Avea chiar și verighetă pe deget.

— Nu te dai bătută niciodată.

Era David, care străbătuse în fugă mulțimea participanților la ceremonia de absolvire.

Ce-i drept, așa e, își spuse Sara. Nu se dădea bătută niciodată.

— Ce face fata? îl întrebă ea, cu ochii țintă la captiv.

— Doi dinți, nasul, o arcadă.

— Ticălosul dracului, spuse Sara, apucându-l pe Vestlund de păr și dându-i capul pe spate.

— Vă reclam, îngăimă el.

— Pentru ce? întrebă Sara. Pentru asta?

Și îi trase un picior în coaste.

— Sau pentru asta?

Și îi mai trase una între picioare. Vestlund țipă și se ghemui în poziție fetală.

— Sara! interveni David.

Se uită în jur, să vadă dacă filma cineva. Dar se părea că toată lumea stătea cu ochii la festivitatea de absolvire a școlii unde învățase Carl Bildt.

— M-am dezechilibrat și am căzut peste el, spuse Sara, după care adăugă: De ce să scape el mai ușor decât Becky?

— Încetează.

— M-a înjunghiat, spuse Sara, arătând rana de pe coapsă, care încă sângera.

— Bine, dar nu trebuie să fim și noi ca ei, spuse David. De unde știi că el a bătut-o?

— Are sânge pe încheieturile degetelor.

— Doar atât?

— Cum adică doar atât?

— Nu, vreau să întreb dacă era suficient. Ca să-ți dai seama. Și să observi de la distanță.

— Uită-te și tu.

— Da, acum observ. Dar n-aș fi observat de peste drum.

— Bine, sus cu nemernicul, îl arestăm. Pentru cumpărare de servicii sexuale, agresiune în formă gravă, rezistență violentă împotriva poliției. L-am dezarmat de briceag. Ar trebui să fie pe aici, pe undeva.

David îl căută și apoi îl ridicară amândoi pe Pål Vestlund în picioare.

Sara simțea adrenalina pulsându-i în tot corpul. Nu prea credea în teoria catharsisului – ideea că folosirea forței ar fi o supapă care te calmează, folosită de mulți antrenori de arte marțiale ca argument pentru a-i lăsa pe tinerii infractori să se antreneze la cluburile lor. Sara era convinsă că, din contră, aceasta accentuează agresivitatea. Cu cât se antrena mai mult și cu cât își descărca furia, cu atât devenea mai agresivă.

Chiar și Martin și copiii începuseră să observe că îi sărea țandăra din ce în ce mai ușor. Și era suficient să te uiți la huliganii din fotbal – nu deveneau nicidecum mai puțin violenți dacă se băteau între ei. Într-adevăr, uneori îi venea greu să-și recunoască propria violență, dar, pe de altă parte, era plăcut să se bucure, din când în când, de astfel de momente. Era duplicitară în privința asta.

Pe drum spre mașină, Vestlund își ținu capul aplecat ca să-și ascundă fața, în caz că ar fi trecut pe acolo vreun cunoscut.

Când ajunseră în dreptul cafenelei Foam, Sarei îi sună telefonul. Își dădu seama după sonerie că era Anna, fosta ei colegă de la Academia de Poliție, care lucra acum la brigada criminalistică din Värsterort. Pentru Anna alesese ca ton de apel, mai mult în glumă, „Somebody that I used to know” a lui Gotye. Adevărul era că Sara încă îi cunoștea foarte bine gusturile. Anna era una dintre puținele ei prietene, dacă nu cumva chiar singura.

— Sper să nu fie ceva nasol, spuse Sara când răspunse la telefon.

— E cam nasol, spuse Anna.

— Mi-ar plăcea să fie vorba despre o invitație la bere sau așa ceva.

— Și, când colo, e vorba despre o crimă petrecută în Bromma.

— Înțeleg. Victima e o prostituată?

— Nu, doar un client foarte *kinky* ar putea prefera așa ceva, spuse Anna. E vorba despre un bărbat de optzeci și cinci de ani, împușcat în cap.

— Înțeleg… un cumpărător de plăceri sexuale?

— De fapt, nu are nimic de-a face cu serviciul, este pur personal. Cred că îl cunoști pe bătrân. Sau îl cunoșteai.

Familia, vecinii, prietenii, vechii colegi: îi trecură prin minte nume și fețe. Fusese ucis un bătrân. Cineva pe care-l cunoștea.

— Cine…? a fost tot ce putu ea să îngaime.

— Unchiul Stellan.

— Unchiul Stellan? repetă Sara, încercând să înțeleagă ce auzea.

Se străduia din răsputeri să și-l amintească, dar unchiul Stellan se lăsa cu greu redescoperit. De fapt, nu și-l amintea deloc.

— Fostul prezentator de televiziune, spuse Anna. Nu-l știai?

— Ba da. De fapt, pe fetele lui le știam. Da, și pe el. Am petrecut mult timp cu ei în copilărie.

— În regulă, atunci. Ai putea să ne ajuți.

— Stai puțin. Unchiul Stellan a fost ucis?

— Împușcat în cap.

— Glumești.

— Nu.

— De cine?

— Nu se știe. Vreun fost telespectator nemulțumit? M-am gândit că tu ai putea să știi ceva. Poate îți amintești de vreo amenințare. De vreo ceartă în familie. De vreun vecin nebun. De vreun admirator fanatic. Nu știu.

— Vin acolo.

Când Anna răspunse „Nu”, Sara deja închisese.

5.

Intrarea în somptuoasa casă albă era asediată de mașini de poliție, strada fusese blocată cu panglici albastru cu alb, iar polițiștii veneau și plecau. Vecinii și curioșii se uitau de lângă gardurile caselor și pe trotuar. Încercau să afle informații de la polițiști, fără să pară avizi de senzațional. Încă nu era niciun jurnalist, dar aveau să apară în scurt timp.

Sara parcă la o oarecare distanță și se îndreptă spre casă. Chiar și de departe, se simțea ca și cum s-ar fi întors în timp și aproape că a trebuit să se asigure că nu era din nou copil.

Își prezentă insigna de poliție și trecu dincolo de bandă.

— Sara, strigă cineva din spatele ei, iar ea se întoarse.

Era un bărbat cu părul alb, cu salopetă și mănuși de lucru, care se uita la ea.

— Sunt eu. Joachim.

O, Doamne. Jocke. Grădinarul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, cu o voce îngrijorată.

Sara parcă vedea cum își ciulea urechile de curiozitate. Zadarnic.

— Nu pot să-ți spun nimic, îi răspunse ea.

— Dar fac parte din familie.

— Știu. Dar nu pot. Îmi pare rău.

Sara își continuă drumul spre casă. Jocke apăruse ca o fantomă din trecut. Mult mai bătrân, dar același. Își dădu seama că încă lucra pentru familia Broman.

În drum spre ușa din față, își aruncă privirea spre grădină și se îndreptă într-acolo. Poate o atrăgea amintirea trecutului.

În plus, încă simțea adrenalina acumulată după arestarea infractorului și avea nevoie să se liniștească înainte să stea de vorbă cu prietenele ei

din copilărie, Malin și Lotta, despre moartea tatălui lor. Dar nu era decât un pretext.

Grădina familiei Broman îi va rămâne pentru totdeauna în amintire ca o imagine a paradisului pierdut, simbolul jocurilor inocente ale copilăriei. Poate că ar trebui să facă mai întâi o plimbare până acolo și să încerce să retrăiască bucuria de altă dată, după toate mizeriile pe care le avea de suportat prin natura serviciului. Poate chiar de asta avea nevoie acum. Desigur, dacă ar fi fost să ignore motivul îngrozitor al vizitei.

Malul lacului era minunat, așa cum și-l amintea. Trecu pe lângă căsuța de oaspeți și ajunse la debarcader. Nu mai fusese aici din copilărie. Revăzu, în amintire, trei fetițe stând acolo, râzând și aruncând sandviciuri cu brânză în apă. Fericite și lipsite de griji. Bruneta Lotta, blonda Malin și roșcata Sara.

Se completau reciproc. Deveniseră un întreg.

Acolo auziseră pentru prima dată expresia „a face broscuțe în apă” folosită pentru aruncatul pietrelor în apă și li se păruse că sună amuzant, mai ales că ele aruncau sandviciuri, nu pietre. Era o zi la fel de însorită ca acum. Dar fusese cu foarte mult timp în urmă. În altă viață.

Unde au dispărut toate astea? se întrebă Sara. *De ce-au trebuit să se termine?*

Uite debarcaderul pe care stăteau toată ziua, cu picioarele atârnate, în lunile fierbinți de vară.

Oare se și scăldaseră vreodată?

Sara nu-și mai amintea precis, dar probabil că da. Cel puțin își amintea costumul de baie și mirosul de cremă de plajă. Nu suportase niciodată mirosul acela. De ce? Poate pentru că stăteau acolo toată ziua, unse cu cremă protectoare, dar fără să se scalde?

Se înfiora brusc, amintindu-și de adevăratul motiv al vizitei. Se întoarse și se îndreptă spre casă.

Mare, albă și elegantă. Scumpă încă de pe vremea când o cumpărase familia Broman, acum cu siguranță valora o avere.

I s-ar fi părut greșit să nu sune și să nu aștepte să-i deschidă mătușa Agneta sau să apară surorile și să rămână în pragul ușii, uitându-se lung la prietena lor de joacă. Treptele de la intrare i se păruseră întotdeauna ca un examen de admitere. După ce trecea de ele, totul părea ușor.

Dar Sara nu sună. Deschise ușa și intră în casă. Se uită împrejur.

Nu se schimbase nimic.

Era ca și cum s-ar fi întors în trecut.

Holul era exact la fel, cu același cuier, cu același scaun și cu aceeași măsuță de telefon. Pe pereți erau aceleași fotografii cu Stellan alături de vedete și de politicieni. Toate lucrurile pe care le vedea de-acolo arătau exact la fel ca în urmă cu treizeci de ani. Toate erau în același loc, chiar și mirosul era același.

Era posibil să se oprească timpul în loc?

Sara își amintea exact cum trecea pragul casei, cum îi ieșea mereu în întâmpinare Agneta, chiar și atunci când una dintre fete îi deschisese deja ușa. Era în mod vizibil mai amabilă cu oaspeții casei decât cu propria familie.

În sufragerie, legiștii cercetau victima. Fotoliul era întors cu spatele, dar Sara observă un braț care atârna lipsit de viață. Nu voia să vadă mai mult. Nu acum. În schimb, îl întrebă pe unul dintre legiști unde se afla Anna și acesta făcu un gest spre bucătărie.

Când se apropie, auzi vocea ascuțită a lui Malin:

— Trebuie s-o găsiți!

— Facem tot ce putem, răspunse Anna pe un ton ușor resemnat.

Malin era supărată și dezorientată când intră Sara în bucătărie. De îndată ce își văzu prietena din copilărie, se ridică și se grăbi spre ea, cu mâinile întinse într-un gest de respingere:

— Sara, n-ai ce căuta aici, spuse ea clătinând din cap. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Stai liniștită. Sunt polițistă, spuse Sara, arătându-și insigna.

Malin se opri.

— Da, așa e, ești polițistă. Îmi pare rău, e așa de… Ai venit aici în interes de serviciu?

Părea speriată, de parcă faptul că Sara era acolo ca ofițer de poliție și nu ca prietenă din copilărie făcea situația asta de coșmar să devină și mai urâtă.

— Nu era nevoie să vii, spuse Anna.

Sara se uită la Anna. Scundă, suplă și ageră în mișcări. Impunătoare, în ciuda staturii ei mici. Avea părul brunet și des, ochii căprui, pielea de culoare închisă și radia de siguranță. De multe ori nu erau de aceeași părere, dar niciuna nu se amesteca în treburile celeilalte.

— Ba da, îi răspunse Sara. Trebuia să vin. Este vorba despre Stellan.

Malin scoase un suspin când auzi numele tatălui ei, iar Sara se întoarse spre ea. Ce devenise, astăzi, prietena ei din copilărie?

Pentru început, observă că Malin nu mai era blondă natural. Avea rădăcina părului blond-închis, iar restul părului era platinat. Și, după cum era de așteptat, purta haine scumpe. Sara bănuia că Malin frecventa Birger Jarlsgatan. Schuterman, Gucci, Prada, poate chiar și Chanel. În orice caz, avea o geantă Louis Vuitton. Cam lipsit de originalitate, în opinia Sarei. Își amintea că surorile erau niște snoabe în privința mărcilor și că aveau gusturi foarte critice. Își amintea cât de fericită fusese în puținele ocazii când primise aprobarea lor.

— Sara, poliția trebuie s-o găsească pe mama, spuse Malin, cu voce șoptită.

— Agneta a dispărut?

— Da. Și tata este…

— Știu. E absurd. Stellan, împușcat.

— Unde ar putea fi mama? spuse Malin privind-o.

— Nu știu. Dar o s-o găsească.

— Cum?

Teama lui Malin se transformă în indignare:

— Poate că a fost împușcată și ea. Sau răpită. Ori zace rănită pe undeva și o să piardă sânge până moare dacă n-o găsește nimeni.

Anna interveni, probabil mai mult pentru Sara decât pentru Malin.

— După cum am spus, avem patrule de poliție care cercetează zona. Vorbesc cu oamenii și caută probe. Avem și o barcă jos, pe lac. Și încercăm să facem rost de un elicopter. Dacă n-o găsim, vom folosi câini.

— Este vorba despre mama mea! spuse Malin.

— Știu. Vă asigurăm că o să reușim. Aveți încredere în noi.

Malin se uită la Sara, care încuviință liniștitor. Când erau mici, surorile erau cele care conduceau și decideau, dar acum Malin trebuia să aibă încredere că ea și colegii ei știau cel mai bine ce au de făcut.

— E moartă? întrebă Malin, privind-o pe Sara în ochi.

— Nu crezi că s-ar fi putut ascunde undeva, având în vedere ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— Ba da. Dar în cazul ăsta acum ar putea să se întoarcă.

— Poate că nu știe că suntem aici. Unde crezi că ar putea merge dacă ar vrea să fie în siguranță?

— N-am nicio idee. La mine acasă.

— Ar putea fi acolo?

— Nu. Sau poate că da; noi suntem aici. Ea poate ne așteaptă acolo, spuse Malin, făcând ochii mari. Ar putea fi acolo, Sara? Și să se întrebe unde suntem noi?

— Crezi că are telefonul la ea?

— Nu, e în bucătărie. Am sunat-o.

— Christian este aici?

— El a chemat poliția. Eu nu eram… pur și simplu, n-am putut.

— Pot să-l rog să meargă la voi acasă și să vadă dacă e Agneta acolo?

Malin nu obiectă și Sara se întoarse spre Anna.

— Tu ce crezi?

— Sigur. Îi rog să-l aducă.

— E cu copiii la CM, spuse Malin. Vecinul.

Anna dădu scurt din cap și plecă.

Sara își aducea aminte de CM. Carl Magnus sau așa ceva, un vechi prieten de familie. Locuise în casa de alături toată copilăria ei și se pare că stătea tot acolo. Un fost director executiv care, încă de pe vremea când profesa, petrecuse mult timp la tenis, golf și vânătoare cu regele. Se spunea că deține cea mai scumpă pușcă din echipa de vânătoare. Mai scumpă chiar decât a regelui, ceea ce, după părerea lui Stellan, era o încălcare a etichetei. Fabbri, așa își amintea Sara că se numea pușca; în copilărie, i se părea că seamănă cu „fabrică”.

Își amintea și cât de discret era CM dacă îl rugau Stellan și Agneta să vadă ce fac fetele, când ei plecau de acasă. Dar acum Christian era acolo, iar nepoții simțeau, cu siguranță, gravitatea situației. Lucrul la care copiii se pricep cel mai bine este să citească dispoziția sufletească a adulților. CM nu avea acum rol de bonă, dar, probabil, oferea familiei puțină liniște în această împrejurare nefericită.

Sara se uită la Malin, care stătea pe un scaun și privea în gol. Pe sub machiaj, i se vedea fața palidă. Ce trăiește un om care își găsește tatăl ucis? În casa în care a copilărit. Sara se gândi că ar fi bine ca Malin să primească ajutor de specialitate pentru traume, dar deocamdată încerca ea s-o calmeze, concentrându-se pe lucruri concrete.

— De ce veniserăți aici? o întrebă Sara. În vizită?

— Fuseserăm deja aici. Și noi, și Lotta, cu familia ei. Mama și tata au avut grijă de copii cât

am fost noi în Franța și azi am venit să-i luăm. Ne-am luat la revedere și am plecat, dar Molly își uitase păpușa-banană, așa că ne-am întors.

— De unde v-ați întors?

— De la Brommaplan.

— Și când v-ați întors, Stellan era deja…

— Da.

— Asta înseamnă doar zece minute – un sfert de oră cu totul.

— Da. Lucrurile nu se leagă. Nu se leagă…

— Lotta ce spune?

Malin rămase tăcută, simțind că i se opresc cuvintele în gât.

— Nu știu. E… Nu știu dacă a sunat-o Christian.

— Christian vine încoace, o să-l întreb eu… Malin?

— Da?

— Trebuie să intru și… să mă uit la el. Te descurci singură?

— Sigur.

Malin părea absentă, ca și când ar fi răspuns automat.

Sara ieși în hol și se duse în sufragerie.

Și-l văzu, în vechiul fotoliu Bruno Mathsson.

Unchiul Stellan.

Pe podea, era o carte pătată de sânge. Goethe.

Și lângă sistemul de sunet, coperta unui CD cu „Patimile după Matei”.

Murise înconjurat de frumos.

Stellan Broman fusese împușcat din spate și din lateral, îi spuse unul dintre legiști, în timp ce ei îi curgea sudoarea pe frunte de căldură. Glonțul intrase prin stânga și ieșise pe la tâmpla dreaptă. Direct prin creier. Sângele și materia cerebrală împroșcaseră cămașa, puloverul, brațul fotoliului, cartea și podeaua.

Fusese împușcat în timp ce citea. Să nu-l fi auzit pe ucigaș?

Stellan o fi fost surd? Nu, nu se vedea niciun aparat auditiv prin preajmă.

Și mătușa Agneta? Unde să fi fost ea?

Dacă se ascunsese, acum ar fi trebuit să aibă curaj să se arate.

Trebuie să fi trecut câteva ore de când fusese împușcat Stellan, iar poliția percheziționase casa de mai multe ori, după spusele Annei.

Și atunci, unde ar fi putut să fie?

O alternativă ar fi fost ca ucigașul să fi luat-o cu el, ceea ce ar fi fost extrem de neplăcut.

O dramă cu răpiri, cu bătrâna mamă a prietenelor ei. Dar de ce? Sara știa că răpirea se număra printre infracțiunile cele mai dificile. Aproape întotdeauna lucrurile o luau razna.

Se uită prin cameră. I se părea mult mai mică acum decât în copilărie. În această casă s-au născut oameni, au crescut și, de când fusese ea ultima dată aici, au ajuns să aibă și copii.

Fotolii Mathsson, rafturi doldora de cărți, o măsuță de cafea și o canapea de la Svenskt Tenn, tapițată cu material Josef Frank. Oare fusese refăcută tapițeria sau, pur și simplu, fuseseră folosite cu atenție?

Totul era în perfectă ordine.

La familia Broman nu te jucai oriunde, își aminti ea; nu era ca la ea acasă, unde nu existau granițe reale între lumea ei și a mamei. Poate pentru că țineau laolaltă jucăriile ei și lucrurile adulților. Cu toate astea, Sara își petrecea cea mai mare parte a zilei la familia Broman. Acum nu înțelegea cum reușise mama ei, dar îi era recunoscătoare că îi dezvăluise o lume mai liberă, într-o casă în care era și Sara implicată în luarea deciziilor.

La familia Broman însă se jucau afară sau în camera fetelor. Dacă era vreodată nevoie să intre în sufragerie, din motive de vreme sau de spațiu, trebuia să facă ordine când terminau.

În restul casei era întotdeauna mai puțin distractiv să se joace decât în camera fetelor sau în grădină. Însă din când în când surorile voiau să meargă și în celelalte încăperi, ca un fel de rebeliune împotriva ordinii riguroase. Erau jocuri neinteresante, cu reguli inventate pe loc. Jocuri pe care nu le mai reluau niciodată.

Nici prin cap nu i-ar fi trecut atunci că va sta astăzi aici, cu Stellan mort în fotoliu. Era aceeași casă, aceiași oameni, dar nimic nu mai era la fel.

Îi mai văzuse de vreo două ori pe mătușa Agneta și pe unchiul Stellan, la magazinul NK și la tarabele din Brommaplan și, în orice caz, Agneta părea mai fericită decât și-o amintea din copilărie. Când erau mici, Agneta i se părea exigentă, aproape strictă, cu ochelarii ei mari din anii 1970, cu părul coafat cu atenție și cu rochiile ei elegante de la Paris. În compania adulților, prindea viață și devenea gazda perfectă. Stellan era glumeț și ingenios, într-un mod educativ, dar numai pentru momente scurte, după care simțea nevoia să citească sau să vorbească cu un adult. Probabil că rămăsese neschimbat, își zise Sara. Un om căruia îi păsa cu adevărat doar de slujba și de cărțile lui, dacă nu cumva subiectul era el însuși, caz în care putea vorbi la nesfârșit.

Unchiul Stellan. Când fetele erau mici, el era cea mai mare celebritate a țării, alături de Palme și de rege. Toată lumea urmărea emisiunile lui Stellan, toată lumea vorbea despre ele a doua zi, toată lumea le cita și se amuza de ele. „Țară fericită”, „Vecini buni”, „Curată nebunie”. Divertisment TV, cu o mulțime de jocuri nebunești, cum ar fi „Ziua jobenului”, când toată lumea trebuia să poarte joben într-o anumită zi. Sau „Să fim amabili”, în care le recomanda telespectatorilor să intre în vorbă cu necunoscuți și să-i întrebe dacă ar putea să-i ajute cu ceva. Și cine nu-și amintește de „Elfel”, când toți telespectatorii aprindeau luminile acasă în același timp.

Toată Suedia îl urmărea.

Și tuturor le plăcea.

Sara fusese întotdeauna invidioasă pe prietenele ei că sunt fiicele lui Stellan, în timp ce ea o avea doar pe mama ei. În același timp, era recunoscătoare că i se permitea să se joace în casa acestui bărbat celebru. Probabil că el devenise într-un fel un substitut al tatălui pe care ea nu-l avusese niciodată.

Unchiul Stellan. Râdeau cu Stellan, se jucau cu Stellan; el era Stellan, cel iubit de întreaga Suedie.

De ce ar vrea cineva să-l vadă mort?

Când Anna intră în sufragerie, Sara nu se putu abține să nu se implice puțin, deși nu se ocupa ea de caz. O făcea doar din motive personale.

— La ce concluzie ați ajuns? întrebă ea.

— Intrare prin efracție care a luat o întorsătură neașteptată.

— Credeți că Stellan l-ar fi surprins pe hoț? Totuși, a fost împușcat din spate, în timp ce stătea în fotoliu.

— Poate că nu l-a observat pe hoț, dar l-a văzut hoțul și a intrat în panică. Suntem în Bromma, aici sunt spargeri tot timpul. De multe ori avem de-a face cu două sau trei bande diferite, care acționează în același timp.

— Totuși, s-ar părea că au intrat în casă imediat ce au plecat fiicele, obiectă Sara.

— Poate tocmai pentru că au văzut mașinile plecând și au crezut că nu mai e nimeni în casă. Ar putea fi niște ticăloși violenți din vreuna dintre găștile din est. Poate au intrat în casă pentru că știau că dacă e cineva acasă, nu se declanșează alarma. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să scape de un posibil martor.

— Și Agneta a văzut ce s-a întâmplat și a fugit?

— Sau a fost luată ostatică. Aveau vreo casetă de valori pe undeva?

— Nu știu. Vrei să spui că au forțat-o s-o golească?

— Poate știau că păstrează ceva special acolo. Să fi aflat din vreun ziar că dețineau ceva scump?

— Nu știu. Dar avem vreun indiciu că a avut loc, într-adevăr, o spargere?

— I-a dispărut portofelul. Poate și niște obiecte de valoare. N-am apucat să-i cerem fiicei lui să verifice.

— Ce moarte stupidă, spuse Sara.

— Cum erau?

— Ca oameni? Stellan era prietenos, dar complet obsedat de slujba și de cariera lui. Îi plăcea celebritatea. Agneta era cam severă când eram mici, dar întotdeauna drăguță cu oaspeții lui Stellan. Și era o mamă bună. Cred că după ce au apărut nepoții a devenit o adevărată bunică-leoaică. Poate că era mult prea ocupată cu cariera lui Stellan, când fetele erau mici.

— Se ocupa cu treburile casnice?

— Da și în plus organiza petrecerile și întâmpina musafirii. Se plimba de colo-colo, cu o țigară More maro și lung și cu o băutură în mână și vorbea cu toată lumea, îi prezenta pe unii altora. Ea era cea care propunea toate temele și organiza totul: personalul care servea, cântăreții, divertismentul, recuzita.

— Recuzita?

— Aveau întotdeauna petreceri tematice. Imperiul Roman, anii 1920, Dracula. Cu costumație și muzica potrivită. Și casa era decorată corespunzător. Era mult de lucru, uneori aveau sute de invitați. Artiști, politicieni, oameni de afaceri, scriitori, vedete, cercetători, diplomați străini. În stilul lui Bindefeld[3], dar mai distractiv. Tot timpul se petrecea câte ceva. Bătălie navală pe lacul Mälaren, bătaie cu zăpadă în mijlocul verii, fântâni cu vin. Toată lumea iubea acest gen de petreceri. Odată au construit un tobogan cu apă de pe acoperiș până în lac. Altă dată, au umplut toate camerele din casă cu baloane, de la podea până la tavan, așa că musafirii au fost nevoiți să-și

croiască drum printre ele. Și uneori se întâmplau lucruri cu totul ieșite din comun. Se spune că Rita Berg a făcut odată schi nautic, goală, în fața tuturor oaspeților.

— Iar tu te aflai acolo, într-un colț?

Sara râse. Probabil că nu-și dăduse niciodată seama cât de neobișnuită fusese copilăria ei.

— Noi, copiii, eram doar spectatori. Până venea ora de culcare. După ce am crescut, am pierdut legătura cu Malin și Lotta.

— Deci tu n-ai avut parte de petreceri cu vedete?

— Îmi ajung petrecerile soțului meu.

— Așa e, uitasem că tu te învârti într-o lume mai frumoasă.

— În orice caz, mai frumoasă decât cea de la serviciu, dar nu cu mult mai frumoasă.

Anna zâmbi.

— E în bucătărie, spuse o polițistă în uniformă, cu părul negru prins într-o coadă de cal și cu un nas de șoim, care băgă capul pe ușă și se uită la Anna.

Sara înțelese că era vorba despre Christian.

— Și au venit și niște jurnaliști, spuse nasul de șoim, în timp ce se îndreptau toate trei spre bucătărie. Vor să știe ce i s-a întâmplat unchiului Stellan.

Putea unchiul Stellan, chiar şi după moarte, să-i facă pe oameni să cumpere ziare?

— Da, bineînțeles că vor, spuse Anna. Spune-le doar că s-a întâmplat ceva grav, că, deocamdată, nu putem să spunem mai mult, dar că vom da în curând o declarație oficială.

Când ajunseră la ușa bucătăriei, polițista se desprinse de ele și se duse să-și vadă de treabă.

Înainte să intre în bucătărie, Anna se opri și o apucă pe Sara de braț.

— Nu simți nimic?

— Ce anume?

— O prezență. Simt o prezență.

Anna cea superstițioasă. Sara uitase de această latură a prietenei ei. Nu era doar un ofițer de poliție eficient și analitic, ci și o persoană interesată de asemenea prostii oculte.

— Spiritul lui încă nu a trecut spre lumea cealaltă, spuse Anna. Tu, care l-ai cunoscut, ar trebui să-l simți.

— Îmi pare rău, spuse Sara. Nu simt nimic.

— Simt o forță uriașă. Casa asta e plină de amintiri, de energii.

— Nu e de mirare, ținând cont de cât de multe petreceri au avut loc aici, spuse Sara.

Anna o privi adânc în ochi.

— Tot nimic?

— Nu.

— Se află aici cineva care nu vrea să stea de vorbă cu mine. Cu tine cred că vrea să vorbească.

— Dă-i numărul meu de telefon, o ironiză Sara.

— Poate ar fi bine să mai rămâi puțin, spuse Anna, ignorând zâmbetul ironic al Sarei. E în regulă?

— De acord.

Lăsând la o parte fantomele, Sara se gândi că ar putea fi de ajutor.

În bucătărie se afla Christian, care o ținea de mână pe soția sa. Sara îl întâlnise doar de câteva ori. O dată, în centrul comercial Sickla, când au dat unii peste alții întâmplător și, bineînțeles, la nunta lor, care pentru ea fusese o întâmplare ciudată. Un semn clar că o parte din trecutul ei dispăruse și nu mai putea fi recuperată.

Niciodată nu se simțise atât de stingheră și nepoftită, cu toate că situația îi cerea să se afle acolo. Nunta perfectă presupunea evocarea tuturor momentelor importante din viața miresei, dar avusese impresia că pe Malin o enerva faptul că Sara aparținea uneia dintre aceste perioade. Era prietena ei din copilărie. Prietena care decăzuse, care se degradase, de la copilăria idilică din

Bromma la mizerabilul Vallingby, potrivit părerii lui Malin. Așa bănuia Sara.

Christian îi întinse mâna, iar Sara avu impresia că figura lui serioasă era doar o mască pe care și-o impunea. Același lucru s-ar fi putut spune și despre aspectul său vestimentar: o cămașă bine călcată, pantaloni de costum cu curea Hermes și ceas scump. Era la fel ca alte câteva mii de economiști. Conduceau mașini BMW sau Audi, se duceau la sală de două ori pe săptămână și foloseau la fel de multe produse de îngrijire a pielii ca soțiile lor. Cu siguranță câștiga mulți bani, lucru important probabil pentru Malin. Sigur nu de personalitatea lui se îndrăgostise.

— Bună. Ai sunat-o pe Lotta?

Christian se uită la Sara, apoi la soția lui și din nou la Sara.

— Nu. Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin cap. Am…

— Nu-i nimic. Altceva aveam de gând să te întreb: ai putea să te duci la tine acasă să vezi dacă n-a ajuns cumva Agneta acolo?

— Sigur că da… în cazul ăsta, pot să-i duc pe copii acasă?

Sara se uită la Anna.

— Sigur, spuse ea.

— Nu e nevoie să-i întrebi nimic? Pot să plece?

— Sunteți liber să-i duceți. Apropo, unde locuiți?

— În Lidingö.

Bineînțeles.

— Te descurci, dragă? o întrebă Christian pe Malin.

— Da. O am pe Sara cu mine.

Sara nu se putu abține să nu se arate surprinsă, ba chiar puțin mișcată, de încrederea neașteptată pe care i-o arăta. Apoi se gândi că acum Christian juca în viața lui Malin același rol pe care îl jucase ea în copilărie: era persoana care executa ce îi cerea ea, cineva care o admira și îi oferea tot ce își

dorea. Poate că Malin pur și simplu nu putea supraviețui decât dacă avea în preajma ei o astfel de persoană. Acest gând n-o mișca la fel de tare.

— Vă sun mai târziu, îi spuse Christian Sarei, apoi se uită din nou la soția lui ca să-i arate că se referea și la ea.

În mod enervant, făcu un gest cu degetul mare și cu degetul mic în sus.

— Vrei s-o sun eu pe Lotta? întrebă Sara după ce plecase Christian.

— Pot s-o sun și eu. Doar că nu știu ce să-i spun.

Sara își scoase telefonul mobil și îi ceru lui Malin numărul Lottei. Sora ei răspunse după două tonuri de apel.

— Bună, sunt Sara Nowak.

— Bună.

Sara lăsă o scurtă pauză ca să-i lase Lottei timp să spună ceva, dar aceasta nu zise nimic, așa încât continuă:

— Ai primit, de curând, vreun semn de la mama ta?

— Da, am fost la ea azi.

— Dar nimic de când ați plecat de aici?

— Nu. Cum adică „aici”? Ești acolo?

— Știi, acum sunt polițistă. Sunt cu Malin, acasă la Stellan și la Agneta. Mă tem că am vești proaste. Tatăl tău, Stellan, a murit, iar mama ta a dispărut.

Sara tăcu din nou, ca să-i lase Lottei timp să înțeleagă ce a auzit. După un moment de tăcere, Sara reluă:

— Presupunem că mama voastră este nevătămată. Că se ascunde undeva. Când ești speriat și luat prin surprindere, este ușor să iei decizii irațională.

— Se ascunde? De ce?

— Pentru că Stellan a fost ucis. Și credem că e posibil ca Agneta să fi fugit de criminal.

Urmă o tăcere îndelungată până se auzi ceva de la celălalt capăt.

— Cred că glumești!

— În niciun caz.

— Ucis?

— Da. Lucrurile nu se leagă. Poate a fost un hoț. Nu știm. Întrebăm în toate părțile și încercăm să aflăm dacă a văzut cineva ceva.

— Vin imediat.

Sara închise telefonul, apoi văzu un polițist în uniformă care se apropie și-i spuse Annei:

— Am verificat la casele din apropiere, dar nimeni nu a auzit și nu a văzut nimic. Continuăm să extindem cercul în tot cartierul. Din păcate, aici nu există camere publice de supraveghere. Clubul de navigație are una, dar numai spre diguri și nu credem că ucigașul a venit cu barca sau că persoana dispărută a fugit pe apă. Pentru mai multă siguranță, vom cere filmările. Pe de altă parte, foarte multe case de aici au camere de supraveghere, dar sunt orientate spre ușile de la intrare și spre curți. Și niciunul dintre proprietari nu a declarat până acum că ar fi fost declanșată vreo alarmă, așa că ipoteza este acum că Agneta Broman a plecat pe Grönviksvagen, probabil în direcția opusă celei din care se apropia fiica ei. Fie singură, fie cu făptașul. În cazul în care a fost luată ostatică.

Anna se uită la Malin, întrebându-se parcă dacă nu cumva ultima afirmație era prea dură ca să fie rostită de față cu fiica persoanei dispărute. Sara o privi și ea pe Malin, să observe efectul pe care îl aveau asupra ei cuvintele bărbatului în uniformă, dar ea părea absentă.

— Să le cerem jurnaliștilor să scrie despre dispariția ei? întrebă polițistul.

— Încă nu, spuse Anna.

Apoi se așternu tăcerea până când tresăriră toți la strigătul neașteptat al lui Malin:

— Dar unde este?

6.

Anvelopele se dezumflaseră de tot pe drum.

Cea din spate rămăsese fără aer în ea când ajunsese la Drottningholm, iar cea din față, când urca pe Nyckelby, așa că parcursese ultimii kilometri cu bicicleta pe jante. Spera să nu fi atras atenția din cauza asta. Totuși, o bicicletă roz cu roțile dezumflate nu-ți inspiră ideea de „ucigaș pe fugă", așa că era optimistă.

Își ținea gulerul jachetei ridicat și șapca trasă pe ochi, astfel încât trecătorii să nu-i poată distinge trăsăturile. După cum pedala cu viteză, gâfâind și roșie la față, risca mai degrabă să fie luată drept o bătrână senilă fugită de acasă. Înfofolită pe o vreme caniculară. Dacă cineva ar fi crezut asta, atunci ar fi încercat s-o întoarcă din drum, împotriva voinței ei.

Trecuseră douăzeci de ani, dacă nu chiar mai mult, de când mersese ultima dată pe bicicletă. Îi curgea sudoarea pe frunte și pe spate și se văzu nevoită să se odihnească de câteva ori. Își simțea inima ca un ghem care palpita cu putere. Toți ceilalți bicicliști de pe Ekerb aveau biciclete performante și ținute sport strâmte și lucioase. Agneta însă purta pantofi Ecco și avea o bicicletă pentru fete, veche și cu rotile dezumflate.

Spera că lumea o s-o considere o localnică bătrână care nu avusese niciodată permis de conducere și se deplasase toată viața numai pe bicicletă. O autohtonă, așa cum mai erau doar câțiva pe aici, pe insulele de pe Mälaren. În doar un deceniu, aceștia vor dispărea, prețurile locuințelor se vor tripla, iar în ele se vor strămuta locuitori din oraș care conduc mult prea repede pe drumurile șerpuite de țară, pline de faună sălbatică.

Abia când ajunse pe drumeagul de pietriș se întrebă dacă hambarul din pădure mai era la locul lui.

Când fusese ultima dată acolo?

Să fi fost zece ani? Doisprezece? Oricum, mai puțin de cincisprezece. Ar fi putut fi doar cinci? Anii i se derulau cu repeziciune în minte și amintirile îi treceau prin fața ochilor ca un peisaj văzut pe geamul trenului în timpul unei călătorii – greu de cuprins cu privirea, imposibil de oprit și cu detalii pe care le uiți repede. Toate casele, copacii și mașinile deveniseră o singură imagine neclară, care-i îndemna gândurile să rătăcească. Oriunde, dar nu aici și nu acum. Uitase încotro pornise. Așa cum zburase și viața ei.

Până acum. Trenul se oprise, iar ea coborâse într-un loc pe care nu-l mai văzuse de mult.

Când își sprijini în cele din urmă bicicleta de peretele hambarului, picioarele îi tremurau din cauza efortului. Își simțea gâtul arzând și plămânii gata să explodeze.

În viața pe care o alesese cândva nu exista vârstă de pensionare, iar acum își dădea seama foarte clar care erau dezavantajele.

Pe inelul cu cheile de la mașină era prinsă și o cheiță de lacăt. Nu știa ce credea cu adevărat despre ea fermierul care îi închiriase locul din hambarul gol, dar spera că îi crezuse povestea despre proprietarul mașinii, un nostalgic internat în spital de mulți ani și care refuza să moară, așa că mașina lui rămăsese abandonată acolo ani buni. Atâta timp cât banii continuau să-i intre în cont, fermierului nu-i păsa, își zise ea.

Lacătul se înțepenise puțin, dar cedă în cele din urmă. Îl desprinse și deschise ușile. Era un vechi Volvo 245 break, de culoare albastru-deschis. KOA 879. Îl cumpărase pentru că era ușor de condus, fiabil și simplu de reparat. Era ca nou, deși avea pe el un strat gros de praf.

O uimi cât de depășită i se părea această plasă de siguranță. Nimeni nu-și închipuise că timpul va trece atât de repede sau nu se gândise că toate acestea ar mai fi de actualitate după atâta vreme.

Dar trebuia să ia lucrurile așa cum erau. Trebuia să verifice toate bucățelele rămase ale mașinăriei bine unse de altă dată, ca să vadă dacă mai era ceva ce i-ar fi putut folosi.

Desigur, mașina nu porni, așa că deschise capota, conectă încărcătorul bateriei și îl băgă în priză.

Alegerea unui hambar cu alimentare cu electricitate fusese o decizie inspirată. Într-un loc izolat, cu un proprietar dezinteresat și cu electricitate. Așa cum o făcuse de multe ori înainte, se întreba cât de bună era în comparație cu ceilalți din universul ei. Oricât se știa de pricepută, dacă toți foștii ei colegi erau și mai buni?

Poate era doar o simplă amatoare? O fraieră necesară. Era conștientă de faptul că, inevitabil, așa o vedeau foarte mulți, dar care era de fapt adevărul?

Dacă nu din alt motiv, trebuia să acționeze exemplar fie și numai pentru a face față provocărilor care o așteptau.

Trebuia să se grăbească, dar nu toate lucrurile puteau fi făcute în grabă. Citise în cartea tehnică a mașinii că reîncărcarea bateriei durează opt ore, iar osteoartrita ei nu-i mai permitea să se miște câteva ore după drumul făcut pe bicicletă.

Uneori o ajuta să aplice unguent înainte să se instaleze durerea, așa că scoase flaconul de Siduro și pe cel de Sloans, clasic, obișnuit, cel din care tot folosea Stellan, care nu voia să-și cumpere și el și, astfel, să admită că îmbătrânise.

Apoi își scoase glucometrul, un Mendor Discreet, își băgă degetul în el și își măsură glicemia. Avea valori bune. Poate că ar fi trebuit să aștepte puțin mai mult înainte să verifice. Poate că efortul depus încă nu-și făcea simți te urmările.

Scoase pachetul cu mâncare pe care și-l luase în grabă de-acasă. Mere, biscuiți și câteva conserve cu cârnați, dar uitase deschizătorul de conserve.

Trebuia să se mulțumească acum cu merele și cu biscuiții. Și, eventual, cu puțin somn.

O așteptau opt ore pe care avea să le petreacă singură într-un hambar, unde singurul loc de odihnă era scaunul mașinii. O întârziere serioasă, dar nu era nimic de făcut în acest sens.

Era obosită, așa că întâmpină cu bucurie somnul. Și spera că nu îl descoperise nimeni pe Stellan. Nu așteptau nicio vizită. Nu avea nimeni niciun motiv să ajungă acolo.

Asta îi oferea un răstimp de câteva zile bune, așa că nu trebuia să-și facă griji că restul țintelor ar putea fi avertizate.

Singura întrebare era cât de repede putea ajunge Suleiman aici.

Suleiman, Abu Omar, Abu Rasil sau ce nume o mai folosi de data aceasta.

El era legenda cu care ea nu făcuse niciodată cunoștință, chiar dacă se spunea că ar fi coordonat câteva tabere de antrenament la care participase și Agneta în anii 1970. Încă de pe atunci, era văzut ca un erou în jurul căruia se țesuseră mult mai multe povești decât era posibil să se fi întâmplat. Acest mit era întotdeauna cu un pas înaintea Mossadului israelian și a serviciilor secrete occidentale. Era cel care a supraviețuit unor sute de încercări de arestare sau asasinare. Mai trăia? Avea să apară oare?

Agneta știa că apelul telefonic însemna că e pe drum.

Era oare deja în țară? În acest caz, era grav. Însă ea credea că se afla undeva departe, probabil sub un nume fals, în Orientul Mijlociu. Dar poate că se stabilise în Europa și, în acest caz, i-ar fi fost mult mai ușor să ajungă aici.

Oamenii ca Abu Rasil nu puteau călători fără să fie observați. Nu puteau, pur și simplu, să ia primul avion și să vină direct în Suedia. Desigur, toți se supravegheau reciproc. Așa că poate mai avea până la urmă câteva zile la dispoziție.

Avea nevoie de cât mai mult timp, mai ales acum, la vârsta ei. Trebuia să se odihnească, având în vedere ceea ce o aștepta.

Aventura abia începea.

Propria ei misiune.

Era încă greu de crezut, după atâția ani.

Și acum chiar se întâmpla.

Ceea ce până acum fusese doar o amenințare confuză, un scenariu catastrofal, un coșmar devenea realitate.

După treizeci de ani de viață complet diferită, o viață banală, redevenise brusc persoana care fusese în tinerețe. Persoana care fusese pregătită să devină, încă din copilărie.

Va reuși?

7.

— Nu pot să cred!

Cuvintele îi aparțineau Lottei, care năvăli în bucătărie în mai puțin de jumătate de oră după ce fusese anunțată.

— E plin de polițiști. Acasă la mama și la tata.

În urma ei venea o femeie tânără și slabă, cu mandibula pronunțată și o expresie indignată pe chip. Purta pe umăr două genți, plus încă una pentru laptop și, cel mai probabil, era o asistentă ambițioasă, căreia Lotta îi cerea mult prea mult.

— Sara, spuse Lotta, îmbrățișând-o scurt, înainte s-o cuprindă în brațe pe Malin.

Dădu apoi mâna cu Anna.

— Lotta Broman.

— Anna Torhall. Detectiv-inspector.

Sara își privi vechea prietenă și văzu că îi apăruseră câteva fire albe de când se întâlniseră ultima dată. Lotta refuza să-și vopsească părul. Era probabil mândră chiar și de puținele riduri pe care le avea. Îi dădeau o expresie serioasă. De femeie de carieră. Era directoarea generală a Agenției suedeze pentru dezvoltarea cooperării internaționale (Sida) și avea în față încă mulți ani de carieră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lotta întorcându-se spre Sara. Cum este posibil? Este adevărat? Unde e tata?

Se uită în jur, ca și când se aștepta să-l vadă apărând în bucătărie, zâmbind, poate puțin jenat că fuseseră târâți toți acolo din cauza lui.

— Ia loc, spuse Sara, în timp ce Anna rămase deoparte.

Stătea rezemată de marginea blatului din bucătărie și asculta. Agnetei nu-i plăcuse niciodată să vadă pe cineva rezemat cu spatele de blatul din bucătărie.

— Doriți cafea? întrebă asistenta serioasă.

— Da, fă pentru toată lumea, îi răspunse Lotta. Găsești cafeaua în dulap.

— Nu cred că ar trebui să atingem nimic, zise Malin.

Lotta se uită la Sara.

— Cred că puțină cafea ne-ar prinde bine, răspunse Sara după ce se consultă din ochi cu Anna, iar asistenta își văzu mai departe de treabă.

— Bine, spuse Lotta. Vă ascult.

— Tatăl dumneavoastră a fost împușcat, spuse Anna, venind în mijlocul bucătăriei.

Tăcu o clipă, apoi urmă:

— În sufragerie. Nu știm de cine și de ce. Iar Agneta a dispărut. O căutăm și presupunem că a fugit când a auzit împușcătura și că acum se ascunde undeva.

— Dar unde?

— Nu știm.

— Trebuie s-o găsiți! izbucni Malin, cu aerul că-i venea să plece fără să știe unde. Au trecut deja câteva ore!

— Avem peste tot patrule de poliție care cercetează zona, spuse Sara uitându-se la Lotta. Vorbesc cu oamenii și caută indicii.

— Sara, spuse Lotta. Vorbim despre mama noastră.

— Înțeleg că e greu să aștepți. Dar ei știu cel mai bine cum stau lucrurile. Ai încredere în ei.

— În ei? Nu lucrezi și tu la caz?

— Nu. Sunt aici doar ca prietenă a familiei.

Se făcu liniște o vreme, de parcă toată lumea avea nevoie de timp să înțeleagă cele spuse.

— Împușcat? întrebă Lotta.

— Da, din păcate. N-are niciun sens.

— Mai e acolo? continuă ea, arătând spre sufragerie.

— Nu. Tocmai l-au transportat la medicină legală.

— O să-l deschidă?

— Dacă i se face autopsie? Da.

Desigur, îi era imposibil să și-l imagineze pe tatăl său mort, cu atât mai puțin împușcat, se gândi Sara. Și întins pe o masă de oțel, având în jur străini care îi examinau corpul, îl cântăreau și-l măsurau. Nu și-l putea imagina disecat. Și asta la doar câteva ore după ce îl văzuse și totul păruse normal.

— Trebuie să vă întreb, chiar dacă poate vi se pare ciudat, spuse Anna. Stellan a primit vreodată amenințări?

— Amenințări? Nu, nicidecum, spuse Lotta, care nu se putu abține să nu râdă.

— Era în conflict cu cineva? S-au certat? A primit vreun e-mail agresiv? L-a amenințat cineva?

Surorile au clătinat din cap la fiecare întrebare.

— A fost claxonat în trafic? Ar fi putut conduce într-un mod care să fi enervat pe cineva?

— L-ar fi împușcat cineva pentru că a condus prost?

— Nu aveți idee ce nebuni pot fi oamenii. Dacă sunt drogați, alimentați de adrenalină, îndopați cu anabolizanți. Poate fi suficient să claxonezi la ei sau să-i depășești. *Road rage* este mult mai frecventă decât credeți.

— Nu avem de unde să știm, spuse Lotta. Dar nu conducea nici agresiv, nici enervant de încet. Aproape că nu conducea deloc. N-ar fi putut să șicaneze pe nimeni.

— A primit vreo scrisoare suspectă? Mici „atenții" pe scări sau în grădină? Astăzi, aproape toate vedetele au un *stalker* pe urme, nu este chiar un fenomen nou. Gândiți-vă la Evert Taube.[4]

— Dar au trecut treizeci de ani de când a apărut ultima dată la televizor. De ce ar fi așteptat un *stalker* nebun până acum?

— Poate a fost la închisoare. Sau internat într-un spital de boli mintale.

— A primit întotdeauna numai dragoste de la oameni. Nu am auzit niciodată un cuvânt rău despre el.

— N-o fi cel care a încercat să incendieze șopronul din grădină, mai demult? întrebă Malin. N-ar putea să fie un *stalker?*

— Ciudat mod să-și manifeste dragostea, spuse Sara.

— A încercat cineva să incendieze șopronul? întrebă Anna.

— Prin anii 1980, răspunse Lotta. Greu de crezut că un asemenea om ar fi așteptat timp de 35 de ani.

— Primea scrisori, flori și alte atenții, spuse Malin, în preajma emisiunii Allsång[5], primeam o mulțime de e-mailuri și cadouri, și pentru invitați, și pentru Sanna[6]. Lucruri foarte neobișnuite. Dar și drăguțe, desigur.

— Poate că a fost cineva care l-a confundat, spuse Anna. S-a mai întâmplat în Suedia de câteva ori. În cazul în care cineva care poartă același nume datorează bani unor oameni periculoși.

— Dar în cazul ăsta ar fi trebuit să-și dea seama că s-au înșelat când l-au văzut pe tata, nu?

— A fost împușcat din spate, preciza Sara, regretând imediat că le dăduse atât de multe detalii despre modul în care fusese ucis tatăl lor.

— O confuzie, spuse Malin, clătinând din cap. Ce oribil.

— Ce idee îngrozitoare, zise și Lotta.

— Batem din ușă în ușă în tot cartierul. Și ca s-o găsim pe Agneta, și ca să încercăm să obținem informații despre crimă. De multe ori, cazurile cu violențe se pot rezolva doar pentru că a văzut cineva ceva. O mașină parcată într-un loc neobișnuit. O persoană care își uită jacheta undeva. Sau își pierde telefonul.

— Dar asta nu schimbă faptul că tata a murit.

— Nu.

Cele trei prietene din copilărie rămaseră tăcute în bucătăria familiei Broman, ca de atâtea ori înainte, dar din alte motive decât altă dată.

— M-am dus la debarcader mai devreme, zise Sara, zâmbind discret. N-am mai fost acolo de când eram în gimnaziu. Vă amintiți cum aruncam pâine și sandviciuri în lac?

— Da, ce ne mai distram! spuse Malin.

— Nu, replică Lotta. Eu nu-mi amintesc.

Fără niciun cuvânt, asistenta Lottei puse cafeaua și o cutie de lapte pe masă și turnă lapte în ceașca Lottei, lăsându-le pe celelalte să-și ia singure dacă vor. Sara sorbi din cafeaua neagră, fierbinte. Semn că cele trei prietene erau acum adulte. Gata cu ciocolata caldă.

— Te-ai uitat și în casa de oaspeți? o întrebă Lotta pe Sara.

— Nu. N-am apucat.

Lotta rămase o clipă cu ochii la Sara, apoi se întoarce spre Anna.

— N-ați găsit niciun indiciu despre mama? o întrebă ea.

— Încă nu. Dar o să găsim, răspunse Anna.

— O vom găsi, zise Sara.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă mai pun câteva întrebări, interveni Anna, privind spre Lotta. Cu cât avem mai multe informații, cu atât mai bine.

— Vă ascult.

— Ați observat ceva neobișnuit sau diferit când ați fost aici? Ceva schimbat în comportamentul lor, vreo replică nelalocul ei, vreun obiect nou sau vreunul vechi al cărui loc a fost schimbat? Orice?

— Nu.

— Totul era ca de obicei.

— N-a mai fost altcineva în vizită sau n-au primit vreun apel?

— Ba da, a sunat cineva, spuse Malin. Chiar când plecam.

— A sunat? întrebă Lotta. N-am auzit nimic.

— Nu, pentru că tu te urcaseși în mașină. Eu am rămas să-mi iau rămas-bun de la mama.

— Atunci a sunat? o întrebă Anna.

— Da, iar mama s-a întors să răspundă la telefon chiar când plecam noi.

— Agneta a răspuns? Nu Stellan?

— Așa a spus, că se duce să răspundă, spuse Malin, abținându-se cu greu să nu zâmbească. Încă mai au telefon fix.

— Dar nu știți cine a sunat și despre ce au vorbit?

— Nu, am plecat.

— Ar fi putut fi un hoț, care a sunat să vadă dacă este cineva acasă, spuse Anna.

— Dar în cazul ăsta n-ar fi renunțat la planurile de spargere? întrebă Malin. Când i-a răspuns mama?

— Sau persoana care suna voia să se asigure că îi găsește acasă, zise Sara.

Înțelesul acestor cuvinte rămase o vreme în aer, înainte ca să mai spună vreuna dintre ele ceva. Lotta căzu pe gânduri.

— Vom verifica istoricul apelurilor, spuse Anna, încercând să le liniștească pe cele două surori.

— Îi suna multă lume? întrebă Sara.

— Nu, aproape nimeni. În ultima vreme, se întâlneau cel mai des cu CM, care locuiește alături, iar mama are telefonul ei mobil. Nu știu de ce au păstrat și telefonul fix.

— Și știm că ea nu se află acasă la CM? întrebă Sara.

— Am verificat deja la toți vecinii, spuse Anna.

— Poruncă pentru sclav: Găsește-o pe mama, zise Lotta, zâmbindu-i aspru Sarei.

— Poruncă pentru sclav.

Observă că uitase complet de acest joc și că reacționă reținut.

De ce? Din cauza unui joc vechi?

Probabil că Lotta încercase să facă o aluzie prietenoasă la copilăria lor, dar această amintire o tulbură pe Sara. Rememorând, își dădu seama că rolul ei era doar să se supună surorilor, care o forțau să facă o mulțime de lucruri degradante.

Copilăria lor nevinovată nu fusese plină doar de soare și de înot. Avea și amintiri mai dureroase.

Anna primi un telefon și, după ce răspunse, se întoarse spre Sara:

— Ne vom concentra pe o bandă de hoți care se află în spatele unui val de spargeri din acest cartier. Și care au intrat în casă peste un bărbat în vârstă, pe care l-au înjunghiat.

— Înjunghiat? Nu împușcat? întrebă Sara.

— Sunt spărgători care au acționat violent când au fost surprinși în cartier. Cred că putem considera ca și rezolvat cazul uciderii tatălui dumneavoastră, spuse Anna, întorcându-se spre surori.

— Și mama? întrebă Malin.

— O vom găsi în curând.

— Atunci, ele pot… o întrebă Sara pe Anna, care dădu din cap.

Apoi se adresă prietenelor sale din copilărie:

— Ați auzit. Mergeți acasă la familiile voastre. Aveți grijă unii de ceilalți. O să vă sune dacă mai e nevoie de ceva.

— Sau în cazul în care o găsim pe mama dumneavoastră, spuse Anna.

Sara le îmbrățișă pe surori, iar Anna le conduse spre ieșire. În bucătărie, Sara se uită împrejur, unde fiecare detaliu, fiecare placă de faianță, fiecare borcan cu mirodenii îi amintea de copilărie. Nu se putu abține să nu se uite în dulapuri. Nu se schimbase nimic. Se simțea ca și cum ar fi călătorit înapoi în timp și i-ar fi regăsit pe toți locatarii casei, așa cum arătau când își luase rămas-bun de la ei cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Cu mintea de acum, i-ar fi avertizat oare atunci sau ar fi trăit bucuria de a fi copil, fără a-și mai bate capul cu lucrurile care o frământau în prezent?

Sara își alungă gândurile. De fapt, dorul de trecut însemna că își dorea să evadeze din propria familie și de lângă copiii ei. Din toată viața ei de

adult și toate experiențele pe care le acumulase. Și totuși, n-ar fi putut trăi fără toate acestea.

Era momentul să revină la viața ei. La propria familie și la prezent. Dar cu o nouă perspectivă asupra vieții.

Avusese revelația că i se putea întâmpla orice, oricând.

Se uită în jur pentru ultima oară și o străbătu un fior. Anna ar fi susținut că Sara simțise prezența lui Stellan, dar ea știa bine că nu este vorba despre asta.

Dacă simțise ceva, era absența lui Stellan.

8.

Pădure.

Pădure, pădure și iar pădure.

Cum puteau compatrioții ei să iubească atât de mult un loc atât de uitat de lume?

De ce ai vrea să cumperi o cabană de vară în mijlocul unei păduri virgine care se întinde pe zeci de kilometri în toate direcțiile? Fără priveliște, fără orizont, departe de lume. Pretutindeni copaci, pădure, întuneric.

Și se părea că în Suedia era cu adevărat cald doar câteva săptămâni pe an. Pentru ea, asta însemna iadul pe pământ.

În vacanță te duci spre sud, nu spre nord. Cauți lumina și căldura, nu întunericul și frigul. Suedezii sunt molcomi, asociali și nu cunosc limbi străine. Cu excepția englezei. Nicio boabă de germană. N-ai niciun motiv să vii aici.

Privea pe geamul mașinii peisajul întunecat. Suprafețe nesfârșite lipsite de case și de oameni.

— Jönköping. Cum să dai asemenea nume unui oraș? Nici măcar să-l pronunți nu poți. Jöön-kööpink.

Karlei Breuer nu-i plăceau călătoriile de afaceri, nu-i plăcea să conducă și nu-l agrea nici pe grăsanul ei coleg, Jakob Strauss. Desigur, el pusese la îndoială întreaga misiune, întrebând-o ce amenințare ar putea reprezenta niște bătrâni spioni senili.

Ea nu-i răspunsese.

Rula cu aproape 200 de kilometri pe oră. Ar fi fost mai bine să încetinească; nu era cazul să atragă atenția. Vehiculul de comunicații mobile rămăsese mult în urmă. Ce să facă ei la Stockholm fără acesta? Să piardă vremea, așteptându-l?

Și nu putea nici măcar să-și țină gura. Pălăvrăgea despre orice, de la cruciadele medievale până la lipsa de performanță a echipei

Borussia Mönchengladbach. Fie despre lucruri pe care ea le știa mult mai bine decât el, fie despre unele care n-o interesau deloc.

În plus, insista să asculte muzică la un volum al naibii de ridicat. „Papa won't leave you, Henry". Dar nu-i atrase atenția.

În sfârșit, peisajul se schimbă.

În față, un lac mare cu o insulă și ruinele unui castel străvechi.

Și iar pădure.

•

Dacă ar putea, le-ar interzice germanilor să-și cumpere case de vară în Suedia. Ar interzice Suedia, cu totul.

Și le-ar interzice bărbaților să conducă, poate cu excepția mașinilor electrice mici, care nu pot depăși 50 de kilometri pe oră.

Această blestemată nevoie a lor de a face exces de orice. De sex, de alcool, de sport, de muncă, de viteză. Vor totul în doze prea mari. Prea mult, prea repede, fără întrerupere.

Nu se opresc niciodată.

Nu se gândesc niciodată.

Nu acceptă niciodată lipsa de sens a vieții.

Muncesc permanent. Se află într-o continuă competiție, amplificând totul, deși, în sinea lor, țipă de frică.

Nu înțelesese niciodată motivul Reunificării, care dusese la apariția acestui tip de om. Copilăria marcată de restricții și de monotonie, invidia pe civilizația occidentală și dorința de a trăi într-o lume capitalistă. Și acum, când toate acestea le deveniseră accesibile „germanilor bolșevici", așa cum erau numiți foștii est-germani, nu știau cum să procedeze cu libertatea: căutau lucruri cât mai scumpe, voiau să aibă cât mai mult, cât mai opulent. Purtau îmbrăcăminte de firmă, cu logouri vizibile, conduceau mașini scumpe, cu motoare uriașe, afișau ceasuri mari, frecventau restaurante exclusiviste. Și toate astea, pentru a arăta lumii că

nu ești un estic amărât, cu tunsoare tip castron și cu blugi ieftini. Cel puțin, nu mai ești.

Este nevoie de timp pentru unificarea a doua țări, pentru contopirea unor culturi așa de diferite. Dacă e măcar posibil așa ceva.

Când aflase, cu zece ani în urmă, că trebuie să accepte în departament mai mulți angajați proveniți din Germania de Est, se așteptase la un grupuleț de șoareci de bibliotecă. Niște moluște incapabile să se descurce fără indicațiile altcuiva.

În schimb, s-a trezit în fața unor adolescenți întârziați și rebeli. O mulțime de dobermani iubitori de adrenalină și dornici de răzbunare, care își foloseau toată energia pentru a fi mai stereotipic occidentali decât puteau fi occidentalii înșiși. Când fuseseră primiți în cele din urmă în serviciul de securitate, voiau să fie mai duri și mai eficienți decât noii lor colegi. Deveniseră niște simple stereotipuri și, după părerea ei, nu veneau cu nimic de valoare.

Spera că Strauss n-o va încurca în această misiune, care era ultima ei ocazie să demonstreze că legendarul Abu Rasil exista în realitate și, în același timp, să-l anihileze. Avea acum ocazia să le arate tuturor că teoriile ei erau corecte, că în spatele majorității atacurilor teroriste din anii 1970 și 1980 se afla un singur om, cu un singur scop. Voia să arate lumii că nu este nebună și voia să-și protejeze moștenirea. Toate se legau.

Întreaga ei carieră fusese marcată de enigmaticul terorist. Declarațiile martorilor cu privire la existența lui erau multe și totuși colegii ei nu voiau cu niciun chip să le creadă.

Însă Breuer le credea.

Scrisese raport după raport, făcuse conexiuni între declarațiile martorilor și dovezile tehnice și între fotografii neclare și semnături de pe facturi de hotel și de la centre de închiriere de mașini. În zadar.

Cineva a avansat chiar ideea că Breuer însăși contribuia la amplificarea miturilor despre terorist, dar cu cât părea Abu Rasil mai înspăimântător, cu atât mai bine, își zicea ea. Dacă amenințarea ar fi devenit suficient de mare, poate li s-ar fi deschis ochii și colegilor ei.

În ciuda dezinteresului șefilor, ea îi urmărise umbra evazivă pe mai multe continente, îi călcase pe urme, încercase să-i ghicească gândurile. Dar Karla Breuer ajungea întotdeauna prea târziu. Era mereu cu un pas în urma lui. Acum știa că era ultima dată când se mai află în același loc cu Abu Rasil. Curând, cariera ei se va încheia, dar înainte de asta trebuia ca lumea să-și dea seama că Abu Rasil era un terorist nemilos, iar Breuer trebuia să dea tot ce putea dacă dorea să-și păstreze onoarea intactă.

Așteptase cu nerăbdare să-și petreacă bătrânețea pe o plajă dintr-o țară caldă, dar visul acesta dispăruse când auzise despre apelul din Stockholm. Acum își dădea seama că reticența instinctivă pe care o resimțise față de pensionare avea legătură cu impresia colegilor că ar fi fost obsedată de o plăsmuire a imaginației. De un adversar care, dacă ar fi existat cândva, acum era mort. Breuer încerca să-i convingă pe toți că aveau de-a face cu un dușman latent, care aștepta în umbră, planificând un ultim act, mai dezastruos decât tot ce făcuse până atunci.

La fel ca ea, Abu Rasil se gândise la ce lasă în urmă. Desigur, nu-și dorea ca opera lui să cadă în uitare. Lumea trebuia să-l țină minte. Cel mai mare terorist care a existat vreodată.

9.

Sara nu putea să rămână la locul crimei dacă nu era cazul ei, dar nici nu putea să ignore acest asasinat misterios.

Cine îl împușcase pe Stellan?

Și de ce?

În fața casei, grupului de curioși i se alăturase și o echipă de jurnaliști. Câțiva dintre aceștia o recunoscură pe Sara și o strigară pe nume, de parcă ar fi fost prieteni vechi.

— E vorba despre Stellan? o întrebă unul dintre ei.

— Are legătură cu prostituția? se auzi altul.

Sara nu le răspunse, dar ziariștii nu renunțară. În momentul în care se urcă în mașină, îi bătu în geam Tillberg.

— Nu te simți obligată să-mi răspunzi, spuse ea. Spune doar nu, dacă greșesc. Este vorba despre unchiul Stellan? Este rănit? Este mort?

Sara porni motorul, băgă în viteză și acceleră.

Aici nu era vorba despre o crimă oarecare, ci despre o parte importantă din copilăria ei care fusese spulberată. În loc să se ducă acasă, o luă pe Grönviksvägen spre Rättviksvägen, traversă piața Nockeby și ajunse la Drottningholmsvägen. Acolo viră la stânga la culoarea verde a semaforului și trecu podul.

În centrul parcului Kärsön făcu stânga, trecu de prima intersecție și coborî spre Brostugan, cafeneaua de sub pod. Aici putea să stea și să gândească în liniște și pace, fiind în același timp și aproape de casa lui Stellan; aproape că o vedea peste apă. I se părea că ar fi corect din partea ei să nu abandoneze încă de tot familia Broman.

Sara ieși din mașina răcorită de aparatul de aer condiționat în atmosfera dogoritoare. Singurul lucru care îi tulbura pacea era zgomotul mașinilor care treceau pe pod.

Se îndreptă spre intrarea principală, se opri în fața ei și cercetă meniul. Lângă ea erau oameni îmbrăcați în pantaloni scurți și maiouri care făceau același lucru – flămânzi în ciuda căldurii.

Niște motocicliști de vârstă mijlocie își duseră tăvile de la masă. Își puseră căștile, așa încât păreau din nou fioroși, și apoi porniră la drum. Întrucât ceilalți clienți nu păreau decișI, Sara intră înaintea lor.

În interior, cafeneaua părea o fermă mare, dintr-o epocă trecută. Senzația ușor ireală dinăuntru era întărită de faptul că majoritatea clienților stăteau afară, în lumina soarelui. La coada de la casă, un bărbat în vârstă glumea cu femeia din fața lui, spunându-i că beneficiază de reducere pentru că era client fidel, apoi îi zise că locuia singur, lângă lacul Mälaren, pentru că soția lui suferea de demență senilă și fusese internată într-un azil. Sara se gândi că era o modalitate stângace de agățat femei. Dar, pe de altă parte, de ce să nu-ți încerci norocul?

Sara ceru un pahar mare cu apă și o cafea cu mult lapte și ieși la soare, cât mai departe de ceilalți oameni. Se opri lângă o parcare pietruită banală, plină de Pontiacuri și de Mustanguri moderne. Împreună cu motocicliștii cu părul grizonant, mașinile creau impresia că Brostugan era un loc de întâlnire pentru bărbații trecuți de vârsta mijlocie, care își întrețineau visurile din tinerețe.

Sara se gândi o clipă la ceea ce visase ea în copilărie, dar nu putu să-și amintească. Asta însemna oare că pe ea o va ocoli criza specifică vârstei de cincizeci de ani? Sau, dimpotrivă, că își reprimase o mulțime de visuri?

Simțea fierbințeala soarelui, iar în jurul cești de cafea roiau viespile. Drept în față, o bâzâia nelipsita muscă singuratică. O alungă, conștientă fiind că va reveni. Sara nu mai fusese niciodată aici, așa că se uită cu atenție în jur. Văzu un teren

de minigolf, pe care nu juca nimeni. Canoe trase la mal. Lângă apă flutura un steag pe care se vedea o reclamă la înghețată. Poate pentru a atrage oamenii cu bărci; altfel, amplasarea lui era neobișnuită.

Simți cum îi alunecă pe frunte o picătură de sudoare. Soarele strălucea, poate chiar risca s-o ardă. Ca mulți alții, era și ea mai degrabă îngrijorată în ultima vreme de schimbarea climei, decât fericită că venise, în sfârșit, o vară cu zile cu adevărat călduroase.

Rămase câteva clipe complet nemișcată, trăgând aer în piept. Apoi gândul îi zbură la moartea lui Stellan. Simțea că ipoteza unei spargeri eșuate nu se potrivea cu modul în care fusese comisă crima. Sara era convinsă că persoana care-l împușcase pe Stellan o făcuse cu bună știință și cu intenție. Că el fusese ținta.

Dar de ce?

Din cauza unor scandaluri din trecut? Să fi fost cineva care voia să se răzbune?

Nu-i venea nicio idee, așa că își scoase telefonul și căută „Stellan Broman” și „amenințare”. Apoi, „Stellan Broman” și „scandaluri”, respectiv „reclamație” și „poliție”. Majoritatea articolelor pe care le găsiră vorbeau despre vechile farse TV ale lui Stellan, care i-au iritat pe unii telespectatori și au condus la reclamații și plângeri. Dar nimic atât de grav încât să poată justifica o crimă după treizeci-patruzeci de ani.

Pe o reclamantă o supărase inițiativa lui Stellan intitulată „salută un străin”, din cauza căreia era salutată tot timpul de necunoscuți, în timp ce ea voia să fie lăsată în pace când ieșea în oraș.

Când Sara căută „Stellan Broman” și „acuzații”, găsi un rezultat neașteptat, un link către un articol despre cartea unei cercetătoare suedeze. Subiectul era Războiul Rece.

„Fostul realizator TV Stellan Broman neagă că la el ar face referire cartea scandaloasă”.

Sara derulă articolul, căutând numele cercetătoarei. Eva Hedin era o profesoară de istorie pensionară care scrisese două cărți despre suedezii care lucraseră pentru serviciul de securitate din Germania de Est, Stasi. Și, conform unuia dintre ziarele de dimineață, Stellan Broman fusese identificat drept unul dintre aceștia. Fapt pe care el îl negase.

Într-un singur articol era menționat numele lui Stellan, însă existau multe alte materiale legate de cărți despre suedezii care fuseseră identificați drept agenți Stasi.

Chiar dacă putea părea că nu are nicio legătură cu crima, ancheta privind Stasi era singurul lucru pe care îl putea corela cu aceasta, așa că o sună pe Anna.

— Alo?

— Se pare că Stellan a fost identificat ca fiind spion al Stasi.

— Stasi? Dar asta a fost…

— În anii 1980.

— Dacă ar fi adevărat, sigur l-ar fi ucis atunci.

— M-am gândit doar că ar merita să verifici.

— O să țin cont.

Sara știa ce înseamnă „a ține cont”. Amândouă foloseau această expresie când venea vorba de probe îndoielnice, pe care le țineau de rezervă, pentru cazul în care rămâneau fără alte piste. Cu alte cuvinte, „nu cred că e adevărat”.

După ce închise telefonul, Sara nu reuși să-și alunge din minte posibila legătură a lui Stellan cu Războiul Rece, probabil din cauză că se simțise destul de prost când Anna îi respinsese cu atâta ușurință ideea. Era obișnuită ca ideile ei să fie luate în serios.

Musca tot mai bâzâia pe lângă fața Sarei; simțea cum i se prelinge sudoarea pe spate, iar bluza i se lipea de piele. Aruncă o privire în jos ca să verifice dacă avea pete de transpirație pe haine.

Nu avea nimic urgent de făcut la serviciu, pentru că David se oferise să scrie el raportul, așa că se hotărî să încerce să afle dacă pista est-germană ar putea fi adevărată. Dacă nu din alt motiv, măcar ca s-o contrazică pe Anna dacă ar fi continuat să-i ignore sfaturile și nu ar fi ajuns la niciun rezultat.

Pe Wikipedia și pe merinfo[7], Sara găsi o Eva Hedin al cărei an de naștere se potrivea, cu adresa în strada Åsögatan 189, în Söder. Sună la numărul de telefon găsit, dar nu-i răspunse nimeni.

Se urcă în mașină și o luă pe Drottningholmsvägen, îndreptându-se către centru. Nu strica să verifice.

Trecu de Lindhagensplan, traversă Marieberg și Västerbron și ajunse la Hornstull. De-acolo, o luă pe Ringvägen și Bondegatan, până pe Åsögatan.

Sosind în cartierul numit Sofo de snobii din Stockholm cu aere de New York, Sara întoarse și parcă în stradă, în fața porții lui Hedin, apoi coborî din mașină fără un plan bine stabilit.

Åsögatan, 189. Pentru ea, tot centrul orașului era ca un album foto, în care fiecare bloc era asociat cu câte o amintire. Peste drum era numărul 192, iar ea își amintea, dinainte de căsătorie, că acolo stăteau doi tipi într-un apartament cu patru căzi. Una era montată în baie, iar trei, nefuncționale, în camera de zi. În plus, aveau în bucătărie trei espressoare, de restaurant. Într-o vreme în care mașinile espresso de uz casnic nu erau la modă. Aveau nevoie de o grămadă de spațiu pentru colecționarea de mașinării – sau o fi fost vreo manie care până acum o fi căpătat și un nume?

Fie fuseseră schimbate codurile de acces ale poliției tocmai în ziua aceea, fie interfonul era stricat. Oricum, nu reuși să intre.

Se uită prin geamul de la intrare și văzu avizierul cu nume de pe hol. Văzu scris „Hedin”, chiar la parter. Se retrase puțin pe trotuar și,

văzând că existau ferestre pe ambele părți, se concentră, mai întâi, pe cea din stânga.

Părea să fie o garsonieră, deoarece în camera cu vedere la stradă se aflau un pat, un birou și televizor. La masă stătea o femeie în vârstă, cu ochelari mari, care scria pe un laptop vechi.

Sara bătu ușor la fereastră, ca să n-o sperie, iar femeia se întoarse liniștită ca să vadă ce se întâmplă. Sara flutură din mâini, sperând că o va înțelege.

Chiar a înțeles-o, pentru că se ridică și ieși în hol. După câteva secunde, îi deschise ușa o femeie măruntă, cu o privire fixă. Avea părul ușor ondulat, de parcă ar fi purtat un permanent mai vechi.

— Bună ziua. Îmi pare rău dacă v-am speriat, spuse Sara, chiar dacă femeia nu părea deloc speriată. Sunteți Eva Hedin?

— Da.

— V-am sunat, dar nu mi-ați răspuns.

— Țin telefonul pe silențios, când lucrez.

— Mă numesc Sara Nowak și sunt ofițer de poliție, spuse ea, arătând legitimația de polițist. Pot intra?

— Nu, acum lucrez.

Din cele spuse de Hedin, era clar că nu voia să fie deranjată, dar atitudinea ei o contrazicea. Rămăsese tăcută și se uita în continuare la Sara.

— Vreau să vă adresez câteva întrebări în legătură cu Stellan Broman.

Observă că femeia o asculta cu atenție.

— Ce fel de întrebări?

— Puteți să păstrați un secret?

— Întrebați serviciul de securitate, răspunse Hedin. Da, pot.

— Stellan Broman este mort. A fost ucis.

— Și ce mă privește asta pe mine?

— Am văzut că l-ați amintit în cărțile dumneavoastră.

— Nu i-am dat numele.

— Îmi puteți spune mai multe despre asta? Nu v-am citit cărțile.

— Se găsesc în biblioteci și la anticariate.

— N-am timp să caut.

Hedin tăcu o vreme și continuă s-o privească pe Sara.

— Intrați, spuse ea, în cele din urmă.

Sara o urmă în micul apartament. Holul pătrat era vopsit în albastru, cu rafturi pline de cărți, care umpleau pereții. Hedin se întoarse spre Sara:

— Ucis, spuneți?

— Da, dar așa cum am spus, nu este încă oficial. Anchetatorii cred că este o spargere care a degenerat, dar eu…

— …nu credeți acest lucru.

— Nu. E prea suspect. A fost împușcat în casă, fără urmă de confruntare, la câteva decenii după perioada lui de glorie.

— Ce știți despre Războiul Rece? o întrebă Hedin.

— Nu prea multe…

— În trecutul lui Stellan Broman există lucruri care ar putea justifica o crimă.

Sara o privi:

— Îmi permiteți să iau loc?

Hedin făcu semn spre unicul fotoliu din cameră. Se așeză și ea pe marginea patului.

— Stellan Broman a fost un așa-numit colaborator neoficial, IM[8], pentru Stasi, spuse Hedin. Puteți citi despre asta în cărțile mele. Nu i-am putut da numele, dar am reprodus datele lui de identificare, așa cum le-am găsit în arhivele Stasi. Nu există nicio îndoială cu privire la această chestiune. Nu știu de ce mass-media nu a mai abordat acest subiect. A apărut un singur articol, în care el a negat totul.

— Dar Războiul Rece a fost cu mult timp în urmă, în anii 1970.

— A durat până în 1991, când s-a destrămat Uniunea Sovietică. Mult după ce se retrăsese

Stellan Broman. Și mulți cred că mai continuă și azi. Războiul Rece 2.0. Există o carte excelentă cu titlul ăsta.

— Dar de ce credeți că Stellan a fost spion?

— Nu doar cred. Citiți cartea mea.

Se duse la bibliotecă și scoase un volum mare, legat, pe care i-l dădu Sarei. *Suedezi care au lucrat pentru Stasi.*

— Dar 1991 a fost acum treizeci de ani. De ce l-ar ucide cineva astăzi pentru ceva ce s-a întâmplat atunci?

— Geiger a distrus viața multora dintre cei despre care a dat rapoarte, spuse Hedin. La fel ca toți ceilalți agenți ai Stasi. Poate că cineva a decis să se răzbune. Poate că mi-au citit cartea și abia atunci au înțeles cine era Geiger.

Hedin păru aproape încântată de acest gând.

— Geiger? întrebă Sara.

— Acesta era numele său de cod.

Geiger.

Suna ca numele unui personaj de film alb-negru vechi, din anii 1940.

— Stellan Broman a fost cel mai faimos realizator de televiziune din Suedia, spuse Sara. Singura supervedetă pe-atunci. Ca o combinație între Ernst Kirchsteiger[{9}] și Zlatan[{10}]. De ce să fi fost spion?

— Din motive ideologice. A crezut în idealul est-german. Mulți au făcut-o. Suedia a avut un important schimb cultural cu RDG, iar școala suedeză a fost construită după modelul est-german. Mulți profesori, politicieni și oameni de cultură au primit premii și distincții în Germania de Est, au vizitat țara, au făcut eforturi să obțină recunoașterea RDG ca stat independent. Stellan a fost unul dintre ei.

— Să fi fost ucis pentru că voia să fie recunoscută Germania de Est ca stat independent?

— Misiunea de informator includea identificarea germanilor din Est care reușiseră să

fugă și a celor care încă se aflau în țară, dar aveau planuri de fugă. Viața celor care au fost demascați a fost distrusă.

— Dar de ce acum?

— Pentru că abia în ultimii ani au fost identificați cei mai mulți dintre ei. Am fost nevoită să mă confrunt cu serviciul de securitate și să-i dau în judecată la Curtea Supremă, ca să primesc permisiunea să văd documentele, dar încă îmi este interzis să le copiez sau chiar să iau notițe.

— Și sunteți sigură că Stellan Broman a fost agent secret pentru Germania de Est?

— Colaborator neoficial. IM. Prieten devotat al Germaniei de Est. Există o mulțime de dovezi în acest sens, în surse perfect accesibile.

Hedin se duse din nou la bibliotecă și scoase un dosar cu copii după articole din ziare vechi despre schimburile culturale cu Germania de Est și despre delegațiile politice. În imagini, Sara îl revăzu pe Stellan, așa cum era în copilăria ei, unchiul Stellan cel iubit de întreaga Suedie, dând mâna cu politicieni, diplomați și poeți din Germania de Est, primind premii și deschizând festivaluri. Agent sau nu, părea să fi fost un mare prieten al lor, iar Sara începu să se întrebe dacă nu cumva această femeie ciudată ar fi putut să aibă dreptate până la urmă.

— IM, spuse ea.

— Da, încuviință Hedin. Dar, în multe privințe, acționa ca spion. Aduna informații și intermedia contacte între Germania de Est și personalități suedeze.

— Ce fel de informații?

— Aproape totul era de interes. Opinia Suediei asupra RDG, opinia Suediei asupra NATO și CE, așa cum se numea atunci. Informații din domeniul cercetării și al afacerilor. Politici culturale. O problemă importantă era recunoașterea RDG ca stat independent, iar Suedia era în avangarda mișcării, datorită prietenilor Germaniei de Est de aici. Am fost primii care au legitimat represiunea.

— Dar ce știa el despre toate astea? Despre cercetare și afaceri? Despre politică?

— Cunoștea pe toată lumea. În calitatea sa de cea mai cunoscută personalitate a țării, se împrietenise cu toată elita. Cu alte vedete, cu finanțiști, cu personalități culturale – și cu politicieni. Se spune că dădea petreceri de proporții la el acasă, unde erau invitați toți oamenii importanți.

Sara își aminti din nou cum, împreună cu surorile, se strecurau și îi spionau de pe scări sau din grădină pe toți adulții care erau atât de fericiți și de zgomotoși. Au fost martore la numeroase întâmplări neobișnuite în timpul acelor petreceri, deși le era permis să participe doar la începutul lor.

— Și cum făcea? întrebă Sara. Copia documente secrete pe microfilm?

— Poate. În orice caz, transmitea informații, verbal și în scris, contactului său. Și raporta despre încercările lui de promovare a unei imagini pozitive asupra RDG, fapt păstrat în arhive.

— Contactul? întrebă Sara, bănuind doar ce însemna, dar neavând niciun temei să se dea drept cunoscătoare.

— Ofițerul Stasi care l-a recrutat și care a fost, ulterior, persoana lui de contact.

— Tot nu înțeleg cu ce s-ar fi putut ocupa *Stellan.*

Hedin scoase un dosar din plastic în care se aflau copii după rapoarte vechi în germană, îl răsfoi și citi cu voce tare:

— Informatorul Erik, director în industria maritimă, reticent, material disponibil, informatorul Katten, colonel în forțele aeriene, receptiv, material disponibil, informatorul Hans, ambasador, cooperant, material disponibil. Un total de cincizeci și șase de nume de cod, pentru diferiți informatori, cu diferite grade de cooperare.

— „Material disponibil?” Ce fel de material?

— Nu știu. Ceva care să-i forțeze să coopereze, poate. Informații compromițătoare despre ei.

— Șantaj?

— Da.

— Așa se recrutau spionii?

— În mod normal, se apela la o combinație de lingușeli și întrebări. Și amenințări, dacă era nevoie. La mită, desigur. Geiger aparținea unei grupări căreia i-ai putea spune, cu puțin dramatism, rețea de spioni, în care toți erau recrutați de același superior.

— Știți cine erau ceilalți?

— Am numele câtorva dintre ei, dar, așa cum am spus, nu pot să le dau nimănui.

— N-au fost deschise toate arhivele când a căzut Zidul?

— Ba da, dar la căderea RDG, ofițerii Stasi au lansat operațiunea *Archiv Berlin,* cu scopul de a distruge toate documentele compromițătoare. Au avut timp să ardă multe dintre ele înainte să fie luat cu asalt sediul central de oamenii care voiau să deschidă arhivele. S-ar putea ca CIA să aibă mai multe informații despre rețeaua de spionaj în dosarele Rosenholz, dar, din anumite motive, preferă să le țină secrete.

— Deci Stellan Broman a fost nu doar agent pentru Germania de Est, ci și parte a unei rețele de spionaj controlate de un ofițer Stasi?

Era greu acceptat, dar Sara înțelegea că în cărțile scrise de Hedin se aflau informații solide și serioase.

— Un moment, spuse ea, scoțându-și telefonul și căutând din nou pe Wikipedia.

Nu se putu abține să nu verifice puțin informațiile, chiar de față cu Hedin. Sara spera ca aceasta să nu vadă ce căuta.

Eva Maria Hedin, născută la 24 iulie 1945, este o cercetătoare care lucrează la Centrul de Studii Est-Europene de la Universitatea Mälardalen și fost profesor de istorie.

Apoi găsi un articol despre cariera ei și lista lucrărilor publicate. Și, în sfârșit, cel mai important pasaj, din punctul de vedere al Sarei:

Hedin a cercetat arhivele Stasi, fiind singura persoană din exterior căreia i s-a permis, în baza unei hotărâri din 2015 a Curții Administrative Supreme, accesul la informații din dosarele Rosenholz aflate în arhivele Säpo, referitoare la persoane din Suedia care au fost identificate ca având legătură cu Stasi.

Așadar nu se afla în fața unei simple teoreticiene a conspirației, ci în fața cuiva care, evident, știa despre ce vorbește. Singura întrebare era dacă aceste informații erau relevante.

— Ați văzut dosarele Rosenholz, spuse Sara.

— Ați căutat pe Google? replică Hedin cu un mic zâmbet.

Sara aștepta un răspuns.

— Am văzut fragmente. Despre alți colaboratori Stasi. Și informații detaliate despre Geiger. Câteva indicii despre ceilalți din rețeaua sa de spionaj. Dar nimic despre Ober, care era șeful rețelei.

— Așadar colabora cu alții?

— Da.

— Credeți că pe Stellan l-a ucis unul dintre membrii rețelei?

— Nu, dar dacă moartea lui Geiger are vreo legătură cu Germania de Est, s-ar putea să știe ei de ce a fost ucis. Și de cine. În orice caz, șeful ar trebui să știe. Și dacă face parte dintr-un plan mai cuprinzător, șeful rețelei ar putea să știe și despre asta.

— Un plan mai amplu?

— Dacă un fost IM este ucis cu brutalitate, în mod neașteptat, după treizeci de ani, acesta ar putea fi începutul unui lanț de evenimente. Nu uitați că Rusia are încă agenți latenți în întreaga lume, cum ar fi cei infiltrați de KGB și transferați doar către FSB, serviciul rus de securitate. Este posibil să fi preluat și agenți est-germani.

— Și despre ce lanț de evenimente ar fi vorba? întrebă Sara.

— N-am idee.

— Atunci trebuie să aflăm cine este acel Ober.

— Nu merge. CIA refuză să dea informații. Nici măcar nu vor să confirme că știu despre cine e vorba.

— Poate ne ajută pe noi.

Hedin clătină din cap.

— Este vorba despre anchetarea unei crime, spuse Sara, cu sprâncenele ridicate.

Fosta profesoară o privi gânditoare.

Să fie oare ucigașul unchiului Stellan un fel de spion din anii 1980?

Dacă da, câți ani ar avea acum? Dacă persoana în cauză avea aproximativ treizeci – treizeci și cinci de ani la căderea Zidului, acum ar avea doar șaizeci – șaizeci și cinci de ani. Sau aproape șaptezeci.

Perfect posibil.

— Și dacă nu este un „lanț de evenimente”?

— Ar putea fi răzbunare.

— Cineva căruia i-a distrus viața?

— Așa cum am mai spus, lucrurile nu erau roz pentru cei despre care raporta. În timpul vizitelor în RDG, el și familia sa au cunoscut o mulțime de oameni, cetățeni obișnuiți din Germania de Est. Unii dintre ei erau tineri care doreau să plece în Occident. În dosarele lui Geiger, există numele multor persoane care au fost raportate pentru că au spus că vor să plece din RDG. Și nu le-a fost prea bine. Unii au fost închiși, mulți au fost executați. Au fost pedepsite și rudele lor. Și-au pierdut posturile și drepturile și a trebuit să se mute în locuințe mai proaste. A existat un caz în care bărbatul a reușit să fugă în Suedia, rămânând ca soția să-l urmeze, dar Geiger i-a turnat, iar femeia a fost arestată și s-a sinucis. Vă puteți imagina că bărbatul și-a dorit tot timpul să răzbune moartea iubitei lui.

— Și cine era acel bărbat?

Aceeași tăcere. Aceeași privire fixă.

— Nu pot să vă dau nume, spuse Hedin, în cele din urmă. Dar le am aici, în notițele mele.

— Este vorba despre anchetarea unei crime.

— Decizia Curții Supreme prevalează. Prevalează covârșitor.

— Deci sunteți de partea lor?

— Aici vor rămâne, în notițele mele, spuse Hedin, arătând spre un dosar albastru cu șnur, pe care tocmai îl pusese pe pat. Scuzați-mă, trebuie să merg la toaletă.

Sara așteptă până când Hedin încuie ușa de la toaletă, pentru a-i oferi *deniability*[11], apoi deschise dosarul.

Un extras de arhivă, în germană.

Pe foaia intitulată „IM Geiger” era notat, cu pixul, „Broman”, pe cea cu „IM Kellner” scria „Schulze”, pe „IM Koch” scria „Stiller”, iar pe „IM Ober” scria „Șeful rețelei” și „Nume”, cu un semn mare de întrebare la sfârșit. Sara scoase telefonul și fotografie paginile.

Le răsfoi și, cu ajutorul germanei învățate în școală, reuși să găsească mai multe însemnări despre tineri est-germani care ajunseseră la închisoare după ce Geiger raportase despre planurile lor de fugă din țară, chiar dacă sentința fusese pronunțată pentru o culpă fictivă. Alături de un nume, era menționat și un „prieten” din Suedia, un anume Günther Fricke. Sara fotografie și acele pagini și alte câteva pe care nu avusese timp să le descifreze, apoi închise repede dosarul când se auzi apa la baie.

În timp ce Hedin se spăla pe mâini, Sara își aminti cum se juca de-a capitaliștii și proletarii în copilărie, cu surorile Broman. Nu se mai gândise de mulți ani la asta. Și probabil că, mai demult, considera că jocul era expresia tristă a faptului că au crescut într-o societate profund politizată, în care emisiunile pentru copii vorbeau despre

foamea de profit a capitaliștilor sau despre războiul din Vietnam. Dar acum își dădea seama că ar fi putut exista o altă explicație a motivului pentru care alegeau tocmai acest joc în bogatul cartier Bromma.

Așa cum îi impuneau surorile, Sara juca totdeauna rolul capitalistului malefic, care erau de partea proletarilor. Își aminti că Stellan s-a enervat foarte tare când le-a văzut. Sara crezuse că se înfuriase pentru că se aflau în Bromma, unde orice influențe comuniste trebuiau oprite, dar dacă Stellan se temuse să nu fie demascat ca agent al Germaniei de Est?

— Mai aveți întrebări? spuse Hedin, când se întoarse. Am mult de lucru.

— Cât de sigură sunteți că Stellan a fost Geiger?

— Asta pot să vă arăt, spuse Hedin, scoțând un dosar cu șnur roșu.

Răsfoi hârtiile și alese câteva coli A4 capsate în colț, copii ale unor dosare de arhivă germane. Arhiva Stasi, judecând după antet.

Sara se uită peste text și încercă să înțeleagă cât mai mult posibil. Germana era, oricum, suficient de complicată, dar birocrația germană și, pe deasupra, comunistă, era și mai complicată.

Totuși înțelese o parte din informații. Casa din Bromma, contactele cu cele mai înalte cercuri din Suedia, interacțiunea socială intensă. Nu exista nicio îndoială că unchiul Stellan fusese Geiger. Deși i se păruse imposibil. Dar din moment ce numele nu a fost dezvăluit, probabil că niciun ziar nu îndrăznise să publice povestea lui, presupuse ea.

Sara ridică teancul de hârtii.

— Am nevoie de copii, spuse ea.

— Luați-le. Mai am și altele.

Sara se ridică.

— Încă o întrebare, spuse ea. Dacă moartea lui Stellan Broman are legătură cu Războiul Rece, cu

rețeaua de spionaj sau cu cineva căruia i-a făcut rău, atunci ce s-a întâmplat cu Agneta?

— Care Agneta?

— Soția lui.

— Nu știu. E moartă? Sau dispărută?

— Dispărută. Și v-aș cere o confidențialitate strictă în acest sens. Nimeni nu trebuie să afle.

— Cui i-aș putea spune? Când a dispărut?

— Când s-a produs crima. Ar fi putut s-o răpească cel care s-a răzbunat? Ar putea avea legătură tot cu rețeaua de spionaj? De ce i-ar face cineva rău soției sale?

— Uneori, soții știau ce fac spionii, alteori, nu. Dar nu am găsit nimic în arhive despre soția sa.

Dispariția Agnetei rămânea așadar un mister.

10.

Găsi Kalașnikovul la locul lui, într-un sac impermeabil, sub o grămadă de preșuri vechi de cârpă. Demontă arma, unse toate componentele și o montă la loc. Putea s-o facă și cu ochii închiși. De fapt, o făcuse deja legată la ochi. Dar asta fusese demult, în urmă cu patruzeci de ani.

Trebuia s-o testeze și se întrebă la ce distanță se afla cea mai apropiată casă. Estimă că ar fi vorba de vreo doi kilometri și, chiar dacă ar fi trecut cineva pe acolo chiar atunci, nimeni nu ar fi considerat suspect un foc de armă în Ekerb, având în vedere braconajul care se practica în zonă cu complicitatea tacită a localnicilor.

Pregăti arma și trase rapid trei focuri, unul după altul, dar nu la foc automat, deoarece nu dorea să riște să atragă atenția unor eventuali martori curioși.

Vechiul Kalașnikov funcționa fără cusur. Nu degeaba este cea mai răspândită pușcă-mitralieră din lume.

Acum hambarul mirosea a praf de pușcă, iar mirosul o transpunea înapoi în timp. Simți din nou canicula, nisipul intrându-i în ochi și vânturile aspre, câteodată călduțe, alteori înspăimântătoare. Auzi iarăși ordine rostite în limbi străine, limbi din care acum nu mai știa decât frânturi.

Instinctiv, asigură din nou arma, o așeză cu patul la pământ și se puse în gardă, totul din trei mișcări rapide.

Totul în regulă.

Întrebarea era dacă și tot restul era în regulă sau doar destul cât s-o încurajeze să pornească în misiune cu convingerea că avea tot ce-i trebuie pentru ea, doar ca să descopere pe parcurs că nu era nici pe departe pregătită. Că a uitat. Că n-o mai țineau puterile.

Că era prea bătrână.

Îndoindu-se de abilitățile sale, dar mulțumită măcar de rezultatul testării armei, o împachetă din nou în sac și o puse în portbagajul mașinii, alături de cutiile cu cartușe. Își scoase telefonul mobil pe care și-l procurase cu zece ani în urmă – o măsură de precauție care o făcuse să se simtă cam ridicolă: încă de atunci, viața ei de altă dată părea din ce în ce mai îndepărtată, aproape ireală. Astăzi, achiziția își dovedea utilitatea. Nu se punea problema să-și folosească propriul mobil, așa cum nu se punea problema nici să meargă cu bicicleta la vreo fermă din apropiere ca să dea un telefon. O bătrână care bătea pe la uși în mijlocul pustietății ar fi atras atenția, chiar dacă ar fi născocit o poveste cum că se plimba prin pădure și și-a pierdut telefonul mobil. Cu siguranță însă i-ar fi fost greu să vorbească fără să se dea de gol și, mai ales, nu-și dorea martori la o eventuală convorbire telefonică.

Ericssonul ei de-acum zece ani, fără nicio funcție inteligentă, era exact ce îi trebuia. Bateria ținea mult, putea să vorbească oricât. Îl încărca de câteva ori pe lună, ca într-un ritual, o invocare a vremurilor de demult, deși nu era clar care vremuri. Asta îi oferea ocazia să rememoreze, chiar și pentru câteva secunde, viața trecută și misiunea. Să-și aducă aminte cine fusese.

Acum, când misiunea devenise brusc o realitate, uitase de anii grei de așteptare, iar cealaltă viață parcă dispăruse. Ca și cum ar fi trecut prin șifonierul profesorului Kirke[12] sau s-ar fi trezit dintr-un vis care părea că durase o eternitate, ca apoi să-și dea seama că se scurseseră doar câteva clipe.

Totul era la fel, în afară de trup.

Trupul blestemat. Perfid. Trădător.

Când este tânăr, omul nu-și poate imagina că ar putea să se degradeze fizic. La bătrânețe, n-are cum să ignore acest lucru. Burta pronunțată, vergeturile și sânii lăsați. Corpul, care îi fusese cea

mai eficientă armă, devenise acum o povară. Ca și cum ai merge la un bal în armură de cavaler.

În ceea ce privește misiunea, profitase întotdeauna de depersonalizarea femeii, reușind să-și folosească farmecul personal pentru a-i determina pe bărbați să acționeze după voința ei. Un fel de aikido sexual: să întoarcă puterea atacatorului împotriva lui însuși. Își folosise trupul ca pe un instrument – cu prețul detașării de el, ca și când nu ar fi fost vorba despre propriul corp. Dar nu putea să nu-i fie dor de corpul ei de altă dată, când era râvnită de toți și când putea să-și atingă scopurile datorită lui.

După patru tonuri de apel, răspunse o voce bărbătească:

— Da?

— Geiger e mort.

Urmă o pauză foarte scurtă, atât de scurtă încât pentru nimeni în afară de ea n-ar fi însemnat nimic, dar ei îi transmitea tot ce trebuia să știe. O singură pauză, de jumătate de secundă, înainte să răspundă interlocutorul și totul era clar. Nu o secundă sau două secunde. O jumătate de secundă.

— Nu știu despre ce vorbiți. Cred că ați greșit numărul.

Și cu acest răspuns lucrurile s-au lămurit. Era încă la pândă, fidel vechilor convingeri. Rețeaua era tot extrem de activă, exact așa cum se temea Agneta. Acum, nu mai avea de ales.

— Ascultă ce-ți spun, se grăbi ea să adauge înainte să apuce interlocutorul să închidă telefonul. Trebuie să fii cooperant dacă mai vrei să trăiești. Suntem în aceeași situație. Geiger este mort. Știu cine a făcut-o și n-o să se oprească aici. Ține-te departe, nu deschide nimănui, nu răspunde la telefon. Ajung la tine în opt ore. Îți trimit mesaj de pe numărul ăsta când sunt la ușă.

Apoi închise telefonul.

Era sigură că o să meargă. Nu trebuia să le dea senzația că au de ales, știa și ea atâta lucru. Și,

pentru că aplicase această tactică de nenumărate ori, știa că merge aproape întotdeauna. De câte ori procedase altfel trebuise să improvizeze pe loc o alternativă. Cel puțin acum știa că el le era încă fidel, ceea ce însemna că trebuie să acționeze.

Avea la dispoziție opt ore, apoi trebuia să fie neapărat la ușa lui. Mâncă biscuiții rămași, se ușură într-un colț al hambarului și acoperi totul cu paie. Din fericire, avea întotdeauna șervetele la ea. De vreme ce era nevoită să rămână aici până când se încărca bateria mașinii, prefera să nu iasă fără motiv din hambar.

Își asumase destule riscuri când testase arma. Prin pădure s-ar putea să fie mult mai mulți oameni decât își închipuia ea și știa că de multe ori martorii aflați din întâmplare la fața locului informează poliția. Și totuși alesese să-și asume riscul.

Conform instrucțiunilor din cartea tehnică, mai avea de așteptat cel puțin șapte ore până când avea să se încarce complet bateria. Avea timp suficient să-și refacă puterile. Avea de ales între a dormi în mașină sau pe paie și, în cele din urmă, se decise asupra mașinii. Coborî spătarul banchetei din spate și se întinse în portbagaj, folosind haina drept pătură și Kalașnikovul drept tovarăș de somn. Încă o dureau picioarele. Trebuia să ia analgezice înainte să plece, altfel nu va putea merge.

Dar de asta se va ocupa mai târziu. Acum avea altă treabă.

Corpul îi fu cuprins de o oboseală moleșitoare și plăcută, ca valurile fierbinți pe o plajă albă din Caraibe. Dacă s-ar fi născut cu câteva decenii mai târziu, ar fi putut considera probabil că e stresant să te întorci la un capitol al vieții considerat încheiat de mult. La o viață care i s-ar fi potrivit mai degrabă unei variante a ei cu patruzeci de ani mai tânără. În plus, își împușcase soțul cu care trăise aproape jumătate de secol, fără îndoială un

gest cu destul de multă importanță. Dar ea nu gândea așa.

Avea o misiune. Își pusese toată viața în slujba unei îndelungate pregătiri pentru această zi.

Și iată că ziua venise.

În nici două minute, adormi profund și începu să sforăie.

11.

Sara stătu mult timp în mașină, gândindu-se la ce-i spusese Hedin. Avea multe de digerat, nu numai în legătură cu ce se întâmplase cu Stellan și Agneta, ci și cu presupusul trecut al lui Stellan ca spion al RDG.

După numeroșii ani petrecuți împreună, Sara încă îi cerea părerea lui Martin când avea nevoie de un punct de vedere obiectiv, care să o mențină conectată la realitate. Soțul ei era într-o ședință despre un turneu de concerte, dar ieșise din sala de conferință ca să-i răspundă la telefon, ca și cum ar fi simțit că se întâmplase ceva neobișnuit.

Martin provenea din același cartier ca Sara și familia Broman și, ca toți ceilalți suedezi din generația lui, crescuse cu emisiunile lui Stellan. Îi venea greu să accepte ce-i spunea Sara.

— Cum te simți? o întrebă el grijuliu, dar Sara ezită să-i răspundă. Unde ești? Vrei să vin acolo?

— Nu, sunt bine. Dar s-ar putea să reacționez când o să conștientizez ce se întâmplă.

— Ești sigură că ești bine? Dacă vrei, pot să vin.

— Nu, ocupă-te de artiștii tăi. Simțeam doar nevoia să mă descarc. Să înțeleg ce se întâmplă.

— Dar nu-i cazul tău, nu? Acum nu vorbești în calitate de polițist, ci doar ca persoană apropiată. Mă rog, înțelegi la ce mă refer.

— Tocmai de-asta s-ar putea să am informații care le-ar putea fi utile. Eu și Anna ne-am ajutat întotdeauna una pe alta.

Chiar așa era. Încă de la Academia de Poliție încheiaseră un pact să se ajute una pe cealaltă. Anna înțelesese probabil cât de important era pentru Sara și de-aceea era atât de deschisă față de ea.

— Ne vedem acasă, mai târziu. Te pup.

— Te pup.

Sara își dădu seama că de fapt voia să încheie cât mai repede conversația, ca să se mai gândească la moartea unchiului Stellan. Nu voia să recunoască față de Martin cât de mult se putea implica într-un caz, chiar și acum, când nu era cazul ei. Uneori simțea că rezolvarea depindea doar de ea. Îi era greu să se relaxeze și să aibă încredere în alții. Și nu credea că pe Anna o deranja un mic ajutor din partea ei.

•

Anna își terminase treaba la casa familiei Broman și se întorcea la secția de poliție din Solna când o sună Sara, așa că stabiliră să se întâlnească la Brommaplan.

Odată ajunse acolo, oscilară între o masă la McDonald's sau o cafea la Pressbyrån. Se hotărâră pentru a doua variantă. Mai târziu se așezară pe o bancă în parc, la soare, și priviră călătorii care se revărsau în șuvoi la ieșirea din stafia de metrou.

— Am găsit ceva în baia de la etaj, spuse Anna. Un fel de ascunzătoare care a fost mascată foarte recent. Tencuiala era încă umedă.

— Ce era înăuntru?

— Nimic. Dar poate că acolo își țineau obiectele de valoare. Asta ar susține ipoteza unei spargeri. Un jaf.

— De ce ar astupa hoțul gaura în urma lui? întrebă Sara.

— Poate ca să nu se dea de gol, să creeze confuzie. Poate că era vorba de ceva foarte valoros. Bijuterii sau ceasuri care puteau fi identificate și, prin urmare, a vrut să câștige timp până să înceapă cineva să le caute.

Telefoanele lor scoaseră câte patru semnale sonore aproape simultan, apoi încă două. Erau știri de la *Aftonbladet, DN, Svenskan, Expressen, Omni* și *Ekot.*

„Unchiul Stellan, găsit mort. Suspiciune de crimă". „Unchiul Stellan a fost ucis". „Unchiul

Stellan a fost găsit ucis în casă”. „Unchiul Stellan, mort. Găsit de fiică”.

Da, fusese doar o chestiune de timp.

Telefonul Annei sună. Avea ca ton de sonerie o melodie stupidă de la Melodifestivalen și își ceru scuze de la prietena ei, ca de fiecare dată, că nu-și făcuse timp s-o schimbe.

— Sunt cei de la *Expressen,* spuse, închizând. Promit că schimb tonul de sonerie.

— Nimic din ascunzătoare nu oferă vreun indiciu despre ce s-ar fi putut afla acolo? întrebă Sara.

— Tehnicienii zic că a fost ceva înfășurat în mușama.

Existenta unei ascunzători confirma teoriile lui Hedin despre spionaj, se gândi ea. Singura întrebare era ce anume fusese ținut acolo. Microfilme? Arme? Echipamente radio?

Și de ce le-ar fi luat criminalul cu el? De ce ar fi camuflat ascunzătoarea în urma lui?

Ca să câștige timp, desigur. Până aici, era de acord cu Anna. Probabil criminalul nu se aștepta ca pista spionajului să fie abordată așa de repede.

Acesta să fi fost motivul pentru care fusese ucis Stellan? Criminalul voia să ajungă la ceea ce se afla în ascunzătoare?

Ce ar fi putut fi atât de valoros?

Bani?

— În loc să țină banii sub saltea, poate a preferat să-i ascundă după o placă de faianță, spuse Anna, ca și când ar fi citit gândurile Sarei. Trebuie să fi câștigat mult la vremea sa. Să se fi senilizat, la bătrânețe, și să fi încetat să mai aibă încredere în bănci? Analizăm acum și alte cazuri similare. Jafuri armate la domiciliu, cu sau fără victime. Am inițiat o serie de cercetări. Missing People[13] a centralizat aproape o sută de persoane.

— Este mai ușor când vine vorba de vedete.

— Cu siguranță. Mai greu e să-i faci pe toți să păstreze tăcerea în legătură cu dispariția soției.

— Mai devreme sau mai târziu, o să se afle adevărul, spuse Sara. Cum merg cercetările în legătură cu banda de spărgători?

— Îi căutăm pe toți. Apoi îi arestăm în același timp, așa ne-am gândit.

— Bine. Mai e ceva despre care voiam să vorbesc cu tine.

— *Shoot.*

— M-am întâlnit cu o cercetătoare. O profesoară de istorie. A scris despre suedezii care au spionat pentru Stasi… și ea spune că Stellan a fost unul dintre ei. Cu titlul de colaborator neoficial.

— Unchiul Stellan? Spion?

— Informator *slash* colaborator.

— Vrei să spui că ăsta ar fi fost mobilul crimei?

— Pare o pistă mai credibilă decât o eventuală spargere pe care Stellan n-ar fi sesizat-o. Nu crezi?

— Dar Stasi… Germania de Est nu mai există de cincizeci de ani.

— De treizeci.

Anna tăcu o vreme, apoi spuse:

— Nu știu… cred că avem alte piste mai convingătoare. Și de fapt nu eu decid pe ce ar trebui să ne concentrăm atenția.

— Dar ai putea vorbi cu Bielke, nu? Contele se ocupă de asta, nu-i așa?

Sara aprecia munca lui Bielke de coordonator în investigații preliminare, dar nu putea să nu ironizeze originile lui nobile.

— Sigur. O să transmit mai departe.

Anna nu părea convinsă. Chiar dacă informația pe care i-o oferise era surprinzătoare, pe Sara o deranja că n-o lua în serios.

Dacă voia să urmeze cineva pista cu spionajul, trebuia să se ocupe ea. Chiar dacă nu era cazul ei.

În același timp, Sara înțelegea că, pentru ea, asasinarea lui Stellan Broman nu era o problemă profesională. Era mai degrabă o problemă personală.

12.

Sarei i se părea că Lotta era cea mai lucidă dintre surori și, pentru că nu dorea să meargă până la Lidingö, unde locuia Malin, a preferat s-o sune pe Lotta și să-i propună o întâlnire în Vasaparken, în apropierea casei sale, lângă faimosul Muzeul de Artă Sven-Harry.

Sara înțelegea dorința Lottei de a sta cu familia după moartea tatălui său, dar ea trebuia să obțină cât mai multe informații despre pista spionajului. Fie și numai pentru că îi fusese zdruncinată din temelii percepția despre familia alături de care își petrecuse atât de mult timp în copilărie.

— Știai că în toaleta de la etaj se afla un fel de ascunzătoare? întrebă Sara. În spatele unei plăci de faianță.

Lotta o privi. Bănuitoare, aproape enervată, ca și când Sarei i-ar fi ars să facă glume proaste, în timp ce familia era în doliu.

— Ce fel de ascunzătoare? întrebă ea. Ce se afla acolo?

— Nimic, spuse Sara. Era gol. Deci n-ai nicio idee despre ce ar fi putut fi ascuns înăuntru?

— Nu.

— Se presupune că ucigașul ar fi luat cu el ce era în ascunzătoare. E posibil ca părinții tăi să fi păstrat bani acolo?

— Nu, mama ținea de obicei banii într-o cutie metalică, răspunse Lotta.

Sara își aminti de cutia metalică vopsită în negru, roșu și auriu, cu un fel de motiv chinezesc. Cu siguranță un model care, în zilele noastre, ar fi putut fi observat cu ușurință.

— Dar de fapt nu știu dacă mai face așa, continuă Lotta.

— Ascunzătoarea a fost astupată, spuse Sara. Ucigașul a acoperit-o cu o placă de faianță, în jurul căreia a dat cu mortar.

Nu era sigură dacă materialul din jurul plăcilor se numește mortar.

— De unde a făcut rost de el?

Sara nu știa ce să-i răspundă. Lotta avea, fără îndoială, toate motivele să pună întrebarea.

— Și de ce să fi astupat gaura?

— Ca să ascundă că furtul a fost adevărata cauză a crimei? Știi cumva dacă Stellan și Agneta au angajat meșteri în ultima vreme?

Lotta clătină din cap. Nu era clar dacă voia să spună că nu știa sau că nu angajaseră pe nimeni, dar Sara nu-i mai ceru nicio explicație. Părea nerăbdătoare să încheie discuția și să se întoarcă la familia ei, ceea ce era de înțeles. Pe Sara o deranja expresia Lottei, care o făcea să se simtă din nou în inferioritate, ca atunci când avea doisprezece ani. Prietena ei din copilărie se pricepea foarte bine la asta.

— Bine, spuse Sara. Cel puțin avem o pistă nouă.

— Asta e tot? întrebă Lotta, privind-o încruntată. Ai fi putut să-mi spui la telefon.

La fel ca în copilărie, Sara simți un ghem în stomac când Lotta se declară nemulțumită de ea. Dar de fapt mai avea ceva de spus.

— Încă un lucru. Germania de Est.

— Ce-i cu Germania de Est?

— Îți spune ceva când auzi de ea?

— Am fost acolo de foarte multe ori. Și tata a primit premii și așa mai departe. Dar ce legătură are?

— Unii cercetători susțin că ar fi lucrat pentru Stasi și că ar fi denunțat oameni care voiau să fugă din țară.

— Nu se poate.

— Ești sigură?

— Nu are nicio logică. De ce să facă așa ceva?

Sara nu avea niciun răspuns la această întrebare. Nici ea nu-și amintea nimic care să-i fi sugerat măcar așa ceva, iar acum nu făcea altceva decât să-

i transmită uneia dintre persoanele pe care le cunoștea de cel mai mult timp informații primite de la un străin. Sara tăcu mult timp, gândindu-se ce să-i spună. Poate doar să-i ceară scuze, să uite totul și să plece? Sau asta ar fi însemnat să cedeze în fața unui mai vechi complex de inferioritate?

— Pentru că a crezut în idealul est-german, răspunse Sara, în cele din urmă. Dar voi investiga mai departe, ca să stabilim dacă este sau nu adevărat. E vorba despre o cercetătoare destul de cunoscută care l-a amintit ca informator, așa că, indiferent dacă e sau nu adevărat, răzbunarea poate fi un motiv pertinent. Am vrut doar să te întreb dacă îți amintești de vreo amenințare la adresa lui Stellan. Mai recentă sau din anii copilăriei tale. Scrisori, apeluri telefonice, cineva care să-l fi urmărit prin oraș?

— Nu, nimic de genul acesta. Oamenii îl abordau mereu, îl salutau cu multă prietenie. Dacă s-ar fi întâmplat acum, ar fi trebuit să se oprească tot timpul să facă selfie-uri.

— În emisiunea lui se difuzau filme pentru copii produse în Germania de Est, nu-i așa? întrebă Sara.

— Da. *Moș Ene.* Dar așa era la vremea aceea, se transmiteau multe de acolo. Lolek și Bolek, Ceburașka și crocodilul Ghena. Și am fost în multe alte tari, nu doar în Germania de Est.

Sara își amintea foarte bine cât de des călătoreau surorile cu părinții lor. Alți copii nu beneficiau de învoiri în timpul semestrelor școlare, dar școala n-a îndrăznit niciodată să i se opună unchiului Stellan. Malin și Lotta aveau camerele pline cu jucării și cu suveniruri din diferite țări și continente, într-o perioadă în care suedezul de rând își permitea doar curse charter către Mallorca și câte un weekend la Londra. Sara se rușină când își aminti câți troli-suvenir și câte păpuși-prințese străine furase de la surori. De cele mai multe ori, nici măcar nu se juca după aceea cu ele, ci doar le arunca, mai ales de pe podul Nockeby. Ele, în

schimb, nu observau niciodată când le dispărea câte ceva, așa că nu le făcea nicio pagubă.

— Participa la o mulțime de demonstrații, spuse Lotta după o clipă de tăcere. Și era foarte implicat în mișcarea pacifistă. Milita împotriva înarmării nucleare și altele de genul ăsta. Dar așa făcea toată lumea în vremea aceea.

— Exista o miză politică mai mare atunci, spuse Sara.

— Ce altceva ți-a mai spus? o întrebă Lotta. Cercetătorul acela.

— Cercetătoarea.

— Bine, cercetătoarea. De ce crede că tata ar fi fost spion? Ești sigură că nu este doar o teorie a conspirației? Au fost unii care au susținut că sunt copiii tatei sau soțiile lui secrete. Vedetele atrag totdeauna o mulțime de nebuni.

— Am făcut rost de copii ale documentelor despre Stellan din arhivele Stasi.

— Vreau să le văd, spuse Lotta, iar Sara i le arătă, ascultând-o supusă în virtutea unui reflex din copilărie.

Când i le întindea, se gândi ce simțise prietena ei, întâi când tatăl ei fusese ucis și apoi când era dat jos de pe soclul pe care stătuse toată viața. Oare va nega totul ca să-și salveze de la prăbușire propriul univers sau va accepta adevărul? Oare înțelesese că a fost norocoasă că a avut un tată? Iar descoperirea că a fost spion nu trebuia să-i schimbe amintirea despre felul în care se purtase cu fiicele sale.

Prietena ei din copilărie cercetă cu atenție hârtiile, ca și când ar fi citit verdictul unei condamnări neașteptate și încerca să-i găsească erori formale care să-l anuleze. Privirea părea să-i zăbovească asupra fiecărui cuvânt. Poate că își amintea germana învățată în școală mai bine decât Sara. Probabil că folosea la serviciu, la Agenția suedeză pentru dezvoltarea cooperării internaționale, mai mult engleza și franceza, având

în vedere sprijinul acordat în prezent fostelor colonii.

— Pare să nu existe nicio îndoială, spuse ea în cele din urmă, înapoindu-i hârtiile.

— Nu, spuse Sara.

Apoi rămaseră în tăcere. Multă vreme. Mămicile își împingeau cărucioarele prin Vasaparken, oamenii, întinși pe pături, făceau plajă pe iarbă, o tânără de la o grădiniță pentru câini scosese la plimbare o jumătate de duzină de căței. Toată lumea era transpirată, dar se bucura să stea afară, se gândi Sara.

— Toate astea o să devină publice? întrebă Lotta în cele din urmă, iar Sara înțelese ce o frământa: propria ei reputație.

Să fii copilul unchiului Stellan era un avantaj, chiar și atunci când aveai o carieră în administrația publică. Să fii copilul unui trădător, pe de altă parte, era un dezavantaj. Se zvonea că Lotta era candidată pentru un post mai important la apropiata remaniere guvernamentală. Dacă era adevărat, acest lucru ar fi fost cel puțin inoportun pentru ea.

— Sunt deja publice, a apărut un articol în care este menționat numele lui. Dar, desigur, a negat totul.

— Nu știe nimeni, spuse Lotta. Dar acum, pentru că a fost ucis, e material numai bun pentru prima pagină. Mă gândesc la copii. N-ar trebui să-și vadă bunicul denigrat în mass-media după moarte.

— N-am de gând să răspândesc informația. Sunt doar curioasă dacă ar putea avea legătură cu crima.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Și mă îndoiesc că a fost atât de grav.

— Bine, dar anunță-mă dacă afli ceva.

— Tata a fost un naiv, spuse Lotta. Credea că toți oamenii sunt buni. Probabil a fost indus în eroare. Nu cred că avea conștiința că e spion sau informator. Probabil că a vrut doar să fie politicos

cu oamenii, să răspundă la întrebări și să intermedieze contacte. La fel proceda și în susținerea mișcării pentru pace, de exemplu.

Sara dădu din cap și îi reveni în memorie o imagine cu Stellan purtând la gât un medalion mare, cu un simbol al luptei antinucleare.

— Era implicat în marșuri și demonstrații și făcea liste cu nume. Pentru pace și dezarmare și împotriva armelor nucleare, continuă Lotta. Cred că a rostit și un apel de pace la televizor, „Suntem bombardați de bombe” sau ceva de genul ăsta.

Tipic pentru unchiul Stellan. În tot ce făcea, avea o abordare glumeață și pedagogică.

— Dar a atras foarte mulți oameni. Miniștri și vedete. Chiar și pe Palme.

— N-ai observat niciodată să fi manifestat cineva ură față de el pentru că avea o atitudine atât de categorică? Adică pe Palme l-au urât mulți pentru angajamentul în favoarea păcii.

— Nu, nimeni nu-l ura pe tata. Unchiul Stellan era singura distracție a Suediei în anii 1960 și 1970. Singurul lucru care nu era cenușiu, trist sau superpolitizat. Pe-atunci, să fii împotriva armelor nucleare era cum e azi să fii în favoarea democrației.

— Cu cine se întâlnea? În afară de vedetele de la petrecerile lui?

— Cu colegi. Cu oamenii cu care lucra.

— Și cu mulți politicieni, nu? întrebă Sara. Cu oameni aflați la putere.

— Da, sigur. Suedia avea la vremea aceea puține celebrități și toți se cunoșteau între ei. Și, din moment ce el era popular în toate cercurile, casa noastră a devenit un fel de refugiu. Roșul și albastrul puteau socializa, uitând de politică. Puteau să se relaxeze puțin și să se relaxeze fără să fie urmăriți. Vorba vine, puțin. Unii o luau razna de-a dreptul.

— A existat vreun scandal?

— Nu, spuse Lotta. Cu siguranță, ar fi putut fi o mulțime de scandaluri, dacă ar fi aflat lumea ce se întâmpla acolo uneori, dar totul rămânea în casă. Îmi amintesc când tata spunea: „Acum, închidem camera” și tot ce se întâmpla devenea confidențial.

— Exact, filma mult.

Sara își aminti că Stellan avea o cameră super-8 de care nu se dezlipea la niciunul dintre evenimentele de familie. Ani la rând, aceeași cameră veche cu care făcea și filmări nesfârșite de fiecare dată când familia Broman călătorea în străinătate. Imagini nespus de plictisitoare de pe malul râului Dalälven, dar și filmări captivante din locuri exotice, precum Londra, Roma, Berlin, Paris, New York sau Beijing. Prima categorie te făcea să mori de plictiseală, iar a doua, să plângi de invidie.

Sara făcuse prima călătorie în străinătate împreună cu mama ei, când se duseseră cu feribotul în Åland[14] și nici până acum nu fusese în mai mult de șase țări. Surorile Broman atinseseră probabil acest număr încă dinainte să meargă la școală. Mai mult, unele dintre prietenele lui Malin și ale Lottei avuseseră ocazia să însoțească familia în aceste excursii minunate, dar numai fetele care erau populare în școală. Niciodată n-au luat-o și pe Sara. Călătoriile cu celebrul lor tată deveniseră o modalitate de a avansa pe scara socială, și n-ar fi avut niciun beneficiu dacă o cărau după ele pe sclava Sara.

În schimb, le convenea să se joace cu ea acasă, pentru că era supusă și executa tot ce îi ordonau ele. Era suficient s-o strige. „Poruncă pentru sclav”.

Sara își dădea seama că, în sinea ei, chiar *se bucura* la gândul că Stellan Broman fusese un spion al Germaniei de Est.

Că exista ceva care îi știrbea imaginea.

Imaginea lui de invidiat, dezgustător de perfectă.

Și, într-un fel, afinitatea lui Stellan pentru Germania de Est nu părea complet lipsită de logică. Poate că îl ademenise imaginea Tătucului dictator care are grijă de poporul lui, cerându-i în schimb doar ascultare absolută și supunere.

Cu siguranță, el a rezonat cu ideea aceasta.

Chiar și o perioadă scurtă petrecută în televiziune le poate distorsiona mintea până și celor mai sănătoși oameni, iar Stellan Broman se identificase cu televiziunea suedeză timp de câteva decenii. Apărea pe coperta revistelor, vorbea la radio, era subiect de discuție în toate birourile și școlile. Era adorat, ca un semizeu al televizorului în format de douăzeci și șase de inchi. Oriunde mergea, era oprit, i se mulțumea, era lăudat. I se cereau autografe și strângeri de mână și, de fiecare dată când părăsea capitala pentru a călători prin țară, ziarele locale tratau vizita sa ca subiect de primă pagină.

Nu unchiul Stellan a inventat televiziunea color, dar în Suedia i s-a acordat meritul pentru noua tehnologie. În ochii oamenilor, el dăduse atât culoare, cât și viață întregii țări.

Farmecul lui era dat de memoria sa fenomenală. Părea să-și amintească toate chipurile și numele celor pe care îi întâlnise și toate anecdotele pe care le auzise vreodată. Își amintea, chiar și după mulți ani, de oameni pe care îi întâlnise doar în treacăt, și chiar detalii despre ei, cum ar fi unde locuiau. Memora numerele de telefon și numerele domeniilor alese cândva de concurenți în emisiunea sa. Toată Suedia se uita la unchiul Stellan, iar el era atent la toată Suedia. Sara nu-și dădea seama exact dacă lui Stellan îi păsa cu adevărat de toți oamenii pe care îi cunoscuse, dar, în mod cert, avusese mult de câștigat din faptul că dădea această impresie.

Sara își derulă în minte un vechi clip TV alb-negru. Ea nici nu era născută pe vremea când fusese difuzat prima dată, dar îl văzuse reluat de

zeci, dacă nu chiar de sute de ori. Îl văzuse citat în săptămânale, în suplimente TV, în ziare de dimineață, în reviste de afaceri, în cărți de non-ficțiune și chiar fusese subiect de analiză în câteva dizertații academice. Clipul era de pe vremea când în țară exista un singur canal TV și toată lumea urmărea aceeași emisiune.

Imagine neclară, alb-negru, ton alert, zâmbete largi și bărbați în costume, cu cravate, în ciuda decorului simplu. Unchiul Stellan se află în studio împreună cu tânăra cântăreață Barbro Svensson, cu numele de scenă „Lill-Babs", cu gazda emisiunii-concurs, Nils Erik Bæhrendtz, și cu ministrul de finanțe, Gunnar Sträng, într-o frumoasă parodie a propriei sale emisiuni, „Dublu sau nimic", Bæhrendtz îl întrebase pe Sträng despre noile legi fiscale, prinzându-l cu niște lacune în cunoștințe. Ca pedeapsă, lui Sträng i s-a dat o pălărie de clovn, iar el nu numai că a râs de propria stângăcie, ci și-a pus și pălăria pe cap, spre marele deliciu al publicului. Hohotele de râs nu mai conteneau. Senzație mare, căci a doua zi toate ziarele din țară publicau pe prima pagină imaginea ministrului de finanțe purtând pălăria de clovn. Moment istoric.

Emisiunea „Tivoli", din anii 1960, a devenit „Acasă la Stellan" în anii 1970, iar matinalul „La cântatul cocoșului" a durat din anii 1980 până în anii 1990. S-a retras în cele din urmă când au intrat pe piață televiziunile comerciale și ziarele au început să scrie despre cifrele de audiență, comentând bucuroase, la fiecare scădere a numărului de telespectatori, că unchiul Stellan își pierde popularitatea, că devenise „perimat" și că vremea lui trecuse. Stellan Broman își dorea să fie iubit și admirat, nu examinat și comparat.

A declarat că motivul pentru care a renunțat era că dorea să petreacă mai mult timp cu familia, după mulți ani de muncă grea. Dar Sara știa că era prea târziu pentru așa ceva. Fiicele lui erau aproape adulte. Erau mai mult decât obișnuite cu

absenta fizică a tatălui, chiar dacă îl aveau permanent în minte. Și-au putut vedea tatăl la televizor, aproape în fiecare seară, întreaga copilărie. Și toată lumea știa că sunt fiicele sale. Prietenii, colegii, angajatorii.

Așadar, nu au avut de suferit.

Lotta a fost un copil de nota 10 încă de la început. Cele mai mari note, bursă școlară, președintă a consiliului elevilor, cânta la toate ceremoniile de absolvire. A jucat baschet la nivel de ligă națională, a studiat în SUA timp de un an, și și-a luat diploma universitară în științe politice într-un timp record, deși era și membru activ al Amnesty. De asemenea, s-a implicat în promovarea activităților sportive, a candidat pentru un post în Ministerul Afacerilor Externe, dar a fost recrutată ca expert în Ministerul Comunicațiilor, unde a devenit, în cele din urmă, secretar de stat și, în urmă cu doar doi ani, director general al agenției de dezvoltare a cooperării internaționale. Un director general cu mână de fier, dar respectat de subalterni. Prezent în toate dezbaterile. Un nume care era pomenit tot mai des când venea vorba de guvernare.

Malin a mers pe urmele tatălui ei. Asistentă de producție la televiziunea națională suedeză de la o vârstă fragedă, apoi producătoare de emisiuni de divertisment sub coordonarea legendarei regizoare de divertisment Linde Berg. După o încercare eșuată ca prezentatoare a emisiunii estivale „La un pahar de șampanie”, s-a întors rapid în spatele camerei, a avut un mariaj de scurtă durată cu un prezentator de televiziune și o poveste de dragoste cu altul. Acum, era căsătorită cu bogatul finanțist și, de mulți ani, manager de proiect al cunoscutei emisiuni „Allsång la Skansen”. Sara presupunea că Malin avea mulți colaboratori competenți în jurul ei.

Care erau secretele, dacă exista vreunul, pe care le ascundea această familie atât de invidiată și de

aclamată?

Voia să afle adevărul, fie și doar pentru sine.

Oare cât de adevărat era că își petrecuse copilăria în casa unui spion al Germaniei de Est?

13.

Chiar când Sara se urca în mașină în parcarea de la Sabbatsberg, o sună Anna și îi spuse că polițiștii au arestat banda pe care o urmăreau, una dintre cele care făcuseră ravagii în cartierele Nockeby și Höglandet. Erau cunoscuți pentru modul violent în care acționau și, prin urmare, erau suspecții principali în asasinarea lui Stellan.

Spre deosebire de numeroasele bande străine care operau în zonă, acești spărgători erau o adunătură de tineri între optsprezece și douăzeci de ani din Hässelby-Vällingby, urmăriți de mult timp. Erau bănuiți de implicare în diverse infracțiuni, de la trafic de droguri la furturi de autoturisme și spargeri. Amenințaseră martori și hărțuiseră poliția, iar faptul că nu se luaseră măsuri împotriva lor provocase nemulțumirea polițiștilor. Însă acum fusese luată hotărârea să fie arestați rapid. O crimă merita mai multă atenție decât strângerea probelor pentru o eventuală percheziție pentru găsirea unor droguri.

Arestații erau patru băieți, doi „etnici suedezi” și doi „de origine străină”. Toți au negat totul, chiar și spargerile în urma cărora fuseseră găsite urme de ADN la locul faptei sau unde fuseseră surprinși de camerele de supraveghere. Doi dintre ei aveau alibiuri pentru momentul uciderii lui Stellan Broman, dar Bielke, care coordona ancheta preliminară, a considerat că asta nu înseamnă decât că spargerea era opera altor membri ai bandei. Acesta a fost, probabil, motivul pentru care situația a scăpat de sub control: capii bandei nu au fost prezenți ca să-și țină în frâu acoliții.

Moralul era ridicat la secția de poliție din Solna. Toți considerau rezolvat cazul uciderii lui Stellan Broman, după doar câteva ore. Poate ar trebui să informeze cineva ziarele, astfel încât să scrie măcar o dată ceva pozitiv despre poliție?

Cel mai important lucru, acum, era s-o găsească pe Agneta Broman. Membrii bandei nu mărturisiseră nimic încă, așa că Anna a fost nevoită să recunoască față de Sara că nu au dovezi. În schimb, începuseră să verifice camerele de supraveghere într-o zonă mult mai întinsă.

Sara o întrebă pe Anna dacă îi spusese lui Bielke despre pista spionajului, dar, din moment ce arestaseră grupul de suspecți, era clar că Anna nu dădea doi bani pe varianta asta. Sarei îi venea greu să creadă că poliția nu investighează mai multe piste în paralel. Dacă nu din alte motive, măcar ca să nu se repete experiența investigației asupra pistei kurde în legătură cu asasinarea lui Palme.

Anna îi răspunse afirmativ, dar părea că doar pentru a încheia conversația. Deschiderea prietenei ei pentru colaborarea în investigație luase sfârșit. Probabil pentru că Anna era convinsă că vinovății au fost găsiți. Așa că Sara îi mulțumi și închise telefonul.

Era timpul să se întoarcă la muncă. David îi promisese că o să-i țină locul, pentru că era vorba despre o problemă personală, dar Sara nu dorea să abuzeze de colegialitatea lui, așa cum procedase cu Anna. Traversă Barnhusbron și o luă pe Scheelegatan și Hantverkargatan, până la Fridhemsplan, apoi ajunse la garajul poliției, parcă și se duse direct în biroul ei.

Citi raportul lui David, schimbă câteva formulări despre arestarea lui Vestlund și apoi încercă să se concentreze asupra problemelor de serviciu, pe ceea ce urma să facă și pe viitoarea anchetă asupra grupului de proxeneți. O sună pe Becky, femeia abuzată de pe Artillerigatan, ca să verifice dacă se simte bine.

Dar până la urmă nu mai rezistă. Se abătu de la problemele ei de serviciu și se întoarse la Războiul Rece. Folosind pozele pe care le făcuse la Hedin, accesă merinfo.se și începu să caute acolo numele din dosare. Pe lângă nume unicat, găsi și multe

coincidențe de nume, dar, în cele mai multe cazuri, legătura dintre nume și vârstă era suficientă pentru a identifica persoana.

Apoi căută pur și simplu în diverse arhive și profilurile de pe rețelele de socializare. În cele din urmă, obținu o listă cu cinci nume și numere de telefon. Gerhard Ackerman, Günther Dorch, Fred Dörner, Angela Sundberg și Hanne Dlugosch. Mai rămânea doar să sune.

Ackerman i-a închis telefonul înainte să apuce Sara să termine ce avea de spus și nu a mai răspuns când l-a sunat din nou.

Dorch a tăcut când i-a spus că știe că avusese de suferit după ce un informator al Germaniei de Est divulgase informații despre el. Apoi i-a explicat liniștit că nu are nimic de comentat despre această chestiune și că vrea să fie lăsat în pace.

Dörner era dornic să-și reverse toată ura pe care o acumulase – pentru complicitatea dintre Germania de Est și Suedia și faptul că vinovății nu au fost niciodată trași la răspundere.

Sundberg nu a răspuns la telefon și nu avea mesagerie vocală.

Dlugosch era nerăbdătoare să vorbească. Fugise singură din Germania de Est și, când încercase s-o scoată și pe mama ei din țară, invitând-o la o nuntă în Suedia, cineva le-a deconspirat. Mamei i s-a interzis să călătorească, a fost închisă timp de șase luni pentru o infracțiune fictivă și, din cauza detenției, s-a necăjit atât de tare, încât s-a îmbolnăvit și a murit șase luni mai târziu.

— El a fost? întrebă Dlugosch.

— Cine?

— Unchiul Stellan. El ne-a turnat? Totdeauna m-am întrebat.

— De ce spuneți asta? întrebă Sara.

— Pentru că l-am întâlnit pe stradă, în fața Televiziunii naționale, și i-am zis că ar trebui să nu mai laude Germania de Est, unde domnește dictatura. I-am spus că vreau s-o scot pe mama de

acolo. El a răspuns că va încerca să mă ajute și mi-a cerut să-i spun numele mamei. Mi-a zis că are relații acolo. Cunoștea oameni importanți.

Dlugosch făcu o pauză, apoi adăugă:

— Probabil chiar cunoștea oameni foarte importanți acolo. Pentru că au arestat-o imediat.

Așadar exista un sâmbure de adevăr în spusele lui Hedin, își zise Sara. Existau oameni care aveau motive să-i facă rău lui Stellan.

E greu de imaginat că în spatele chipului surâzător al celebrului patriarh TV se ascundea un turnător și un spion. Înțelesese că aflarea adevărului despre unchiul Stellan ar fi putut distruge o mulțime de amintiri frumoase din copilăria multor suedezi.

Dar asta ni se întâmplă tuturor după ce creștem. Aflăm lucruri despre viața secretă a adulților. Că fac sex, consumă alcool și mănâncă dulciuri oricând doresc. Imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă ar ști copiii tot ce fac adulții când nu-i văd. Ce făcea chiar Sara când nu o vedeau copiii ei? După discuția cu Dlugosch, sună la Säpo, spuse ce o interesa – Războiul Rece – și ceru să i se facă legătura cu cineva care putea s-o ajute.

— Brundin.

Sarei i se păruse totdeauna ciudat ca o femeie să se recomande doar cu numele de familie.

— Mă numesc Sara Nowak și sun în legătură cu asasinarea lui Stellan Broman.

Sara avu grijă să evite să spună că lucra la anchetarea cazului. Era mai bine să fie precaută.

— Vă ascult.

— Dispunem de informații care arată că ar fi fost în trecut informator al RDG și încercăm să aflăm dacă ar putea avea legătură cu uciderea lui.

— Înțeleg.

— Ce știți despre Broman? Dacă e adevărat, cui ar fi putut să facă rău prin activitatea lui? Știți dacă a primit vreo amenințare?

— Nu comentez.

— Poftim?

— Nu comentez.

— În legătură cu ce? Că a fost spion sau dacă a existat vreo amenințare?

Singurul răspuns pe care îl primi era tăcerea.

— Vă rog, este vorba despre o crimă. A fost ucis unul dintre cei mai cunoscuți oameni din Suedia din toate timpurile.

— Până aici, vă aprob.

— Dar atunci ajutați-mă! Aveți informații că a lucrat pentru Germania de Est – da sau nu?

— Ascultați-mă. Mă întrebați despre foști colaboratori ai Stasi care au rămas nedescoperiți și nepedepsiți. Tot ce ține de subiectul acesta este confidențial. Asta înseamnă că nu pot confirma nici măcar dacă există astfel de investigații și, în cazul în care ar exista, nu pot nici să confirm, nici să neg că anumiți cetățeni suedezi apar în aceste investigații, pur și simplu pentru că, dacă am spune cine nu apare, ați putea deduce cine apare, adică toți cei care nu sunt achitați. Și, după cum v-am spus, nu pot să vă confirm nici măcar că există astfel de documente, cu atât mai puțin ce ar putea conține ele. Această chestiune privește relația Suediei cu un alt stat și, prin urmare, este strict secretă.

— Cu un stat care nu mai există.

— Germania există.

Sara oftă cât putu de zgomotos, apoi închise telefonul. Nu mai pățise niciodată așa ceva.

De ce o refuzau?

Ce aveau de ascuns?

Nu știau despre cercetările lui Hedin?

Nu se poate, ea a fost nevoită să acționeze Säpo în instanță, așa că trebuie să știe despre ele.

Aveau informații mai importante legate de Stellan Broman?

Sau știau, de fapt, că Hedin ajunsese la niște concluzii greșite?

Știau cumva că moartea unchiului Stellan nu putea avea nicio legătură cu Războiul Rece?

„Ai timp?”

Mesajul de la Lindblad era prietenos, ca întotdeauna, dar Sara știa că o întrebare de la ea nu era niciodată doar o simplă întrebare.

Mergea pe coridorul maro-cenușiu, cu tapet pe pereți și podea acoperită cu linoleum, spre biroul șefei, în timp ce se gândea cum să acționeze în continuare. Nici prin cap nu-i trecea să aștepte să-și dea seama coordonatorul anchetei preliminare că pista cu spărgătorii era greșită. În privința găsirii Agnetei, nu știa cum ar putea să fie de folos.

Oare cum îi spusese David?

„Nu te dai bătută niciodată”.

— Ce bine că ai venit, spuse Lindblad când intră în biroul ei, ca și cum Sara ar fi putut s-o refuze fără să suporte consecințele atunci când o chema. Mai am ceva de terminat.

Sara luă loc, în timp ce șefa ei continuă să butoneze încă o jumătate de minut. Apoi se auzit un scurt semnal sonor, de e-mail trimis, iar ea se sprijini de spătarul scaunului și o privi pe Sara.

Åsa-Maria Lindblad era o femeie de cincizeci de ani, cu părul rar și castaniu tuns scurt, cu mâinile reci și o privire tăioasă. Zâmbetul ei permanent nu se reflecta niciodată în ochi. Era o persoană care făcuse carieră trecând dintr-un post în altul, până când ajunsese comisar și șefă a departamentului de combatere a prostituției. Mai ales pentru că superiorii considerau că acolo ar fi produs cele mai mici daune. Polițiștii din departament erau suficient de experimentați încât să se descurce și fără ea.

Lindblad însă se credea un lider dedicat și inspirat. Activitatea ei de șef consta în principal în scrierea de postări interesante pe Facebook:

„Sunt foarte de mândră de colegii mei care se află în misiune și își fac treaba exemplar”.

„ProstG, cel mai bun departament!”

„Eroii mei!”

Era întotdeauna prima care își felicita colegii pe rețelele de socializare la aniversări, dar nu înțelegea problemele cu care se confruntau.

Nu fusese niciodată cu vreunul dintre ei pe teren. De fapt, nu mai făcuse cu adevărat muncă de polițist de douăzeci de ani. Și își petrecea cea mai mare parte a programului de lucru verificând activitatea și prezența subordonaților săi, ca să le scadă din salariu întârzierile și absențele.

— Felicitări, spuse Lindblad.

— Pentru ce? spuse Sara, gândindu-se la apelul la Säpo.

— Că ai observat că avea sânge pe articulațiile degetelor. Nu mulți ar fi văzut asta.

Lindblad reținea întotdeauna ce spuneau alții, apoi repeta, ca și cum ar fi știut despre ce este vorba. Dar Sara înțelese cum stau lucrurile.

— V-a spus David?

— Da. A fost impresionat. Și eu la fel.

La naiba, Lindblad habar n-avea ce înseamnă impresionant. Se arăta la fel de mișcată dacă îi făceai o cafea sau dacă salvai viața unui om. Avea întotdeauna o atitudine isteric-încurajatoare și credea că îi merge cu toți. Probabil își închipuia că toată lumea o crede o șefă foarte bună, dar toți știau că nu era în stare decât să spună vorbe goale. Era o persoană labilă și se lupta din răsputeri să facă față.

Își împreună mâinile și se aplecă puțin:

— Dar își face griji pentru tine.

Sara nu răspunse. Se uită la Lindblad, așteptând.

— Cred că ai fost cam dură cu urmăritul.

— A fugit, l-am urmărit, iar când l-am prins a căzut și s-a lovit cam tare.

— Plângerea spune altceva, spuse Lindblad, aruncând un dosar pe birou.

— Care plângere?

— Te-a reclamat pentru violență. Atitudine abuzivă. Susține că nu te-ai legitimat ca ofițer de

poliție înainte să-l culci la pământ. Și că l-ai lovit cu piciorul în mod repetat, când era încătușat.

— Nici vorbă. Vrea doar să se răzbune pentru că l-am arestat.

— David poate confirma, într-o oarecare măsură, informațiile reclamantului.

Sara nu știa ce să mai spună.

— David?

— Este îngrijorat pentru tine, așa cum ți-am mai spus. Zice că nu-ți cunoștea această latură. Și înainte să te superi pe el, îți amintesc că te-a lăudat că ai observat că victima avea sânge la articulații.

Sara rămase tăcută. Dacă un polițist are vreo părere despre comportamentul unui coleg, ar trebui să discute cu el, nu cu șeful malefic. Probabil că Lindblad îl trăsese de limbă. Sau era, într-adevăr, îngrijorat.

— Dacă nu are martori, îi va fi greu să obțină o audiere pentru reclamația lui, continuă Lindblad. Dar pentru mine nu contează. Pentru mine, lucrul cel mai rău este că te-a reclamat.

— Ce vreți să spuneți?

Pe moment, Sara crezu că Lindblad îi va cere să-l oblige pe Vestlund să-și retragă plângerea.

— Nu vreau să aud de niciun act violență. Îmi strică reputația de lider. Așa se întâmplă: dacă sunt lăudată pentru munca echipei, sunteți și voi lăudați. Dacă primesc critici, se răsfrâng și asupra voastră.

— Am înțeles.

Lindblad era nebună, toată lumea știa asta, dar nimeni nu îndrăznea să reclame mai sus. Toți se temeau de ce ar fi fost în stare în acest caz.

— Și apoi, mă întreb ce aș putea face ca să te ajut, continuă Lindblad.

— În ce sens?

— În legătură cu comportamentul tău. După cum ți-am spus, David își face griji pentru tine. Și eu sunt îngrijorată. Dar nu vreau să arăt cu degetul

și să învinovățesc pe nimeni. Vreau ca toți colegii să se simtă bine și să-și poată face treaba.

— Pot să-mi fac treaba, răspunse Sara.

— Dar cu ce preț? Acest loc de muncă e solicitant. Te macină pe dinăuntru.

Sara ridică din umeri. Lindblad habar n-avea ce efect are munca asupra ei.

— Eu însămi te-am auzit vorbind despre pedepsirea făptașilor, spuse șefa.

— Și despre faptul că victimele au nevoie de ajutor.

— Vorbeai mai ales despre făptași, ca să fiu sinceră.

— M-am săturat să văd atâția bărbați care apelează tot timpul la ele. Fac totul ca să nu afle familiile lor, își plătesc amenzile și apoi cumpără din nou servicii sexuale. Și le umilesc pe fete. Le abuzează, le bat, își fac nevoile pe ele. Și mereu apar fete noi, aduse aici cu forța, din Bulgaria și din România. Fete a căror viață este distrusă doar pentru că bărbații suedezi nu se pot mulțumi să se satisfacă singuri.

— Trebuie să te duci la Udenius. E un ordin. O dată pe săptămână, până zice ea că te simți mai bine.

Sara nu avea de gând să se ducă la Udenius, dar nu-i spuse lui Lindblad. De ce să se destăinuie unui psiholog subordonat direct șefei?

— Aș putea să mă transfer? Vreau să ajut la ancheta în cazul morții lui Stellan Broman.

— Avem nevoie de tine aici.

— S-a pornit pe o pistă greșită. Sunt convinși că ar fi vorba despre niște adolescenți. Și acum bat pasul pe loc.

— Dar știi tu care este pista corectă?

— Da. Sau cel puțin cea care ar trebui verificată.

— Dă-le informațiile pe care le ai și se ocupă ei imediat.

— Dar eu cunosc familia. Știu multe lucruri despre ei.

— Spune-i aceste lucruri șefului anchetei preliminare. Și dacă nu vrea să te asculte, îți promit că stau eu de vorbă cu el.

— Nu vreți să știți despre ce este vorba? întrebă Sara.

Lindblad ridică din sprâncene.

— Stellan Broman a fost informator al RDG și Stasi, continuă ea. A distrus viața multor oameni.

— Spion? întrebă Lindblad, privind-o sceptic pe Sara.

— Eva Hedin este o cercetătoare foarte apreciată, care…

— Unu la mână, o întrerupse șefa. Lucrezi aici, nu în Västerort. Doi: ești surmenată și trebuie să vorbești cu un terapeut. Trei: trebuie să te controlezi. Nu tolerăm sub nicio formă violența. Patru: uită de pista asta cu spioni.

— Ați putea să mă ascultați o clipă?

— Să te ascult? Dar te ascult! Pretinzi că nu te ascult? Ești nemulțumită de felul meu de a conduce Departamentul pentru combaterea prostituției? Încerci să-mi spui că-mi bat joc de colegii mei? Și eu muncesc din greu, așa cum faceți și voi, pe teren! Plâng și nu pot să dorm de grija voastră. De aceea sunt acum, aici, cu tine. Mă îngrijorează starea ta. Și singurul lucru pe care îl primesc din partea ta este reproșul că sunt un șef rău, care nu-și ascultă niciodată subordonații. Sunt foarte tristă să aud asta.

Lindblad era atât de tulburată, încât ochii i se umplură de lacrimi. Penibil. Dar cel mai rău era că Sara o știa capabilă de răzbunare. Ceea ce era cu adevărat înfricoșător.

— Ba da, ne ascultați, spuse scurt Sara, ridicându-se și plecând.

Se întoarse în biroul ei și căută pe net informații despre Războiul Rece, despre Stasi, despre colaboratorii neoficiali și despre unchiul Stellan.

O interesa întreaga lui carieră de prezentator, de-a lungul căreia ajunsese să domine divertismentul suedez la un nivel greu de înțeles conform standardelor actuale, dar și angajamentul lui politic față de Germania de Est și de mișcările pacifiste.

Cariera sa evoluase în paralel cu istoria Zidului Berlinului. Primul succes al prezentatorului avusese loc în 1961, anul în care a fost construit Zidul. Iar ultima emisiune TV a fost difuzată în 1990, la câteva luni după căderea Zidului și la doi ani de la apariția TV3. Epoca lui fusese cea a Zidului Berlinului și a monopolurilor de televiziune.

Dar pentru ce fel de țară milita Stellan Broman?

Sara n-avea prea multe cunoștințe despre RDG, tot ce știa era că fusese un stat comunist, un stat-marionetă al Uniunii Sovietice. De aceea începu să se documenteze.

După al Doilea Război Mondial, Germania învinsă a fost împărțită în patru zone, controlate de fiecare dintre cele patru puteri învingătoare: Anglia, Statele Unite, Franța și Uniunea Sovietică. Drept recunoaștere a contribuției la înfrângerea lui Hitler, sovieticilor li s-a permis să-și creeze propria țară în zona lor de influență. Acolo sovieticii aveau putere de decizie, prin intermediul marionetelor pe care le trimiteau în guvern. Rușii alegeau cine conducea țara și ce decizii urmau să fie luate. Se practica economia planificată și o luptă permanentă pentru construirea socialismului.

Rezultatul a fost că milioane de est-germani au fugit în Vest. Exodul în masă a devenit o amenințare pentru însăși existenta țării. Ca urmare, Partidul Comunist din Germania de Est s-a văzut obligat să construiască un zid pentru a-i împiedica pe oameni să fugă. Un zid care traversa și diviza capitala, Berlin, pe unde altă dată se putea circula liber între cele două țări.

Dar cum era posibil să fie cineva adeptul unui regim dictatorial? Sarei îi luă ceva timp să accepte ideea.

Dominația americană după cel de-al Doilea Război Mondial i-a făcut pe mulți să-și dorească altceva, o alternativă. Și ca urmare a propagandei comuniste și statisticilor false despre progresul economic, Uniunea Sovietică a devenit, pentru mulți, o astfel de opțiune. Le arăta că lucrurile se pot desfășura și altfel.

Și din moment ce înainte de război Suedia fusese influențată de Germania în aceeași măsură în care avea să fie ulterior de Statele Unite, mulți au manifestat simpatie pentru ambele părți ale țării și pentru cultura lor aleasă – muzică, literatură, filosofie, design, teatru. În plus, Germania de Est s-a dezis de cel de-al Treilea Reich mai categoric decât Germania de Vest. Cel puțin la nivel oficial.

Neutralitatea declarată a Suediei a însemnat, printre altele, că oamenii aveau o gândire deschisă în privința construirii socialismului în Est, poate pentru a contrabalansa puternica influență americană. Indiferent care fusese motivul, în Suedia s-a manifestat multă toleranță față de neajunsurile din blocul comunist, cum erau limitarea libertății de exprimare și de mișcare. Le priveau ca pe niște boli ale copilăriei, care aveau să dispară odată cu maturizarea.

O altă cauză importantă a fost, desigur, faptul că mulți credeau, pur și simplu, în socialism. Atenți la conținutul teoriei utopice, ignorau abuzurile și opresiunea în practică.

În același timp, Războiul Rece a fost epoca secretelor și a duplicității. Neutralitatea oficială a Suediei ascundea o cooperare secretă extinsă cu NATO. În paralel cu exporturi de armament către o serie de dictaturi și țări implicate în conflicte, care încălcau legea și contraziceau declarațiile oficiale. Un alt exemplu era IB[15], organizația de spionaj despre care nu știau nici măcar toți membrii

guvernului și al cărei scop principal era de a ajuta Partidul Social-Democrat Muncitoresc să-și identifice adversarii politici și să-i contracareze.

Sara își stăpâni cu greu uimirea față de toate misterioasele decese din anii 1980, care, deși se petrecuseră în moduri și în locuri diferite, ar fi putut fi corelate cu exporturile de armament și cu alte tranzacții secrete cu Germania de Est, chiar dacă acestea nu aveau nimic de-a face cu uciderea lui Stellan. Prim-ministrul împușcat în plină stradă, reporterul înecat în portul Hammarby cu mașină cu tot, inspectorul de armament împins în fața metroului și secretarul general al ONU care s-a prăbușit cu avionul. Toți aveau legătură cu exporturile de arme, ca inspectori sau martori, iar aceste exporturi treceau, în mare parte, prin Germania de Est. Și în niciunul dintre cazuri nu fuseseră găsiți vinovății.

Dar dacă pe Stellan l-a ajuns trecutul din urmă, cine a comis crima? Un fost est-german căruia-i făcuse rău sau o rudă, ca Dlugosch? Cineva care pierduse o persoană dragă?

Sau mai era ceva în trecutul lui? Ar fi putut fi unul dintre vechii agenți încă activi? Dacă da, de ce l-ar fi omorât?

Și ce făcuse cu Agneta?

14.

Sara ieși din stația de metrou Gamla stan de la Mälartorget, o luă pe Munkbroleden, trecu de Tyska Brinken și ajunse în Kornhamnstorg. Evită aleile înguste. Nu-i plăcuseră niciodată, ceea ce era ciudat pentru cineva care alesese să locuiască în centrul vechi. Ca de obicei, lăsase mașina în parcarea poliției. Trecu pe lângă taverna chinezească și pe lângă tutungerie, unde ziarele trâmbițau deja vestea morții celui mai iubit suedez.

„Stellan Broman, mort – găsit ucis în casă”. „Unchiul Stellan, ucis – găsit de fiică”. În acest din urmă caz, cuvântul „găsit” era scris cu litere mult mai mici decât celelalte cuvinte.

Un camion cu absolvenți ocoli Kornhamnstorg și se opri pe trotuar. Elevii erau beți, transpirați și îmbibați cu șampanie. Aveau vocile răgușite, dar continuau să țipe. Cântau hituri vechi din anii 1980: „Vill ha dig”[16] și „Sommartider”[17]. Îi stârneau un sentiment ciudat. Îi aminteau de copilărie.

O sticlă goală de șampanie căzu pe jos și se sparse când o fată cu o fustă scurtă violet coborî de pe platformă clătinându-se pe picioare. În jurul gâtului purta panglici galben-albastre cu buchețele de flori care își pierduseră deja majoritatea petalelor. Fata o luă spre Stora Nygatan, iar Sara presupuse că se îndrepta spre poarta din colțul pieței, decorată cu baloane albastre și galbene și cu o pancartă cu numele „Elsa”. Dar mișcările ei erau departe de a fi sigure, așa că nu era ușor să-ți dai seama încotro merge.

Apoi se dovedi că tocurile Elsei erau prea înalte pentru starea ei de ebrietate. În timp ce colegii ei zgomotoși treceau cu mașina pe lângă ea, în ritmurile melodiei „Varning på stan”[18], se împiedică și căzu.

Sara o ajută să se ridice. Deși avea zgârieturi pe frunte și bărbie și îi curgea sânge din nas și de la buze, fata o respinse. Trebuia să meargă acasă și să se schimbe, îi spuse ea. Și apoi își continuă drumul, cu mâna pe față, ca să nu-și păteze de sânge hainele îmbibate de șampanie.

Sara merse mai departe, trecând pe lângă cafeneaua ei preferată din vremea liceului. Încă i se părea fascinant să locuiești aici, chiar lângă Tabac, cu toate că acum se numea altfel. Cândva, venea aici câteva seri pe săptămână, deși drumul dus-întors îi luă mai mult de o oră. Și totuși, credea că merită să-l facă. Ce important este pentru un tânăr să simtă că aparține unui grup! La absolvirea Sarei, camionul festiv parcursese drumul de la Vällingby până în centrul orașului, pentru că acolo puteai să te afișezi. Stureplan, Kungsträdgården, Sveavägen, Södermalm, întregul oraș fusese atunci al lor, pentru câteva ore.

Coborî prin capătul nordic al pieței și intră în pasajul cu magazine care ducea la Västerlånggatan, dar se opri la ușa masivă din lemn către locuințele private. Cea mai mare parte a clădirii era ocupată de birouri, dar sus se aflau spații de locuit. Se supărase când cumpărase Martin apartamentul, cheltuind cea mai mare parte a banilor pe care îi luase pe compania sa, dar, exact așa cum prevăzuse el, astăzi își dublase valoarea și s-a dovedit că făcuse, fără îndoială, o investiție bună. Cu excepția cazului în care piața s-ar fi prăbușit. *Proprietarii de apartamente din centrul orașului numai despre asta vorbesc,* se gândi Sara.

Nu își imaginase niciodată că va avea o locuință atât de mare. La început, se simțise ciudat, dar se obișnuise. Era un apartament duplex, de aproape 300 de metri pătrați, cu vedere spre Slussen și Södermalm, decorat cu lambriuri din lemn, stucaturi și parchet care scârțâia. Avea sală de fitness și saună, iar sus, un turn cu vedere în toate

direcțiile. Acolo, sus, obișnuia să bea vin cu Anna, când doreau să uite de serviciu. Având la picioare toate acele acoperișuri, apa canalului Slussen și Biserica Germană chiar alături, încăperea din turn îi dădea senzația că este stăpâna lumii. Se povestea că un fost proprietar ar fi ascuns acolo naziști refugiați în Suedia după al Doilea Război Mondial.

Uneori, simțea că nu ar avea niciun drept să numească acest apartament magnific acasă, pentru că ea nu contribuise cu niciun ban și nu ar fi putut niciodată să cumpere singură o astfel de casă. Dar Martin trăise pe banii Sarei timp de cincisprezece ani, cât încercase să devină artist și apoi cât își pusese pe picioare afacerea. Aveau împreună doi copii și erau căsătoriți. Au rămas împreună la bine și la rău, cum se spune. Dar Sara nu știa dacă e bine sau rău să ai un apartament atât de mare în centrul vechi al orașului. Pentru ea, un apartament atât de mare însemna să faci foarte multă curățenie. Refuza să angajeze o menajeră, chiar dacă acest lucru i-ar fi adus deduceri fiscale. Martin avea în grijă jumătate din suprafață, oricât de mult se martiriza, iar copiii își asumau din ce în ce mai mult responsabilitatea curățeniei, pe măsură ce creșteau. Ca totul să funcționeze, trebuie să accepți faptul că nu întotdeauna e perfect curat.

Sara rămase la intrarea în apartament și ascultă. Nu era nimeni acasă. În asemenea momente, ca niște pauze, când părea că viața și timpul stau pe loc, își iubea casa. Liniștea din imensul apartament era maiestuoasă, ca o muzică, aproape sacră.

Gândul la moartea idolului copilăriei sale o făcu să-și caute vechea vioară. O găsi în fundul dulapului, în spatele mingii de pilates, al saltelei de acupunctură și al cutiilor cu cizme scumpe, cu toc stiletto, pe care nu le purtase niciodată. Nu mai cântase de ani buni, dar, după ce își acordă vioara, începu să cânte, ca întotdeauna, îndrăgitul, dar atât de complicatul „Erbarme dich”, din „Patimile după Matei”. Fusese declarată cea mai frumoasă

compoziție pentru vioară scrisă vreodată. Mai presus de toate, fusese piesa preferată a lui Stellan, iar Sara petrecuse mulți ani și ore de studiu încercând s-o stăpânească. Fără succes, după părerea ei.

Deoarece Bach era ultimul compozitor pe care îl ascultase Stellan și pentru că el îi oferise cândva instrumentul, Sara consideră că era de datoria ei să cânte piesa, dar i se făcu puțin rușine când privi vioara.

Odată, după ce au auzit din întâmplare o ceartă între Sara și mama ei, în legătură cu lipsa banilor, Stellan și Agneta i-au dat vioara și i-au plătit lecțiile. Și, desigur, au ales cea mai bună profesoară. Dădea lecții particulare, dar o luase pe Sara doar ca să le facă o favoare lui Stellan și Agnetei.

Irina Handamirov fusese concertmaistru al Orchestrei Filarmonicii Regale timp de patru decenii, profesor de vioară la Academia Regală de Muzică și nepoata legendarei Ivana Adelenya. Cu trei surori care deveniseră și ele violoniste, Handamirov avea o relație de rudenie și cu instrumentul, pe care Sara o invidiase întotdeauna. Profesoara o îndemna deseori să improvizeze și să se joace, să îndrăznească să cânte greșit. Să găsească noi metode, noi abordări. Dar Sara hotărâse că trebuie să stăpânească piesa lui Bach înainte să poată începe să improvizeze. Și nu reușise niciodată să o stăpânească. Învățase să o cânte aproape perfect din punct de vedere tehnic, dar, după părerea ei, fără sufletul care ieșea, strălucind, la suprafață, când o interpreta profesoara.

Handamirov îi prezentase diferite moduri de a aborda o piesă. Pentru Sara, exista doar unul. Să o cânte cât mai bine posibil. Știa că se gândea mai mult la greșelile pe care le-ar fi putut face decât la bucuria pe care i-o dădea muzica și știa că e o prostie. Că o inhiba.

Totuși, reuși să interpreteze piesa mai bine decât se așteptase. Senzația alunecării arcușului pe corzi era la fel de uluitoare, la fel de palpabilă. Sunetul creștea ca prin minune. Pentru Sara era fascinant să știe că ea îi dădea naștere.

Pentru o clipă, simți că s-a contopit cu piesa, că s-a pierdut în ea, că a uitat de toate. Dar ca întotdeauna, realitatea a lovit-o din nou, cu toate ascuțișurile ei. Lăsă instrumentul în jos și îl privi. Știa că este bună, dar nu putea să scape de senzația că studiul ei sârguincios din adolescență fusese mai mult pentru plăcerea celor din jur decât pentru propria plăcere. O modalitate de a-și arăta recunoștința pentru un cadou pe care nu-l dorise cu adevărat. De fapt, ea nu-și dorise o vioară. Voia doar să-și fi permis maică-sa să-i cumpere. Așa cum familia Broman putea cumpăra totul pentru fiicele lor. Îmbrăcăminte, echipament de schi, instrumente muzicale, călătorii. Vioara devenise un simbol pentru tot ce era de neatins pentru ea, iar Stellan și Agneta îi auziseră, din întâmplare, dorința. Și Sara nu mai avusese de ales.

Însă vioara nu era cu adevărat a ei. O primise, dar nu o stăpânise. Nu se identificase cu ea. Nici casa nu era a ei. Martin era cel care o plătise. Poate de aceea își păstrase numele de familie când s-au căsătorit. „Sara Titus” ar fi sunat anemic. Ca numele unei profesoare suplinitoare nesigure pe ea. Nowak era numele ei.

În afară de asta, nu îi aparțineau prea multe.

Copiii nu-i mai căutau compania, iar în ochii lor ea era doar un obstacol în calea distracției. „Mama” devenise doar un termen formal. Și căsătoria ei devenise o rutină, deși îi oferea o oarecare siguranță. La fel ca servirea acelorași feluri pe masa de Crăciun, în fiecare an. Nu pentru că ar fi cele mai bune, ci pentru că așa trebuie să fie. Ca limba-de-mare și peștele în untură.

Dacă nici muzica și nici casa nu erau cu adevărat ale ei, iar copiii se înstrăinau…

Cine era ea, atunci?

Ce mai însemna, în cazul ăsta, numele pe care îl purta?

Negăsind niciun răspuns, deschise televizorul, o imensitate cu diagonala de 65 de inchi pe care ea n-ar fi ales-o niciodată. E ciudat să vezi un prezentator de știri al cărui cap e de cinci ori mai mare decât al tău. E ca și cum un uriaș ar fi pus stăpânire pe țară și acum anunța noile legi. Ori te supui, ori te anihilează.

Primele știri erau, desigur, despre unchiul Stellan. Moartea unui idol al întregii țări atrăgea mulți telespectatori, iar în ultimii ani jelirea vedetelor decedate devenise un adevărat sport național. *Este, poate, un simptom al societății noastre narcisiste,* își zise Sara. Ca și cum moartea unui om îți oferă, în primul rând, ocazia să exprimi un gând profund pentru care aștepți să primești cât mai multe like-uri. Sara nu înțelesese niciodată ce rost aveau postările gen „RIP Whitney Houston" puse pe Facebook de suedezii obișnuiți.

Producătorul emisiunii în memoria lui Stellan părea să se fi hotărât cu greu care factor era mai important: crima brutală sau evocarea nostalgică a îndelungatei cariere a vedetei. Rezultatul era o alternare între reportaj de tip criminalistic și cronică comemorativă. Chiar dacă Stellan nu mai fusese văzut de mulți ani, era foarte clar că avusese o mare influență asupra evoluției televiziunii suedeze. De aceea, se vorbea cu patos, ajungându-se la următoarea concluzie: „Per Albin ne-a dat *folkhemmet*[19], Ingvar Kamprad[20] a mobilat-o, iar Stellan Broman a înveselit-o". Acum, toți trei muriseră, iar *folkhemmet,* odată cu ei. Spre deliciul unor ziariști conservatori.

Sara dădu televizorul mai încet și se uită pe fereastră, peste apă. Altă dată, jos așteptau bărcile să pornească spre golful Saltsjön, dar acum întreaga zonă era un mare șantier. Acolo ar fi trebuit să stea amatorii de soare și cuplurile tinere

și să se bucure de vremea frumoasă. Poate ca să pună punct relației sau, dimpotrivă, să se consoleze unul pe altul în cazul în care unul și-ar fi pierdut slujba.

Soarele făcea risipă de raze, chiar și într-o zi ca aceasta. Forțele naturii sunt, evident, mai presus de tragediile umane.

Sara nu reușea nicidecum să-și explice misterul.

Unde era Agneta?

Privea cum trec în sensuri opuse două garnituri de metrou pe podul feroviar care traversează estuarul dinspre Riddarfjärden și îi veneau tot felul de ipoteze prin cap. Oare Agneta încercase să fugă și i se întâmplase ceva? Un accident? Un infarct? Colegii Sarei o căutau din răsputeri și, mai devreme sau mai târziu, sigur aveau să găsească vreun indiciu.

Dispariția Agnetei ar fi putut avea legătură și cu activitatea lui Stellan în slujba Germaniei de Est? În ce fel?

Sara încerca să-și dea seama ce știe, mai exact, despre Războiul Rece. Își amintea că în copilărie conceptul i se părea greu de înțeles și ușor înspăimântător. O spaimă pe care nu și-o putea explica și n-o putea înțelege. I se spunea război, dar nu fusese împușcat nimeni. Lumea trăia un acut sentiment de teamă, deși dușmanul era nevăzut și niciun adult nu putea să-i explice cauza.

Își aducea aminte că răsfoia paginile subțiri ale cărții de telefon, iar pe ultimele file vedea mesaje de avertisment în legătură cu iminența războiului. Peste tot, în școli, în centre de agrement și în subsoluri existau adăposturi cu uși groase de oțel, ale căror mânere grele de fier trebuiau întoarse, pentru siguranță, în cazul unui atac nuclear. Iar în interior erau amenajate mese de ping-pong, astfel încât copiii să se poată distra cât așteptau să izbucnească un eventual război.

Războiul putea izbucni oricând, dar acesta a fost, până la urmă, Războiul Rece. A fost un

bombardament neîntrerupt de avertismente înfricoșătoare, o teamă permanentă. Plutea în aer impresia că putea exploda oricând ceva. În orice moment, era posibil sfârșitul lumii. Nimic nu era sigur.

Sara intră în sala de fitness sau, mai bine zis, în camera în care Martin avea o bandă de alergat, un aparat de forță, o bicicletă staționară și două banchete cu haltere, gantere și greutăți. Și oglinzi pe toți pereții. Cam exagerat, se gândi Sara, dar montă greutățile pe bară, se schimbă, se întinse și începu să le ridice și să le coboare, iar și iar.

De fiecare dată când se antrena, îi creștea nivelul adrenalinei și își amintea de tot ce o supăra. Măcar o ajuta să facă efort fizic din ce în ce mai mare.

După trei seturi grele, își luă mobilul și o sună pe mama ei.

— Bună, ce vrei? întrebă Jane.

Ce ton! Era o fiică chiar atât de rea? Sarei îi venea să închidă telefonul, dar de fapt chiar voia s-o întrebe ceva.

— Respiri greu, spuse mama ei.

Sara tăcea, răsuflând adânc și gândindu-se.

— Am făcut sport.

— Voi face și eu. Voi începe să mă plimb. Am niște pantofi de *walker*[21] foarte frumoși.

— Se numesc pantofi de *walking*[22].

— Ce contează cum se numesc? Merg cu ei, nu vorbesc cu ei.

— Bine, bine, spuse Sara, făcând o pauză înainte de a trece la subiect. A murit Stellan.

— Știu. Am urmărit știrile.

— Am fost acolo. La ei în casă.

— Da, se înțelege. Ești polițistă.

— Nu toți polițiștii merg la locul tuturor crimelor, mamă.

— Ce știu eu?

— Dar Anna lucrează la caz. Îți amintești de Anna, de la Academia de Poliție?

— Huomosexuala?

De fiecare dată pronunța așa. Cu cât încerca Sara s-o corecteze, cu atât greșeala se accentua.

— Prietena mea care este gay, da. M-a sunat și m-a anunțat, știa că eu cunosc familia. Așa că m-am dus acolo.

— Cine l-a împușcat?

— Nu se știe. De-asta voiam să vorbesc cu tine.

— Eu nu știu nimic.

— Nu, dar îți amintești cumva dacă a avut dușmani? Dacă s-a certat cu cineva? Dacă a fost amenințat?

— Nu.

— Chiar nimic? Vreun *stalker* nebun?

— *Storcător*?

— *Stalker.* Un admirator obsedat de el.

— Avea mulți admiratori. Crezi că vreunul dintre ei l-a împușcat?

— Nu știu. Poate că nu. Tu…

— Ce anume?

— Admira RDG-ul. Germania de Est.

Sara aproape că simțea, din vocea lui Jane, cum i se schimba starea de spirit.

— Da, spuse ea. Idiotul.

— Ce vrei să spui?

— Că a fost un idiot! Lăuda dictatura. Dacă ar fi trăit el însuși acolo, ar fi urât-o!

— Nu i-ai povestit niciodată despre viața ta din Polonia?

— Ba da. Dar mi-a spus că socialismul nu s-a desăvârșit. Că ar fi trebuit să am răbdare. L-am întrebat dacă își imaginează că ar fi trebuit să rămân acolo și mi-a spus că așa aș fi înțeles mai bine. Pff… Să am răbdare. Idiotul! Pentru ce să am răbdare? Să aștept să mă ucidă?

În copilărie, Sara se întrebase adesea de ce Jane nu-i iubea pe Stellan și pe Agneta la fel de mult cum îi iubeau ea și toți ceilalți. Sara o acuzase adesea pe mama ei că ar fi fost invidioasă pe ei. Pentru că lor viața le oferise totul, iar ei, nimic.

Desigur, lucrurile nu erau atât de simple, dar mama și fiica avuseseră păreri foarte diferite despre familia Broman. Poate Jane era invidioasă că Sara voia mereu să fie cu ei, că vorbea tot timpul despre ei. Contradicțiile au devenit și mai puternice după mutarea lor din Bromma în Vällingby. Sara plecase de acolo fără voia ei.

Dar își spusese destul de clar părerea despre mutare. Deși încă o mai durea.

Trecuseră de la paradisul privilegiaților la un iad de beton, cu intrigi și idioți plini de hormoni. Și asta chiar la începutul anilor dificili ai adolescenței.

Să se fi mutat Jane dorind să-și păstreze fiica doar pentru ea? Sau pentru că își dorea să aibă propria locuință? Voia să aibă un apartament al ei, nu să trăiască din mila altora? Nu dăduse niciodată explicații, probabil pentru că nu exista nicio explicație. Odată mutată, Jane se atașase de Vällingby pentru toată viața.

— E posibil să fi fost spion?

Sara n-ar fi trebuit să răspândească astfel de informații, dar, pe de altă parte, Anna și colegii ei nu acceptaseră varianta cu spionajul, așa că, practic, nu dezvăluia nimic.

— Spion? întrebă Jane. Ce să spioneze? Fete tinere? Nu, îi plăcea doar să fie adulat.

— Dar n-ar fi putut să fie informator? Poate fără să-și dea seama că era folosit?

— Poate. Oricine îl flata se putea folosi ușor de el.

— Povestește-mi tot, spuse Sara, zâmbind.

— Despre ce?

— Despre cum l-ai flatat și te-ai folosit de el.

— Ești o idioată, spuse Jane și închise telefonul.

Sara nu cunoștea nicio altă mamă de șaizeci de ani care să-și numească fiica adultă idioată, dar Jane era unică. Așa fusese dintotdeauna.

Mai târziu, în timp ce făcea duș, auzi trântindu-se ușa apartamentului și, pentru că nimeni nu

strigă „salut”, înțelesese că venise acasă Ebba.

— Poți să-ți pregătești masa singură? strigă Sara spre camera fiicei sale, în timp ce se ștergea cu prosopul. Cred că avem macaroane și cârnați de Falun.

— N-am timp! îi răspunse Ebba. Merg la o petrecere!

Petrecere într-o zi de luni? Așa e când ești licean. Poți să petreci seară de seară, săptămâni la rând. Toți se iau la întrecere să dea cele mai tari petreceri și să meargă la cât mai multe. Dacă nu mergi la nicio petrecere, ești un nimeni.

Martin acceptase propunerea Ebbei de a da o petrecere. Chiar dacă Sara nu fusese întru totul de acord. Costa o grămadă de bani și, oricum, erau foarte multe petreceri. Chiar trebuia să se implice și ei în așa ceva? Dar hotărârea fusese luată. Ebba primise ceea ce își dorise. Petrecerea fusese planificată luni în șir și acum mai erau doar trei zile, dar, în loc să facă pregătiri, Ebba alerga la petrecerile altora, unde stătea până noaptea târziu. Nu rata nimic.

Macaroane și cârnați de Falun. Era prea puțin? Sara nu fusese niciodată deosebit de meticuloasă în ceea ce privește mâncarea copiilor săi și, cu siguranță, avea mustrări de conștiință, pentru că aproape întotdeauna le dădea carne, sub o formă sau alta. La fel ca mulți alții, văzuse filmări cu transporturi de animale, cu ferme de pui și cu abatoare. Manipularea nemiloasă a animalelor îi amintea de experiența ei cu traficul de persoane, dar depășea cu mult cruzimea față de ființele vii și inteligente. Indiferența omului față de suferința altor ființe îi provocase Sarei dezgust și rușine că a contribuit efectiv la menținerea acestui sistem, așa cum bărbații care cumpără servicii sexuale contribuiau la traficul de persoane. Sara nu voia să fie complice la tot răul din lume. Își propusese să devină vegetariană și să-i convingă și pe copii să devină. Curând.

Ebba intră la duș imediat ce ieși Sara. Copiii aveau baia lor la etaj, dar Ebba prefera să folosească baia cea mare a familiei când se pregătea pentru petreceri. Oglinda era mai bine luminată, spunea ea. În plus, avea la dispoziție trusa de machiaj a maică-sii.

Olle se întoarse și el acasă și intră trântind ușa. Sara umplu o oală cu apă și o așeză pe plită.

— Ești acasă?

Știa că întrebarea fiului ei nu avea nimic răutăcios, spre deosebire de cea a lui Jane. Era doar surprins. Din cauza numeroaselor ture de seară și de noapte, Sara era rareori acasă la cină. Poate că Olle chiar se bucura s-o găsească acasă, dar e greu să exprimi așa ceva când ai paisprezece ani.

Chiar când erau gata macaroanele, Ebba trecu în fugă spre camera ei, înfășurată într-un prosop.

În timp mânca, Sara citea pe pălăria de absolventă a Ebbei ce îi scriseseră colegii: „Minunata Ebba!”, „Ebba *4-ever*!”, „Viața începe acum”, „*Who run the world? Girls*!”

Cam banal, își zise Sara, sondând filosofia de viață a colegelor de clasă ale fiicei sale.

Viața e, cu adevărat, ciudată.

Ebba se afla în zorii vieții ei, Jane, în amurgul ei, iar Sara, la mijloc. Era faza când omul nu are niciodată timp să se oprească și să reflecteze asupra lucrurilor. Ca tânăr, te întrebi ce îți va rezerva viața, la bătrânețe te gândești cum s-a dovedit a fi viața, iar în lunga perioadă dintre aceste două etape trăiești fără să te gândești la nimic. Sara se întrebă ce și-a dorit ea de la viață. Drept răspuns, ridică din umeri.

Luă mobilul Ebbei, dar renunță când veni Olle și se așeză la masă. Era complet absorbit de ecranul propriului telefon, iar Sara își dădu seama că ar fi putut să ardă casă, iar el n-ar fi observat, dar cel mai bine era să nu riște. Cu ceva timp în urmă, se prefăcuse că i s-a descărcat telefonul și

trebuie să-l împrumute pe-al Ebbei ca să dea un telefon important și, după ce fusese deblocat, intrase în setări și-și salvase amprenta în el. Apoi își făcuse obiceiul să verifice din când în când mobilul Ebbei, când fiica ei dormea sau făcea duș.

Ebba ar fi urât-o dacă ar fi aflat, dar existau prea multe pericole la care se puteau expune fetele tinere. Sara n-avea de gând să fie atât de inconștientă încât să-și lase fata să umble aiurea prin oraș fără s-o supravegheze. Ocolea însă cu grijă imaginile și mesajele cu caracter așa-zis intim.

Acum Ebba își dorea un nou model de telefon, cu recunoaștere facială, însă Sara se opusese, fără să-i explice de ce. Era convinsă că fiica ei ar fi primit de la Martin ce-și dorea, așa că Sara îi spusese soțului ei că, din punctul ei de vedere, este foarte important să nu le dea copiilor nimic fără să se sfătuiască între ei. Până la urmă, Ebba va avea, cu siguranță, un telefon mobil la care Sara să nu aibă acces, dar deocamdată voia să aibă control. Cel puțin până se termina cu petrecerile din liceu.

Sara luă o mică înghițitură din doza de Red Bull rămasă de la Ebba.

Înțepător.

Și cam înecăcios.

Dar n-avea de gând să-i facă morală fiicei sale chiar în săptămâna absolvirii.

Avea destule pe cap.

Pentru Sara, absolvirea fetei era un mic iad. Neliniștea pentru plecarea de acasă, sentimentele de vinovăție și teama să nu fie prea protectoare, printre altele. Ebba îi interzisese maică-sii să se implice în organizarea festivităților și a petrecerii de absolvire, deoarece lucra mult și nu avea timp să facă lucrurile cum trebuie. În schimb, Martin putea să-i pună la dispoziție toate resursele de care era nevoie. E clar că vrei să-ți impresionezi invitații, altfel de ce ai mai da o petrecere? Sara aruncase o privire asupra unui document Excel și

văzuse pe ultimele rânduri sume de cinci cifre. Martin negase că vor cheltui atât de mult, dar Sara nu-l credea. El nu înțelesese niciodată că pe Sara nu o deranjau atât lucrurile pe care i le ascundea, cât faptul că avea secrete față de ea. Micile lui minciuni despre lucruri mărunte, complet neimportante, le-au erodat în timp relația și încrederea pe care o avea în el.

În sufragerie se aflau cartonașele cu numele invitaților, care urmau să indice locurile de la masă, singura parte a petrecerii de care avea voie Sara să se ocupe. Oftă, fără s-o audă Olle.

Săraca Ebba. Săracul Olle.

Sara trăise cu convingerea că va fi o mamă mult mai bună. Amuzantă, inventivă, mereu cu zâmbetul pe buze. Nu ca mama ei. Obosită, stresată, veșnic irascibilă. Fie își varsă nervii pe toată lumea, fie nu scoate un cuvânt. Odată, în adolescență, Sara îi spusese că se martirizează. S-a ales cu o palmă peste față. A fost singura dată când a lovit-o Jane. Sara nu dăduse niciodată în niciunul dintre copiii ei, dar lipsea mult de acasă și cu siguranță era mult prea exigentă cu ei. Se întreba de multe ori dacă iritarea constantă a Ebbei în prezența ei era rezultatul modului în care se purtase cu ea ca mamă sau era specifică adolescenței. Își dorea foarte mult să fie cea mai bună prietenă a fiicei ei. Era oare prea târziu? Spera că nu. Poate că le va fi mai ușor să devină prietene apropiate după ce Ebba se va maturiza suficient.

Sara se așeză în fața televizorului uriaș și intră pe SVT Play. Căută „Stellan Broman” în Arhiva Deschisă, găsi o serie de emisiuni și dădu clic pe un episod din „Tivoli”.

Încă de la început se auziră râsete și aplauze pe fondul genericului consacrat, urmate de intrarea unui Stellan zâmbitor, care saluta publicul cu brațele deschise. Cuprindea în brațe toată Suedia.

— Am plecat! se auzi de pe hol.

Sara opri televizorul și ieși să-i dea câteva sfaturi înainte de plecare, dar amuți de uimire când o văzu pe Ebba.

Fiica ei de nouăsprezece ani, primul ei născut, stătea în hol, îmbrăcată doar cu un corset, cu chiloți de dantelă și un portjartier și încălțată cu cizme negre de piele cu toc cui. Avea buzele stacojii, iar pleoapele, negre ca funinginea. Pe cap purta chipiul de absolvent.

— Ce-i asta? întrebă Sara, stupefiată.

— Merg la petrecere, îi răspunse Ebba. Are ca temă prostituata și proxenetul.

— Ai înnebunit?

— Care e problema ta? spuse Ebba, pe un ton plictisit.

— Prostituata și proxenetul?

— Da?

— Adică tu ești prostituata!?!

— Da, e un rol.

— Te îmbraci ca victimele abuzurilor, ale traficului de fete românce sărace, și pretinzi că e amuzant!?

— Mamă, încetează odată. Nu facem decât să ne distrăm.

— Spune-le așa și fetelor cu care am eu de-a face la serviciu. Celor care sunt violate de zece ori pe zi, bătute, umilite, răpite din țările lor de origine. Să-mi spui atunci dacă ți se mai pare *distractiv.*

— Nu este nimic real, mamă. Niciunul dintre noi nu crede că e frumoasă viața prostituatelor și a proxeneților, jucăm doar niște roluri. Ca și cum tema ar fi cu cowboy și indieni. Azi știe toată lumea că aproape toți indigenii americani au fost exterminați în cel mai mare genocid din istoria omenirii. Dar nu despre asta e vorba!

— Și atunci despre ce-i vorba?

— Că terminăm liceul. Și asta se întâmplă o dată în viață.

— Tocmai acest lucru îi determină pe oameni să închidă ochii asupra traficului de persoane. Mitul prostituatei fericite.

— Înțeleg ce spui. Probabil că după ce mai cresc și mă maturizez o să fiu de aceeași părere cu tine și o să-mi dau seama că am fost idioată că am fost la o petrecere tematică despre prostituate și proxeneți. Dar acum am nouăsprezece ani și vreau să mă distrez cu prietenii mei. Dacă toți se îmbracă așa, mă îmbrac și eu la fel. În regulă?

— Nu, nu-i în regulă.

— Poți să continui cearta după ce mă întorc acasă.

Ebba își luă haina din cuier.

— O să-ți fie cald, apucă Sara să spună înainte s-o întrerupă Ebba.

— Adică ce credeai, că o să merg în oraș așa? întrebă ea fluturând din brațe.

Sara nu mai spuse nimic.

— N-ar trebui să-mi mai spui tot timpul ce să fac, îi spuse fata. În curând plec de-acasă și atunci n-o să mai poți să-mi spui. Nu crezi că ar trebui să începi să te obișnuiești?

Probabil că tocmai asta i se părea cel mai dificil Sarei – să nu mai poată să-și împartă viața cu copiii ei.

Ebba se întoarse și plecă, dar, chiar înainte să se trântească ușa în urma ei, Sara îi aruncă o ultimă atenționare:

— Să fii acasă cel târziu la ora 1, bine?

Ce ar fi putut să facă? Să-i interzică Ebbei să plece?

Spre deosebire de alte mame, ea ar fi putut s-o țină acasă cu forța, dar nu era o soluție. Pe lângă faptul că nu credea în eficiența utilizării forței împotriva copiilor, Sara și-a dat seama că ar fi înrăutățit și mai mult relația lor. Își aminti cât de furioasă fusese ea pe maică-sa când plecase de-acasă și cât de rar luau legătura din cauza asta. Și n-ar fi vrut să facă și Ebba la fel. S-o evite.

În același timp, atitudinea Ebbei și a prietenilor săi era unul dintre motivele importante pentru care continua să existe prostituția: imaginea romantică asupra traficului de persoane. Evident, nu Ebba inventase petrecerile tematice cu prostituate și proxeneți și nici nu alesese ea tema petrecerii din seara asta. Și niciunul dintre participanții la petrecere nu ar fi ascultat-o pe Ebba dacă s-ar fi opus.

Pentru o clipă, Sarei îi trecu prin fața ochilor imaginea Ebbei într-un bordel de apartament dintr-un bloc anonim. Un bărbat mult mai în vârstă, transpirat, peste ea, și alți zeci de bărbați așteptându-și rândul. Simplul gând aproape că o făcu să vomite. Trebuia să aibă o discuție cu părinții fetelor care organizaseră petrecerea din seara asta, dar bănuia că nu va fi de niciun folos.

Imaginea prostituatei și a proxenetului avea un oarecare farmec, era ceva sexy în societatea actuală. Un film precum *Pretty Woman* a fost de ajuns să construiască această imagine, transformând prostituata dintr-o anonimă disprețuită într-un obiect al dorinței, cu o viață împlinită. Dacă până și un miliardar, interpretat de Richard Gere, ar putea iubi o prostituată și ar putea să se însoare cu ea, atunci nu e așa de rău să cumperi servicii sexuale. În felul ăsta, chiar le faci o favoare fetelor.

Ar fi fost mai bine dacă Sara nu ar fi lucrat atât de mult în ture de noapte? Dacă ar fi luat-o de la școală mai des ar fi putut să-i transmită valorile ei morale în alt mod decât ținându-i prelegeri la supărare, când oricum era prea târziu, sau după ce făcuse deja ceva care nu era pe placul Sarei.

Când copiii erau mici, trebuise să lucreze ca să întrețină familia, deoarece Martin era ocupat cu emisiunile și producțiile fără prea mari beneficii financiare. Dar încercase să-și petreacă alături de copii tot timpul ei liber. După ce au mai crescut,

Sara a presupus că se pot descurca singuri și i-a lăsat mai liberi. Dar poate că s-a înșelat.

E tipic să-și asume ea responsabilitatea. În general, femeia își însușește greșeli care nu-i aparțin.

Și Martin muncea mult seara. Dacă vizitele la pub, ca să discute cu artiștii și impresarii puteau fi numite muncă. Mai ales că dezvoltarea companiei a coincis cu adolescența Ebbei. Oare absența tatălui, mai mult decât absența mamei, era cauza atracției față de stereotipul prostituatei?

Sara înțelegea că Martin trebuie să iasă cu clienții și cu potențialii parteneri de afaceri și știa că industria în care lucra se bazează foarte mult pe divertisment. Mulți dintre artiștii lui găseau oportunitățile profesionale în puburi, unde avea loc și socializarea. Dacă voia să aibă o relație bună cu ei, trebuia să iasă cu ei. Seara, în weekenduri și de sărbători. Nu era nimic neobișnuit.

Nu le era întotdeauna ușor.

Mai ales că Sara lucra cum lucra, iar soțul ei era adesea plecat în puținele nopți în care era ea liberă.

Dar se străduia să se bucure pentru el.

În tinerețe, Martin, care visase la o viață de om de divertisment, cânta la festivitățile de absolvire și își organiza propriile spectacole. Când nu a mai găsit de lucru ca actor sau cântăreț, a devenit întreprinzător privat și după câteva încercări și-a dat seama că e bun în domeniu. Compania Dunder & Brak Scenproduktion a devenit cea mai mare agenție artistică din țară și cel mai mare producător de spectacole.

După aproape un deceniu, chiar când Martin se cam săturase, a primit o ofertă pe care nu o putea refuza. Să-și vândă munca de-o viață către Go Live, un gigant internațional în management și producție scenică, pentru o sumă ridicol de mare. Condiția era să rămână la conducerea companiei încă zece ani. Și, în calitate de director, trebuia să respecte exigențele noilor proprietari.

Spre disperarea Sarei, Martin folosise cea mai mare parte a banilor pe care îi primise în schimbul companiei pentru a cumpăra imensul apartament din centrul vechi. Și continua să lucreze ca de obicei, să facă exact ce se săturase deja să facă: ieșiri la pub, cu artiști aflați în vizită și cu muzicieni și actori locali. Munca în care cei mai mulți colegi erau femei tinere, între 18 și 30 de ani.

Sara nu putea să nu aibă prejudecăți cu privire la industria divertismentului. Vedete, alcool, droguri, tinere, sex. Ca persoană cu autoritate, Martin putea, desigur, să profite la maximum de această situație. Prin urmare, îl forțase să-și pună pe biroul de la serviciu fotografii cu copiii și cu ea. La început, acest lucru i-a dat siguranță; toată lumea putea să vadă că este tată de familie.

Apoi i s-a făcut rușine că și-a folosit copiii drept arme.

Mai târziu, începuse să se întrebe dacă Martin chiar ținea pozele pe birou.

Dar în seara asta nu lucra. În seara asta repeta cu trupa sa de garaj, CEO Speedwagon. Patru moși cu funcții de conducere care se credeau ingenioși. Toți se apropiau de cincizeci de ani, dar refuzau să renunțe la visul de rockeri. Aveau chitare scumpe, dar nu aveau public, și puținele concerte le țineau atunci când reușea vreunul dintre ei să-și convingă colegii de serviciu să angajeze trupa pentru o petrecere a firmei. Asta se întâmplase o singură dată la fiecare dintre companii, cu excepția celei a lui Martin, unde nimeni nu îndrăznea să spună că s-a plictisit să mai asculte, șapte petreceri la rând, același rock obosit. Oricum, Sara își permitea mici ironii legate de visurile lui de vedetă rock. Erau preocuparea lui constantă.

Dar uneori îl distrăgeau de la lucruri mai importante. De pildă, dacă ar fi fost acasă acum, poate că împreună ar fi reușit s-o convingă pe Ebba să-i asculte. Deschise televizorul ca să-și mute gândurile, dar nu reuși. Puse Prodigy pe

sistemul stereo scump al lui Martin, marca McIntosh, și conectă la el căștile scumpe marca Audeze. Nici măcar cu „Invaders must die” în urechi nu reuși să se gândească la altceva în afară de copii, soț și victima crimei.

Se întinse pe o parte și se ghemui. Făcu un exercițiu de imaginație, gândindu-se cum avea să fie viața ei de acum încolo. Viața ei, a fiicei ei, a fiului ei și chiar a lui Martin.

Ce-ar fi dacă și-ar schimba locul de muncă?

Dacă ar fi să renunțe, ar fi contat în vreun fel tot ce făcuse pentru fetele vulnerabile?

Le-a ajutat cu ceva că i-a deconspirat pe amatorii de servicii sexuale și pe proxeneți, că i-a speriat, că i-a demascat în fața întregii lumi?

Gândurile au continuat să vină mult timp după ce se terminase muzica.

15.

Waran, Atenolol, Simvastatin, Amlodipin, Ramipril. Nu-și amintea denumirile celorlalte medicamente.

O întreagă colecție.

Albastru, galben, maroniu și alb. Împotriva fibrilației cardiace, a diabetului și a durerilor de picioare.

De la Synjardy îi venea să facă pipi, ceea ce nu era o problemă acum, dar va trebui să-l evite pe viitor. Și apoi va lua un Alvedon cu acțiune prelungită, pentru genunchi și articulații. Pentru osteoartrită.

Se resimțea încă după drumul cu bicicleta, picioarele parcă îi erau străpunse de cuțite. Întotdeauna simțea urmările efortului abia după câteva ore.

Să ia o doză mai mare?

Nu, era mult prea speriată de efectele secundare.

Detesta bătrânețea, dar nici tinerețea nu-i plăcuse prea mult, așa că nu avea niciun rost să se gândească cu nostalgie la trecut. Nu avea decât să meargă înainte. Deșurubă capacul sticlei de apă și luă pastilele.

Din cauza căldurii, era foarte transpirată. În plus, simțea în piept efectul insulinei și fibrilația. Altă dată ar fi râs de toate astea, dar deja se simțea destul de rău.

Până acum, călătoria mersese bine. Mașina pornise fără probleme după ce îi încărcase bateria. Anvelopele erau cam dezumflate, dar rezolvase la benzinăria din Träkvista. La cel mai apropiat Konsum, își cumpărase mâncare și apă. Ochelarii de soare și șapca o ajutau să se deghizeze destul de bine.

Își luase toate pastilele, așa că acum simțea că are situația sub control.

Mersul cu mașina era ceva complet diferit de mersul cu bicicleta. Călătoria era aproape relaxantă. Uitase, pentru o clipă, atât ce o aștepta, cât și ce lăsa în urmă.

De la Brommaplan o va lua pe Ulvsundaleden. Era mai aproape, se gândi ea și, mai presus de toate, ar fi scăpat de camerele de supraveghere a traficului de după Tranebergsbron. Avu o strângere de inimă gândindu-se că drumul trece atât de aproape de casa ei.

— Acasă.

Nu mai e.

Se simțise vreodată acasă? Sau fusese doar un avanpost?

Acum, mașina era casa ei. Un vechi Volvo rezistent. Avea pregătire temeinică pentru repararea celor mai des întâlnite defecțiuni, dar, sincer, spera să nu fie nevoită să umble la motor.

Însuși liderul lor îi făcuse rost de această mașină, demult, în timp ce de închirierea hambarului se ocupase singură. Nici măcar lui nu-i spusese unde se afla acesta. Agneta fusese întotdeauna convinsă că trebuie să fie la fel de circumspectă și cu partenerii, și cu adversarii ei.

Dar pe numele cui era mașina? Habar n-avea. Nu era scris nicăieri și nu putea fi pe numele liderului. Cetățenilor străini nu li se permitea să dețină mașini proprietate personală în Suedia. Dar dacă avea un act de identitate suedez fals? Nici nu se punea problema că și-ar fi folosit numele real. Dintr-odată, deveni curioasă în legătură cu identitatea șefului ei, poate pentru că acum, când Stellan era mort, înțelegea că el o veghease în cea mai mare parte a vieții, chiar dacă nu mai avuseseră niciun fel de contact de mai bine de un sfert de secol. La urma urmei, mașina menținuse o legătură fizică între ei. Dar a cui era?

Oare proprietarul știa măcar că o deține? Dacă Agneta ar parcurge un drum cu taxă, cine ar primi o înștiințare de plată prin poștă?

Era tot mai curioasă.

Își scoase telefonul mobil și scrise un mesaj cu textul KOA879. Îl trimise la numărul Agenției Suedeze de Transport, 72503, și primi imediat un răspuns.

Mașina nu fusese radiată. Era înmatriculată pe numele unui oarecare Lennart Hagman din Sollentuna.

Să fie un complice ori cineva complet străin de cauză?

Sau o persoană cu o identitate falsă?

Nu avea nicio importanță.

În orice caz, nu acum.

Ieși încet din parcarea magazinului Konsum, apoi semnalizã dreapta și o luă spre Tappströmsbron, Lovön și Bromma.

În spatele ei, văzu un tânăr în uniforma verde a magazinelor Coop ieșind din magazin cu câteva pliante în mână. Titlurile „Topul celor mai bine plătite ocupații din Ekerö” și „Cel mai bun vin la cutie pentru vară” fuseseră înlocuite cu unul nou, „Stellan Broman, mort – găsit ucis în casă”.

16.

Martin ajunse acasă la ora 21. Cam devreme pentru o seară de repetiții și nici foarte beat nu părea să fie. Își rezemă chitara lui dragă de canapea, se apropie de Sara și îi dădu un sărut.

— Copiii sunt acasă? întrebă el.

— Olle este în camera lui. Ebba este la o petrecere tematică despre prostituate și proxeneți.

Sara îl privi pe Martin, urmărindu-i reacția.

El nu avu nicio tresărire.

— Despre prostituate și proxeneți, repetă ea, în timp ce el se trânti pe canapeaua din fața televizorului și întinse mâna după telecomandă.

Ezită și întoarse capul spre Sara:

— Pe vremea mea nu exista așa ceva.

— Martin, tu mă auzi ce spun? Fiica noastră este la o petrecere la care toți cred că este distractiv să fii îmbrăcată în prostituată.

— Da?

— Tu știi cu ce mă ocup eu, nu?

— Bineînțeles că știu, răspunse el cu telecomanda în mână.

— Nu vezi nicio problemă în faptul că unor adolescenți li se pare distractiv să joace roluri de prostituate și proxeneți?

— Ba da, normal că nu este bine. Realitatea este brutală.

— Mă bucur că mă asculți și că repeți tot ce spun eu.

— Poftim? Nu doar repet. Chiar cred că este îngrozitor. Nu înțeleg cum faci față. Oricum, faci un efort fantastic. Fără tine, fetele ar fi lăsate complet în mâinile acelor porci perverși.

— Nu este vorba despre mine, este vorba despre întreaga societate. Despre cum contribuie fiica noastră și prietenii ei la răspândirea unei imagini luminoase a prostituției, care permite ca rahatul ăsta să persiste. Și despre faptul că ei înșiși și-au

format o imagine greșită în legătură cu asta. S-ar putea ca la petrecerea aia să fie fete care chiar cred că e în regulă să vinzi servicii sexuale, că ar putea aduce un venit suplimentar frumos. Că e același lucru cu a face sex de plăcere. Așa începe totul. Și le distruge viața. Martin, gândește-te că și fiica ta ar putea crede așa ceva. Că vânzarea de sex nu reprezintă niciun pericol.

— Nu, nu Ebba.

— Dar dacă ar fi vorba despre altă fată? Ți s-ar părea mai bine?

— Bun, spuse Martin, lăsând telecomanda din mână. Ce-i de făcut?

— Să înceteze odată exploatarea sexuală.

Martin oftă. Apoi, se îndreptă de spate și se întoarse spre Sara:

— Mă refer la Ebba. Să stau de vorbă cu ea?

Luă mâna Sarei în mâna lui și o privi drept în ochi.

— Crezi că ar ajuta-o? întrebă ea.

— Nu știu ce să zic. Mi se pare că ești supărată. Poate crezi că am greșit eu cu ceva.

Sara își trase mâna.

— Nu doar tu. Nu fi atât de egocentric. Întreaga lume a greșit. Și mă sperie că nu mai e mult până când copiii noștri vor trăi în această lume și noi nu vom avea nicio putere să-i protejăm.

— Ai dreptate. E al naibii de greu.

— Iar ei nu vor să fie protejați. Vor să se descurce singuri. Știu că e absolut firesc, dar nu-mi place deloc. O să aibă de-a face cu mulți idioți. Când o să-și caute o slujbă, când o să meargă la puburi, când o să iasă în oraș sau o să călătorească. N-au nicio idee cât de dezgustători pot fi oamenii. Și nu trebuie neapărat să fie vorba de criminali și violatori. Doar gândul că ar fi măcar nepoliticos cineva cu unul dintre copiii mei îmi pompează adrenalină în vene.

— Mmm…

Se așternu tăcerea. Sara își dădea seama că nu ajungeau la niciun rezultat. Poate că și el simțea la fel.

— Pornește televizorul, spuse Sara și Martin se conformă imediat.

Ecranul uriaș se lumină, iar el alese canalul său preferat.

Sport.

O, Doamne.

Sara se întinse la celălalt capăt al canapelei, încercând să-și alunge gândurile. În studio, trei comentatori sportivi făceau fel de fel de presupuneri despre modul în care se va desfășura o ligă plictisitoare de fotbal și despre cât timp va mai dura recuperarea unui jucător neinteresant care fusese accidentat. Martin era numai ochi și urechi.

Sara se uita la soțul ei și se întreba ce văzuse oare la el cândva, de s-a îndrăgostit.

În școală, era cel mai arătos și cel mai popular băiat, așa că fusese marea ei cucerire. O victorie. O biată fată din Vällingby l-a cucerit pe cel mai popular tip din Bromma. Un fel de *Dirty Dancing* pe dos. Doar că nu mai erau în școală când l-a cucerit. Sara câștigase, dar retrospectiv. Și ce te faci cu premiul pe care îl câștigi? La ce folosește un trofeu? Pentru ea era ca o știucă pe care ai capturat-o în barcă după o luptă de câteva ore, ca apoi să constați că de fapt ai prefera o salată.

Încă era un bărbat chipeș. Chiar foarte drăguț, cu un aer tineresc. Înalt, cu ochi negri și un zâmbet fermecător. Dar parcă farmecul lui era prea juvenil. Dacă era să fie sinceră până la capăt, nu se maturizase. Purta părul lung, avea o trupă de amatori și îi plăcea să iasă la bere cu băieții. Fermecător pentru un tânăr de douăzeci de ani, dar destul de trist când venea vorba de un bărbat de 46 de ani.

De fapt, ce mai avea ea în comun cu Martin acum? Copiii. Nu mai aveau interese comune și nici viață sexuală. Când Sara spusese odată, în

gura mare, că toți bărbații sunt dezgustători, Martin simțise că se referise și la el. Nu înțelegea că ea avea nevoie de o experiență sexuală pozitivă, care să contracareze toate mizeriile pe care le vedea în timpul serviciului, pe stradă și în bordelurile de apartament.

Sara nu-și dorea să fie doar părinți sau prieteni. Puteau, la fel de bine, să se comporte ca un cuplu. Să facă dragoste. Să se dorească unul pe altul.

Martin se scuza că renunțase la încercarea de a o mai seduce spunând că ea devenise tot mai irascibilă. Dar în ochii Sarei erau două lucruri complet diferite. Sigur că era irascibilă. E ușor să spui că nu aduci acasă problemele cu care te-ai încărcat la serviciu, dar e mai greu de făcut.

Sara observă că afară se întunecase. În secunda următoare, adormi.

17.

„*Halbstark! Oh baby, baby, Halbstark. Oh baby, baby, Halbstark. Halbstark nennt man sie!*”[23].

Suedezii se distrau pe cinste. Se îmbătau în fiecare seară, dormeau până la prânz, astfel încât toate activitățile de dimineață trebuiau anulate, iar Tomcat trebuia să găsească scuze de doi bani pentru toți. După-amiaza târziu se puneau pe picioare, încet-încet, tremurând și încă mahmuri. Dar după prima gură de Bitburger o luau de la capăt.

Cei doi, de la organizația studențească Södermanlands-Nerike din Uppsala, se aflau de o săptămână în vizită la organizația prietenă Burschenschaft Arminia din Marburg. Un tip cu alură militară, înalt de doi metri, cu capul ras și ochii obosiți, și un astenic, un glumeț incurabil, cu părul plin de fixativ.

Cum se ridicau din pat, după-amiaza târziu, se instalau în *Kneipen*[24]. și turnau cu nemiluita bere pe gât, ceea ce se termina prost de fiecare dată. La o beție cruntă, distruseseră atât de rău fosta sală de bowling de la subsol, încât nici măcar nu mai putea fi renovată.

Făcuseră o partidă de scrimă, se fotografiaseră și publicaseră fotografiile pe rețelele de socializare, ceea ce îl determinase pe președinte să-l certe pe Tomcat și să-i reproșeze că au știrbit buna reputație a organizației studențești.

Făcuseră scandal la clubul de motocicliști Bremsspuhr, purtând chipiuri studențești, astfel încât a fost nevoie să intervină poliția ca să calmeze spiritele. În tot acest timp, suedezii râdeau și glumeau.

Cireașa de pe tort fusese discursul incoerent ținut la festivalul primăverii, într-o germană împiedicată, amestecată cu engleză și suedeză. Ceva despre tinerețe, ospitalitate și *lebensraum*[25].

Condimentat cu toate înjurăturile pe care le învățaseră în cursul săptămânii. Membrii asociației de absolvenți nu știau cine erau cei doi sau ce căutau acolo, dar au răspuns politicos când vorbitorii și-au încheiat discursul. Apoi au privit cum suedezii au dat fiecare pe gât câte o sticlă de vin sec și apoi au spart sticlele pe pardoseala de piatră.

Pentru că studenții de la Arminia aveau grijă de oaspeții lor, acum făceau un tur al orașului. Tomcat și Peter împrumutaseră mașina tatălui lui Peter, iar din CD-player răsuna un vechi album al legendarei trupe punk Die Toten Hosen. „Never Mind The Hosen – Here's Die Roten Rosen". Un album făcut în glumă, cu versiuni în stil punk ale unor vechi șlagăre germane. Suedezii s-au distrat și au cântat încontinuu pe parcursul întregii călătorii. Țipau, încercând să fredoneze versurile.

— *Und sowas nennst Du nun Liebe, und sowas nennst Du nun Liebe, my Girl. La-la-la!*

Duhoarea de alcool a respirației lor se amesteca în mașină cu mirosul de picioare transpirate și cu cel de bere proaspăt deschisă. Pentru a treia zi în mașină cu doi idioți, se gândi Tomcat, alias Thomas.

Tipul cu alură militară vorbea întruna despre lagărele de concentrare, pretinzând că Rommel fusese, de fapt, un soldat genial și că producătorul cuptoarelor era Topf & Söhne. Ar fi fost interesant, dacă individul n-ar fi fost… complet imbecil.

După *burschenschaft*-urile[26] din Heidelberg și Bonn, vizitaseră o podgorie în Trier, iar acum se îndreptau către Hattenbach, orașul natal al lui Tomcat, pentru că, atunci când planificase călătoria, se gândise că vizitatorilor le-ar plăcea să cunoască niște tineri germani obișnuiți. După această săptămână, îi era clar că se vor plictisi de moarte sau vor face aprecieri ironice, dar acum era prea târziu să schimbe planul. Mama lui Tomcat îi aștepta cu cina pregătită. O să treacă ani de zile

până o să-l ierte pe Thomas pentru că a venit la ea cu porcii ăștia. Și, ca și cum nu fusese suficientă bravada lor la beție, suedezii începuseră să facă glume proaste pe seama numelui Hattenbach, imediat ce îl auziseră. Se pare că în suedeză prima parte a numelui însemna pălărie, iar „să fii în pălărie” era o expresie care însemna a fi beat. Judecând după râsul lor isteric, părea să fie cel mai amuzant lucru spus vreodată, deși lui Tomcat nu i se părea.

Dar cel mai rău era lălăitul lor asurzitor.

— *Alle Mädchen wollen küssen, und von der Liebe alles wissen…*

— *No more,* spuse Tomcat, oprind CD-playerul.

O, Doamne. Și el se simțea mahmur. Timp de o săptămână, îi cărase peste tot pe suedezii ăștia bețivi și fusese nevoit să prezinte scuze membrilor seniori din *burschenschaft* care participaseră la întruniri, toți medici, directori și miniștri. Își văzuse spulberate șansele de a obține un loc de muncă prin organizația studențească Arminia.

I se părea că toți îl învinovățeau pe el pentru ce se întâmpla.

În realitate, neșansa lui fusese că se înscrisese ca voluntar când Arminia urma să fie vizitată de doi studenți de la organizația prietenă din Suedia. Nu el alesese cine avea să vină.

Acum îi zvâcneau tâmplele.

Încă o noapte. Apoi se întorceau la frumosul castel de pe dealul din Marburg pentru o cină de adio, după care plecau acasă.

Tomcat își dorea să doarmă două săptămâni.

Cel puțin.

Nu-i păsa de examenul de joia următoare. Nu avusese timp să învețe nicio secundă în ultima săptămână. Ar trebui să fie fericit dacă nu rămâne cu leziuni cerebrale ireversibile. În situația dată, supraviețuirea era mai importantă decât studiul.

— Mai pune o dată Halbstark, urlă pletosul.

— Nu, spuse Tomcat. Gata cu Hosen.

Totuși, dacă spera la o clipă de liniște se înșela, deoarece, în același moment, suedezul începu să cânte cât îl ținea gura imnul Arminiei:

— *Felsenkeller, Felsenkeller, lustige Heimaaaaaat…*

— *Do you know,* spuse tipul de doi metri aplecându-se spre Tomcat și Peter, care stăteau pe scaunele din față. *În Swedish, „Heimat" sounds like „hajmat", shark food.*

Când zdrahonul izbucni într-un hohot de râs stupid, lui Tomcat îi venea să moară.

Și chiar se întâmplă.

Mai erau doar câțiva kilometri până la Hattenbach când șoseaua a explodat sub cei patru studenți mahmuri. Explozia a zguduit pământul, iar zgomotul ei asurzitor s-a auzit pe o distanță de câțiva kilometri.

Mașina tatălui lui Peter a fost spulberată, iar cele patru trupuri au fost sfârtecate, implacabil și brutal, ca de un măcelar neglijent. Pielea le-a fost arsă și carbonizată de unda de șoc și de căldură. Degetele de la mâini și de la picioare și trăsăturile feței le-au fost complet șterse.

Fragmente de corpuri umane și rămășițele contorsionate și carbonizate ale mașinii au fost propulsate zeci de metri în aer, apoi au căzut înapoi pe pământ, ca o ploaie de asfalt, tablă și sânge.

Pe cealaltă bandă, două mașini care se apropiau au zburat în aer în același timp. Dar erau mai departe de locul exploziei, iar scâncetul înfricoșat și sfâșietor al muribunzilor s-a auzit timp de aproape o jumătate de oră. Apoi s-a lăsat liniștea. O liniștite adâncă.

18.

Turnul alb domina peisajul ca un far. Dar un far aflat pe uscat. Ca și cum marea s-ar fi retras, lăsând în urmă un semnal de alarmă care nu mai avea niciun scop.

Agneta habar n-avea că există atât de multe păduri și parcuri naturale așa de aproape de centrul Stockholmului. În ciuda faptului că trăise cea mai mare parte a vieții în capitală, nu fusese niciodată în Norra Djurgården sau în Stora Skuggan. Auzise de ele și știa că se află undeva între Royal Djurgården, universitate și arhipelag, dar nu avea foarte clar în minte așezarea lor. Nu se gândise niciodată unde se află. Stând acum în fața turnului alb, se simțea ca în mijlocul unui peisaj de basm.

Doar că totul se întâmpla în realitate.

Simți greutatea pistolului Makarov pe coapsă în timp ce se îndrepta spre spatele clădirii turnului. Parcase mașina departe, în orașul nou, cu case din piatră ridicate în doar câțiva ani la marginea parcului.

Un ucigaș mai tânăr ar fi folosit altă armă, ca să nu fie prins cu un pistol care putea fi asociat cu alte crime. Dar pentru ea nu conta numărul de crime cu care ar fi putut fi asociată și nici dacă pedeapsa ar fi fost mai dură. Singurul lucru care conta era să-i găsească pe toți și să-i extermine. Orice altă variantă ar fi fost un eșec. Dacă reușea, nici nu mai conta dacă o aresta poliția. Sau, mai degrabă, serviciile de securitate.

I se promisese ajutor în cazul în care nu s-ar fi descurcat, dar nu se punea problema. Nu putea eșua și, mai ales, nu după atâția ani. Gândul că o să fie închisă pentru tot restul vieții nu o îngrijora câtuși de puțin. Tocmai se eliberase dintr-o condamnare pe viață, iar intrarea într-o nouă formă de captivitate nu însemna nimic. Spre deosebire de sinele ei mai tânăr, acum își dădea pe deplin seama

că ar putea da greș și ar putea fi arestată sau ucisă. Sentimentul nemuririi specific tinereții dispăruse de mult. Locul lui fusese luat de un realism profund.

Și spre deosebire de ea, cea de atunci, acum nu mai avea mare lucru de pierdut. Era prea bătrână. În plus, față de alți oameni, chiar avusese un scop bine determinat în viață, o adevărată chemare. Aceasta fusese alegerea ei pe care a făcut-o cândva și și-a asumat-o. Odată pentru totdeauna.

Deși nu era pe deplin convinsă că va reuși, se bucurase sincer când primise în sfârșit apelul telefonic. Că nu murise înainte să aibă posibilitatea să-și ducă la îndeplinire misiunea pentru care fusese pregătită. Ca și cum prințul Charles ar muri înainte să apuce să devină rege.

Dar acum se întreba dacă să forțeze încuietoarea sau pur și simplu să sune la ușă. Știa că bărbatul aștepta un mesaj, dar nu știa dacă avea încredere în ea. În cazul în care nu era singur și avea pregătită o capcană, era o idee bună să-l ia prin surprindere.

Dacă avea un câine?

Chiar nu și-ar fi dorit. Deși iubea câinii, n-ar fi avut de ales dacă ar fi apărut unul. Nu putea decât să-l împuște. Nu mai avea încredere în tehnicile silențioase, nici nu era sigură dacă fuseseră eficiente vreodată. Nu avea nicio garanție că instructorii ei de luptă corp la corp nu fuseseră niște simpli amatori. Nu auzise despre nicio misiune sau sarcină în care să fi pus în practică aceste abilități. N-ar surprinde-o nici dacă ar afla că în serviciile de informații și în grupurile de crimă organizată s-ar ascunde un număr considerabil de mitomani entuziaști. IB fusese cu siguranță plin de amatori furioși.

Când văzu că ușa avea o yală banală, se decise pe loc să o forțeze și să se strecoare. E nedrept că oamenii care trăiesc într-un loc așa de frumos sunt atât de feriți de spargeri, încât nu se văd nevoiți să-și monteze încuietori sigure.

Reuși să deschidă ușa în doar câteva minute. Văzu cum în fața ochilor îi apare, milimetru cu milimetru, o scară în formă de spirală care urca de-a lungul peretelui exterior rotunjit. Iar în interiorul scării se vedeau ușile apartamentelor aflate la etaje diferite, ca și cum s-ar fi aliniat spre cer. Ce clădire ciudată!

Urcă scările la fel de încet și de grijuliu cum deschisese ușa. Își așeza piciorul pe marginea fiecărei trepte și împingea încet-încet înainte, apăsând tot mai tare, până când își găsea centrul de greutate. Fiecare pas dura o jumătate de minut.

Scara urca mai departe, dar la primul etaj se vedea o lumină caldă prin crăpătura de jos a ușii și dinăuntru se auzea muzică clasică.

Se aplecă și aruncă o privire în sus, dar la etajele de deasupra era întuneric. Ar fi trebuit să ia planul clădirii de la Biroul de urbanism. Dar acoperirea ei perfectă ca soție a lui Stellan Broman avea dezavantajul că putea fi recunoscută aproape oriunde, de orice persoană trecută de vârsta de patruzeci de ani. Iar dacă vreun biet funcționar cu ochii obosiți ar fi citit că s-a găsit un cadavru într-o clădire după ce ea ar fi cerut planul clădirii cu pricina, mai mult ca sigur că poliția ar fi aflat. Știa că serviciile de securitate și de contraspionaj din țară erau mai profesioniste în prezent. Erau capabile să pună totul cap la cap.

Nu avea rost să riște.

Dură trei minute să împingă, încet, mânerul ușii. Când ușa se deschise un milimetru, muzica se auzi mai tare. Părea să fie Mahler. Dacă nu cumva se înșela. Altă dată, știa pe dinafară toate lucrările importante ale marilor compozitori, pe lângă povești și anecdote bine alese despre procesul lor de creație. Muzica, literatura, arta – educația clasică, chiar asimilată mecanic – fuseseră un instrument surprinzător de eficient în activitatea ei.

Nu era obișnuită să-și lase gândurile să rătăcească așa, riscând să-i pună viața în pericol.

Încercând să-și alunge amintirile, se concentră asupra prezentului și împinse ușa cam prea repede. În momentul în care își dădu seama de greșeală, îl văzu pe bărbat citind în fotoliu.

Kellner.

Bărbatul se ridică în picioare când o văzu și, spre surprinderea ei, îndreptă spre ea un pistol. În aceeași clipă, ridică și ea instinctiv pistolul și trase.

Fusese mai rapidă, așa că glonțul lui nimeri în tavan. Bărbatul țipă și căzu la loc în fotoliu.

Cel puțin partea asta funcționa – reflexul de a trage fără să se gândească, în cazul în care corpul sesiza un pericol.

Totuși, bubuitul armei o înspăimântase. Nu pentru că nu ar fi fost obișnuită – trecuseră doar câteva ore de când trăsese cu arma –, ci pentru că fusese așa de atentă să se strecoare fără să fie observată. Își calibrase urechea să asculte sunete foarte fine, iar bubuitul pistolului a avut un efect contrar.

Înaintă cu arma ridicată spre bărbat. Îi smulse revolverul din mână și-l băgă în buzunar. Era un Smith & Wesson Snub Nose 38. Ciudată alegere.

— Cine te-a trimis? o întrebă el.

Agneta nu-i răspunse.

— Câți sunt morți?

Îl urmări cu privirea și observă că avea laptopul deschis, pe măsuța de cafea. Pe site-ul Aftonbladet.

„Unchiul Stellan, mort – găsit ucis în acasă”.

S-a aflat deja. La naiba.

Citi în grabă titlul.

„Găsit de fiică”.

La naiba, își zise ea din nou.

Aflaseră și nepoții că bunicul lor era mort? Oare Lotta și Malin le-au spus deja? Din fericire, nu fuseseră foarte apropiați de Stellan. Totuși, unde își închipuiau că s-ar afla ea? Bunica lor iubită. Inima Agnetei tresări la gândul că nepoții ar putea fi îngrijorați din cauza ei.

— Ce vrei? întrebă rănitul. Tu ești… Ce știi? Sau și pe tine te urmăresc?

Părea să-și fi dat seama că era soția lui Stellan. Nu părea însă să bănuiască că aparținea lumii lor.

— Spune-mi, spuse Agneta.

— Nu l-am împușcat eu, dacă la asta te referi, răspunse el.

Dar ea știa deja.

— Codurile, spuse ea. Unde urmează să vă întâlniți?

El o privi fără să-i răspundă.

Chiar așa, de ce ar ceda în fața ei? Aparțineau aceleiași generații, aveau aceeași motivație ideologică, același devotament.

În spatele lui se aflau CD-uri pe rafturi încastrate de-a lungul tuturor pereților. Sute, dacă nu chiar mii de ore de muzică clasică, adunate la un loc.

Cine mai ascultă CD-uri în zilele noastre?

Se uită din nou la el. Era evident că avea dureri din cauza rănii, dar nu lăsa slăbiciunea să i se citească pe față.

Kellner.

Zeci de ani, fusese unul dintre numele de cod cele mai importante, dar acum Agneta avea ocazia să dea un chip celor șapte litere. O față îmbătrânită. Dură, dar fleșcăită. Avea chelie în vârful capului, înconjurată de o coroană de păr complet încărunțit. Clipea enervant de des din ochii albaștri, apoși. Trupul bătrân era gârbovit, iar pantalonii îi stăteau cam sus în talie. Purta o cămașă cu mâneci scurte, în carouri, și avea unghiile îngrijite.

Un om bătrân.

Demult, când se mutase în acest turn alb, se gândise el vreo clipă că o să vină într-o bună zi cineva ca ea, cu o armă în mână, să-l amenințe chiar aici?

Agneta Broman. O figură complet nesemnificativă pentru el. Dar care avea acum

puterea să-i hotărască soarta. O adevărată Nemesis care se răzbuna pe el din cauza tragicelor alegeri greșite din trecutul lui.

— Ce instrucțiuni ai primit? îl întrebă.

— Pentru ce?

— În cazul în care ar fi reactivată rețeaua.

— N-am primit niciuna.

Agneta îl lovi cu patul pistolului peste nas. Nu mai avea aceeași forță ca în tinerețe, dar o lovitură cu pistolul doare oricum. Bărbatul țipă.

Din gură începu să-i curgă sânge, care se scurse peste bărbie și-i pătă cămașa în carouri. Părea furios, dar și surprins.

— Mi s-a spus că urmează să primesc ordine, să fiu pregătit.

— Pentru ce?

— Nu știu.

Îl lovi din nou.

— Unde urmează să te întâlnești cu Suleiman?

— Cu cine?

— Cu Abu Rasil.

— Nu știu. Urmează să primesc instrucțiuni.

Acum i s-a dezlegat limba. Pare dispus să coboare garda.

— Unde sunt codurile? întrebă Agneta.

— Ce coduri?

Ea luă pistolul, ochi și-l împușcă în genunchiul drept. Bărbatul urlă de durere, agitându-se și zvârcolindu-se în fotoliu. Agneta deschise televizorul și butonă până găsi un film de acțiune cu împușcături și multe țipete. Îl dădu mai tare. Spera să nu fi chemat nimeni poliția. Apoi se întoarse spre Kellner și îi trase o palmă peste obraz.

— Ce coduri?! strigă el disperat. Nu știu la ce coduri te referi!

— Îți mai dau o șansă, spuse ea, îndreptând țeava pistolului către celălalt genunchi.

— Nu, nu, nu! Nu știu nimic! Nu știu nimic! Poți să-mi iei toți banii. Am o sută de mii în bancă.

I-ai!

Îl privi adânc în ochi și văzu doar panică. Nu părea să ascundă vreun secret. Luă singura decizie posibilă în acel moment, își băgă mâna în buzunar și pipăi conținutul.

Să-i arate ce avea acolo?

Să-i dezvăluie de ce făcea ceea ce făcea și de ce trebuia el să moară?

Nu.

Ea construia o lume pe care el nu avea s-o vadă niciodată.

Mută arma țintind fruntea și trase. Capul se clătină, dar corpul bărbatului fu ținut pe loc de fotoliu. Apoi mai trase un glonț în cap, ca să se asigure că e mort, iar el rămase nemișcat.

Nu, chiar nu știa nimic despre coduri.

La naiba. Doar nu-l putea lăsa să trăiască.

Se consola cu gândul că era nimica toată ce-i făcuse ea în comparație cu ce-ar fi pățit dacă l-ar fi prins ceilalți.

Oricum, el nu era decât un mic pion care cunoștea adevărul.

Doi morți, mai rămân doi.

În acel moment, în încăpere pătrunse o lumină albastră. Se îndreptă repede spre fereastră și se uită afară. Se temuse de ce era cel mai rău, iar temerile ei se adeveriseră. Afară se vedea o mașină de poliție, cu girofarul pornit. Auzi sunete de pași pe pietriș, o ușă deschizându-se și voci. Urmară alți pași, apoi sună interfonul.

Ce să facă?

Să stea ascunsă și se aștepte?

Nu vedea prin preajmă nicio cale de evacuare; nu se gândise atât de departe. Idioată. Idioată bătrână și decrepită.

Oare vor pleca? Televizorul ar fi putut fi o explicație pentru prima împușcătură. Totuși, presupuse că vecinii au dat telefon imediat ce au auzit-o, din moment ce polițiștii se aflau deja aici. Dar dacă o să audă televizorul pornit și o să vadă

că nu le deschide nimeni, poate că o să încerce să forțeze intrarea. Și oricât de bine pregătită ar fi fost odată, nu o încânta deloc gândul să se angajeze acum într-un schimb de focuri cu niște tineri ofițeri de poliție, într-un spațiu închis.

Însă nu avea de ales.

Cel mai bine era să încerce să-i ia prin surprindere.

Se strecură din nou pe scări, se opri în ușa apartamentului aflat cu un etaj mai jos, ridică pistolul și îl îndreptă direct spre ușa imobilului, ținându-l la înălțimea pieptului.

Polițiștii sunară din nou. Sonorul televizorului se auzea clar de sus. Vor intra sau vor pleca?

Rezultatul era incert și nu-și putea risca misiunea. Așa că își făcu un plan.

Urcă din nou scările și văzu că și Kellner avea un telefon fix. Probabil că doar spionii bătrâni mai au.

Sună la 112 și explică, pe un ton șoptit și șuierat, că sună cineva la ușa ei și țipă, iar ea e speriată, pentru că fratele ei, la care venise în vizită, nu era acasă. Nu cunoștea pe nimeni în Stockholm și credea că este vorba de niște hoți. Dădu adresa și, după un timp, operatorul îi spuse că la fața locului venise o patrulă și că, probabil, polițiștii sunaseră. Agneta explică, pe același ton înspăimântat, că nu are de gând să deschidă nimănui, oricine ar fi fost. Avu grijă să stea lângă televizor în timp ce vorbea la telefon, astfel încât operatorul o întrebă, în cele din urmă, ce se auzea, iar Agneta îi răspunse că este televizorul.

Manevra păru să funcționeze, deoarece după câteva minute polițiștii plecară.

Agneta schimbă de pe canalul de filme de acțiune pe unul de știri și nu trecură mai mult de câteva minute până auzi vorbindu-se despre moartea lui Stellan. Despre cariera lui, despre sfârșitul său violent, despre actele de violență tot

mai frecvente. Despre inocența pierdută a Suediei, despre prăbușirea statului social.

Închise televizorul.

Își închipuise că va avea la dispoziție câteva zile, până să fie găsit Stellan, dar acum trebuia să ia în considerare faptul că ar putea să atragă și ea atenția. Nu fusese menționată la știri, așa că presupunea că poliția păstrase discreția asupra dispariției ei. Întrebarea era ce credeau că i s-a întâmplat.

Intră în bucătărie și căută o foarfecă. Merse la oglinda din baie și își spălă machiajul de pe față. Kellner nu avea decât săpun, dar îi era suficient. Apoi luă foarfecă, se aplecă deasupra chiuvetei și își tunse periuță părul alb, șuviță cu șuviță.

Văzu în oglindă o persoană complet diferită.

Mai bătrână, cu trăsături mai dure.

Așa și trebuia, să fie altcineva.

De fapt, fusese tot timpul altcineva.

Strânse părul tăiat, îl aruncă în toaletă și apoi spălă ultimele fire de păr de pe chiuvetă.

Se îndreptă spre ușa de la intrare și se uită în urmă.

Kellner nu-i mai stătea în cale, dar se scurtase și timpul care îi mai rămăsese pentru a acționa în voie.

Trebuia să se grăbească să ajungă la Ober.

19.

Se trezi la 3 dimineața. Martin o învelise cu o pătură, iar ea transpirase leoarcă, în noaptea fierbinte de vară, dar aprecie grija lui. Poate că încercase s-o trezească și să meargă la culcare împreună. Sara știa că era aproape imposibil să fie trezită când adormea pe canapea. Altă dată, Martin o aștepta să se trezească și abia atunci se ridica și mergeau împreună în dormitor. Cu timpul, înțelesese că putea dura câteva ore, așa că o lăsa să doarmă.

Acum se trezi cu un puternic sentiment neplăcut, pe care încerca să și-l explice.

Ebba.

Când se uită la telefonul mobil și văzu că era ora 3 și nu primise niciun semn de la fiica ei de nouăsprezece ani, care plecase în oraș îmbrăcată aproape în lenjerie intimă, intră în panică. În același timp, încercă să-și stăpânească îngrijorarea, în cazul în care Ebba era încă la petrecere și totul era în regulă, ca să n-o facă pe fiica ei să creadă că nu avea încredere în ea.

Dar ce petrecere de absolvire era aceea care ținea până la 3 dimineața, într-o zi de luni?

Trimise un mesaj:

„Ce faci?”

Apoi așteptă. Se ridică și se spălă pe dinți, ca să-și facă de lucru.

Nu primi niciun răspuns.

Se ușură, își curăță machiajul, își perie părul.

Tot niciun răspuns.

Mai trimise un mesaj. Mai direct.

„Unde ești?”

După trei minute, niciun răspuns.

Sara o sună. Tot nu primi niciun răspuns.

Acum se îngrijoră de-a dreptul.

Sună la urgențe și se prezentă, întrebă dacă au primit reclamații de atacuri asupra vreunei

adolescente.

Nimic de genul ăsta.

Scandaluri cu cuțite, între bărbați tineri. Bătăi la beție. Conducere neglijentă.

Nu fuseseră nici violuri, nici agresiuni asupra vreunei fete.

La naiba, poate că Ebba era prea beată ca să audă telefonul mobil. În cazul ăsta ar pedepsi-o…

Sara își alungă gândul. Nu putea s-o boscorodească, până nu știa dacă totul era bine. Dar în hainele alea… N-ar fi trebuit s-o lase să plece de acasă îmbrăcată așa.

O sună din nou.

De data aceasta, fiica ei îi respinse apelul.

Sara se înfurie și îi scrise un mesaj cu majuscule:

„RĂSPUNDE CÂND TE SUN!”

Apoi îi trecu prin minte că poate nu Ebba, ci altcineva respinsese apelul, ceea ce o făcu să se îngrijoreze de-a binelea.

În cel mai fericit caz, cineva îi furase telefonul, iar ea era izolată undeva și nu putea să sune acasă sau să cheme un taxi. Dar în cel mai nefericit caz, persoana care îi furase telefonul ar fi putut și să-i facă rău.

Sara se hotărî să plece. Trebuia să-și caute fiica.

Unde se ținea acea petrecere? Oare ar fi putut găsi vreo invitație pe biroul Ebbei?

Sara o sună iarăși în timp ce se îndrepta spre camera ei, iar Ebba îi respinse din nou apelul. Sau poate altcineva.

Când deschise ușa camerei, Sara o văzu pe fiica ei punându-și telefonul mobil pe noptieră, întorcându-se pe cealaltă parte și începând să sforăie. Ebba îi respinsese apelul Sarei pentru că dormea. Iar la primul apel nici măcar nu se trezise.

Era acasă.

În cameră duhnea a fum și a alcool, dar în clipa asta n-o deranja. Chiar deloc. Căci Ebba se afla acolo, în cămașa ei de noapte roz și dormea.

Acasă. În siguranță. Sara se uită la corsetul întins pe jos, lângă ciorapii de plasă și chiloți din dantelă.

Fata ei purtase această ținută? Chiar dacă era doar o distracție, tot i se părea foarte ciudat. Indiferent care ar fi fost părerea ei asupra temei prostituata și proxenetul.

Fiica ei era deja mare.

Avea dreptul să facă propriile alegeri.

20.

— Petrecerile, spuse el, zâmbind ca pentru sine. De petreceri își aduce aminte toată lumea. Și de toată atenția pe care o atrăgea Stellan în drumurile lui prin țară. Uneori erau mii de oameni care se înghesuiau să-l vadă, să-i vorbească sau să dea mâna cu el.

Spunând asta, izbucni într-un hohot de râs răgușit, ca un nechezat de cal, care îi declanșă o nouă criză de tuse. Își duse inhalatorul la gură și inspiră.

Lelle Rydell, vechiul lui om de încredere, omul cu ideile și scenaristul. Însoțitorul fidel al lui Stellan Broman mai bine de două decenii.

Trebuie să fi fost mult mai tânăr decât Broman și în vocea fostului om de televiziune, aflat la pensie și bolnav în fază terminală, încă se simțea admirația învățăcelului fată de mentor.

Locuia într-un apartament cu două camere, într-una dintre casele în stil funcționalist dintre Ladugårdsgärdet și Tessinparken. Sara deduse că aici locuise în cea mai mare partea a vieții lui profesionale. Înțelesese că Gärdet și Östermalm îi atrăgeau pe mulți dintre foștii angajați ai SVT, pe toți cei care lucraseră în televiziunea suedeză în anii 1960–1970. Acum toată lumea de la SVT locuia în cartierul Söder și în suburbiile de sud. Circulau toți cu autobuzul 76, ca școlarii din SUA în anii 1960.

— Știați că unchiul lui Kissinger a locuit în această casă?

întrebă Rydell uitându-se la ea. Până în secolul XX. Scria

„Kissinger” pe tăblița de la intrare. Și, odată, când a fost în Suedia, nepotul lui, secretarul de Stat, a venit aici cu o coloană lungă de limuzine, de mașini de poliție și de motociclete, în vizită la unchiul lui. A intrat, păzit de serviciul secret pe

scări, până în curtea din spate. A trebuit să arăt actele ca să pot lua liftul.

Da, era evident că locuia de mult timp aici.

— Nu știam, spuse Sara, incapabilă să-și amintească ce avusese atât de special Kissinger.

Ceva în legătură cu Nixon, cu războiul din Vietnam sau cu ambele? În orice caz, îi știa numele.

Dar ea dorea să-l audă vorbind despre unchiul Stellan.

După câteva căutări online și câteva telefoane, îl găsise pe acest Lelle, care lucrase mulți ani alături de Stellan. Până acum, nu-i spusese nimic care să o poată ajuta să rezolve crima. Dar aflase multe despre cifrele de audiențe, despre scrisorile admirative, dar și despre reclamațiile hipersensibile trimise de telespectatori către Consiliul Audiovizualului, care nu au condus însă niciodată la o concediere.

Și despre petreceri.

— Spuneți-mi mai multe, spuse Sara.

Rydell zâmbi.

— A închiriat toată Gröna Lund pentru petrecerea de pensionare. Și tot muzeul Skansen, în anul următor. Și odată a reușit să închirieze muzeul Vasa, pentru o „Bătălie navală”. Toți participanții erau îmbrăcați în pirați, iar berea era servită din butoaie. Cred că a fost prezent acolo însuși regele. Asta a fost cu mult înainte să aibă copii.

— Participau mulți oameni influenți la petrecerile lui?

Politicieni, directori?

— Toată lumea importantă. Și apoi noi, redactorii lui. A avut mereu grijă de colegii săi, asta era cu adevărat uimitor la el. Alții care ajung vedete uită repede de vechii lor prieteni și petrec doar cu alte vedete. Dar nu a fost cazul lui Stellan. La naiba, putea sta de vorbă cu un miliardar și,

dacă se întâmpla să treci pe acolo, te striga și te prezenta ca și când ai fi fost vreun geniu.

Lui Rydell aproape că îi dăduseră lacrimile.

— Era fantastic. Odată am stat pe o canapea lângă un ministru și o vedetă sportivă, discutând despre poziții sexuale.

Izbucni în râs, declanșând o nouă criză de tuse și inspiră din nou din inhalator.

— Cred că nu am ajuns la o concluzie comună, continuă el. Unul s-a pronunțat pentru poziția pe la spate, altul pentru poziția misionarului, altul pentru 69, dacă îmi amintesc bine.

Rydell se pierdu din nou în amintiri.

— La Stellan te simțeai ca într-un sanctuar. Era interesant să vezi, adunați la un loc, politicieni în funcție, artiști mari și regizori de top, dezlănțuiți de-a binelea. Dar el, Stellan, nu-și pierdea niciodată controlul. Niciodată. El era atent cu toți, vorbea cu toată lumea și îi ajuta pe cei care erau prea beți să urce în taxi.

— Era de față și soția lui?

— Agneta? Categoric. Era o gazdă minunată. Făcea prezentările, se asigura că toată lumea are de băut. Îi întâmpina pe toți, zâmbind, făcându-i să se simtă bineveniți. Atât Stellan, cât și Agneta cunoșteau o mulțime de detalii despre fiecare invitat. Îi întrebau despre copii și nepoți, despre soțiile bolnave și despre casele de vacanță pe care urmau să le renoveze.

— Despre Germania de Est?

— Poftim?

— A vorbit Stellan vreodată despre Germania de Est?

— Nu.

Rydell părea surprins.

— Nu? întrebă Sara. Nici de bine, nici de rău? Nu vă amintiți să fi vorbit chiar nimic despre Germania de Est? Sau RDG?

— Am avut, uneori, în emisiune invitați din Germania de Est. Cântăreți. Poate vreun trubadur.

Ei bine, și un scriitor despre care Stellan spunea că ar merita să primească premiul Nobel. Nu-mi amintesc numele lui, așa că probabil că nu l-a primit.

— Dar la petreceri?

— Dacă veneau est-germani? Poate. Nu știu. Erau mai ales suedezi. Celebrități și femei frumoase.

— Era implicat politic?

— Deloc. Adică era implicat. Îi păsa de omul de rând, îl deranjau nedreptățile. Și da, milita pentru pace. Se dedica luptei pentru dezarmare. Dacă asta poate fi numită implicare politică.

— Pentru pace?

— Da. Pentru a opri războiul nuclear.

•

— Da, bineînțeles că toată lumea îl iubea. Avea puterea să adune oamenii la un loc.

Marks Olle Boo avea peste 80 de ani, dar ochii lui de un albastru deschis străluceau de energie, deși erau destul de lăcrimoși. Era scund și gârbovit, dar părea că nu se lasă doborât de bătrânețe. Părul lung și cărunt începuse să i se rărească, dar se vedea că în tinerețe fusese ca o coamă de leu. Ceea ce îi mai rămăsese îi cădea în bucle mari pe umeri. Purta pantaloni kaki cu multe buzunare, de sus până jos, în care părea să aibă tot felul de lucruri, și o tunică în dungi albastre și albe. Avea degetele noduroase și făcea cu ele gesturi convingătoare.

Sara se documentase și aflase că Boo fusese una dintre figurile proeminente în mișcarea suedeză pentru pace. Un entuziast și un lider care condusese sute de proteste și de acțiuni, fusese arestat de poliție de zeci de ori și apăruse în nenumărate emisiuni de dezbateri și articole de presă. Nu dădea impresia că ar fi pe cale să-și părăsească apartamentul mic și curat din zona gării Södra din Stockholm și să se mute la un azil de bătrâni. Pe pereți se vedeau sute de bibliorafturi și

mii de cărți, iar lângă un fotoliu, pe podea, se afla un teanc de cărți. Sara avu impresia că Boo nu păstra bibliorafturile doar ca pe niște simple amintiri, ci lucra activ cu ele.

— Ni s-au alăturat multe așa-zise vedete, continuă el. Hasse și Tage, Sara Lidman, tot felul de oameni. Și susținătorii războiului au încercat să ridiculizeze acțiunea militantă pentru pace, considerându-ne doar o adunătură de vedete. Ca și când ar fi contat că eram persoane publice, spuse Boo, atingându-și tâmpla cu degetul arătător noduros, pentru a sugera cât de păguboasă era această prejudecată.

Sara își aminti că avusese ocazia să vadă, la familia Broman, genul de vedete despre care tocmai vorbise Boo, însă nu la o petrecere. Erau serioși, dar joviali. Cu siguranță, activiștii pentru pace se întâlneau la Stellan acasă și asta era o piesă din puzzle. În copilărie, nu înțelesese niciodată ce fac. Se comportau cu totul altfel decât la petreceri.

Nu fusese chiar Palme o dată, la o asemenea întâlnire nefestivă? În acest caz, să fi fost vorba de o dovadă de simpatie sau de o întâlnire informală, pentru a tempera mișcarea de pace, atât de dificil de controlat?

— O cunoașteți pe Eva Hedin? întrebă Sara. Cercetătoarea.

— Am cărțile ei acolo, răspunse Boo arătând spre bibliotecă. Mă tem că este o simplă vânătoare de vrăjitoare. Se pare că are o idee fixă, că ar trebui să-i aducă pe infractori în fața justiției chiar dacă nu a fost comisă nicio crimă. Un Simon Wiesenthal suedez, dar fără Holocaust.

— Susține că Stellan Broman ar fi fost informator pentru Stasi.

— Da, chiar spion. În orice caz, asta e impresia pe care o dă.

— Știați despre asta?

— Despre ce?

— Că a colaborat cu Germania de Est.

— Nu și-a ascuns niciodată atașamentul față de cultura germană. Mergea des acolo și participa la festivaluri și ceremonii și la o mulțime de evenimente oficiale. A primit medalii și distincții de care era mândru. Dar, chiar dacă putea părea arogant, trebuie să subliniez că îi plăcea toată cultura germană. Nu făcea diferență între Est și Vest, îi considera același popor. Și tocmai de acea nu manifesta ostilitate față de RDG, adică exact ce i-au reproșat unii. Era o perioadă în care lumea vedea lucrurile doar în alb și negru, în anii 1960–1970, ca să nu mai vorbim despre anii 1980. Blocul estic era rău și oricine colabora cu el era considerat rău. Dar aceiași capitaliști au astăzi o viziune complet diferită asupra Chinei. La fel de comunistă ca Uniunea Sovietică sau RDG, dar acum poți să faci bani pe seama dictaturii. Mulți bani. Și, dintr-odată, schimburile cu astfel de regimuri sunt benefice pentru democrație și cooperare. Și uitați-vă la Statele Unite: soldați din armate private, vicepreședinți care sunt asociați în companii producătoare de arme, președinți milionari din industria petrolieră. Am fost lăudați de Chelsea Manning, deoarece Suedia a arătat lumii că se pot reduce semnificativ cheltuielile militare fără să se întâmple nimic. Dar nu toate taberele sunt de acord. Credeți că este întâmplător că, dintr-odată, se publică atât de multe cărți despre amenințarea pe care o reprezintă astăzi Rusia? Nu își permit să plătească pensii, dar intenționează să ocupe Gotland. În același timp, facem afaceri și cu China, și cu Arabia Saudită, dar nu pentru bani, ci ca să susținem democrația și cooperarea. Ei, se poate vedea cât de bine a mers. China nu a mai fost atât de totalitară de pe vremea lui Mao, iar în Arabia Saudită sunt încarcerate femei pe bandă rulantă. Homosexualii sunt bătuți. Mai doriți ceai?

— Nu, mulțumesc.

Sara nu se dădea în vânt după ceaiul de plante. Băuse doar din politețe.

— Să revenim la Stellan, zise ea, constatând că nu era ușor să-l facă pe Boo să rămână la subiect. Deci nu credeți că a dezvăluit informații Germaniei de Est?

— Ce fel de informații? Dacă un est-german l-ar fi întrebat ce oră este și el i-ar fi răspuns, toți l-ar fi atacat ca niște ulii și ar fi strigat că este trădător. Probabil a spus multe lucruri, ca o gazdă bună ce era. Cunoștea pe toată lumea și îl interesa totul, așa că este clar că ar fi putut împărtăși informații care, tehnic vorbind, ar putea fi clasificate drept secrete. Dar niciodată nu ar fi spus ceva în detrimentul propriei țări. Nu era naiv. Îi plăcea să-i trateze pe toți în mod egal. Tot ceea ce le spunea oamenilor din Est ar fi putut, la fel de bine, să le spună și celor din Vest. Și probabil că așa a și făcut. Așa s-a manifestat draga noastră neutralitate. Am stat în brațele Statelor Unite și am evitat să mai avem legături cu restul țărilor. Din Africa, din Asia, din Blocul de Est. Toți erau răi, cu excepția unchiului Sam. Noi ne-am dorit un singur lucru, să-i tratăm pe toți în mod egal. De aceea i-am sprijinit din toată inima pe activiștii pentru pace din toate țările, inclusiv pe cei din spatele Cortinei de Fier.

— Așadar nu era spion?

Boo clătină din cap, apoi luă o gură de ceai.

— Dorea pacea. Nu cred că era adeptul sistemului din Germania de Est. Deloc. Presupun că spunea doar ce-și doreau să audă cei de la putere. Ca să-i poată influența așa. El vedea armele nucleare ca pe o amenințare teribilă pentru întreaga omenire și credea că poate să schimbe ceva. Acordând atenție Germaniei de Est, încercând s-o acceptăm ca partener de dialog egal, puteam evita războiul. Stellan a fost cel mai puțin combativ dintre noi. Voia doar să fie toată lumea fericită.

Sara căzu pe gânduri. Își amintea această imagine fericită a lui Stellan. Poporul suedez cunoștea varianta oficială a unchiului Stellan. Dar acasă el fusese un tată ocupat, ușor absent. Stellan, cel implicat politic, îi scăpa.

— Ați primit vreo finanțare din partea Germaniei de Est?

— Niciodată n-am primit bani, spuse el, clătinând din cap. Eram invitați, uneori, în câte o călătorie, dar numai în cadrul evenimentelor la care am participat. Festivaluri, demonstrații, seminare. Nu beneficiam de niciun buget în mișcarea pentru pace și fiecare bănuț pe care îl puteam economisi era bine-venit. Dacă am fi plecat în Statele Unite pentru o demonstrație, i-am fi lăsat bucuroși pe yankei să plătească. Dar opiniile noastre nu erau de vânzare. Nu ne lăsam niciodată cumpărați.

— Doar călătorii?

— Și poate vreo sponsorizare cu ocazia vreunui eveniment, când era nevoie să închiriem Kungsträdgården sau ceva de genul acesta, să plătim pentru sunet și lumini, să acoperim cheltuielile de călătorie ale vreunei personalități străine. Orice lucru care putea să atragă atenția asupra noastră era bine-venit. În sensul de atenție pozitivă. Nu ne stătea în fire să căutăm conflict.

— Sponsorizarea unui eveniment?

— Da. Voiam să ne apropiem de popor. Eram deja în ceasul al doisprezecelea și voiam să salvăm cât mai mulți oameni.

— Sponsorizările acelea nu erau sub formă de bani?

— Nu, spuse Boo, cu un aer iritat. Nu era vorba de bani pe care să-i băgăm în propriile buzunare. Nu puteam să facem ce voiam noi cu acei bani. Trebuia să acoperim cheltuieli specifice și stabiliserăm clar că ei nu pot aștepta nimic în schimb, pentru că altfel nu am mai fi acceptat niciun bănuț.

— Și totuși ați acceptat destul de mulți bănuți.

— Nu știu câți ani ai sau câți aveai când a căzut Zidul. Dar nu programul de apărare spațială al lui Reagan a dărâmat Zidul. Prietenii noștri l-au dărâmat. Disidenții. Cei care au manifestat împotriva armelor nucleare de cealaltă parte a Cortinei de Fier. Germani de rând, iubitori de pace.

— Și ați primit bani tocmai de la asupritorii pe care aceștia i-au răsturnat.

•

Fred Dörner avea aproape doi metri, părul alb și creț și purta ochelari mici. Avea pungi mari sub ochi. Locuia într-un apartament cu două camere, la parterul unei clădiri din Farsta. Avea un televizor vechi, o canapea veche de la Ikea și o bibliotecă plină. Când vorbea despre Stellan Broman, îi străluceau ochii.

— M-a invitat la una dintre petreceri. La început, m-am întrebat de ce, dar erau și alții din administrația publică, șefi de birouri și directori generali, așa că am crezut că sunt acolo ca reprezentant al… funcționarilor de rang academic. Știa să adune la un loc oamenii.

— Cu ce vă ocupați?

— Lucram la FMV. Administrarea echipamentelor de apărare. Cu sisteme de armament de mari dimensiuni.

— Nu era vorba de informații secrete?

— Ba da, dar în calitate de refugiat din RDG și anticomunist înrăit, am fost probabil considerat de încredere. În timpul Războiului Rece, dușmanul comun îi apropia pe oameni.

— Ce s-a întâmplat?

— Am nimerit într-un… „borcan cu miere”. Am aflat că așa se numește. Ești sedus și apoi șantajat.

— Ați fost sedus?

Dörner dădu aprobator din cap.

— Stellan angajase o fată tânără?

— Un tip.

— Înțeleg. Și apoi v-a șantajat?

— Nu el. Altcineva m-a abordat și mi-a explicat ce se va întâmpla cu filmarea dacă nu accept să le ofer informații. La vremea aceea, homosexualitatea era condamnată. Putea fi folosită ca motiv de șantaj. Așa că am căzut în acea capcană…

— Și Stellan?

— Da, ce credeați? El a aranjat totul. M-a invitat la petrecere, l-a adus pe tipul ăla și i-a dat sarcina să mă atragă într-o încăpere în care… ascunsese o cameră de filmat.

— Deci le-ați oferit informații?

— Nu. Am refuzat.

— Și au trimis filmările cuiva?

— Șefilor mei. Tânărul era din Stasi, așa că mi-am pierdut slujba. *Ohne Abbruch.* Fără salariu compensatoriu, deoarece nu-mi declarasem orientarea sexuală.

— Cum v-ați descurcat după aceea? Ați mai găsit alt loc de muncă?

— Am fost taximetrist.

— V-ați supărat pe Stellan Broman?

— Sigur că da. Încă sunt supărat pe el. Chiar și acum, când este mort. Când o să-l îngroape, o să mă duc să scuip pe mormântul lui. A fost un porc. Știți ce a fost cel mai rău?

— Nu.

— Că pentru o clipă tânărul ăla m-a făcut să cred că mă place.

21.

— Nu-i cazul să-ți faci griji pentru mine, spuse Sara. Nu mi-am pierdut mințile.

— L-ai lovit cu piciorul. Când era la pământ.

— Mă înjunghiase.

— Dar ești polițist.

— Și polițiștii trebuie să se susțină unii pe alții. Nu-i așa?

David stătea cu ochii ațintiți în față. Investigau un bordel de apartament aflat într-o clădire părăginită și mohorâtă, pe care locatarii ei o numeau „the Projects”[27], inspirându-se din filmele americane.

Coloși de culoare bleu, dărăpănați, deprimanți într-un mod care te putea face să crezi că arhitectul îi indusese, încă din faza de proiectare, într-un plan al traficului de droguri și sinuciderii. Ceva care n-o să apară niciodată în imaginile idilice expuse la bibliotecă pentru a-i convinge pe localnicii sceptici de frumusețea orașului lor.

— Și nu mă deranjează că i-ai spus lui Lindblad, zise Sara. Dar știi cât de manipulatoare este.

— Nu i-am spus eu. Ea m-a tras de limbă.

— Îmi imaginez.

David continua să privească drept în față.

— Te înțeleg dacă ești supărată, spuse el mai târziu. M-am obișnuit deja.

Sara se uită la colegul ei. *Ce bine se simte în rol de martir!* se gândi ea. Apoi își aminti că auzise ceva despre faptul că David își turnase un coleg de patrulă. Un coleg care împușcase în spate un fugar. Iar ulterior colegul fusese concediat.

— Ce este cel mai important pentru tine, să torni escroci sau să torni colegi? îl întrebă Sara.

David se întoarse spre Sara:

— Nu voi minți niciodată pentru a proteja un coleg care comite un abuz. Și după tot rahatul prin

care am trecut în Malmö, am decis să spun întotdeauna ce gândesc.

— Asta e foarte bine, David. Crede-mă. Imaginează-ți ce bine ar fi dacă ai putea fi la fel de direct și de sincer și cu familia ta.

— Încetează!

Sara ridică din umeri:

— Bine. Dar mă afectează și pe mine. Tu îți faci griji pentru mine, iar eu îmi fac griji pentru tine. Știi, este mai dăunător să-ți reprimi sentimentele decât să le exteriorizezi.

— Nu-i mai abuza pe arestați și promit să fiu și eu sincer cu familia mea.

— Minunat. Închipuie-ți ce bine ne va fi atunci.

În acel moment, Sara văzu o veche cunoștință.

— Ce naiba? Baronul.

David urmări privirea Sarei și își dădu seama la cine se uita. Thorvald Tegnér, fost judecător la Curtea Supremă, în vârstă de 89 de ani, client fidel al prostituatelor din oraș, de preferință foarte tinere. Un obișnuit al bordelurilor, care nu încerca niciodată să-și găsească scuze, nu se împotrivea arestării, nu se enerva și nu încerca să scape. Mărturisea pe loc, își accepta sancțiunea și plătea amenda. Reapărea după câteva săptămâni, într-un alt bordel sau în apartamentul unei alte dame de companie. Când era prins în flagrant, se preda fără nicio jenă și stătea de vorbă cu poliția dezbrăcat. Sara nici nu voia să-și imagineze cum va arăta Martin la bătrânețe. Testiculele lăsate și părul pubian alb și rar nu erau o priveliște prea frumoasă.

Baronul nu era deloc de viță nobilă; porecla i se trăgea din felul lui arogant de a fi. Astăzi avea în mână o geantă de la H & M, neașteptat de modestă pentru un snob pretențios ca el.

— Îl arestăm. Chiar dacă o să continue. În orice caz, nu trebuie să-l lăsăm să creadă că ne dăm bătuți.

— Bine. Zece minute până la *take-off*[128], spuse David. După o scurtă așteptare, Sarei îi sună telefonul.

— Da?

Își dădu seama după sonerie că era Anna.

— Am noutăți, spuse prietena ei, fără să o salute. Nu s-au găsit urme de spargere în casa lui Broman. Nici sânge, nici amprente, nici fire de păr. Nici verificările asupra telefoanelor mobile nu confirmă această ipoteză.

— Nu mă surprinde.

— Ce ai reușit să afli despre pista aia cu Războiul Rece?

Asta era explicația. Sara se întrebase de ce o sunase Anna și îi raportase ei, care nu făcea parte din anchetă, dar acum înțelese. Anna și-a dat seama că se înșelase și voia să încerce și ipoteza Sarei. Era măgulită.

— Multe. Îți pot arăta. Dar nu acum. Putem să ne vedem peste câteva ore.

— Bine. Sună-mă.

— *Yes.*

Închise telefonul.

— Ce zici, să intrăm?

David se uită la ceas.

— *Roger that.*

David folosi unul dintre telefoanele mobile neînregistrate ale grupului lor și sună la numărul pe care îl găsiseră pe internet.

— Natașa, spuse o tânără cu accent est-european.

— Bună ziua, spuse David. Cât mă costă? Sunt afară. Am la dispoziție doar zece minute.

— O mie două sute pentru o jumătate de oră.

— Bine. La ce etaj?

— La patru. Hallman. Interfon *twentyone twentyone.*

Coborâră din mașină, merseră până la intrare și introduseră codul de acces. Luară liftul până la etajul patru. Era un lucru obișnuit ca un proxenet

să închirieze un apartament la mâna a treia sau a patra, plătind până de la cinci ori prețul unei chirii obișnuite, fără ca titularul contractului să aibă măcar habar ce se întâmpla. Apoi proxenetul umplea apartamentul cu cât mai multe fete, transformându-l într-un adevărat bordel.

În zilele noastre, nu se mai apelează la forța fizică pentru a șantaja fetele. Bandele de traficanți le controlează amenințându-le familiile. Fie li se spune că le vor fi ucise mamele, fie că le vor fi răpite surorile și vor fi supuse aceluiași tratament. De obicei, fetele cedează. Acesta era unul dintre motivele pentru care acceptau atât de rar să coopereze cu poliția, de teamă să nu li se întâmple ceva familiilor rămase în țara natală.

Sara detesta că nu putea să le ajute pe fete când îi explicau de ce refuză să-și reclame proxeneții sau să depună mărturie împotriva clienților lor.

Din cauză că ușa avea vizor, rămase la câțiva metri distanță când David apăsă pe sonerie. Dar când se deschise ușa, se apropie repede, în timp ce el, cu mâna pe clanță și cu piciorul în tocul ușii, își arăta legitimația de polițist.

— Poliția, spuse el încet. Trebuie să intrăm.

Apoi îi făcu semn fetei să tacă.

Fata care le deschise era evident drogată și dădea impresia că e speriată. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Poate că era nou-venită în țară și credea că poliția era și în Suedia ca în țara ei natală.

— Unde e? șopti Sara. *Where is he?* repetă ea, când văzu că nu primește niciun răspuns.

Fata arătă spre o ușă închisă de pe hol. Sara luă poziție, iar David deschise ușa. Văzură o cameră goală, cu jaluzele trase, în care nu se aflau decât două saltele pe podea. În fața lor, o fată mult prea tânără, în genunchi, îi făcea sex oral bătrânului și scofâlcitului Tegnér. El îi ținea părul strâns cu o mână, iar cealaltă mână o ținea la câțiva centimetri

deasupra capului ei, de parcă ar fi fost gata să-i tragă o palmă, în orice moment.

Fata nu avea mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani, avea părul prins în două cozi și purta șosete și un tricou roz cu textul „Daddy's girl". Lângă ea, pe podea, se afla un ursuleț de pluș mare, geanta de la H & M și o chitanță.

— Poliția, îi spuse Sara tinerei fete, care se opri și se uită la ei cu o privire absentă.

Câteva secunde, păru nesigură, dar apoi își întoarse din nou capul și continuă. Baronul o mângâie încurajator pe cap, privind-o pe Sara în ochi și zâmbind.

Ea făcu un pas înainte și o trase pe fată. S-a auzit un plescăit, când organul lui genital i-a scăpat din gură. Apoi, Sara o lăsă pe fată în seama lui David și se întoarse spre Tegnér:

— A câta oară e? A suta oară?

— Nu-i așa că e frumoasă?

— Dacă are sub cincisprezece ani, ai încurcat-o.

— Are optsprezece ani. Am dovezi scrise.

— Se vede că nu are.

— La vârsta mea, nu vezi diferența între paisprezece și optsprezece ani, crede-mă.

Și apoi zâmbi.

Poate că avea dreptate. Cu siguranță va scăpa cu această explicație. Mai ales dacă judecătorul gândea ca el. Bărbat heterosexual alb, în vârstă, plin de sine. Arătau întotdeauna o mare înțelegere pentru explicațiile și scuzele celor ca ei.

Tegnér putea, cu siguranță, să le arate un mesaj prin care fata îi garanta că are peste optsprezece ani, iar la vârsta lui, teoretic, ar putea fi dificil să facă diferența între o adolescentă de paisprezece și una de optsprezece ani.

Asta o enerva cel mai mult pe Sara. Că bărbații care profitau de fete își vedeau de treabă mai departe. Nu conta cât de des îi reținеau Sara și colegii ei. Reapăreau de fiecare dată. Cu un rânjet fericit.

David sună la serviciile sociale ca să le-o încredințeze pe fată. Sara știa că sunt de încredere și făceau lucrurile cum trebuia, cu condiția ca fetele să le accepte ajutorul. David o ajută pe fată să se ridice.

— Așteaptă, spuse Tegnér. Nu o lua încă. Trebuie să termine ce a început.

Sara se întoarse spre el și îl văzu cum o privea pe fată, zâmbind, în timp ce își trăgea încet prepuțul înainte și înapoi.

Îi luă ceva timp să înțeleagă ce făcea; era atât de dezgustător încât nu și-a putut da seama de la început. Apoi, din reflex, îl puse la pământ. Îl lovi pe Tegnér direct peste maxilar și auzi un scrâșnet când ateriza pumnul.

22.

O dureau articulațiile mâinii, iar în drum spre oraș David refuză să stea de vorbă cu ea, așa că Sara avu destul timp să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase. De două ori, într-un timp atât de scurt. Dar, sincer, nu regreta. Atât Vestlund, cât și Baronul meritaseră ceea ce primiseră. Nimeni altcineva nu le lua apărarea acestor fete, așa că de ce ar fi fost greșit ce făcuse ea? Înțelegea foarte bine că ofițerii de poliție nu pot face singuri dreptate și nici nu-i pot pedepsi pe infractori, dar cum nimeni altcineva nu o făcea, de ce ar fi fost greșit să încerce ea să facă ceva, oricât de puțin?

David o să-i povestească lui Lindblad? Poate. Și ce s-ar întâmpla atunci? Greu de spus. Dar contau, cu adevărat, consecințele pe care le-ar fi putut suporta la muncă? Nu cumva conta mai mult faptul că societatea arăta așa cum arăta? Că, dacă se întâmplase ceva, era mai degrabă un regres față de generațiile anterioare.

În timp ce furia împotriva Baronului se calma încet-încet, îi reveni în minte uciderea lui Stellan.

Să fi fost vreun hărțuitor nebun, vreun spărgător dintre cei suspectați sau un fost est-german a cărui viață fusese distrusă? Sau în spatele acestei crime se afla cu totul altceva?

Indiferent cine era criminalul, motivul crimei putea avea legătură cu presupusa activitate de spionaj a lui Stellan. Era singura parte a vieții lui care putea explica actul violent. Telespectatorii și spărgătorii nu ar fi împușcat în cap o fostă celebritate de peste optzeci de ani. Așadar trebuia să urmeze pista spionajului.

Sara se hotărâse deja.

Extrasul din registru pe care îl obținuse de la Hedin conținea numele a trei informatori din blocul estic care nu fuseseră niciodată pedepsiți: în spatele numelor de cod Geiger, Koch și Kellner se

ascundeau Stellan, un anume Stiller și un oarecare Schulze. Faptul că David conducea îi permitea Sarei să-și folosească telefonul ca să caute pe internet. Găsi vreo douăzeci de persoane care aveau vârsta potrivită. Care dintre ei să fi fost? Oare ei știau cine era Ober, șeful al cărui nume real nu-l descoperise Hedin? Dacă rețeaua de spionaj fusese activată, nu o activase chiar Ober? Să-l fi ucis pe Stellan vreunul dintre ceilalți trei? Ca să protejeze vreun secret din trecut? Amenințase Stellan să deconspire ceva? Cum ar putea să-i găsească pe ceilalți trei?

Ar dura prea mult să găsească singură răspunsurile, mai ales că trebuia să o facă pe lângă slujba obișnuită. Îi aruncă o privire lui David, care încă era bosumflat, apoi o sună pe Hedin.

— Cine e Stiller și cine e Schulze? spuse Sara, de îndată ce Hedin răspunse.

— Poftim?

— Kellner și Koch. Ați indicat că numele lor reale sunt Schulze și Stiller, dar există zeci de persoane de aceeași vârstă. Pe cine căutăm?

— Știți că nu vă pot spune asta.

— Spuneți-mi două prenume, atunci, oricare ar fi ele.

Hedin nu-i răspunse, dar părea să se gândească totuși, pentru că nu o refuzase direct.

— Dacă îi identific, este posibil să aflu despre ei lucruri interesante și pentru cercetarea dumneavoastră. În acest caz, promit să vi le împărtășesc.

Urmă o tăcere lungă, iar Sara simți că Hedin era gata să cedeze.

— Doar două prenume, oricare ar fi ele. Asta nu se pedepsește.

— Hans, îi spuse Hedin. Și Jürgen.

— Spuneți-mi și numele unui oraș, oricare ar fi el.

— Stockholm. Stora Skuggan. Și Tranås.

— Știți cu ce se ocupă în prezent?

— Cel din Tranås este preot. Celălalt este pensionar, a fost economist la Consiliul administrativ regional, cred.

Sara închise telefonul fără să-i mulțumească lui Hedin și o sună pe Anna, care se arătase interesată de pista RDG. David se uită la Sara. Probabil se întreba ce face, dar dacă nu voia să vorbească cu ea, nu putea să-i spună ce face.

— Da?

Anna răspunse la fel de scurt ca întotdeauna.

— Știu numele a doi informatori neoficiali. Oricine l-ar fi împușcat pe Broman ar putea să-i urmărească și pe ei. Sau poate unul dintre ei a făcut-o. În orice caz, ei ar putea să știe ceva important despre crimă.

— Înțeleg. Cum se numesc?

— Primul se numește Hans Schulze. Locuiește aici, în Stockholm. În Stora Skuggan. Și celălalt…

— Hans Schulze?

— Da, spuse Sara, înțelegând din tonul Anei că numele îi sună cunoscut.

— Așteaptă, spuse ea, apoi se auzi un zgomot de tastatură. Ei bine, cred că l-am identificat. La sugestia ta, am verificat o mulțime de rapoarte și am aflat că ieri a fost o patrulă la un anume Hans Schulze.

— Ieri?

— Da, exact. Aseară. Cineva a raportat un zgomot, spunea că s-ar fi auzit un foc de armă. Deci am trimis o patrulă acolo, dar nu era vorba decât despre o cucoană bătrână, care dăduse televizorul prea tare.

— Polițiștii au vorbit cu cineva?

— Numai puțin… Doar cu sora lui Schulze, care a refuzat să deschidă ușa. Era speriată. Așa că au plecat de acolo ca să nu intre în panică.

— Anna, du-te cât poți de repede. Ne vedem acolo.

Sara închise telefonul și se uită la David.

— Poți să pleci, spuse el fără s-o privească.

Părea tot supărat, dar încă exista o oarecare loialitate între ei doi.

•

Pentru că nu le deschidea nimeni, au chemat un lăcătuș. Sara voise să intre pe geam, dar Anna o oprise. Dacă e să se fi întâmplat ceva, deja s-a întâmplat. Câteva minute în plus de așteptare nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

Sara acceptă, cu reticență. Desigur, a durat mai bine de o oră până la venirea lăcătușului, care nu a avut nici măcar bunul-simț profesional să-și ceară scuze pentru întârziere.

În timp ce bărbatul lucra la ușă, veni și poștașul, iar ea fu nevoită să-și arate legitimația de polițist pentru a-l liniști. În schimb, vru să facă poze și să le posteze pe Instagram, dar Sara îl convinse rapid să se răzgândească.

Când intrară în apartament, îl găsiră pe cel despre care presupuneau că este Schulze mort, într-un fotoliu.

Împușcat.

Nu era clar dacă era o chestiune de vârstă sau de preferință personală, dar Schulze nu avea nicio parolă de acces pe mobil, astfel încât Sara putu să intre direct și să verifice istoricul apelurilor. Găsi un singur apel din ziua precedentă și, înainte de asta, cam câte două apeluri pe săptămână. Nu părea să fi fost mare amator de convorbiri telefonice. Sara o rugă pe Anna să verifice numerele, iar aceasta îi răspunse cu o privire obosită.

— Nu crezi că ne-am fi gândit și noi?

Apoi o sună din nou pe Brundin de la Säpo. Era a doua crimă a cărei victimă făcea parte dintre foștii informatori, așa că trebuia să-i spună ceva. Dar Brundin refuză. Nu putea nici să confirme, nici să infirme că ar deține date despre un oarecare Hans Schulze și, în general, nu avea nimic de declarat.

Preotul Stiller locuia chiar lângă Tranås, în Småland, dar se dovedi că ținea de comitatul Östergötland, deoarece biserica lui se afla în Ydre, de cealaltă parte a limitei administrative. Anna solicită poliției din Linköping să trimită o patrulă cu girofar albastru care să-i asigure protecția. După descoperirea cadavrului lui Schulze, pericolul care plana asupra lui Stiller fusese luat în serios.

Apoi Anna și Sara așteptară legiștii.

— Stellan și acest Schulze sunt menționați amândoi ca spioni ai RDG în cartea lui Hedin. Ce zici? întrebă Sara, arătând spre cadavru. Acum crezi că există probe în favoarea pistei spionilor?

Anna tăcea. Ceea ce demonstra că îi dădea dreptate Sarei. Așteptând, cercetară apartamentul.

O locuință ciudată, într-un turn vechi. Stucatură și podele din lemn. Clădirea părea să găzduiască trei sau patru apartamente, fiecare având intrarea pe o altă latură a turnului și camerele dispuse pe mai multe etaje. Aici, la nivelul superior, erau dormitoarele și băile, iar la nivelul inferior bucătăria și sufrageria. În dormitor se afla un pat de o persoană frumos aranjat, iar pe noptieră se vedea un radio cu ceas. Bucătăria era spațioasă, cu o masă mare din lemn. Judecând după frigider și după rafturi, nu părea să fi locuit vreun gurmand aici – sângerete, terci de ovăz, cartofi, cârnați.

În sufragerie, pereții erau complet acoperiți cu rafturi pline cu CD-uri cu muzică clasică. Sistemul audio era încă pornit. Marca Linn, constată Sara. Martin era obsedat de redarea fidelă a sunetelor, iar ea îl însoțise de câteva ori la târguri de aparatură hi-fi, așa că își formase și ea urechea. Linn era un simbol în domeniu. Scump. Dar nimic altceva din casă nu era opulent, așa că muzica părea să fi fost singurul viciu al răposatului. O mulțime de producții Deutsche Grammophon, toți marii compozitori și mulți alții, despre care Sara nu auzise niciodată. Exista cel puțin o asemănare

cu Stellan: dragostea pentru muzica clasică. Nu mulți din generația Sarei aveau această pasiune.

Iubitorul de muzică Schulze fusese împușcat în genunchi, pe lângă împușcăturile mortale de la cap. Rana de la genunchi era o diferență față de modul în care fusese ucis Stellan. Ca și cum criminalul ar fi încercat să smulgă niște informații de la Schulze. Oare reușise? Cine să fi vrut să-i vadă morți pe acești bătrâni, după atâta timp? Și de ce?

Sau nu era vorba de „după atâta timp", se gândi Sara. Să fie aceste execuții consecința unei operațiuni încă în desfășurare? Să nu se fi încheiat cu adevărat Războiul Rece? Nu zisese Hedin ceva de genul ăsta?

După destrămarea Uniunii Sovietice și dispariția RDG, cine ar fi putut fi în spatele unei astfel de operațiuni?

Sara se întoarse spre Anna:

— Ce loc are Agneta în ecuația asta?

— Poate că a văzut ceva ce nu trebuia să vadă și a fost eliminată?

— Să-l fi văzut pe ucigaș? Dar atunci de ce ar fi luat-o cu el? De ce nu s-ar fi mulțumit doar s-o împuște și să-i abandoneze cadavrul, ca în cazul lui Stellan și al lui Schulze?

— Poate știa ceva? Crezi că știa că Stellan a fost spion?

— Nu, Agneta nu avea de unde să știe.

Telefonul Annei sună.

— Da? În Stora Skuggan. Încă o victimă identificată ca spion al Stasi… E meritul Sarei… Se află cu mine, aici, acum.

Anna ascultă un minut, apoi închise telefonul și se întoarse spre Sara:

— Mergem la tabăra Ängby.

23.

Deși nu era nicio grabă, Anna gonea cu o sută la oră pe porțiunea dreaptă de pe Drottningholmsvägen. Apropiindu-se de tabără, îi văzură pe Bielke, coordonatorul investigației preliminare, așteptând în fața barierei.

Găsiseră încă o victimă?

Sau reușiseră s-o localizeze pe Agneta?

Nu putea fi vorba despre vreo petrecere-surpriză pentru Sara. Deci ce căuta ea aici?

Coborâră și îl urmară pe Bielke pe lângă cabanele roșii de la intrare, îndreptându-se spre o rulotă mare, înconjurată de rulote din diferite țări. Aceasta avea plăcuțe de înmatriculare germane, copertine și șezlonguri și perdelele trase. Dinăuntru se auzeau șlagăre germane.

Bielke bătu la ușă și îi deschise un bărbat masiv, care ținea o mână la spate și care purta, pe sub jacheta de trening, ceva despre care Sara era convinsă că era o vestă antiglonț. În tocul ușii era montat un detector de metale care piui când intrară și trebuiră să renunțe la armele din dotare înainte să se deschidă ușa interioară, din metal solid.

Înăuntru, rulota nu era nici pe departe casă de vacanță: mese montate în perete, cu echipamente radio, diverse monitoare și numeroase calculatoare îngrămădite pe ele. Un dulap de arhivă și ceva care arăta ca un minilaborator. În mijlocul încăperii era o masă de conferințe, pe care se putea și mânca. O chicinetă și două paturi suprapuse erau singurele care aminteau de funcția de bază a vehiculului. Pereții exteriori erau atât de groși, încât Sara presupunea că erau dublați, poate chiar blindați. O rulotă pentru situații de luptă, își spuse Sara. Scoasă parcă din filmele *Mad Max*.

La masa din mijloc stăteau două femei de vreo șaizeci de ani și un bărbat ceva mai tânăr. Acesta din urmă era dolofan și părea să cântărească cel

puțin 150 de kilograme. Una dintre femei avea părul cărunt și era îmbrăcată în alb. Cealaltă avea părul scurt și grizonant, blugi și o jachetă care nu-i venea bine deloc. Femeia cu părul cărunt îi făcu Sarei semn din cap, invitând-o să ia loc. Ambele femei o scrutau în tăcere și niciunul dintre ei nu părea deloc interesat de Anna, după cum constată Sara.

— Sara Nowak? întrebă femeia cu părul cărunt.

— Eu sunt, răspunse ea, într-o engleză perfectă, cu o pronunție britanică aproape exagerată.

— Sunt doctorul Breuer și acesta este doctorul Strauss, spuse femeia cu părul cărunt, într-o engleză stricată. Suntem de la BND, *Bundesnachrichtendienst.* Aceasta este doamna Brundin, de la Säpo, din Suedia.

Säpo suna amuzant pronunțat cu accent german, se gândi Sara, apoi observă că Brundin arăta cam cum și-o imaginase.

Acră și bănuitoare.

O relicvă a epocii unui Säpo mai birocratic.

— Cunoșteați familia? o întrebă Breuer.

— Da, spuse Sara.

— Vă jucați în copilărie cu fiicele lor?

Sara încuviință.

— Cum erau?

— Ca toți copiii. Câteodată mai bune, câteodată mai rele. Dar a fost o plăcere pentru mine să cunosc familia lui Stellan Broman. Ani la rând, a fost cel mai faimos om din Suedia.

— Dar nu ați observat nimic neobișnuit?

— Spioni și străini misterioși? Nu. Venea mereu lume nouă în casa lor. În timpul liber, dădea petreceri cu o mulțime de invitați. Pot să vă întreb ceva?

— Nu, spuse Brundin.

— Ce anume? întrebă Breuer.

— De ce sunteți aici? A fost spion?

Spre surprinderea Sarei, polițistul uriaș în jachetă de trening le puse pe masă ceva de

mâncare. Cârnați și brânzeturi. Dar numai Strauss mâncă.

— Prietena dumneavoastră, Anna, i-a spus șefului ei că aveți o ipoteză, conform căreia crima ar avea legătură cu Războiul Rece, spuse Breuer.

— Este o simplă ipoteză, spuse Sara, deși, după opinia sa, era singura rezonabilă, mai ales ținând cont de această întâlnire.

— De unde v-a venit această idee?

— Am citit o carte de Eva Hedin.

Brundin își dădu ochii peste cap, exagerat chiar și pentru un teatru de revistă.

— Hedin, repetă Brundin.

— Și ce spune ea? întrebă Breuer, ignorând intervenția lui Brundin.

— Spuneți-mi mai întâi ce știți dumneavoastră, zise Sara.

— E secret, îi răspunse Strauss, curățându-se cu o scobitoare între dinți.

— Bine, spuse Sara, hotărâtă să păstreze tăcerea.

Multă vreme.

— Nu uitați că sunteți polițistă, spuse Breuer.

Dar Sara continuă să tacă.

— Nowak, vă rog să răspundeți la întrebare, spuse Bielke.

Dar nici așa nu o convinseră. Sara tăcu în continuare.

Până la urmă, Breuer renunță.

— Bine. Cred că cercetătoarea dumneavoastră deține aceleași informații, spuse ea. Așa că putem să discutăm. Stellan Broman se află în arhiva Stasi, ca IM, colaborator neoficial. Cu numele de cod Geiger. În toată lumea există sute de foști informatori și spioni care nu au fost niciodată trași la răspundere, dar majoritatea sunt inactivi. Credeam că și Stellan Broman este inactiv.

— Atunci de ce l-ați urmărit?

— Nu l-am urmărit.

— Și acum vă aflați aici din întâmplare?

— Monitorizăm un număr de telefon din altă țară, spuse Breuer.

— În mod neașteptat, Broman a primit un apel de pe acel număr, adăugă Strauss.

— Când am venit aici, nu știam că fusese împușcat, spuse Breuer. Am trecut pe lângă casa lui și am văzut benzile de delimitare.

— Și cine îl sunase pe Stellan?

— Nu putem să dezvăluim asta. Dar avem motive să credem că a fost activat și un alt vechi actor din acea vreme, un terorist cu multe crime pe conștiință. Și credem că, în acest moment, s-ar putea îndrepta încoace. Deci trebuie să aflăm mai multe despre Broman, spuse Breuer. Să înțelegem care este legătura dintre cei pe care îi monitorizăm și un fost IM aflat în Suedia.

— Trebuie să aflăm de ce a fost împușcat, interveni Strauss. Și de cine.

Se așternu liniștea printre cei aflați în rulotă. Sara se uită în jur. Oare și serviciul suedez de securitate deținea echipamente atât de avansate?

Îi căzu privirea pe monitorul unui computer cu mai multe ferestre deschise. Vedea acolo atât ziare germane, cât și suedeze, și toate articolele aveau drept temă o explozie care se produsese pe o șosea din Germania cu o zi înainte și în care muriseră cinci germani și doi suedezi. „Explozie misterioasă", „Șapte morți pe *Autobahn",* „Scurgeri de gaze sau bombă? Se investighează posibile implicații teroriste" – spuneau câteva dintre titluri.

— Asta are legătură cu uciderea lui Stellan? întrebă Sara, arătând spre ecranul cu articole și uitându-se la Breuer, pe care o percepea drept liderul grupului.

— De ce ar avea legătură? întrebă bărbatul îmbrăcat în alb.

— Cooperarea germano-suedeză. Ar putea fi un act terorist și tocmai ați spus că teroriștii pe care îi monitorizați au fost activați.

— Fără comentarii, spuse Strauss.

— După cum am zis, se află aici din cauza apelului către Stellan, interveni Bielke. Dar când am verificat listele de apeluri ale lui Broman, nu existau alte apeluri ieri în afară de unul de la una dintre fiice și cel al prietenilor noștri germani. Așa că am comparat numerele de telefon.

— Ideea aceasta strălucită îi aparține contelui Bielke, spuse cu generozitate Breuer.

— Și aveau două abonamente, continuă el. Un număr pe care îl știau prietenii și altul secret, care nu a mai fost folosit niciodată din ce se poate vedea în arhivele companiei Telia. Telefonul fix din birou avea un număr diferit de celelalte telefoane.

— Care este punctul de vedere al Säpo? întrebă Sara. Am încercat să aflu dacă au un dosar despre Stellan, dar Brundin a refuzat să răspundă. Ați reușit să o convingeți?

— Frau Brundin este foarte bine informată în legătură cu Războiul Rece și contraspionajul de la acea vreme și ne-a fost de mare ajutor, spuse Breuer. Însă evident că nu pot să comentez ce material deține sau nu Säpo.

— Dar datorită informațiilor noastre, Säpo și poliția suedeză pot monitoriza acum porturile, trenurile și aeroporturile, spuse Strauss.

— Oricum o să reușească să intre, mormăi Breuer.

— Știți că a mai fost împușcat un spion, nu-i așa? întrebă Sara. Kellner. Ieri. Și el făcuse parte din aceeași rețea, dacă așa se numește.

— Ne-a spus Bielke, confirmă Breuer, dând din cap.

— Hedin spune că șeful rețelei de spionaj era un anume Ober, spuse Sara. Dar nu are numele lui real. Îl știți?

Își mută privirea de la Breuer la Strauss și la Brundin, examinându-i cu atenție și încercând să citească ceva pe fețele lor. O mică tresărire, un

schimb rapid de priviri, o scurtă ezitare. Era aproape ca într-un joc de poker, când cauți indicii în gesturile și în mimica adversarilor. Sara înțelesese că, în această lume, informațiile sunt o monedă puternică și că nu trebuie divulgate decât dacă ești obligat. Era invers decât lucra cu colegii ei.

— Nu, spuse Breuer. Multe dosare au fost distruse când a căzut Zidul.

— Știți ceva despre Ober?

— Știm că el a fost cel care l-a recrutat pe Geiger și că se întâlneau acasă la Geiger pentru transmiterea informațiilor și pregătirea ideologică.

— Acasă la el?

— Periodic.

— Deci e posibil să-l fi văzut și eu pe Ober?

— Foarte posibil, spuse Breuer. De aceea v-am rugat să veniți aici. Ca să ne ajutați să îl identificăm.

— Ce altceva mai știți? Despre ce fel de persoană vorbim?

— Era radical. La vremea aceea, era responsabil pentru contactele cu anumite grupări palestiniene. Îi ajuta pe teroriștii europeni să meargă în taberele lor de antrenament. Și credem că îi sprijinea pe teroriștii vest-germani, cărora le asigura locuințe și fonduri aici, în Suedia. În anii 1970, țara dumneavoastră a fost un fel de refugiu pentru extremiștii din toată lumea.

— Aveam situația sub control, spuse Brundin.

— Acești teroriști sunt încă activi? întrebă Sara, arătând spre articolele de pe ecran.

Strauss aprobă dând din cap.

— Presupunem că apelul a fost un semnal pentru Geiger să se pregătească, spuse Strauss. Dar ce instrucțiuni primise, de fapt, Geiger? De ce a fost împușcat?

Sara își aminti de întâlnirea cu Lelle Rydell, dar nu și-l putea imagina ca spion est-german. Ceea

ce, probabil, îi și conferea acoperirea perfectă. Părea inofensiv și total neinteresat de politică.

— Ober este următorul pe listă? întrebă Sara. Trebuie să ne grăbim?

— Sau Ober este cel care elimină pe toată lumea, răspunse Breuer.

— În acest caz, întrebarea este de ce, interveni Strauss, privind-o pe Breuer de parcă spera că o să-i evalueze contribuția.

Sara îi aruncă o privire lui Bielke, care se uita fix la nesuferita de Brundin. Probabil și-ar fi dorit ca pista principală să fi fost alta. În cazul ăsta, toată lumea trebuia să aibă grijă să nu-i calce pe bătături pe cei de la Säpo.

— Referitor la numărul acela de telefon din altă țară, spuse Sara. Ați menționat grupările palestiniene; vă referiți la Septembrie Negru și la altele de felul acesta?

— Da, și nu numai, ci și la IRA ȘI ETA. Și Facțiunea Armatei Roșii. Multe provin din Orientul Mijlociu. Și unii dintre cei care au fost activi în acei ani au continuat să lucreze independent pentru diferiți clienți. Astăzi există noi actori care s-au atașat de vechii activiști. Au interese comune, ca să zic așa. Ura față de Israel, față de Statele Unite și de Occident.

— Al-Qaida și Statul Islamic?

— Genul acesta de organizații.

Se auzi o bătaie la ușă. Sara tresări și ochii tuturor nemților se întoarseră spre un ecran care părea să fie conectat la o cameră de supraveghere.

La intrarea în tabără stătea un bărbat la bustul gol și cu pantaloni scurți Adidas, împreună cu un băiat de vreo douăzeci de ani. Polițistul cel înalt trase piedica pistolului și îl ascunse la spate, ieși prin ușa de securitate și o închise în urma lui, după care deschise și ușa de la intrare.

— Vreți să jucăm un volei? spuse o voce cu accent de Västergötland.

— *Ich spreche nicht Schwedisch*[29], spuse polițistul.

— *Der* volei? spuse bărbatul din Västergötland.

— *No. Sorry. Wife sick,* spuse polițistul.

— Bine. *Sorry. Gesundheit*[30]*,* spuse sportivul, apoi ușa se închise din nou și polițistul reveni.

Sara se întoarse spre Breuer:

— Trebuie să vă întreb un lucru. Ce anume a spionat Stellan? Ce informații putea el să furnizeze Germaniei de Est? Era doar un prezentator de televiziune.

— RDG-ul iubea personalitățile culturale, răspunse femeia în vârstă. Aveau credibilitate, puteau „conduce masele" în direcția pe care o dicta Stasi. Și un bărbat precum Broman, care avea trecere la elitele societății, putea să-i convingă atât să simpatizeze cu RDG, cât și să adune informații despre suedezii din clasele de vârf și despre slăbiciunile lor. Despre politică, sexualitate, abuzuri și așa mai departe.

— Pot să vă citesc câteva rânduri, spuse Strauss, scoțând un dosar din sertarul unui dulap.

Când găsi documentul pe care îl căuta îi traduse conținutul în engleză: „Evaluarea IM Geiger: G este foarte fidel cauzei noastre, un simpatizant devotat până la fanatism, care nu ezită să treacă la acțiuni drastice în numele păcii și al socialismului".

— Nu asta era impresia mea despre Stellan. Pentru suedezi, el era un unchi simpatic, dar eu îl vedeam mai ales ca pe un om foarte muncitor.

— Când este deconspirat un spion, cei apropiați sunt întotdeauna foarte surprinși, spuse Strauss.

— Soția lui a dispărut, spuse Breuer, întorcându-se spre Anna.

— Da.

— Fără urmă?

Anna clătină din cap.

— Și ce spune sursa dumneavoastră despre asta? o întrebă Breuer pe Sara. Cercetătoarea.

— Nimic. O interesează doar spionii Stasi.

Breuer o privi lung pe Sara.

— Ce-i? întrebă Sara. Și Agneta a fost spion al Stasi?

— Nu, nu credem.

— Dar?

— Pare puțin neclar.

— E moartă?

— Sau a plecat din țară. Când s-au pus lucrurile în mișcare.

— Mai e ceva neclar.

— Ce anume?

— Ce înseamnă de fapt telefonul pe care l-a primit Stellan?

— Că se întâmplă ceva foarte periculos.

24.

Gresie verde ca marea, cu aspect mediteraneean, prosoape marca Schlossberg, saună cu aburi suficient de mare pentru patru persoane și o imensă cadă marca Duravit, care oferea o priveliște magnifică spre Vasaparken. Aveai la picioare toată peluza și terenul de sport. Viața oamenilor se derula în fața privitorului ca într-un amfiteatru.

Și asta era doar una dintre băi, cea a dormitorului principal. Sau *master bedroom,* așa cum i se spunea mai nou. Cu *walk-in-closet*[31], conform noului limbaj burghez. Și un pat dublu imens, marca Dux. La fel de bine ar fi putut fi și marca Hästens. Cearșafuri de mătase lucioase, în culori pastelate.

O baie mai mică în hol care, probabil, avea și o toaletă. O terasă și câteva dormitoare mai mici pentru copii, în capătul apartamentului.

Pe pereți, artă fotografică, așa cum se numeau fotografiile obișnuite care erau semnate, înrămate și vândute foarte scump. Artă pentru labili, se gândi Sara. Mai văzuse unele dintre fotografii, iar pe altele le vedea pentru prima dată, dar își dădea seama că sunt bine realizate.

Pe unul dintre pereții mai înguști erau atârnate chitare. Cu siguranță, scumpe. Păreau un mausoleu al visurilor rock ale soțului. Vechile ambiții muzicale ale Lottei nu păreau să fi lăsat urme, deși cântase la toate festivitățile de absolvire, după cum își amintea Sara. Atât de corect, dar atât de rece, încât îi punea pe gânduri pe toți adulții, în timp ce tinerii stăteau plictisiți și o invidiau pentru atenția care i se acorda.

Apartamentul avea, probabil, peste 200 de metri pătrați, din care cea mai mare parte era ocupată, la rând, de o imensă bucătărie, o cameră de zi și un birou. La aceasta se adăuga un balcon care se

întindea pe întregul zid, cu vedere la parc. Dar era cam îngust, constată Sara cu o bucurie răutăcioasă. Nu la fel de mare sau de liniștit ca terasa ei, dar poate ăsta și era farmecul lui. Să vezi și să fii văzut. Să le arăți tuturor unde te situezi pe scara ierarhică.

Când o sunase Sara, Lotta o invitase acasă la ea, unde veni și Malin. Multor bogați le face plăcere să invite la ei acasă alți oameni, nu conta pe cine, observase Sara. Poate pentru că doreau să epateze.

Sara nu invita niciodată pe nimeni acasă, în afară de Anna, deși locuia într-un apartament mult mai mare decât toate apartamentele celor pe care îi vizitase ea. Dar nu făcea asta din modestie, ci pentru că pur și simplu nu suporta oamenii.

Bineînțeles, Lotta avea acasă un aparat de espresso, un adevărat aparat profesional, cu care făcea o cafea *flat white* perfectă. Ca un *latte,* dar cu mai puțin lapte. Care avea un gust grozav. Sara nu reușise niciodată să facă un *latte* fără gust amar. La dracu' cu Lotta.

Chiar dacă prietena ei din copilărie ar fi știut că Sara trăia mult mai opulent decât ea, probabil că nu i-ar fi păsat, fiindcă fusese totdeauna o privilegiată. Nimic nu le putea afecta pe cele două surori. Nu erau niciodată invidioase și asta o frustra cel mai tare.

Pe măsuța de cafea se aflau câteva pliante ale unei firme de pompe funebre, broșuri cu diferite tipuri de sicrie și aranjamente florale. În plus, se aflau acolo foi tipărite cu poezii și imnuri, fotografii care îl reprezentau pe Stellan și o listă lungă de nume, cu siguranță ale oaspeților care urmau să fie invitați la înmormântare. Ca o invitație la meditația asupra iminenței morții în decorul opulent care le înconjura.

— Bănuielile mi-au fost confirmate. De către serviciul de securitate german. Tatăl vostru a fost, într-adevăr, informator al Stasi. Când ai auzit telefonul sunând, Malin, a fost un apel din

străinătate. De la oameni implicați în acte teroriste. O conversație care a declanșat toate acestea, spuse Sara.

— Sara, spuse Lotta. Ai petrecut foarte mult timp cu noi. În foarte multe veri, ai locuit la noi. Crezi că e adevărat?

— Nu știu. Dar BND crede că lucrurile ar avea legătură cu mașina care a fost aruncată în aer în Germania. Ați citit? O bombă amplasată sub carosabil.

Lotta clătină din cap și Sara nu-și dădu seama dacă asta însemna că nu citise știrea sau că nu credea că ar putea avea vreo legătură cu moartea tatălui ei.

— Acum e căutată persoana care la recrutat pe Stellan, spuse Sara. Dar agenții îi știu doar numele de cod. Însă bănuiesc că va avea loc un fel de reuniune a lor.

— Mi-e foarte greu să cred. Este posibil să fi fost atras, într-un fel sau altul, într-un astfel de cerc. Dar sunt convinsă că el n-a considerat că e vorba despre o activitate de spionaj. Tata era cam naiv, vedea întotdeauna partea bună din om. Poate că l-au făcut să se simtă important, i-au gâdilat orgoliul, l-au făcut să creadă că datorită lui lumea ar putea să devină puțin mai bună.

— Important acum este să-i găsim pe ceilalți din rețeaua de spionaj. Mai presus de toate, pe liderul lor. Numele lui de cod este „Ober”. Vi se pare cunoscut? Ober?

— Nu, spuse Malin.

Lotta avea o privire fixă, în același timp concentrată și absentă. După câteva secunde, clătină încet din cap.

— Se pare că e cineva care venea în vizită acasă la tatăl vostru. Acolo a fost recrutat și îndoctrinat și tot acolo dădea raportul. Vă amintiți de cineva care venea mai des la voi? Cineva care probabil se retrăgea împreună cu tatăl vostru într-o cameră unde stăteau de vorbă. Este foarte posibil să se fi

întâmplat seara, după ce adormeați voi, dar a durat mulți ani, nu poate să vă fie complet străină imaginea lui. Vă amintiți o astfel de figură?

— Mulți se perindau prin casa noastră. Mereu alții.

— Desigur, unii veneau mai des decât alții. Managerii de la televiziune, colegii lui tata, personalitățile culturale, câte un ministru, câțiva directori. Dar asta se întâmpla când aveau invitați. Alte lucruri le ținea mai mult pentru el.

— Nu vă amintiți de nimeni cu care discuta politică?

— Nu. Nu-mi trece nimeni prin minte, răspunse Malin.

— Pe vremea aceea, toată lumea discuta politică, zise Lotta. Voi nu țineți minte emisiunile pentru copii? Erau pură îndoctrinare.

— Mi-ați putea da o listă cu numele persoanelor care veneau des la voi acasă?

— Ai preluat tu cazul? întrebă Lotta, privind-o sfidător pe Sara.

Era evident că Lottei nu-i plăcea să i se comande, dar nici n-o putea minți.

— Nu, spuse Sara. Nu oficial. Dar ajut la rezolvarea cazului, pentru că l-am cunoscut pe Stellan.

— Avem multă treabă acum, cu înmormântarea tatei. Dacă anchetatorii ne cer să-i ajutăm, o să-i ajutăm, dar nu ne putem pierde timpul cu fleacuri.

— Nu durează mult, spuse Sara pe un ton aproape rugător, dar Lotta deja luase o decizie.

Sara nu mai știa ce să spună. Nu avea dreptul să acționeze în calitate de ofițer de poliție și, aparent, până la vârsta aceea nu câștigase suficientă autoritate ca să se poată impune în fața prietenei sale din copilărie.

— Ați verificat filmările? întrebă Malin, poate doar pentru a rupe tăcerea. Tata avea obiceiul să filmeze totul.

— Poate că nu a filmat întâlnirile secrete cu un spion, spuse Lotta, pe un ton acru. Dacă au avut loc cu adevărat.

Dar Sara nu era atât de sceptică.

Filmările. Uneori, Malin nu era chiar proastă.

Dacă Ober ar fi frecventat casa familiei Broman pe cât de des credeau nemții, nu era exclus să apară pe filmări.

Cu siguranță că venise și cu alte ocazii și atunci trebuia să afișeze o figură inocentă. Ar fi fost ciudat ca Stellan să fi exclus din filmări o singură persoană, în timp ce îi filma pe toți ceilalți. Ober cu siguranță făcea tot posibilul să se amestece printre prietenii, colegii și petrecăreții de acolo.

Filmările lui Stellan…

25.

Sara sări peste banda de delimitare a locului crimei și se îndreptă spre casă. Încercă să cuprindă cu mintea imaginea din fața ei, dar refuza să creadă că locuința familiei Broman a fost cu adevărat scena unei crime.

O privire aruncată spre apă o făcu să se oprească. Își aminti din nou cum cele trei fetițe de altă dată își aruncau sandviciurile de pe pod și cum surorile se amuzau de precauția ei. Râdeau zgomotos și se simțeau fericite.

Sara își aminti că unul dintre motivele bucuriei ei era că nu trebuia să înoate. În copilărie se temea de apă, de ceea ce s-ar fi putut afla în adâncimi. Pești, anghile, șerpi de apă, iarbă de mare, gunoaie, lemne ascuțite, stârvuri.

Până și mirosul cremei de plajă o speria, chiar și acum, femeie în toată firea. Presupunea că din cauză că îl asocia cu înotul. Deși pe vremea când se jucau pe pod nu făcuseră niciodată baie. Sau cel puțin, ea nu-și aducea aminte.

Nu le dezvăluise niciodată surorilor temerile ei, pentru că știa că ar fi insistat s-o convingă să sară în apă, să se scufunde și să-și țină respirația, să înoate până la stufăriș.

Acum își aminti cât de foame îi era când își aruncau sandviciurile. Dar râsul și dorința de a le fi pe plac surorilor prevalau.

Era o prostie, dar aceste amintiri încă o făceau pe Sara să zâmbească.

Apoi privirea i se îndreptă spre clădirea mică de pe malul apei, care servea și drept casă de oaspeți, cu paturi supraetajate montate pe perete, toaletă și chicinetă.

Adăpostul pentru bărci în care locuiseră Sara și mama ei. Din bunăvoința familiei Broman.

Trăiseră atât de aproape de familia fericită și, în același timp, atât de departe de ea.

Ca și cum ai sta la ușă pe tot parcursul unei petreceri.

Acesta a fost micul ei univers, de unde a fost nevoită să plece, cu atâta tristețe.

Merse mai departe și se uită pe fereastră. Din cauza luminii soarelui, nu vedea prea bine înăuntru, dar ghicea conturul masei din sufragerie și al unui fotoliu. Avuseseră televizor? Nu-și aducea aminte.

Se îndepărtă de micul adăpost de bărci, depozitarul tuturor amintirilor despre neînțelegerile dintre ea și mama ei, Jane. Merse în spatele casei familiei Broman și ridică un ghiveci în care se afla o lobelie. În ghiveciul crăpat și alb al florii, stil Waldemarsudde, se afla cheia de rezervă a casei. Ca întotdeauna. Sara reveni la intrarea din față și descuie ușa.

În hol, se opri și savură din nou mirosurile cunoscute, la fel ca în ziua precedentă. Mirosea exact ca pe vremuri. Observă că vechea șapcă roz de baseball a lui Malin era încă pe raftul de pălării. Era uzată și puțin murdară de pământ. Poate că Agneta o împrumutase de la fiica ei, care probabil avusese de-atunci zeci de șepci.

Surorile primiseră întotdeauna câte haine își doreau. Haine scumpe, haine de firmă. Sara își aminti cum surorile, mereu în ton cu moda, glumeau pe seama felului ei de a se îmbrăca. Totul s-a agravat și mai mult când s-a văzut în situația de a purta hainele rămase de la Malin și de la Lotta. Erau cele mai frumoase haine din sezonul trecut, pe care, desigur, colegii de școală le comentau. Deși erau frumoase și scumpe, erau totuși haine de căpătat. Pe Sara o încerca atât un sentiment de rușine, cât și de mândrie.

Probabil că fusese ideea Agnetei, care se gândise că face o faptă bună. Că ar putea să le apropie pe cele trei prietene, să le facă să se simtă egale.

Toamna nu însemna numai că trebuia să suporte comentariile colegilor de clasă despre hainele de căpătat, însemna și că Malin și Lotta se întorceau la vechii lor prieteni, la toți cei care își petrecuseră vacanța de vară în Torekov, în Båstad sau pe Riviera.

Oare numai verile fuseseră frumoase? În orice caz, cele mai frumoase amintiri ale ei erau legate de această perioadă a anului. Cu soare strălucitor. În ceea ce privește vremea, vara călduroasă din acest an îi amintea Sarei de verile copilăriei. Dar având în vedere schimbările climatice, perspectiva era destul de înspăimântătoare.

Uciderea lui Stellan era ca o tragedie de neimaginat pentru pământul făgăduinței. În locul copilăriei inocente și fericite se ivea imaginea unei lumi murdare în care trăiau acum cu toții. O lume în care putea fi ucis chiar și jovialul unchi al întregii Suedii.

Ca și cum l-ar fi ucis cineva pe Moș Crăciun.

Despărțirile bruște, neașteptate, îi marcaseră întreaga copilărie.

Ca în ziua în care Jane o anunțase abrupt că trebuie să se mute, o urcase pe Sara și toate lucrurile lor într-un taxi și plecaseră. Fără cel mai mic avertisment.

Dimineața, Sara locuia într-un adăpost pentru bărci, într-un ținut de basm, iar seara, într-un mic apartament închiriat într-o suburbie de betoane. Atunci înțelese că la noua școală pe care o frecventa nu se putea lăuda cu legăturile ei cu familia Broman. Dimpotrivă, orice referire la lumea în care trăise ar fi fost aspru sancționată.

Se lovea de o nouă realitate, care făcuse din ea ceea ce era astăzi, mai mult decât viața de dinainte.

Anii trecuseră și Sara fusese invitată pe neașteptate la petrecerea de absolvire a lui Malin. Bănuise că o trecuse Agneta pe lista invitaților, dar acceptase cu bucurie invitația. Ar fi putut fi totul din nou la fel?

Nu fusese cazul.

Malin nici nu-i vorbise Sarei, ceilalți invitați stăteau cu ochii pe chipiul ei de absolvent, iar ea, în cele din urmă, s-a îmbătat și a leșinat.

A fost un dezastru total.

Dar asta se întâmplase demult. Să revenim la prezent.

Dar nu complet. Urma să facă săpături în trecut.

Deci ce s-ar mai fi putut păstra – imagini, fotografii, filmulețe, articole?

Un om ca Stellan sigur și-a consemnat viața în lumina reflectoarelor. Sara își amintea cât de important era pentru el să sublinieze în permanență că toate femeile și toți bărbații celebri din jurul lui erau niște oameni obișnuiți. Că nu-i considera pe cei cu care se înconjura idoli sau niște staruri mondiale.

Vanitatea lui devenise, cum era de așteptat, cu atât mai evidentă cu cât încerca să și-o ascundă.

Știa, din copilărie, că pereții biroului său de lucru erau acoperiți cu fotografii de-ale lui Stellan și de-ale diferitelor vedete. De acolo ar trebui să înceapă.

Pe vremea aceea, aproape toate familiile aveau un album foto bine pus la punct și cu siguranță avea și familia Broman așa ceva. Da, *cu atât mai mult* familia Broman.

Și, așa cum au spus și surorile, Stellan filma mult.

Să se fi păstrat acele filmări?

Unde se aflau?

Sara căută rapid prin dulapurile și sertarele din birou, din sufragerie și din bucătărie, înainte să urce la etaj.

Dar se opri și se întoarse în bucătărie. Îi atrăsese atenția ceva.

Ar fi putut fi relevant pentru anchetă?

Deschise din nou dulapul cu articole de curățenie.

Aspirator, făraș, găleată, mop. Și pe găleată, o pereche de mănuși verzi, pe care era scris un nume.

„Jane”.

Erau vechile mănuși de menaj ale mamei sale. Probabil că acum de curățenie se ocupa o firmă specializată.

Cum o fi fost pentru Jane să facă și curățenie, să și gătească în casa unde fata ei se juca toată ziua cu copiii? Cu copiii proprietarului. Nu era ciudat că Jane și Sara locuiau în aceeași curte?

Să ai servitori care să locuiască în aceeași incintă cu tine e cam ca în Anglia secolului al XIX-lea. Un fel de Downton Abbey neromanțat.

Sau era mai onest așa?

Acum menajera pleacă acasă după ce își termină treaba, deoarece este angajata unei firme și poate menține distanța. Așa, este scutită să înfrunte direct prăpastia dintre clasele sociale.

Sau tocmai asta dorea familia Broman?

Sara retrăi sentimentul că era fata femeii de serviciu. Și își dădu seama că era un sentiment pe care îl avusese de multe ori înainte. Încercă să găsească un motiv de mândrie în asta.

Nereușind, se îndreptă spre dormitoarele de la etaj.

În fosta cameră a lui Malin, găsi albumul din primul an de liceu. Liceul Bromma, școala la care Sara nu avusese niciodată acces.

Spre deosebire de Sara, Malin își lăsase vechile albume din viața școlară în casa părintească. Nu părea să fie prea interesată de trecut. Cel puțin, nu încă. Dar, în curând, când adevărul va ieși la iveală, își va reînvia și ea amintirile din copilărie.

Încă o dată, Sara simți o bucurie vinovată pentru răul altuia. Nu avea nimic cu surorile Broman ajunse la maturitate. Erau doar niște străine a căror situație îi era complet indiferentă. Cu cele două de altă dată, din copilărie, avea ea ce avea. Ar fi dorit să descopere o urmă de știrbire a reputației lor de

atunci, iar adnotările lui Malin despre colegii ei de pe același album îi ofereau ocazia să arunce o privire în sufletul ei de adolescentă. „Urâtă”, *„bimbo”, „loser”* sau o inimă roșie sau violetă, o linie greu de interpretat sub unele nume sau doar o cruce neagră peste fața unora.

Nu erau mulți cei care se bucurau de simpatia lui Malin.

Nu există judecători mai aspri decât adolescenții, își spuse Sara. Și, de fapt, asta îi îndulci puțin mustrările de conștiință în legătură cu Ebba, amintindu-i cât de dificili erau, dintotdeauna, adolescenții. Probabil că nu doar Sara era responsabilă de bunul mers al relației dintre ele.

Spre sfârșitul albumului se afla clasa HS3, iar privirea ei fu surprinsă de o pereche de ochi calzi, căprui.

Martin în adolescență, înainte ca ei să devină un cuplu. Pe vremea când toate fetele din școală se băteau pe el.

Chiar și Malin fusese îndrăgostită de Martin. Iar Lotta făcuse tot posibilul ca să-l cucerească. Dar Sara era cea care se alesese până la urmă cu el.

Răsfoi ultimele pagini ale albumului, unde erau enumerate toate asociațiile și cluburile. Îl văzu pe Martin în trupa de teatru, în consiliul elevilor, în cenaclul literar *Nemo saltat sobrius.* Ce căuta el acolo? Impresia ei era că nu fusese niciodată interesat de cărți. Cu siguranță, intrase în *Nemo* doar pentru că era un grup exclusivist unde se organizau alegeri și care avea ritualuri secrete, un fel de Olimp al celor mai populari din liceu. Nu cărțile erau importante într-un cenaclu literar, cel puțin nu în liceu.

Sara puse deoparte albumele școlare și coborî în camera de relaxare de la subsol.

Un alt fenomen care părea să fi dispărut la începutul anilor 1980: nevoia generală de a avea o

cameră de relaxare în propria locuință. De regulă la subsol, fără nicio frică de mucegai sau de radon.

Acolo găsi ceea ce căuta.

Nu doar o mulțime de albume foto, ci și câteva zeci de cutii cu role de film, o cameră de filmat marca super-8, un proiector și un ecran de proiecție.

În plus, un televizor vechi cu tub, care era defect de când Sara era mică. Îl păstrase Stellan ca pe o amintire a măreției sale apuse? Ciudat.

La vederea proiectorului, în inima Sarei se redeschise o ușă de mult închisă.

Îl revedea cu ochii minții pe Stellan cu camera în mână, filmând toate evenimentele din viața familiei și își amintea nemulțumirea lui Malin și a Lottei în serile cu proiecții nesfârșite de film. Sarei, în schimb, îi plăceau aceste proiecții. Pentru că îi ofereau ocazia de a participa, pas cu pas, la viața de basm a familiei, de a-i însoți în călătorii, de a vedea lumea prin obiectivul camerei lui Stellan, imaginându-și cum ar fi evitat cu modestie să răspundă la întrebările colegilor invidioși despre cum a ajuns ea să trăiască în anturajul celebrului unchi Stellan.

Sara se gândea că Stellan nu folosise camera de filmat în conversațiile lui secrete și că, spre deosebire de vloggerii de-acum, n-ar fi imortalizat fiecare aspect al vieții sale, oricât de intim ar fi fost.

Dar putea începe verificând cine era invitat în casa familiei Broman în anii 1970–1980. Dacă Ober chiar se întâlnea cu Geiger atât de des cum se credea, cu siguranță l-ar fi putut vedea în filmări. Dar cum să-l recunoască? Sara nu avea nicio idee.

Îndreptă proiectorul spre ecran. Ore întregi ascultase fâsâitul filmului în culori șterse care se derula. Uneori adormea în timp ce Stellan vorbea. Când se trezea, se întâmpla adesea să fi rămas doar ei doi, iar el fie continua să povestească, fără să

observe că ea adormise, fie o privea cu un zâmbet prietenos după ce filmul se terminase.

Fixă prima rolă de film pe suportul frontal, aflat pe un braț înclinat. Apoi strecură banda de film pe caneluri și pe toate rotițele care derulau filmul. Îl prinse în spatele lentilei și pe rola goală pe care o atașă pe suportul din spate.

Apoi trase perdelele de la ferestruicile camerei de relaxare, aflate chiar sub tavan. Își dădu seama că aici, la subsol, se simțea ca într-un mormânt al spiritului. Imaginea era completată de straturile de flori din jurul casei. Ce urmează să mai descopere aici, la doi metri sub pământ?

Prima rolă începu să se învârtă, iar pe pânza albă apăru o imagine pătrată, în culori palide, a familiei Broman pe Ölandsbron.

Se pare că închiriaseră o cabană de vară de la un fermier din Öland, iar Stellan îi considerase pe acesta și pe soția lui suficient de exotici încât să piardă câteva minute filmându-i. Imagini cu fermierul mergând la hambar, conducând tractorul, cu soția sa mulgând vacile. Imaginea cu Malin, întinzând mâna să mângâie botul unui vițel și țipând speriată când limba mare și roz a lins-o și i-a umplut cu salivă mâna mică, era tremurată. Sara presupuse că Stellan răsese de fetița înspăimântată și de acolo provenea ușorul tremur. Ăsta era el? Tatăl de modă veche, insensibil la durerile altora? Pentru care copiii erau mai mult o distracție decât o responsabilitate?

Sara își dădu seama că, mai mult ca sigur, nu fermierii din Öland erau principalii suspecți când era vorba despre spionajul pentru Germania de Est, așa că trecu la o altă rolă de film.

O zi obișnuită de vară în casa familiei Broman. Agneta era în bucătărie. În fundal, Jane dădea cu aspiratorul. Cadrul următor era din grădină. Malin și Lotta stăteau în hamac, iar Sara, pe gazon, mergea cu brațele întinse în față, în pas sacadat:

— Robot.

Unul dintre jocurile lor preferate din copilărie.

Sara mergea ca un robot și se supunea tuturor poruncilor surorilor. Le aducea jucării, fura dulciuri din bucătărie sau, pur și simplu, se plimba în jurul lor, vorbind mecanic, până când Lotta îi dădea un nou ordin.

Ciudat joc.

Niciuna dintre surori nu făcuse vreodată pe robotul.

Sara puse filmul înapoi în cutie. Ar putea oare să copieze filmele? Chiar își dorea așa ceva?

Ar vrea să le vadă și copiii ei? Indiferent de modul în care ar fi fost interpretate filmulețele și de ceea ce ar fi putut să transmită jocurile, imortalizau o parte importantă din copilăria ei.

Puse apoi un film cu sărbătorile de vară, în care se vedeau o mulțime de fețe. Agneta, fiicele ei, Lelle Rydell în tinerețe, împreună cu amuzantul sextet format din Tage Danielsson, Monica Zetterlund, Lena Nyman, Magnus Härenstam, Brasse Brännström și Eva Remaeus. Și trei oaspeți necunoscuți. Sara le făcu poze cu camera telefonului mobil și i le trimise lui Lelle Rydell, cu ajutorul căruia reuși să-i identifice rapid pe participanții la petrecere.

Se dovedi că persoanele necunoscute erau Netan Stenberg, producător legendar la SVT Nöje, Gigi de Lyon, regină a teatrului privat suedez de zeci de ani, și Lasse Warg, cel mai mare producător de divertisment din Suedia anilor 1970 și 1980.

O sărbătoare a solstițiului de vară cu întreaga elită a divertismentului suedez.

La „Petrecere de vară 1985” participa o mulțime mai pestriță de invitați: Lennart Botiström, ministrul de externe demis pentru lipsa de cooperare cu privire la incidentele cu submarine din apele suedeze, Ebbe Carlsson și Harry Schein. Lillen Eklund, noul campion european la box, categoria grea. Părea vizibil stingherit de o asemenea companie. Apoi își făcu intrarea Lill

Lindfors și, spre deliciul oaspeților, le oferi o variantă a fustei sale demontabile, așa cum fusese văzută în finala Eurovision de la începutul primăverii. Când fusta a căzut, piesa de rezervă i-a luat locul, iar ceilalți oaspeți au izbucnit în aplauze furtunoase. Sara citi entuziasmul în aplauzele mute și pe gurile care strigau admirativ.

Erau atât de multe fețe, atât de mulți oameni, cu atât de mult timp în urmă. Încântați să fie acolo, să fie implicați, să aparțină acestui grup. Nimic din toate astea nu mai exista acum.

Sara caută anul 1985 pe Wikipedia.

În Uniunea Sovietică, Cernenko murise după doar 14 luni de la numirea în funcția de secretar general, care fusese preluată de Gorbaciov. În Norvegia se desfășura procesul împotriva spionului Treholt. Scandalul Bofors era în toi. Avusese loc un atac cu bombă în apropierea aeroportului din Frankfurt, soldat cu trei morți și 42 de răniți. Atacul fusese revendicat de Jihadul Islamic. O persoană murise după ce serviciul de informații francez scufundase nava *Rainbow Warrior* a organizației Greenpeace. În decembrie 1985, Palme anunțase că va efectua o vizită oficială în Uniunea Sovietică în primăvara anului următor, în ciuda protestelor ofițerilor din armata suedeză. La aeroporturile din Roma și din Viena avuseseră loc atacuri teroriste palestiniene.

Ce făcea Sara pe atunci?

Era născută, dar trăia într-o altă lume. În 1985, Sara și Malin aveau zece ani, iar Lotta, doisprezece ani.

În filmări, moda vremii se reflecta în mod evident în îmbrăcămintea și în tunsorile surorilor. Păr tapat, haine în culori pastelate și multe brățări.

Urmau paradele din Berlinul de Est. Poze din stradă. Monumente istorice.

Vechile filme nu aveau sunet, iar Sara își dădu seama că datorită familiei Broman devenise ea interesată de filmele mute. Încă îi plăcea mimica

exagerată a actorilor din vechile filme mute. Culorile palide, mișcările sacadate și sentimentul ciudat de a vedea oamenii vorbind fără să scoată niciun sunet.

Un parc mare, un turn de televiziune și un monument impozant. Părea să fie Berlinul, exact cum scria pe cutie. Apoi o festivitate. Un cor mare de copii, spectatori cu fanioane suedeze și est-germane, Stellan căruia i se decerna un premiu. Agneta îi stătea alături, dar cu doi pași în spatele lui, ca întotdeauna. De cealaltă parte, lângă tatăl său, se afla Malin. Mai mult ca sigur că Lotta era cea care îi filma.

O sală mare de dineu, cu tablouri uriașe care înfățișau eroi ai revoluției și steaguri est-germane uriașe. Din nou, părea că Lotta filma. Împărțirea sarcinilor era cam așa: când trebuia să apară Stellan într-o imagine, fiica trebuia să se ocupe de filmare.

Cine erau ceilalți oaspeți? Cu siguranță erau potentați din Germania de Est, dar erau doar oameni de cultură sau și ofițeri de securitate? În RDG, aceste două categorii păreau să se confunde adesea.

Ar putea cumva Hedin să-i identifice pe unii dintre ei?

Orele treceau și Sara se afunda tot mai mult într-un trecut care îi părea din ce în ce mai enigmatic, chiar dacă făcuse parte din el.

Haine, ochelari și coafuri dintr-o perioadă apusă. Nu simțea genul de nostalgie care o cuprindea când se uita la filme din anii 1970–1980. Era ceva mai degrabă înspăimântător, rău prevestitor.

Chiar și gesturile și atitudinea lor erau diferite.

Ce ciudat i se părea să se întoarcă în acele timpuri, știind ce urma să se întâmple, cât de diferit va deveni totul. Că Războiul Rece s-a încheiat. Că a apărut internetul. Că au avut loc evenimentele din 11 septembrie.

Dacă ceva s-ar fi petrecut diferit atunci, ar fi putut oare să schimbe cursul istoriei?

Stellan și prietenii săi doriseră, desigur, să împiedice prăbușirea Germaniei de Est. Dacă autoritățile din RDG ar fi știut ce urma să se întâmple, ar fi adoptat oare o linie mai dură?

În următorul filmuleț, Sara văzu o mare petrecere în casa familiei Broman. Un fel de banchet în stilul celor din *Marele Gatsby.* Smochinguri albe, formație mare, cocktailuri.

Pe cutia rolei de film se vedeau liste de nume scrise de mână, despre care Sara presupunea că ar fi fost oaspeții invitați. Rânduri-rânduri de nume și instituții: Ministerul Apărării, Ministerul de Interne, Departamentul de Comunicații, Bofors, Ericsson, Asea, Universitatea din Stockholm, Universitatea din Uppsala, Televiziunea Suedeză, Radioul Suedez, SJ, SAS, FMV, F13, F16. Așadar nu doar vedetele consacrate. Sara presupunea că Agnetei îi revenea sarcina de a întocmi listele, deoarece scrisul de mână părea feminin. S-ar putea ca ea să nu fi avut nicio idee despre scopul dublu al acestor liste.

Sara văzu numele lui Eric, tatăl lui Martin, printre oaspeți. Se înțelege. Era director de succes și locuia în același cartier. Se întreba ce ar spune Eric Titus dacă ar afla că a fost păcălit de un colaborator al Stasi.

Urmă o filmare de Revelion, în care toate încăperile casei erau pline cu zăpadă artificială și toată lumea era îmbrăcată în costume de schi. Erau petreceri despre care se vorbise mult timp.

Vizionă și alte filmări, cu evenimente mai puțin remarcabile.

Seri banale, dineuri, evenimente cu mai puține celebrități și cu bărbați cu figuri de oameni de afaceri. Se fuma pipă, se dezbătea, iar unii, transpirați, țineau strâns paharele cu băutură în mână. Unii erau simple prezențe pasagere, alții stăteau în diferite colțuri, în compania unor tinere

blonde. Erau bărbați de vârstă mijlocie, cu costume prost croite, fumau țigări fără filtru și aveau frizuri ciudate. Bazându-se pe vechile ei prejudecăți, Sara se gândi că aveau aspect de est-germani. Și avea toată încrederea în propriile prejudecăți.

Se uită fix la bărbați și își dădu seama că are nevoie de ajutor.

Doar o singură persoană putea să i-l ofere: Eva Hedin.

Profesoara pensionară era dispusă s-o ajute, probabil pentru că își terminase munca pentru ziua respectivă. Îi spusese că nu putea primi MMS-uri, dar că puteau să comunice prin e-mail. Așa că Sara fotografie ecranul și apoi îi trimise imaginile lui Hedin. Deși comunicarea online era riscantă, așa putea să obțină rapid ajutorul dorit.

Află de la ea numele a trei persoane: Aleksei Grigorin, Iuri Dimitri și Jerzy Dudek. Toți fuseseră expulzați ulterior și declarați persona non grata și toți avuseseră înainte misiuni sub acoperire în diferite ambasade ale Germaniei de Est. Grigorin fusese prim-secretar de legație, dar de fapt era al doilea om în KGB. Dimitri lucra ca atașat naval, dar era de fapt reprezentantul serviciului de informații militare GRU în Stockholm, iar Dudek era secretar la Ambasada Cehoslovaciei.

Contactele cu diplomați din Est nu erau neobișnuite la acea vreme, după cum îi explică Hedin. Pe de o parte, poziția oficială a Suediei era neutră. Libertatea de alianță pe timp de pace era înlocuită cu neutralitatea în timp de război. Deoarece nu luau poziție în lupta ideologică dintre comunism și capitalism, nu era nimic anormal în asocierea cu rușii, cehii și est-germanii mai degrabă decât cu americanii și englezii.

Și bineînțeles că rușii și polonezii erau neîntrecuți tovarăși de pahar. Consumau votcă din belșug, se distrau cântând melodii de jale, iar nivelul lor de rezistență era impresionant din acest

punct de vedere. Era de-ajuns să vezi un secretar-adjunct al ambasadei dând pe gât două sticle pline ca să înțelegi de ce merita să-l ai ca invitat.

Sara îi trimise lui Hedin poze cu toți participanții la petrecere și primi de la ea o listă lungă de nume și funcții. Secretari de stat, directori generali, miniștri, ofițeri, funcționari, negociatori, redactori, scriitori, editori, artiști. Toți erau persoane care aveau rolul de a îmbunătăți imaginea Estului, îi spuse cercetătoarea.

Adevărul dur era că, prin intermediul unchiului Stellan, membrii Stasi, KGB ȘI GRU puteau să petreacă și să facă schimb de informații secrete cu liderii Partidului Social-Democrat.

Înainte să apuce Hedin să-și termine ideea, Sara auzi semnalul de mesaj al telefonului. După ce își ceru scuze, îndepărtă telefonul de ureche și citi.

Era un mesaj de la Anna.

„Facem publică acum dispariția Agnetei Broman”.

Bine.

Poate că asta va fi de folos. Dacă Agneta ar fi fost într-adevăr răpită, cei care o țineau captivă ar fi anunțat până acum. Nu strică să se anunțe în presă dispariția ei.

Sara își dădu seama că Hedin o aștepta, așa că duse din nou telefonul la ureche:

— Îmi pare rău, am primit un mesaj… Alo?

Părea să fi închis.

Era de înțeles.

În orice caz, aflase destul de multe despre invitații de la petrecerile lui Stellan și despre interesele lui legate de aceștia. Nu se rezuma doar la a invita oameni de succes. Era evident că avea și alte scopuri.

Sara își scoase telefonul și trase lângă ea un teanc de albume foto. Și acolo observă același amestec de politicieni, vedete și vacanțe cu familia. Paris, Londra, Berlin.

În afară de cei mai mari artiști și de mulțimea de vedete străine, casa familiei Broman părea să fi fost vizitată și de toți prim-miniștrii suedezi. La petreceri, la cină, la prânz sau la cafea. Vizitele fuseseră imortalizate cu atenție: Erlander, Palme, Fälldin, Ullsten, Carlsson și Bildt. Lipsea doar Göran Persson. Iar după mandatul său se pare că aceste manifestări mondene din casa unchiului Stellan încetaseră.

Mai era un bărbat remarcabil: Mihail Gorbaciov. În compania lui Ingvar Carlsson. Un album din 1991 conținea o grămadă de imagini care imortalizau evenimentul. În primul rând, soții Broman îi întâmpinau pe premierul suedez și pe președintele sovietic în fața casei. Apoi urmau poze în care Stellan le prezenta grădina, precum și imagini de la cina care părea să se fi întins până târziu. Mesele erau decorate cu steaguri suedeze și sovietice și ghirlande albastre și galbene. Era băutură din belșug. Dar după felul principal nu mai exista nicio imagine.

Desigur, chiar și liderii mondiali au nevoie, uneori, să se relaxeze.

Sara își amintea de vizita lui Gorbaciov la Stockholm. Fusese Ziua Națională, și ea, ca și alte mii de oameni, ieșise în oraș ca să-l vadă pe președintele laureat al premiului Nobel pentru Pace. De altfel, nu avea habar că urma ca legendarul lider să-și petreacă seara la familia Broman. Tocmai în casa în care se jucase ea de atâtea ori. Era ciudat că nu luase cina cu regele. Dar Sara căută pe Google și văzu că nu fusese o vizită oficială de stat, deci poate așa s-ar fi explicat lucrurile.

La doar câteva luni după vizita la familia Broman, atât Gorbaciov, cât și Ingvar Carlsson pierduseră puterea.

Următorul album pe care îl deschise Sara era numit „Bromma, 1982”.

Tânăra Agneta Broman, în rochie de vară, punea masa în grădină, având fața aproape complet ascunsă în spatele ochelarilor mari de soare. Aveau rame în stilul anilor 1970. Anii 1980 nu lăsaseră încă urme pe chipul ei.

Știa cu ce se ocupa Stellan?

O interesa?

Unde era ea acum?

Ce urmări va avea știrea despre dispariția ei?

Agneta era acea piesă a puzzle-ului căreia Sara nu-i putea găsi niciun loc. Dacă și ea a fost împușcată, unde era trupul ei? Dacă a fugit de criminal, de ce nu se mai știa nimic despre ea? Dacă a fost răpită de criminal, cu ce scop?

Ce făcea ea acum?

26.

„Soția lui Stellan, dispărută”.

„Unde este mătușa Agneta?”

„Asasinată?”

Sub ultimul rând, îi adăugaseră vechea fotografie de pe permisul de conducere. Afișele de la intrarea în magazinul 7-Eleven de pe Hornsgatan erau toate cu ea, la fel și primele pagini ale ziarelor.

Simțea pistolul lipit de coapsă. I-ar fi putut fi util dacă ar fi recunoscut-o cineva și l-ar fi avut la îndemână, în buzunarul jachetei.

O doamnă în vârstă care poartă jachetă în toiul verii nu atrage atenția. Agneta își dădu seama că dezinteresul celor din jur era în avantajul ei acum, și, fără îndoială, prefera anonimatul, și nu doar din cauza misiunii sale.

Pretutindeni, „Mătușa Agneta”.

În febra știrilor senzaționale, devenise brusc importantă. Pentru prima dată în viața ei.

Și, din păcate, într-un moment total nepotrivit.

Tocmai când trebuia să treacă neobservată, țara era împânzită cu pliante galbene, alarmante, care țipau către mulțime să-i dea de urmă.

Fără îndoială, era un demers bine intenționat. Un îndemn de a fi găsită soția tatălui națiunii. Mama adoptivă a întregii țări.

Nu asta fusese ea în toți anii în care soțul ei dominase mass-media. În schimb, întreaga ei existență se aflase într-un plan secundar; totul se învârtea în jurul lui. Iar în toate reportajele care au fost făcute despre familia lor, doar fiicele fuseseră evidențiate alături de tată.

Acum însă jurnaliștii în căutare de senzațional profitau de ocazie și o descriau pe Agneta ca pe o figură maternă pentru toți cei care crescuseră între anii 1965 și 1990.

I se părea riscant să cumpere câteva ziare, deși ar fi vrut să știe ce alte poze de-ale ei publicaseră. Spera ca noua ei înfățișare să-i servească drept mască.

Spera, dar trebuia să se și asigure.

Avea părul grizonant, tuns scurt, era nemachiată și purta o pereche de ochelari de citit, cu rame groase. Era îmbrăcată cu o jachetă nouă, ieftină, de la H & M, pentru a consuma cât mai puțin din banii de care dispunea.

Se simțea bine tunsă scurt. Ca și când ar fi fost din nou tânără. Își amintea de antrenamente, de taberele de pregătire, de exercițiul permanent. De preocuparea și hotărârea ei. Purta aceeași tunsoare de pe vremea când avea un ideal. Când făcuse alegerile care o purtaseră spre misiunea ei de astăzi.

Se întreba ce ar spune fetele ei dacă ar vedea-o acum, când fusese înlăturată imaginea mamei casnice și gospodine. Ar fi oare în stare să înțeleagă cine este ea? Sau ce este ea?

Ce ar crede fiicele ei despre copilăria lor, odată ce ar afla adevărul despre părinții lor și dacă ar descoperi că fuseseră, într-un fel, doar o parte a unei fațade, niște piese dintr-un joc al Agnetei? Ar schimba ceva? Și-ar privi propria copilărie cu alți ochi? Bineînțeles, dar în ce fel?

Știa că în 2010, când fusese deconspirată ampla rețea rusească de spionaj din Statele Unite, iar spionii fuseseră expulzați după ce trăiseră aproape douăzeci de ani sub identități false, copilul unuia dintre cupluri rămăsese în SUA și-și continuase cariera de pianist. Alesese să-și continue viața fictivă ca și cum ar fi fost reală, pentru că în asta credea.

Dar care părți din viața Agnetei erau reale?

De fapt, despre asta era vorba. Cu toate angajamentele secrete și cu duplicitatea ei, nu-i era ușor să mai știe care este adevărul.

Nu putea decât să spere că fetele ei își vor continua viața în pofida situației, că nu vor repeta greșelile părinților. Agneta era pregătită să facă tot ce putea pentru a-și cruța nepoții. Trebuia să pună capăt blestemului păcatului originar al trădătorului.

Își născuse fiicele când încă era implicată în misiunea de luptă pentru pace. Era conștientă că le adusese pe lume pentru a le folosi drept piese ale unei fațade. Era nedrept pentru ele. Și de asta era conștientă. Dar când se născuseră nepoții, totul luase sfârșit. Sau cel puțin așa *crezuse* ea. Atunci îndrăznise să devină cu adevărat Agneta Broman.

Nu voia să-i piardă, așa cum a simțit că își pierduse fiicele sau cel puțin dreptul de a se numi mama lor. Pentru că le folosise într-un scop care nu fusese spre binele lor. Nici măcar spre binele propriu.

Nepoții erau dovada vie că, pe termen lung, viața firească învinge ideologiile. Crescuseră fără să cunoască pericolele și alianțele tulburi care dominaseră viața Agnetei. Războiul Rece și toate vechile conflicte le erau complet străine. Ei erau un simbol al vieții reale, viață în care începuse și ea să creadă, după atâția ani.

Mariatorget era plină de oameni. Turiști din Asia, tinere cu părul vopsit și cu inele în nas, alături de bărbați sudici, la vreo cincizeci de ani, cu barbă, cu fese plate, purtând tricouri cu mărci de chitare. Avusese norocul să găsească un loc liber pe una dintre băncile din parc și profitase de ocazie, ca să se bucure de soare și de un moment de odihnă. Dar acum trebuia să acționeze.

O minge se rostogoli spre ea. Se ridică, o luă și merse spre Hugo:

— E a ta?

— Mulțumesc.

Nu era meritul lui Malin că Hugo știa să spună mulțumesc. Fiicei ei nu-i păsase niciodată prea mult de educația copiilor. Agneta fusese întotdeauna cea care avea grijă să-i învețe să spună

mulțumesc, să salute și să ceară voie să se ridice de la masă. Dar pentru ea era important că Hugo nu o recunoscuse. Chiar dacă tocmai petrecuseră o săptămână întreagă împreună.

Agneta rămase pe loc până când nepotul său se întoarse la Malin. Își pipăi buzunarul jachetei și simți obiectul pe care îl luase de acasă, arma ei secretă care ar putea-o ajuta dacă ar întâmpina greutăți. Simți îndată că puterea acesteia îi dă curaj. Apoi băgă mâna în buzunar și mângâie patul pistolului său Makarov. În celălalt buzunar avea pistolul Smith & Wesson al lui Kellner. Dacă testul ar fi dat greș, ar fi trebuit să-și ia tălpășița rapid. Ar fi fost suficient un singur foc tras în aer sau în piciorul cuiva, astfel încât să se producă panică.

În mod previzibil, fiica ei ținea un *latte* și stătea de vorbă cu o prietenă. Avea o geantă care costa cât două mașini de spălat.

Hugo i-o arătă pe Agneta, iar fiica îi aruncă o privire distrasă, fără s-o recunoască. Perfect.

Își rememoră lista de obiective:

Să-i întâlnească pe nepoți și să-și amintească de ce trebuia să facă asta – bifat.

Să-și testeze noua înfățișare într-o situație reală – bifat. Persoanele cele mai apropiate nu o recunoscuseră.

Acum, nu mai exista. Devenise invizibilă.

La plecare, ca să fie sigură, trecu pe lângă Malin și prietena ei. Văzu cu coada ochiului că fiica ei se uita drept la ea, fără s-o recunoască. Agneta eliberă patul pistolului, își scoase mâna din buzunar și trase fermoarul.

Nu mai trebuia să-și facă griji că va fi recunoscută de cineva. Era liberă să acționeze.

Se putea concentra asupra întâlnirii care urma.

27.

Când Sara ajunse acasă, apartamentul era cufundat în întuneric. Pe sub ușa camerei lui Olle răzbătea lumină, dar în rest era stinsă peste tot. Băiatul stătea de multe ori până târziu la calculator, până îi atrăgea cineva atenția. Sara nu se decisese dacă era rău sau bine. Îi interzisese jocurile violente și îi spusese lui Martin că nici el nu are voie să-și cumpere asemenea jocuri. Ei doi ar fi trebuit să fie un bun exemplu. Dar cum ar fi priviți cei care petrec ore întregi jucând jocuri de noroc, dacă jocurile în sine ar fi inofensive? Nu era și acesta un hobby ca oricare altul? Ar fi avut aceeași atitudine față de Olle dacă, în loc să piardă vremea în fața ecranului, ar fi fost interesat de colecționarea timbrelor? Sau de fotbal? Nu datorită orelor nesfârșite de antrenament ajunsese Zlatan fotbalistul care era? Sau Björn Borg, care își petrecea ore și zile întregi executând servicii de tenis în ușa garajului din Södertälje. Ce deosebire există între jocurile pe calculator și alte pasiuni? În timp ce gândea astfel, Sara se plimba prin apartament. Chiar dacă ziua se mărise, apartamentul era atât de mare, încât tot trebuia să aprindă lumina în anumite încăperi.

Ebba era iar la o petrecere de absolvire, își aminti Sara. Acum era câte una în fiecare seară. I se părea că tinerii erau mult mai rebeli decât pe vremea ei. Beau mai mult alcool, făceau mai mult sex și poate consumau chiar și droguri.

Sara își găsi soțul dormind pe canapeaua din sufragerie, cu draga lui chitară Martin în brațe. Martin susținea că nu degeaba chitara purta același nume ca stăpânul său.

Oare totdeauna își petrecea așa serile în lipsa ei?

Exersa acorduri? Își menținea viu visul de rocker? Dăduse pe chitară peste 40.000 de

coroane, așa că Sara i-o luă ușor din mână, ca să nu-i cadă pe podea sau să nu se întoarcă peste ea.

Să dai 43.000 de coroane pe o chitară la care abia dacă știi să cânți câteva acorduri era ca și cum ai fi închiriat sala mare a Teatrului Regal Dramatic ca să spui un banc.

Martin sforăia, iar Sara rămase privindu-l. Îi cursese salivă pe toată bărbia; nu era o priveliște prea atrăgătoare.

Tipul ei.

Ar mai fi făcut efortul să-l cucerească dacă Lotta nu ar fi încercat să-l îndepărteze de ea?

Cu toată sinceritatea, nici ea nu știa. În orice caz, această decizie îi afectase Sarei întreaga viață.

Apoi au apărut Ebba și Olle.

Au urmat anii în care Martin a încercat să se afirme pe plan artistic, iar ea l-a întreținut.

Apoi vânzarea afacerii și achiziționarea acestui apartament uriaș.

Timpul petrecut cu părinții și cu frații lui.

Fără Martin, nimic din toate acestea nu ar fi existat în viața Sarei.

Deodată, se simți rușinată. Încercă să alunge sentimentul că Martin fusese doar o poliță pe care le-o plătise surorilor. O revanșă pentru toate frustrările din copilărie. Ea se alesese cu tipul de care fusese îndrăgostită Malin și pe care încercase să-l cucerească Lotta.

Martin fusese doar un trofeu pe care Sara simțise întotdeauna că trebuie să-l obțină? Și dacă da: odată ce îl cucerise, la ce îi mai folosea?

Martin aparținea vieții ei idilice din Bromma. Locuia atunci la doar câteva străzi distanță și trecea deseori pe acolo cu prietenii lui, pe bicicletă, apoi pe motoretă și pe motocicletă și, în cele din urmă, cu mașina. Ei o spionau pe Lotta, în timp ce Malin și Sara îi spionau pe ei. Băieții erau mai mari decât ele. Martin era în clasa a opta, iar ea și Malin erau în clasa a șasea când Jane plecase pe neașteptate de la familia Broman și se mutaseră

în Vällingby, cu doar o săptămână înainte de absolvire. În timp ce colegii ei cântau *Den blomstertid nu kommer*[32], Sara stătea singură într-un apartament gol în care se auzea doar ecoul, cu o farfurie cu pufarine în față. Atunci se gândea că n-o să-l mai vadă niciodată pe băiatul de care se îndrăgostise, dar mutarea nu-i distrusese planurile amoroase, doar i le întârziase cu câțiva ani.

Sara își aminti cât de invidioasă fusese când auzise zvonul că Martin se culcase cu Lotta. La petrecerea de absolvire a lui Malin, la care ea adormise devreme. Cochetase și ea cu Martin, dar, dacă s-ar fi întâmplat ceva în noaptea aceea între ei, probabil că n-ar fi fost decât o aventură amoroasă tipică adolescenților, care n-ar fi durat mai mult de un an și ceva, înainte s-o apuce fiecare pe drumul lui. Odată ce Lotta se implicase, lucrurile luaseră o întorsătură mult mai serioasă pentru ea.

Iar acum, când intrase din nou în viața surorilor, n-avea de gând să se dea bătută. Martin era al ei.

Pe parcursul acelei veri din adolescență, Sara trăise nefericirea de a fi fost eclipsată de Lotta, până când, într-o zi, când se demachia după o prezentare de modă din grădina reprezentanței NK, s-a uitat în oglindă și și-a spus că, din moment ce este fotomodel la cea mai mare agenție din Stockholm, ar trebui să fie mult mai stăpână pe sine.

L-a sunat pur și simplu pe Martin și l-a întrebat dacă vrea să iasă la o cafea. El a acceptat. La început, atmosfera a fost oarecum stânjenitoare, lucru de înțeles probabil, având în vedere cele întâmplate la petrecerea lui Malin. Dar se părea că niciunul dintre ei nu voia să-l părăsească pe celălalt, că amândoi păstrau speranța vie. Cam după o oră, s-au mai relaxat și după aceea s-au tot întâlnit.

Sara a avut revelația decisivă că poate să fie stăpână pe propria viață. Această constatare a

determinat-o să renunțe la cariera de model după doi ani. A început să practice artele marțiale și a citit o mulțime de cărți de dezvoltare personală, care îi promiteau să-i redea controlul asupra propriei vieți. A schimbat mai multe locuri de muncă, în cafenele, livrări la domiciliu, la o companie de curierat și ca agent de pază, până când și-a dat seama că dorea să fie polițistă. La acea vreme, ea și Martin locuiau deja împreună, iar el începuse să-și croiască drum în industria divertismentului. Tot ce i se oferea era berea gratuită, deci chiria comună o plătea Sara din salariul ei.

În acești ani, Sara nu mai ținuse aproape deloc legătura cu mama ei. De-abia când au apărut copiii reluase relațiile, însă fără nicio tragere de inimă. Iar acum își dădea seama că era doar vina ei că se îndepărtase de ea și se rușina că se purtase atât de urât.

Dar nu înțelesese niciodată rostul mutării lor din Bromma. În loc să facă menajul în casa lui Stellan și a Agnetei, Jane alesese să se ocupe de curățenie în școli tot restul copilăriei Sarei. Fusese mai bine așa? Se simțise inferioară familiei Broman pentru că le făcea curat în casă, pentru că era dependentă de ei? Mulțumită lor obținuse un loc de muncă atunci când era tânără, însărcinată și abia venită din Polonia comunistă.

Sara își luă laptopul și introduse numele surorilor în câmpul de căutare. Se mințea că gestul ei are legătură cu ancheta, dar știa prea bine că nu este adevărat. Lotta și Malin începuseră s-o obsedeze din nou și căuta o modalitate de a se proteja. De a se elibera de influența lor.

Găsi pe pagina a doua niște articole despre Malin, bloguri și discuții pe forum despre activitatea ei ca prezentatoare a emisiunii *„Sommarbubbel”*[33]. Sara citi totul cu atenție. Malin fusese un dezastru, se uita mereu la camera greșită, le punea invitaților întrebări ridicole și

părea să nu înțeleagă ce-i răspund. Dar majoritatea linkurilor erau despre emisiunile la care lucrase în spatele camerei, unde părerile erau mult mai amestecate. Și nelipsita pagină de pe forumul Flashback, unde o mulțime de bărbați singuri dezvăluiau, în termeni obsceni, bârfe și fantezii despre femei celebre pe care nu le-ar fi putut avea niciodată. În acest caz, găsi informații despre Malin Broman, la rubrica „Unde au ajuns acum?”

Știrile despre Lotta apăreau doar în contexte serioase, dacă s-ar putea numi serioasă o petrecere. Despre agenția la care lucra, despre colaboratori, despre Almedalen, despre o gală televizată cu scop caritabil, despre premiile *Guldbagge*[34]. Pe de altă parte, existau o mulțime de informații despre munca ei de la Agenție, despre comitetele din care făcea parte, despre activitatea legată de mișcarea sportivă și despre altele. Singurul lucru cu adevărat negativ se găsea în câteva articole despre ajutorul acordat de ea, în calitate de director general, unor organizații bănuite de susținerea terorismului.

Navigarea îi fu întreruptă de un zgomot ciudat. Sara puse laptopul deoparte și se duse după sunet. În bucătărie, motanul Walter se învârtea în jurul cozii. Zgâria cu ghearele podeaua, sărea în sus, se învârtea și se întorcea pe loc. Se liniști puțin, apoi ridică o labă și începu din nou să se agite. Atunci, Sara văzu că prinsese un șoarece. Așa era în centrul vechi, rozătoarele alergau peste tot. Era bine, totuși, că nu prinsese un șobolan uriaș din canalizare, care ar fi fost în stare să-l mănânce el pe Walter.

După aceea jocul încetă. Motanul abandonă șoarecele, se duse la castronul cu mâncare și mâncă, epuizat de efortul fizic.

Sara se apropie și se uită. Șoarecele fusese sfârtecat de-a lungul corpului în mai multe locuri, iar acum suferea. Se chinuia să-și dea sufletul. Ar fi putut să-i curme suferința. Lui Walter nu-i mai păsa de el. Oftă și, ezitând, luă o pungă mică de

plastic și un ciocan. Își trase punga pe mână, luă șoarecele și îl prinse în pungă, o așeză pe podea și lovi șoarecele până îl ucise. Îi repugna să facă acest lucru, dar nu voia să-l lase să moară în chinuri și nici să-i ceară soțului ei s-o facă. Trăia senzația că se întorsese în secolul al XIX-lea.

Walter nu a reacționat la lovitură. A ieșit din bucătărie fără să se uite înapoi.

Sara nu știa ce să creadă despre el. Pe de o parte, era o pisică gingașă, cel mai drăguț motan din lume, îi plăcea să fie mângâiat și nu mușca niciodată pe nimeni. Nici măcar nu sărea jos când îl luai în poală. Pe de altă parte, era un ucigaș sadic care chinuia șoricei.

Aruncă șoarecele în toaletă și puse punga murdară de sânge în coșul de gunoi. Trecând pe hol, observă că încă se vedea lumină pe sub ușa camerei lui Olle. Adormise cu lumina aprinsă?

Deschise ușa și îl văzu în fața laptopului. Peste umărului lui, zări pe ecran două fete goale, cu sâni mari, care sugeau, pe rând, un penis negru uriaș. Când auzi ușa deschizându-se, Olle trânti capacul laptopului.

— Ce vrei? spuse el, pe un ton stresat.

— Voiam doar să sting lumina, spuse Sara, cu o voce iritată. Te uitai la filme porno?

— Nu.

— Dar știi că ăsta e un mod de exploatare a oamenilor?

— Ieși!

— Există reprezentări sexuale mai bune, dacă asta te interesează. Dar astea nu sunt decât o modalitate de a umili femeia.

— Afară!

Fiul sări de pe scaun și o împinse pe Sara afară din cameră, dar ea îi strigă prin ușa închisă:

— Nu m-am supărat pe tine, încercă ea să-l înduplece.

Nu primi niciun răspuns. Parcă se ridicase un zid invizibil între ei. Dacă nu discutau această

problemă acum, zidul ar fi putut să rămână pentru totdeauna acolo.

— Olle, chiar trebuie să stăm de vorbă.

Urmă o scurtă pauză, în care ea continua să aștepte un răspuns. Răspunsul nu veni.

— Nu trebuie să-ți fie rușine. Dar nu e decât o industrie groaznică.

Tot nu primi niciun răspuns.

La naiba.

Poate că nu a făcut decât să înalte zidul.

Era clar că îi era rușine. Și că se enervase. Nimic nu e mai neplăcut decât să-ți dea mama ta informații despre sex. În plus, simțea că făcuse ceva greșit. Olle știa foarte bine care era părerea Sarei despre industria porno. Dar totul era foarte accesibil, foarte ușor de găsit. Și, în plus, interesul adolescenților pentru acest subiect era mare. I se părea ciudat să pretindă că poate să-și îndrume fiul spre un tip „bun” de porno. O mamă nu ar trebui să se amestece în viața sexuală a copiilor ei. Desigur, dacă n-o întrebau ei. Întrebări normale. Nu întrebări despre care filme porno sunt bune.

Sara era convinsă că lucrurile se legau între ele. Industria porno și prostituția. I se părea că Olle se uita prin crăpătura ușii spre o lume despre care ea știa cât era de murdară și de deprimantă. Și-ar fi dorit din tot sufletul ca această lume să nu mai existe.

Își dădea seama că ar trebui să vorbească și cu Martin despre asta. Ca să stea el de vorbă apoi cu fiul lor, cât încă nu era prea târziu. Martin probabil știa mai multe despre modul în care se comportau băieții la vârsta aceea. Dacă i-ar fi impus o interdicție totală, probabil că ar fi devenit și mai curios.

Când se apropie de canapea ca să-și trezească soțul, ecranul telefonul lui mobil, aflat pe măsuța de cafea, se lumină. Sara se gândi că poate era Ebba, care de obicei îl căuta pe Martin când voia s-o aducă acasă. Pe de o parte pentru că Sara lucra

în general până târziu, pe de altă parte pentru că îi venea mult mai ușor să-l convingă pe taică-su să o ducă și să o aducă.

Luă mobilul lui Martin și apăsă pe ecran. Avea un mesaj nou. Introduse parola, intră în mesaje și îl citi pe cel mai recent. Era de la un număr pe care nu-l avea în agendă.

Un MMS.

Un prim-plan al unor organe genitale feminine, cu piercing. Și o mână cu unghii lungi, cu ojă turcoaz, care îndepărta labiile, ca să se vadă cât mai bine.

Sara nu știa ce să mai creadă.

Derulă în sus. Nu era prima poză pe care o primise Martin. Mai erau cinci, trimise în ultimele săptămâni de pe același număr de telefon.

Sara căută pe Google numărul de telefon. Nu era înregistrat, dar apărea pe site-ul unei oarecare „Nikki X – Escortă de lux”.

Sara se uită la soțul ei, apoi la fotografiile indecente. Și din nou la Martin.

O damă de companie.

Simțea că îi vâjâie capul. Încerca să gândească limpede, dar se zăpăcise complet.

Așeză cu grijă telefonul mobil pe măsuța de cafea, apoi luă chitara preferată a lui Martin și o lovi de măsuța de cafea până o sparse.

Soțul ei sări ca ars, dar Sara ieșise deja în hol, cu cheile în mână.

Martin.

Cu o prostituată.

Cu *o târfă.*

Sara nu folosea niciodată acest cuvânt la adresa fetelor pe care le întâlnea la serviciu.

Dar Nikki X era o târfă.

O adevărată târfă.

Vina îi aparținea în totalitate lui Martin. Era căsătorit și avea copii. Și tocmai el plătea o prostituată pentru servicii sexuale.

Dar, chiar și așa, Nikki X tot o târfă era.

Sara se simțea ca o proastă. Ca o mare proastă.

Înșelată pe față, proastă, fraieră.

Justițiara Sara Nowak, care îi condamna necruțătoare pe toți bărbații care cumpărau servicii sexuale și deplângea soarta soțiilor și familiilor acestora, deși simțea în sinea ei că aveau și ele partea lor de vină. Ele își aleseseră greșit bărbații cu care aveau să-și împartă întreaga viață. Considerase întotdeauna că ar fi preferat să trăiască singură decât să se mărite cu un bărbat căruia i-ar fi trecut măcar prin gând că ar putea să plătească pentru servicii sexuale.

Acum își dădea seama că nu era vorba despre moralitate, ci despre autoiluzionare.

Sara ieși în fugă în Kornhamnstorg.

Nu știa încotro s-o apuce.

La muncă?

Să-l sune pe David? Era dispus s-o asculte fără să o judece? Fără să o facă să se simtă deznădăjduită? Jane ieșea din discuție.

Unde ar putea să meargă? Nu voia să se amestece printre necunoscuți, nici printre îndrăgostiți naivi și fericiți.

Voia să fie lăsată în pace. În Lilla Nygatan era un hotel. Bine, acolo trebuia să ajungă. Ocoli Forex și o luă pe Lilla Nygatan. Își pipăi buzunarul și simți portofelul, deci putea să plătească o cameră. Se temea că va distruge totul în calea ei.

— Valea!

Sara recunoscu imediat vocea Ebbei. Venea din piața aflată în spatele ei, așa că se întoarse repede. Când ieși din nou în Kornhamnstorg, o văzu pe fiica ei. Tocmai coborâse din metrou, iar în spatele ei erau doi băieți înalți.

— Târfă, târfă, târfă! striga unul dintre ei bătând din palme, ca o majoretă solitară caraghioasă.

— Haide, oprește-te! strigă celălalt.

— Valea, țipă din nou Ebba.

Atunci majoreta masculină o ajunse din urmă și o trase de păr:

— Instigatoarea dracului! Hai odată.

În clipa următoare, aterizã pe spate, țipând de durere. Sara se repezise înainte, își îndoise brațul, se ghemuise și îl lovise între picioare, apoi se ridicase și îl luase pe sus, răsturnându-l. Era o tehnică de Krav Maga pe care nu o mai încercase niciodată în afara sălii de antrenament, dar care părea să funcționeze bine. Tipul țipă când nu-și mai putu controla corpul, zbură prin aer și se prăbuși la pământ.

Nu se putu abține să nu-i mai dea un șut în burtă cât stătea întins fără să se poată apăra. Înainte să apuce să se dezmeticească al doilea băiat, Sara îl apucă de guler și îi trase un genunchi în plex. Își împinse șoldul cât mai mult în față ca să imprime mai multă forță loviturii, iar băiatul se prăbuși la picioarele ei.

— Să-i ia dracu' pe cei care hărțuiesc fetele în halul ăsta! strigă Sara, apropiindu-se la câțiva milimetri de unul dintre băieți.

— Mamă! spuse Ebba. Ce faci?… Ce faci aici? Mă urmărești?

— Nu, veneam de acolo, spuse Sara, făcând semn spre Lilla Nygatan. Te-am auzit țipând.

— Dar nu poți să bați oamenii așa!

— Ai prefera să-i las în pace? Habar n-ai de ce sunt capabili, n-ai idee câte mizerii am văzut.

— Dacă este atât de îngrozitor, schimbă-ți serviciul, dar nu trebuie să abuzezi de oameni! E evident că te afectează!

Ebba plecă valvârtej. Sara constată calmă că se îndrepta spre casă. Și de data asta era destul de sigură că furia fiicei sale față de ea fusese sporită de șocul că fusese hărțuită. Așa cum bănuia Sara, Ebba nu-și dădea seama pe deplin cât de vulnerabile erau fetele.

Se întoarse către băieții doborâți. Între timp, unul se ridicase în capul oaselor, iar celălalt era în picioare și se ținea de burtă. Celui aflat pe jos îi curgea sânge de pe frunte și din nas.

— N-am făcut decât să-mi protejez copilul, spuse Sara. V-ați comportat ca niște porci. Dar dacă vreți să mă reclamați, n-am nimic împotrivă.

— Nu, este în regulă.

— Îmi curge sânge.

— Se rezolvă, spuse prietenul său. Găsim pansamente la 7-Eleven.

— Bine, spuse Sara, apoi o luă spre casă.

Trebuia să se întoarcă. Simțea că întreaga lume se prăbușea, iar ei îi revenea misiunea s-o salveze.

Întâi uciderea lui Stellan, Olle care urmărea filme porno, Martin care îi era infidel și doi băieți care o hărțuiau pe Ebba.

Ce naiba se întâmpla?

Când deschise ușa apartamentului, Ebba ieși din baie și intră în camera ei, trântind ușa.

— Ce-ai făcut? spuse Martin, ieșind din sufragerie și ținând în mână ce mai rămase din chitară.

Părea complet debusolat, dar Sarei îi venea greu să-l compătimească.

— Întreab-o pe Nikki X.

— Pe cine?

— Aia care îți trimite poze indecente.

Cuvintele ei îl făcură să tresară:

— La ce te referi?

— Am crezut că e de la Ebba, așa că ți-am verificat mesageria și m-am trezit în fața unui examen ginecologic. Și nu era doar o singură poză.

Martin nu-i dădu niciun răspuns.

— De când durează? Unde ai cunoscut-o? Și cum naiba poți cumpăra servicii sexuale, când știi cu ce mă lupt eu zi de zi!?

— Încetează odată! N-am cumpărat servicii sexuale! Nu am făcut sex cu nimeni în afară de ține de când suntem împreună.

— Imaginile arată altceva. Chiar dacă nu i-ai tras-o, ați făcut, evident, sex la telefon.

— Nu, n-am făcut. Este o fată care încearcă să obțină un contract cu Go Live și crede că așa

trebuie procedat.

— Contract? Este o escortă!

— E posibil. Dar cântă și își compune singură piesele.

— Și ca să obțină un contract cu firma ta îți trimite poze cu organele ei genitale?

— Da, crede că așa merg lucrurile.

— Și de unde i-a venit ideea asta?

— După experiențele ei cu bărbații, nu e de mirare că își imaginează că toți gândesc cu penisul.

— Așa și gândiți voi, bărbații.

— Nu am încurajat-o niciodată. Poți verifica singură, nu i-am răspuns niciodată.

Martin întinse ecranul mobilului către Sara și derulă în sus. Numai mesaje primite de la Nikki X, niciunul trimis.

— Deci ești doar o victimă nevinovată, care primește poze împotriva voinței sale?

— Da.

— Și atunci de ce naiba le-ai păstrat? Nu, nu trebuie să-mi explici nimic, înțeleg.

— Ba da, trebuie să-ți explic, pentru că altfel o să interpretezi cum îți convine. Am păstrat imaginile ca să le folosesc la poliție în cazul în care ea ar fi întrecut măsura și ar fi devenit periculoasă. Ca dovezi că mă hărțuia.

— Și de ce nu ai vorbit cu soția ta despre asta? Soția ta, care este polițist.

— Pentru că știam că așa o să reacționezi și o să mă acuzi că îmi face plăcere.

— Dar după aia te-aș fi ascultat, așa cum fac și acum.

— Atunci dovedește-mi că mă asculți și mă crezi.

— Pot să-ți verific telefonul?

Martin îi dădu mobilul. Nu existau apeluri către sau de la numărul respectiv, dacă nu cumva fuseseră șterse din istoricul apelurilor. Se găseau numai mesaje de la ea.

Sara se decise să-l creadă, dar era sceptică cu privire la decizia lui de a păstra fotografiile. Martin putea fi iertat, cel puțin după cum se prezenta situația acum.

— Îmi plăcea chitara asta, spuse soțul ei, adunând lesturile.

Un Martin debusolat, cu o chitară Martin spartă.

28.

Deși era miezul nopții, apartamentul era luminat ca în zori. Agneta spera să-l ia prin surprindere și era pregătită pentru o rezistență serioasă.

Dar singurul lucru care a întâmpinat-o a fost o casă goală. Aici trăise el.

Ober.

Deasupra unui magazin Systembolaget, între o benzinărie și un restaurant thailandez, într-un mic apartament insipid, cu două camere. Cu o frumoasă vedere la apă.

Feriboturile galbene circulau cu regularitate între Vaxholm și insulele dimprejur. În acest moment, era liniște. Marea era calmă, dar Agneta știa că toamna, când era furtună, valurile erau înalte în port.

Simțeai arhipelagul, chiar dacă te aflai pe uscat. Îi înțelegea pe deplin pe cei care își doreau să locuiască aici. Înainte, i se părea că Vaxholm era prea departe de oraș. Și acasă, în Bromma, aveau vedere la apă. Dar aici era cu totul altceva, era o senzație de calm.

Agneta crezuse că va trebui să se urce în balcon ca să poată intra, dar constată că încuietoarea ușii era ușor de manevrat. Cu pistolul într-o mână, împinsese ușor ușa. Era pregătită pentru atac.

Dar nu a fost cazul.

Când intră, o întâmpină un ecou stins. Deoarece vestea morții lui Stellan se răspândise atât de repede din păcate, Ober fugise probabil și își găsise o ascunzătoare mai sigură. Sau, dacă nu, plecase să se întâlnească cu Abu Rasil și totul începuse deja.

Agneta spera că nu era așa.

Iar acum stătea aici întrebându-se cum se desfășura viața de zi cu zi a unui spion. Se uită prin frigider și prin cămară. Găsi iaurt și lapte

pentru cafea, brânză de capră, o mulțime de fulgi de porumb și de müsli.

Cercetă baia. Găsi în dulap medicamente pentru ulcer gastric și o soluție de curățare a protezelor dentare. Prosoape de baie de la Sunwing-91 și un prosop roșu, mic, sub un bilețel pe care scria „posterior”. În dormitor se afla un pat frumos aranjat, acoperit cu o cuvertură vișinie. Era un pat de o singură persoană, ceea ce arăta că toate speranțele de a-și împărți într-o bună zi viața cu cineva se spulberaseră.

În camera de zi, pe măsuța de cafea acoperită cu o față de masă croșetată găsi telecomenzile de la televizor și de la videocasetofon. Tot acolo se mai aflau o canapea de două persoane și un fotoliu cu tapițeria de culoare maro. Era pregătit totuși să primească oaspeți. Un raft cu romane polițiste, biografii și cărți despre animale și natură.

Apoi Agneta continuă să caute prin apartament tot ce putea avea legătură cu Geiger și rețeaua de spionaj. Nu reuși să descopere niciun sertar secret sau ascunzătoare în spatele plăcilor de faianță. Totuși, în partea de jos a măștii chiuvetei, Ober așezase o cutie, înfășurată într-un sac negru de gunoi, iar în cutie găsi un radioemițător metalic verde, vechi, cu multe butoane.

Când îl folosise?

Și de ce îl păstrase?

Mai folosea la ceva după atâția ani sau doar spera că o să-i fie de folos cândva? Emițătorul era oricum compromițător, așa că Agneta îl luă cu ea, ca să nu poată fi folosit drept pistă de cercetare.

Trebuia să-l găsească pe Ober înaintea oricui altcuiva.

Ce consecințe avea faptul că se știa deja despre moartea lui Stellan?

Ce se credea despre dispariția ei?

Și dacă ar face cineva legătura între crimă și rețeaua de spionaj, ar reuși oare să-l găsească pe Ober și să afle adevărul de la el?

Sau poate că Ober se ținea deoparte pentru că era hotărât să ducă la bun sfârșit, cu orice preț, misiunea pe care jurase cândva s-o îndeplinească – distrugerea Vestului decadent.

29.

Sara se trezi devreme, neliniștită. Evenimentele de ieri o zdruncinaseră. De fapt, totul ar fi fost în regulă dacă ar fi continuat să aibă încredere în Martin. Ebba se afla acasă, în siguranță, și o salvase de un potențial atac. Iar chitara putea fi înlocuită.

Nu era încă nici ora 6, dar nu mai putea să doarmă, așa că se îmbrăcă și ieși la alergat. Își puse niște pantaloni scurți rămași de la Ebba, cu Elsa din *Regatul de gheață,* și un tricou cu inscripția CEO Speedwagon. Chiar și o formație de amatori avea nevoie să se promoveze prin articole personalizate. La o oră atât de matinală, n-ar fi putut să se întâlnească decât cu alți alergători, așa că Sarei nu-i păsa ce purta.

Alergă în jurul Kungsholmen în sens contrar acelor de ceasornic de data asta și, în mai puțin de o oră, ajunse transpirată la Stadshuskajen și privi pe deasupra apei înspumate și a bărcilor albe acostate cu fața spre insulele de pe lacul Mälaren, spre Mariefred și spre Strängnäs. Se gândi la Breuer și Strauss. Și la explozia de pe șoseaua din Germania, care stârnise atâta interes. Avea vreo legătură cu asasinarea lui Stellan? Dacă da, în ce fel?

Cine ar fi putut să știe? Oare deținea chiar ea informații și ar fi putut s-o ajute cineva să le interpreteze? Moartea lui Stellan trebuie să fi avut legătură cu trecutul lui.

Cine altcineva ar fi putut s-o ajute, din moment ce Brundin de la Säpo o refuzase?

Nu-i trecu prin minte decât o singură persoană.

Dacă tot era îmbrăcată în echipament sportiv și se afla aproape de primărie, se gândi s-o ia spre Söder, prin orașul vechi și prin Slussen. Alergă până spre punctul cel mai estic al cartierului Söder și simți cum i se îmbibă din nou tricoul de sudoare.

Când ajunse la Hedin, își zise că poate cercetătoarea nu s-a trezit încă. Și Sara avea de gând să nu se ridice din pat înainte de ora 11 după ce se va pensiona. Strada era complet pustie, așa că nu o văzu nimeni când își lipi fruntea de fereastră și privi în apartamentul de la parter al lui Hedin.

Da, era trează.

Prin fereastra singurei camere, o văzu stând pe scaun în bucătărie și scriind. Când bătu în geam, fosta profesoară nu avu nicio reacție, dar Sara nu se lăsă descurajată, în schimb, începu să bată cu putere. Din ce în ce mai tare, până când Hedin se apropie și deschise fereastra.

— Lucrez, spuse Hedin, împingând geamul și încercând să-l închidă la loc, dar Sara o opri.

— Ce vreau eu să vă spun este mult mai important, îi zise ea.

Apucă rama ferestrei, se ridică și sări înăuntru. Ateriză pe burtă, peste pervazul ferestrei, și rămase întinsă pe podea. Nu era cea mai demnă intrare posibilă. Apoi se ridică și se uită la Hedin:

— Explozia din Germania.

— Da?

— Ce legătură are cu Stellan?

— Nu știu.

Hedin îi întoarse spatele și intră în bucătărie.

— Ați auzit de explozie, nu-i așa?

— Nu.

Hedin se uita fix la o carte deschisă, plină de sublinieri, în timp ce degetele ei tastau. Textul era în limba germană. În jurul ei se aflau fotocopii ale unor documente de arhivă și zeci de bucăți de ambalaje – de orez, de fulgi de ovăz, de müsli – pe care le decupase și pe spatele cărora făcuse diverse însemnări. Calculatorul avea peste zece ani, iar imprimanta aflată pe cealaltă parte a mesei era una matricială. Sara se gândi cât de strânsă la pungă trebuie să fi fost Hedin.

— Se numește Hattenbach, spuse Sara mai târziu. Tot drumul a fost transformat într-un adevărat crater. Cred că au fost șase morți.

— Hattenbach?

Hedin luă un atlas vechi și îi răsfoi hărțile.

— Valea râului Fulda, spuse ea după o vreme și puse cartea jos. *The Fulda Gap.* Fukuyama a greșit foarte mult.

— Ce înseamnă asta?

Sara mai auzise această denumire – *Fulda Gap* –, dar nu își amintea ce înseamnă.

— Toată lumea credea că al treilea război mondial ar putea începe din valea râului Fulda, spuse Hedin. La est de Frankfurt, la granița dintre Est și Vest. Există acolo câteva văi care au fost practic făcute pentru atacul cu tancuri. Adevărate coridoare, chiar în inima Germaniei de Vest, în zona Rinului, unde se aflau cele mai importante baze NATO americane. S-au scris multe cărți despre asta, s-au făcut filme, chiar și jocuri de societate. Nu se învață la școală în zilele noastre despre asta?

Sara nu-și dădea seama dacă Hedin o consideră elevă, dar alese să-i ignore întrebarea.

— Ar putea avea vreo legătură cu Stellan Broman? S-a întâmplat exact în același timp și are legătură cu Războiul Rece.

Hedin tăcu.

— De ce-ar pune cineva o bombă acolo acum? continuă Sara.

— Ar putea fi mai multe motive. Loialitățile se schimbă tot timpul, iar inamicul de ieri poate fi prietenul de astăzi. Știați că sediul serviciului de securitate german din Pullach a aparținut Waffen-SS? spuse Hedin. Și comandantul Gehlen a fost un nazist convins și șef al serviciului de spionaj în timpul războiului. Era expert în problemele Uniunii Sovietice și credea că interesele acesteia coincid întru totul cu cele ale Germaniei de Vest de

după război. Pe-atunci, trecutul nazist avea un rol mai puțin important.

— N-am știut.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știți voi.

Sara nu știa dacă „voi” se referă la polițiști, la elevii de azi sau la întreaga omenire, cu excepția lui Hedin.

— Știți ce ar trebui să faceți? întrebă Hedin. Ar trebui să vorbiți cu un specialist în probleme internaționale. Cercetarea mea se referă doar la Suedia.

Sara fu puțin surprinsă când Hedin își scoase mobilul. Aproape că se așteptase să vadă un vechi telefon cu disc.

— Bună dimineața, sunt Eva Hedin. Aveți pe cineva care cercetează Fulda și Germania?

Ascultă răspunsul și încuviință.

— Da, e bine.

Luă o bucată decupată dintr-o cutie de ceai și notă ceva pe spatele ei.

— Și credeți că o să răspundă? întrebă ea la telefon. Bine. O să sune un ofițer de poliție. Nu cred că vrea să vă spună prea multe despre motivele pentru care sună, dar cred că sunteți obișnuiți cu așa ceva, nu?

Sara o văzu pe Hedin zâmbind pentru prima dată de când o cunoștea.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor și pentru ultima întâlnire anuală, care a fost atât de frumoasă. Foarte interesantă prelegerea. Păcat că locotenentul nu a putut participa. La revedere.

Hedin închise telefonul și o privi pe Sara.

— Tore Thörnell. Colonel în retragere. Ar putea să vă ajute.

— Pe cine ați sunat?

— Pe Christer Hansén.

— Militar?

— Președintele Asociației Ochi și Urechi din Suedia.

— Ce-i asta?

— Este o asociație pentru persoanele care au lucrat în serviciile secrete sau sunt interesate de subiect, în special din perspectivă istorică.

— Și faceți și dumneavoastră parte din asociație?

— Da, spuse Hedin, pe un ton ușor nedumerit, ca și când Sara ar fi întrebat-o dacă respiră în mod regulat. Am susținut mai multe prelegeri pe tema asta. Uite numărul de telefon. Iar acum trebuie să pleci.

Hedin îi întinse bucata de carton cu numărul de telefon, apoi se așeză și reîncepu să tasteze la calculator. Nici măcar nu răspunse la salutul Sarei.

Când ieși în stradă, verifică întâi dacă numărul era înregistrat. Nu era. Conform aplicației, nu fusese căutat decât de alte patru persoane, așa că era evident că nu era folosit foarte mult. Apoi sună.

— Thörnell, se auzi o voce groasă, de bărbat în vârstă.

Sara se prezentă, spuse că avea numărul lui de la un anume Christer Hansén și că spera ca Thörnell să poată să-i răspundă la câteva întrebări despre Războiul Rece și despre pasul Fulda. El îi promise că va face tot posibilul și îi spuse să vină într-o oră la el acasă, în Bergsgatan numărul 16, cod interfon 1814.

— 1814? întrebă Sara. E anul în care Suedia a fost ultima dată în război.

— Oficial, spuse Thörnell și închise.

•

Avea la dispoziție o oră, suficient ca să dea o fugă până acasă și să facă un duș, după care să ia autobuzul numărul 3 către Kungsholmen. Toți ai casei plecaseră la școală sau la muncă, așa că avea la dispoziție tot apartamentul. Când dădu drumul la apă și se dezbrăcă de echipamentul sportiv, se gândi la cât de dramatică fusese seara precedentă. Ceilalți probabil că erau convinși că a exagerat și s-a băgat în treburi care nu o priveau. Dar Sara

considera că nu-și dorise decât să-i protejeze – pe fiecare dintre ei, dar și unitatea familiei. Oare își impunea prea mult propriile condiții? Îi era greu să accepte că trebuia să țină cont și de voința celorlalți? Ea nu le voia decât binele.

Opri apa, se șterse cu prosopul și apoi se privi îndelung în oglinda din baie. Asta era ea. Sara Nowak. Mamă a doi copii, polițistă, locatară a centrului vechi. În tinerețe n-ar fi bănuit prea multe din cele ce urmau să i se întâmple. Era mulțumită de viața ei? Regreta ceva? Ceva ce ar fi vrut să facă și nu a făcut? Mai avea vreun vis pe care încă spera să și-l realizeze? Cu siguranță avusese o mulțime de visuri în copilărie și în tinerețe, dar simțea că visurile ei s-au schimbat pe parcursul vieții și nu mai aspira spre profesii fascinante care să-i aducă succes și faimă. Acum visa să-și vadă copiii fericiți, să fie sănătoasă și să apară cineva care să conducă lumea din nou într-o direcție bună.

Meditația ei în fața oglinzii de la baie o făcu să întârzie. Când văzu cât era ceasul, se grăbi să se îmbrace cu ce îi veni la mână, nu se mai machie și fugi până în stația de autobuz de la Mälartorget. Ținea foarte mult să fie punctuală.

După un drum de șase minute cu autobuzul și o plimbare pe jos de două minute, Sara ajunse în Bergsgatan la numărul 16. Era o casă veche, impozantă, din piatră de culoare roz-somon, cu bovindouri și balcoane, aflată într-o zonă bună, vizavi de biserica Kungsholm. Introduse codul 1814 și ușa se deschise.

Oficial, se gândi ea. Și, apoi: *Voi ch'entrate…*[35]

Scara avea un ecou specific clădirilor foarte vechi. Un aspect cald și intim. Nu rece și apăsător, ca în clădirile construite prin programul de locuințe sociale.

Întreaga construcție emana un aer de bunăstare. La fiecare etaj se aflau câte trei uși: o ușă dublă, mare, și două uși simple, mai mici. La unele etaje,

în afară de ușa dublă mai exista și o ușă laterală, care fusese probabil folosită inițial ca intrare pentru personalul de serviciu. Sarei i se păru că imobilul avea, pe fiecare nivel, câte un apartament mare și unul mai mic. Unul pentru comercianți și diplomați, iar altul pentru oficiali mai puțin cunoscuți, care beneficiau totuși de locuințe amplasate într-o zonă centrală, cu o frumoasă vedere la biserică și la Norrmälarstrand.

Când colonelul Thörnell îi deschise ușa, toate teoriile Sarei se confirmară. În spatele lui se vedea un apartament uriaș, cu lambriuri de lemn și tavane ornamentate.

— Sara Nowak, spuse ea, întinzând mâna.

Thörnell îi strânse mâna, apoi o invită înăuntru.

Colonelul pensionar era un gentleman în vârstă de 70 de ani, cu părul alb pieptănat peste cap și cu o mustață subțire. Purta un cardigan de culoare verde-închis, cămașă albă și cravată. Era încălțat cu pantofi, chiar dacă se afla în casă. Era îmbrăcat corect, în ciuda caniculei. Arăta ca un erou din filmele anilor 1940, peste care timpul își lăsase urmele. Un Cary Grant cu părul alb.

— Doriți cafea? Am pus masa în salon.

Sara intră și tresări zărind cu coada ochiului o mișcare, dar observă curând că era doar oglinda uriașă din hol, care acoperea peretele din podea până în tavan. Părea un semn de vanitate, care nu se potrivea deloc cu înfățișarea destul de sobră a lui Thörnell.

Intrară într-o cameră de zi cu un bovindou cu cinci ferestruici așezate într-un semicerc spre exterior, orientat spre cimitirul împădurit. Soarele strălucea, iar Thörnell se apropie și trase draperiile.

Încăperea era mobilată în stil neoclasic: canapea, fotolii și masă. Sara nu își dădea seama dacă mobilierul era antic veritabil sau doar părea așa. Pe pereți se aflau portrete în ulei ale unor domni sumbri, unii în uniformă militară, alții civili, iar alții în haine preoțești și câteva diplome

și telegrame înrămate, care păreau scrise în engleză și în franceză.

— Valea râului Fulda? întrebă Thörnell, evident obișnuit să treacă direct la subiect.

Altfel, nu părea că se grăbește. Imensul apartament, în întregime, inspira un calm palpabil, aproape fizic.

— Da, spuse Sara. Am înțeles că aici era de așteptat să izbucnească un posibil al treilea război mondial.

— Așa este. Au existat mai multe scenarii posibile, dar Fulda era cel mai plauzibil din punctul de vedere al NATO și al altora. Prin urmare, granița din zona aceea a fost fortificată. Puțin spus, fortificată. Chiar și cu arme nucleare. Germania risca să devină scena unui război devastator.

— Explozia de alaltăieri are legătură cu Războiul Rece? S-a întâmplat chiar în zonă.

— Dar Uniunea Sovietică și RDG au dispărut demult, după cum știți.

— Rusia nu este mai puțin agresivă, riscă Sara.

Thörnell se lăsă pe spate în fotoliu, cu ceașca de cafea în mână:

— Ce s-a întâmplat în Germania s-a întâmplat într-un loc încărcat de istorie, dar asta nu înseamnă că și are vreo legătură cu istoria. Pe continent, aproape toate locurile sunt încărcate de istorie. Au avut loc două războaie mondiale și s-au succedat mai multe dictaturi sângeroase, atât de dreapta, cât și de stânga. Orice piatră ați urni, riscați să găsiți un cadavru sub ea.

În încăpere se așternu tăcerea, iar Sara fu surprinsă că nu pătrundea niciun sunet de-afară. Chiar dacă traficul nu era foarte intens în zona bisericii, tot era de mirare că nu se auzeau nici mașini, nici copii, nici sirene. Clădirea era bine izolată.

— Poate că ați citit că fostul realizator de televiziune Stellan Broman a fost ucis, spuse Sara.

— A fost împușcat în propria casă, spuse Thörnell, privind peste umăr, ca și când s-ar fi gândit la riscul să pățească și el la fel.

— Și a ieșit la iveală că ar fi fost informator al RDG, spuse Sara, așteptând reacția colonelului.

— Continuați, spuse calm Thörnell.

— Mă întreb dacă această explozie din Germania poate fi în vreun fel legată de uciderea lui Stellan. Ambele sunt acte de violență care pot fi legate de Războiul Rece.

— Și ce legătură are asta cu mine?

— Puteți face vreo legătură? Altfel, de ce m-ar fi trimis Hedin și Hansén la dumneavoastră?

Thörnell o privea ca un profesor care se uită la elevul său preferat când acesta nu știe răspunsul la întrebare. Surprins, dezamăgit, aproape jignit.

— Recunosc, spuse Sara. Nu știu nimic despre dumneavoastră, în afară de faptul că sunteți colonel. De unde știți atât de multe despre Fulda și Războiul Rece?

— Nu am obiceiul să fac speculații cu privire la motivele altora, dar nu este deplasat să presupun că Hansén a avut în vedere, în cazul de față, preocupările mele puțin neobișnuite. Cred că Hedin nu știe prea multe despre ele, deoarece organizația al cărei membru sunt nu le face publice. Probabil de aceea a apelat la Hansén.

— Și din ce organizație faceți parte?

— Să spunem că am desfășurat, mulți ani, o activitate cu un anumit caracter internațional.

— Ce înseamnă asta?

Thörnell zâmbi. Părea să aprecieze sinceritatea Sarei.

— Am fost ofițer de legătură în Serviciul de informații militare, delegat la sediul NATO din Belgia. Acum ați aflat ceva ce nu știu decât o mână de oameni din Suedia.

— Și de ce mi-ați spune așa ceva?

Sara nu putea să nu fie puțin suspicioasă. Hedin parcă i se pusese prea ușor la dispoziție, iar acum

acest colonel din serviciile secrete o primise prea ușor în casa lui și îi răspundea la întrebări. Să fi avut ei vreun interes s-o ajute sau se învățase ea așa de tare să dea peste obstacole și refuzuri la tot pasul în munca ei, încât uitase cum e să ai de-a face cu oameni normali? Sau, pur și simplu, avusese mare noroc că o cunoscuse pe Hedin? Poate că nu făcuse decât să profite de implicarea lui Hedin în cercetarea foștilor informatori Stasi. Uneori se întâmplă să mai ai și noroc.

— Pentru că au trecut deja cincisprezece ani de când m-am retras, spuse Thörnell. Și ca pe o favoare pentru bunul meu prieten Hansén. Fac asta pentru că mi-o cere el, dar altfel nici nu as recunoaște că am fost în străinătate altundeva în afară de Mallorca.

Thörnell își îngădui un zâmbet.

— Sunt prietenă din copilărie cu fiicele lui Stellan și îmi amintesc că uneori aveau loc în casa lor petreceri mari, la care venea multă lume. Pe mulți îi cunoșteam, chiar dacă eram copil: oameni de televiziune sau vedete. Dar acum înțeleg că veneau și alți oameni importanți acolo. Politicieni, până la nivel ministerial, importanți oameni de afaceri, cercetători și, uneori, și militari. În plus, spioni din est.

— Trebuie să fi avut o rețea incredibil de largă de contacte.

— Ați fost și dumneavoastră acolo?

Sara observă că Thörnell părea puțin șocat.

— Bună întrebare, spuse el. Am crezut că vom discuta despre valea râului Fulda, dar fie… Da, am fost de câteva ori acasă la Stellan Broman. În împrejurări cordiale. Era o persoană extraordinar de ospitalieră.

— Doar de câteva ori?

— Da, niciodată nu m-au pasionat în mod deosebit petrecerile. Și chiar și atunci am avut senzația că în spatele acestor petreceri există un fel de interes ascuns.

— Și ați raportat asta?

— Dacă aș fi făcut-o, materialul încă este confidențial și nu pot nici să-l confirm, nici să-l neg.

— Ce anume din lucrurile pe care le știați dumneavoastră atunci ar fi urmărit să afle un informator al Germaniei de Est?

— Bună întrebare. Pur și simplu, ce își dorea să știe RDG.

Thörnell rămase o vreme pe gânduri.

— Cu siguranță, care era poziția Suediei față de NATO, spuse el într-un târziu.

— Dacă Suedia voia să adere la NATO?

— Mai degrabă în ce măsură eram deja implicați.

Sara își aminti că citise undeva despre cooperarea extinsă a Suediei cu NATO, o cooperare care fusese păstrată cu adevărat secretă doar pentru poporul suedez, dar despre care bineînțeles că sovieticii știau. Dezvăluirea fusese făcută de un jurnalist. Era vorba despre colaborare păstrată strict secretă, zeci de ani și care, când a fost descoperită, a dus la o dezbatere aprinsă, care a fost dată uitării destul de repede. Problema neutralității era depășită. Sara presupunea că altfel colonelul ar fi adus-o în discuție.

Avea senzația că asasinarea lui Stellan ascundea o problemă mult mai mare decât și-ar fi putut ea imagina; atât de mare încât nu putea s-o înțeleagă. Mai ales pentru că trebuia să se ocupe și de misiunile ei obișnuite. De toți cei care aveau nevoie de ajutorul ei și care puteau fi contrariați de faptul că ea se implica într-o anchetă care nu era a ei. De fapt era chiar o abatere de la îndatoririle ei profesionale, dar avea conștiința împăcată, pentru că o făcea în afara programului de serviciu. Se interesa, în timpul ei liber, de un vechi prieten de familie. Și cu cât afla mai multe, cu atât se temea mai tare că poliția nu va reuși să descopere

adevărul. Nu știa ce să facă. Să renunțe sau să continue sfidând orice regulă.

— Doar atât? întrebă Sara, simțind că de fapt aflase mai multe decât s-ar fi așteptat.

— Doar atât, spuse Thórnell. Dar cu cât erau mai detaliate informațiile, cu atât mai bine. Despre exercițiile NATO, despre cine și cum le planifica. Dacă Occidentul avea planuri pentru un atac mascat sub aparența unor aplicații militare. Și bineînțeles, erau interesați să știe posibilitățile reale ale Alianței. Să știe dacă statisticile Occidentului privind resursele sale erau reale sau erau exagerate, așa cum bănuiam noi că făcea Estul, sau dacă țineam secretă forța noastră reală ca să-i inducem în eroare. Apoi, mai voiau să știe cum arătau planurile Occidentului în cazul unei invazii; era o informație care le-ar fi influențat foarte mult planurile de război. Deci una peste alta RDG era interesată de strategiile secrete și planurile de apărare ale NATO, cum ar fi *Stay Put* și altele asemenea.

— *Stay Put?*

— Cred că v-am spus cam multe.

Pentru un bărbat atât de calm și de controlat ca Thórnell, ușoara jenă din vocea lui era aproape ca strigătul de disperare al unei persoane obișnuite.

— Deloc. Spuneți mai departe.

— Din păcate, nu pot.

— Sunt polițist.

— Dar nu sunteți militar.

Thórnell îi mulțumi Sarei că o interesa ce știa un fost soldat și o conduse spre ieșire. Acolo se opri și o privi în ochi:

— Știți că acum pășiți într-un loc plin de istorie? spuse el.

Înainte să apuce ea să răspundă, Thörnell împinse cu degetele cadrul oglinzii mari de pe hol. Sara își văzu imaginea dispărând, în timp ce bătrânul colonel roti oglinda ușor. În spatele

acesteia se aflau câteva încăperi, cu biblioteci, birouri și telefoane vechi, din bachelită neagră.

— Aici lucra conducerea rețelei suedeze *Stay behind,* spuse Thörnell, arătând spre locul misterios.

— Cei care l-au ucis pe Palme?

— Nu, nu ei l-au ucis. Misiunea lor era să organizeze o acțiune de apărare în spatele liniilor inamice, în cazul în care țara ar fi fost ocupată.

— Doar la asta se gândea lumea atunci, că țara ar fi putut fi invadată?

— Întâi au fost invadate Danemarca, Norvegia, Belgia și Olanda, în timpul războiului. Polonia și Cehoslovacia, în timpul Războiului Rece. Apoi Ungaria și Germania de Est. În toate țările din spatele Cortinei de Fier au fost staționate trupe sovietice. Așadar da, invazia era o amenințare reală.

— Și ce ar fi făcut agenții *Stay behind* dacă ar fi fost invadată Suedia? întrebă Sara, privind echipamentul foarte vechi.

— Ar fi organizat rezistența. Ar fi organizat sabotaje.

— Nu este și această informație strict secretă?

— Vorbesc doar despre lucruri care deja sunt cunoscute publicului larg.

— Ați păstrat această cameră ca să fie folosită din nou la nevoie?

— Este vorba doar de câteva mașini de scris vechi, care nu mai sunt foarte utile. E doar o amintire a faptului că istoria este omniprezentă. Poate că datorită celor întâmplate în camera asta n-am fost târâți niciodată în spatele Cortinei de Fier și am putut să trăim mai departe în libertate.

— Dar rețeaua *Stay behind* nu ar fi trebuit activată doar dacă Suedia ar fi fost ocupată?

— Fiecare încerca să-și vândă pielea cât mai scump. Rușii știau că toate țările erau pregătite pentru așa ceva, dar câtă vreme am putut păstra secretul despre cine o organiza și ce resurse avea la

dispoziție, eram în avantaj. Și am reușit, în ciuda oricărui Wennerström sau Bergling.

— Care era diferența dintre *Stay Behind* și *Stay Put?*

— Nu vă bateți capul, spuse Thórnell, zâmbind.

Ieșiră din nou în hol. Colonelul împinse oglinda la loc, iar Sara își văzu iarăși fața.

Avea o privire fermă.

30.

Mergea pe șoseaua E18 către Norrtälje, dar în loc să se oprească acolo, Agneta își continuă drumul spre Kapellskär. Apoi viră la stânga pe Rådmansövägen spre Räfsnäs. Bineînțeles, mergea la noroc, dar se gândea că Ober nu-și pregătise probabil un alt refugiu în anii ăștia, ținând cont că pericolele de altă dată păreau de domeniul trecutului. Dispăruseră atât de rapid, încât unii își imaginaseră că ar putea duce vieți normale, uitându-le pe cele reale. Că ar fi putut uita cine erau cu adevărat.

În plus, Ober nu avea niciun motiv să creadă că ea ar fi știut unde se afla refugiul lui. Îl folosise odată pentru o întâlnire cu Geiger, iar ea îi auzise când puneau la cale întâlnirea de la casa de vacantă a surorii lui, în Räfsnäs. Cu altă ocazie, se interesase cum o chema pe sora lui, iar acum îi fusese ușor să potrivească piesele în puzzle.

Asta se întâmpla cu mai bine de treizeci de ani în urmă, dar ea încă ținea minte multe informații din vremea aceea. Nume, locuri, înfățișări, anecdote, relații de familie, preferințe personale. Singura problemă era cum le va folosi acum.

Parcă mașina în portul din Räfsnäs, de unde plecau ambarcațiuni spre Tjockö, Lidö și Fejan; la Sjöräddningen era staționat și un vas de salvare. Acolo se afla un mic chioșc, care îi atrăgea pe turiștii amatori de dulciuri, iar în spatele acestuia se vedeau șoproanele roșii pentru bărci. În dreptul parcării, se afla o stație și cel mai popular loc de întâlnire din oraș. Se părea că Ober era atașat de arhipelag.

Rămase în mașină, verificând vechiul atlas rutier pe care-l avea de dinainte de apariția aplicațiilor cu hărți.

Karlsrovägen numărul 5. Ar trebui să fie casa aflată în diagonală, peste drumeagul de pe lângă

apă. O casă mai mare și câteva mai mici. Se uita în oglinda retrovizoare, ca să le vadă fără să fie nevoită să întoarcă fața spre ele. Cel mai bine ar fi fost să se strecoare prin spate. Sau poate își făcea griji inutil? Dacă ar fi văzut-o cineva acolo, ar fi putut deveni bănuitor, pentru că era o grămadă de lume.

Se privi în oglinda retrovizoare. Nu, n-avea cum s-o recunoască. Era mult prea schimbată, cu părul ei scurt și nemachiată. În acest caz, era mai bine să vină prin față și să bată la ușă. În cursul verii era multă lume în jur – turiști veniți să ia feribotul, prieteni aflați în vizită sau oameni care închiriau case pentru o săptămână-două. Ar fi putut fi și ea un turist rătăcit, o doamnă în vârstă care avea nevoie urgent la toaletă sau cineva care se îndrăgostise de zonă și voia să cumpere o casă. Ober nu avea niciun motiv să fie bănuitor. Dimpotrivă, avea toate motivele să se comporte normal, întrucât sigur era o figură cunoscută prin partea locului și nu dorea să atragă atenția.

Se gândi de câte ori fusese el la ei acasă. Petrecuse multe ore cu soțul ei. Îi dedicase mult din propriul timp elevului său Geiger. Pentru a-și îndoctrina, a-și recruta și a-și educa adeptul.

Să fi fost numai vina lui? Cum ar fi fost viața ei, dacă Ober nu ar fi reușit să-l recruteze pe devotatul Geiger?

Urcă scările din fața casei, crăpate și nevopsite. Era cel mai bine să bată la ușă, ca o persoană care nu avea nimic de ascuns. Ceea ce și făcu.

Destul de repede, de dincolo de ușă se auziră pași.

O femeie.

Era sora lui.

Semănau așa cum seamănă frații între ei. Cu toate diferențele, forma nasului sau o anumită expresie a feței dezvăluie adevărul despre legăturile de rudenie. Asemănările dintre doi copii

născuți din aceeași părinți, chiar dacă aceștia au dispărut de mult.

— Îmi cer scuze, aș putea să folosesc telefonul dumneavoastră? Al meu s-a descărcat și trebuia să mă întâlnesc cu fiica mea în port, dar nu știu unde este.

— Sigur, veniți cu mine.

Sora se întoarse și intră în casă, iar Agneta o urmă.

Pătrunseră într-o încăpere mobilată sărăcăcios, apoi în bucătărie, care părea să fie folosită și pe post de cameră de zi. Mobila era veche și degradată, ca în majoritatea căsuțelor de vară. Erau piese de mobilier și materiale textile care fuseseră lăsate pradă frigului și umezelii peste iarnă. Lucruri care nu mai fuseseră folosite de zeci de ani, dar care zăceau acolo parcă dintotdeauna. Excremente de muște și pânze de păianjen. Veselă crăpată și pătată, tacâmuri desperecheate, pahare care nu mai puteau fi niciodată curățate perfect. În mijlocul camerei era o masă mare, cu teancuri de ziare și cărți, iar lângă fereastra dinspre grădină se aflau un fotoliu și un taburet.

Agneta se uită în jurul ei.

O tigaie ar fi foarte potrivită.

Înainte ca sora să aibă timp să se întoarcă, Agneta o lovi cu tigaia în cap. Femeia se prăbuși, iar ea se întrebă cât de rezistenți erau bătrânii la actele de violență. Ar fi putut o lovitură atât de puternică să o ucidă pe soră?

Pentru mai multă siguranță, o legă pe femeie de un scaun, apoi îi controlă pulsul și respirația. Da, era în viață.

Casele de vacanță au pereți subțiri, iar în Räfsnäs se aflau mulți oameni. Agneta căută un tricou și îl tăie în fâșii cu foarfecă de bucătărie. După aceea scoase pistolul și îi îndreptă țeava spre tâmpla femeii, în caz că s-ar fi trezit în timp ce îi umplea gura cu fâșiile de cârpă. Când termină, luă

o bucată mai mare de cârpă și i-o legă peste gură, în jurul capului.

A trecut mult timp până să-și revină.

Aproape o oră.

În timp ce aștepta, Agneta a stat ascunsă într-un mic dormitor. Dacă ar fi venit cineva în vizită pe neașteptate, femeia era așezată astfel încât Agneta să se poată strecura prin spatele intrusului și să folosească din nou tigaia. Sau pistolul.

Între timp, se gândi cum să procedeze. Nu își amintea prea bine lecțiile de instruire și nu îi făcea plăcere să tortureze pe nimeni. Ar fi fost suficientă doar amenințarea? Spera să fie așa.

— Unde e? întrebă Agneta, când femeia își recăpătă, în cele din urmă, cunoștința.

Nu-i răspunse, iar Agneta încercă să-și amintească numele ei. Lisbeth? Berit? Betty? Astfel de detalii aveau efect întotdeauna, dar nu reușea să-și amintească. De ce nu o învățase nimeni cum să lupte împotriva uitării? Nu doar corpul i se degradase. Și creierul începuse să-i funcționeze mai lent.

— Unde e? întrebă ea, din nou.

Femeia clătină din cap.

Agneta se uită în jur și îi veni o idee. Voia să încerce o metodă de tortură care nu se folosea pe vremea ei, dar care părea să fie foarte populară în ultima vreme. Se duse la cuptorul cu lemne, luă găleata cu apă de lângă acesta și un prosop de bucătărie. Se apropie cu găleata de femeia legată și, apucând-o strâns de păr, îi trase capul spre spate. Apoi îi puse prosopul pe față și turnă o parte din apă peste el.

Nu știa cât de corect o făcea, dar încerca să folosească metoda înecării simulate cât de bine putea, se gândi ea. În orice caz, nu putea fi ceva prea plăcut.

Când luă o pauză, femeia bombăni ceva, prin țesătură.

— Încerci să-mi spui unde e? spuse Agneta și în aceeași clipă își aminti că pe soră o cheamă Elizabeth.

Elizabeth clătină din cap și îi aruncă o privire plină de ură. Agneta ridică din umeri și continuă. Turna tot mai multă apă, în reprize mai lungi, cu pauze mai scurte.

Când i se păru că femeia dă semne de slăbiciune, Agneta luă o pauză mai lungă, de teamă să nu leșine.

În timp ce Elizabeth încerca să-și revină, Agneta se duse și se uită prin sertarele din bucătărie. Unele cuțite păreau destul de periculoase. Le așeză pe masă și se uită lung la Elizabeth, care o fulgera din priviri.

Agneta era pe punctul de lua un cuțit, când sora începu să clatine din cap și să-și miște gura, ca și când ar fi vrut să vorbească.

Agneta se apropie de ea și îi scoase fâșiile de pânză din gură.

— *Pass auf*[36]! strigă Elizabeth cât de repede putu și, în aceeași secundă, Agneta auzi un zgomot în spatele ei.

Se întoarse repede și văzu o siluetă care tocmai dispărea.

La dracu'!

Bătrâna o păcălise. Auzise pașii fratelui ei și se prefăcuse că vrea să vorbească, dar numai ca să îl poată avertiza.

Ar trebui s-o înjunghie, dar era mai important să pună mâna pe Ober.

Agneta o lovi cu patul pistolului pe femeia legată, după care ieși pe ușă și ocoli casa. Îl văzu pe Ober în fața ei, fugind spre port.

Îl urmări, întrebându-se dacă îl aștepta pe undeva o mașină parcată sau dacă se va urca într-o barcă.

Dar el nu făcu niciuna, nici alta.

Pe porțiunea de asfalt dintre chioșc și bărci, se opri și se întoarse către ea, zâmbind. Ea își căută

pistolul, dar el nu făcea decât s-o privească.

— Ce ai de gând să faci? Să mă împuști? De față cu atâta lume?

Agneta se uită în jur. Era plin de familii cu copii, pensionari, tineri. Erau oameni pretutindeni.

Avea dreptate. Își îndesă din nou arma în buzunar, iar el o recunoscu, în ciuda noii sale înfățișări.

— Tu ești, spuse el, șocat.

Bineînțeles că știuse dintotdeauna că din joc făceau parte și oameni ca ea, care puteau veni după el, dar nu-și imaginase niciodată că și ea era una dintre ei.

— Pentru cine lucrezi? spuse el.

Ea nu răspunse.

— Tot timpul ai…

Agneta se întoarse și se îndreptă spre mașină. Bărbatul rămase nemișcat; pentru moment, scăpase, iar ea simțea că pierde controlul.

Se urcă din nou în mașină. Cum naiba va rezolva situația asta?

Acum, el știa cine era. Fie anunța poliția, fie își contacta șefii. Cei care reactivaseră vechea rețea de spionaj. După toate probabilitățile, erau oameni cu adevărat duri, care ar fi putut să-i facă rău familiei sale.

Privind în oglinda retrovizoare, îl văzu întorcându-se prudent spre casă, probabil foarte preocupat să înțeleagă ce însemnau toate acestea. Că a scăpat. Că ea era cea care îl urmărea. Că totul reîncepuse.

Știa care era misiunea lor și în ce scop vor fi folosiți el și ceilalți?

Acum, n-avea să mai recunoască, dar tocmai această posibilitate trebuia s-o elimine ea.

Așa că se decise.

Porni motorul.

Băgă în marșarier.

Apăsă la maximum pedala de accelerație.

În tot acest timp, nu-l scăpă din ochi pe Ober, care nu întoarse capul la zgomotul motorului până în ultima clipă.

Probabil că nici nu a înțeles ce i se întâmpla.

Până să ajungă la el, atinse 60 de kilometri pe oră. Ar trebui să fie de-ajuns. Auzi o bubuitură surdă și mașina se zgudui când trecu cu roțile peste corpul lui.

Agneta încetini și se dădu jos din mașină, când auzi primele țipete isterice și văzu sângele scurgându-se de sub vehicul.

Începu imediat să joace rolul unei bătrâne isterice și confuze care pierduse controlul asupra mașinii.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne! Ce am făcut? Ce am făcut? Mașina pur și simplu a derapat!

Se întoarse către mulțimea care se adunase și continuă, pe un ton rugător:

— Mașina pur și simplu a derapat…

A funcționat. O tânără începu chiar să o consoleze:

— Nu a fost vina dumneavoastră.

Un bărbat de vârstă mijlocie în pantaloni scurți și cu cămașa descheiată se așeză în genunchi și se uita sub mașină. Peste bărcile de la Sjöräddningen, văzu alți doi bărbați venind în fugă. Bărbatul în pantaloni scurți se ridică, iar Agneta se aplecă și se strecură sub mașină.

Se apropie, astfel încât gura ei ajunse chiar în dreptul urechii lui Ober:

— Unde urmează să vă întâlniți?

El o privi cu ochii injectați. Respira greu și gâfâia.

— Sora ta e legată în casă, nu vrei s-o salvezi?

Și atunci îi răspunse.

După ce termină, Agneta își apăsă degetele pe gâtului lui, astfel încât să-i blocheze circulația sângelui spre creier. Apăsă cât de tare putu, până când i se albiră articulațiile degetelor. Slăbit, Ober nu opuse rezistență.

— O să moară, strigă ea, încercând să pară cât mai speriată cu putință.

În momentul în care simți că nu mai mișcă, se ridică în picioare.

— Sunați la ambulanță! strigă ea către cei din jur. Mă duc în calea ei. Mașina pur și simplu a derapat…

După acest exercițiu improvizat de dezinformare, plecă din port și o luă din nou în dreapta, spre casă, în loc să aștepte ambulanța. Știa că va dura cel puțin o jumătate de oră până să ajungă.

Putea să abandoneze cu sânge rece mașina, pentru că numele proprietarului nu va oferi niciun indiciu poliției. Trebuia să plece.

Cât mai repede posibil.

Se pregătise să folosească arma ca să scape, dar nu fusese nevoie.

În timp ce se îndepărta, se uită pe geam în portbagajul mașinii. Acolo, sub o pătură, era ascuns Kalașnikovul. Probabil că i-ar fi fost de folos, dar nu îndrăznea să-l scoată. Va fi și acesta un mister pentru poliție, la fel ca numele proprietarului mașinii.

Se strădui să meargă cât mai calm și mai controlat. Toată lumea din port era tulburată de sângele și de cadavrul de sub mașină și nimeni nu o strigă și nu o urmări.

În casă, sora încă era legată, dar conștientă. Agneta se gândi că, în locul femeii, ea ar fi încercat să se elibereze. Totuși, poate că Elizabeth era prea șocată, poate că îl aștepta pe fratele ei să-i vină în ajutor. Nu-și putea explica. Dar Ober nu mai putea salva pe nimeni.

— Unde este cheia mașinii? o întrebă Agneta, iar sora arătă cu capul spre blatul din bucătărie.

Părea că se dăduse bătută. Pe un cârlig deasupra blatului, atârna un breloc cu o mascotă BP veche, din plastic. Cheia unui Renault. Agneta nu avea

încredere în mașinile franțuzești, dar trebuia să se mulțumească acum cu atât.

Luă brelocul cu cheia și, brusc, își dădu seama că nu mai era atât de sigură de numele surorii. Nu cumva o chema Elsie?

Apoi scoase din nou pistolul, duse țeava la fruntea lui Elizabeth sau cum o chema și apăsă pe trăgaci.

Dacă nu și-ar fi bătut atât de mult capul în legătură cu ce s-ar fi întâmplat dacă scăpa Ober, probabil că nu s-ar fi obosit s-o elimine și pe soră-sa. Și probabil că și-ar fi creat o mulțime de probleme.

La urma urmei, femeia părea să-și ajute fratele. Poate chiar știa ce se întâmplă. Poate că ea însăși contribuia la implementarea acestui plan.

Fusese destul de stăpână pe sine încât să tacă în timpul torturii cu apă, și suficient de deșteaptă încât să profite de ocazia de a-l avertiza la momentul oportun.

Se comportase ca un soldat.

Zelos și conștiincios.

Cât de descreierați puteau să fie niște părinți care aveau doi astfel de copii?

La marginea grădinii, găsi un vechi Renault 5 bej.

Îl descuie, îi verifică schimbătorul de viteze și îi reglă oglinzile. De oglinda retrovizoare atârna un fanion cu dealuri înverzite pe care scria Kåseberga.

Mașinuța porni fără probleme.

Probabil că va trebui să o abandoneze cam într-o oră, din motive de siguranță, dar în orice caz trebuia să ajungă întâi în Stockholm.

Aflase în cele din urmă locul întâlnirii, dar nu mai avea prea mult timp.

31.

Cu multă reticență, Ebba acceptase să se vadă cu maică-sa la Caffè Nero, vizavi de Norra Real. Erau ultimele zile de scoală, așa că Sara nu se mai obosi să verifice dacă Ebba chiar era în pauză. Războiul Rece, asasinarea lui Stellan și posibilitatea unor atacuri teroriste – nimic din toate acestea nu puteau să-i abată gândurile de la întâmplările din seara precedentă. Era convinsă că dacă ar fi încercat să vorbească cu Olle, lucrurile s-ar fi înrăutățit, iar pe Martin decisese să-l creadă, dar simțea nevoia să pună lucrurile la punct cu Ebba. Uneori, când mama și fiica își vedeau de propria viață, lucrurile mergeau foarte bine, dar Sara nu voia să se îndepărteze atât de mult una de alta. Cu cât relația dintre ele era mai apropiată, cu atât legătura lor ar fi fost mai puternică după ce Ebba pleca de acasă, își zicea ea.

Când intrară în cafenea și se așezară una în fața celeilalte, Sara comandă o cafea cu lapte, dar Ebba, bosumflată și țâfnoasă, nu dori nimic.

— Ce vrei? întrebă Ebba, deschizând în sfârșit gura, după ce privise tăcută pe fereastră.

Prilej cu care Sara își admirase fiica în liniște. În lumina soarelui de vară timpurie din Vasastan, vedea o tânără frumoasă, hotărâtă să-și ia soarta în propriile mâini, să ia singură decizii. Care erau visurile și scopurile ei? Vorbise despre studii juridice sau economice și despre studii în străinătate; dar erau gândurile ei sau se lăsase influențată de prieteni? Uneori școala pe care o urmezi și prietenii din adolescență îți pot afecta calea în viață mai mult decât părinții. Și oricât de greu i-ar fi venit să recunoască, Sara își dădea seama că orice i-ar spune acum, Ebba nu va fi prea dispusă s-o asculte.

— Voiam doar să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară. Să-ți explic că nu te spionam, că

am încredere în tine, dar i-am atacat pe băieții aceia pentru că voiam să te protejez. Apoi le-am spus că dacă vor să mă reclame, sunt liberi să o facă, dar ei n-au vrut.

— Nu-mi pasă de ei. Dar nu trebuia să-i ataci. Mă descurc și singură. Crezi că n-am mai avut de-a face cu băieți necioplți?

— Ei bine…

— Nu știu în ce fel de lume ai crescut tu, o întrerupse Ebba. Dar, în zilele noastre nu poți face nicio mișcare fără să dai peste băieți necioplți care încearcă să te agațe și peste fete răutăcioase care îți spun târfă.

— Dar înțelegi că am vrut doar să te ajut?

— Nu e nevoie. Cum o să mă descurc mai târziu?

— N-o să fie nevoie să te descurci singură.

— O să mă urmărești toată viața?

— Ai doar nouăsprezece ani.

— M-am descurcat de când aveam doisprezece ani. Vreau o cafea.

Ebba se ridică, se duse la tejghea și își comandă o cafea cu lapte. Cu mult lapte. Se întoarse cu băutura maro-deschis și se așeză din nou.

— Crezi că în serile în care tu erai de serviciu și tata era ocupat cu munca lui de impresar stăteam acasă?

Inima Sarei tresări. Își imagină o Ebba la paisprezece ani, frecventând cluburile de noapte din Stureplan. Ebba citi neliniștea din ochii mamei sale.

— Liniștește-te. M-ai învățat exact cum se comportă băieții. Ieșeam în oraș, dar numai cu prietenele, mereu atentă.

— Cu prietenele? Dar și ele erau la fel de mici ca tine, nu-i așa?

— Ne descurcam chiar și așa. Și fetele pot țipa foarte tare.

— Crezi că sunt o mamă rea?

— Nu, răspunse Ebba, râzând. Nu mai rea decât celelalte. De obicei, ne comparam mamele și mi-am dat seama că există și mai rele. Mult mai rele. În plus, cu cât semeni mai mult cu mama ta, cu atât te enervezi mai rău pe ea.

Când devenise Ebba atât de înțeleaptă? Ebba, care fusese până acum o adolescentă sfidătoare. Sara rămăsese fără cuvinte. Depășindu-și surprinderea, descoperi un nou sentiment de siguranță. Poate că totul va merge bine, până la urmă.

— Ce s-a întâmplat cu chitara tatei? o întrebă Ebba, întrerupându-i gândurile.

Sara se uită la fiica ei și nu știu ce să spună.

— E complet distrusă, spuse Ebba. Și tata nu a vrut să spună nimic. Susține că a scăpat-o pe podea, dar n-avea cum să se strice așa de tare. Și când ai plecat de acasă, cu noaptea în cap, m-am gândit că v-ați certat.

— Am ieșit la alergat.

— Și chitara?

— S-a spart.

— Da, mulțumesc, am văzut și eu. Dar cred că tata e distrus. Îi plăcea prea mult chitara asta.

Sara nu știu ce să-i mai răspundă și rămaseră tăcute. Își băură cafeaua, apoi Ebba spuse că trebuia să se întoarcă la școală, iar Sara bănui că nu orele erau motivul grabei sale. În ultima săptămână de liceu, dorea să nu rateze nicio secundă din ceea ce simțea că ar fi punctul culminant al vieții sale. Era un motiv în plus să fie fericită că o primise în audiență.

Sara îi fură fiicei ei o îmbrățișare, după care rămase pe trotuar urmărind-o cu privirea în timp ce traversa Roslagsgatan, și gândindu-se că măcar acum reușise să se apropie un pic de ea.

În același timp, în cap îi răsunau cuvintele ei.

Dar cred că tata e distrus.

Ebba avea dreptate.

De ce nu se supărase sau nu se înfuriase mai tare Martin când își văzuse chitara spartă?

Poate pentru că avea ceva pe conștiință?

Sara făcu tot ce putu ca să alunge îndoiala. Încercă să se concentreze asupra obligațiilor profesionale, dar, în loc de asta, o obseda unchiul Stellan și tot ce aflase în urma vizitei pe care i-o făcuse lui Thörnell. Simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva despre asta.

•

De data aceasta, Hedin îi deschise Sarei ușa. Fie își terminase treaba pentru ziua respectivă, fie era curioasă ce îi spusese Thörnell.

— Ce v-a spus?

În orice caz, aceasta a fost prima întrebare pe care i-o puse după ce se așezaseră în dormitorul care avea rol și de cameră de zi, ea, pe marginea patului, iar Sara pe singurul fotoliu. După toate aparențele, Hedin nu primea foarte des vizite acasă.

— Nu prea multe, răspunse Sara. Mi-a confirmat că Stellan Broman ducea o viață mondenă intensă și că a fost și el acolo de câteva ori, dar atât mi-a zis.

— Din funcția pe care o avea, sigur a bănuit scopul acestor petreceri.

— Mi-a spus ceva, apoi a regretat, iar asta mi-a stârnit curiozitatea. *Stay Put.*

— Ce înseamnă asta?

— Ceva legat de cele mai secrete planuri de apărare ale NATO, dacă am înțeles eu bine. Dar a refuzat să-mi spună mai multe. A fost singurul subiect asupra căruia a păstrat discreția.

— În afară de toate cele despre care nici n-a adus vorba, spuse Hedin și, bineînțeles, avea dreptate.

— Ce este *Stay Put*? o întrebă Sara.

— N-am idee. Așteptați puțin.

Merse în bucătărie și începu să caute prin dulapuri și prin sertare. Sara își dădu seama că nu

poate s-o ajute cu nimic și rămase așezată în fotoliu. Probabil că Hedin era singura care își cunoștea sistemul de lucru. Sper că va lăsa niște instrucțiuni în scris, se gândi Sara, astfel încât să poată continua cineva cercetarea când nu va mai fi ea.

Se uită prin cameră. Văzu câteva tablouri despre care era convinsă că sunt moșteniri de familie. Un peisaj cu o pajiște și un călugăr care trăgea un pui de somn. Două rame mici, ovale, cu fotografii ale unor copii mici. Probabil nepoate și nepoți; nimic nu-i dăduse impresia că Hedin ar fi avut copii. Un avizier cu hotărâri ale autorităților, cu articole din ziare și cu regulamentul intern al asociației de proprietari. Patul era acoperit cu o cuvertură cu dungi late, pe perete era montată o lampă, pe noptieră se afla un teanc mare de cărți – iar lângă ea, pe podea, altul.

Sara ar mai fi băut o cafea, dar nu voia s-o întrerupă pe Hedin. Între timp, ațipi în fotoliu, cu gâtul sucit. Din acest motiv, se trezea din trei în trei minute, întorcându-și capul în cealaltă parte de durere și continuându-și somnul. Alergarea de dimineață și tensiunea emoțională din seara precedentă o epuizaseră.

După o oră, cercetătoarea strigă din bucătărie:

— Iată-l!

Sara avu nevoie de câteva secunde ca să-și amintească unde se afla. Apoi se ridică, făcu un pas în direcția greșită, se întoarse și ajunse în bucătărie, puțin buimăcită.

Hedin stătea la calculator și arăta cu capul spre ecran, unde se vedea un articol din arhiva ziarului *DN*. Sara se aplecă și se uită. Articolul fusese publicat joi, 13 martie 1986, și avea titlul „Bombardamente, în ciuda tuturor protestelor”. Hedin îi atrase atenția asupra imaginii din colțul din dreapta jos, în care un bărbat aflat pe stradă îi arăta reporterului un capac de canalizare.

— Citiți ce scrie sub imagine, spuse ea.

Sara citi, cu voce tare:

— Conform programului *Stay Put,* civilii vor rămâne în localitate în cazul izbucnirii războiului ca să nu perturbe activitatea militară. Prin urmare, vor fi amplasate bombe sub capacele rotunde ale gurilor de canal pe căile de acces în localități.

Se întoarse spre Hedin.

— Mai există bombe acolo? De ce?

— Citiți și mai sus, îi răspunse ea. După subtitlul „Valea râului Fulda".

Sara citi mai departe:

— Deasupra câmpiei, elicopterele americane vopsite în verde zboară pe drumul către granița dintre cele două Germanii, aflată la câțiva kilometri spre est. În nord și sud, munții se ridică în jurul unei depresiuni de 30 km lățime – cunoscută, în limbaj militar, sub numele de Pasul Fulda. Aici, în centrul Germaniei divizate, se află Hattenbach, cu fermele și cu aleile sale, cu vechile sale case cu cadre din lemn – ca niște case de păpuși, așa cum sunt cu miile în Germania de Vest.

Sara se întoarse spre Hedin.

— Hattenbach – acolo a explodat bomba alaltăieri.

Citi mai departe:

— „Strategii din Est și din Vest cred că, în cazul în care va izbucni un al treilea război mondial, primele bătălii devastatoare vor avea loc în valea râului Fulda. «A fost un șoc», mărturisește Hans Schäfer din Hattenbach, amintindu-și ziua de-acum trei ani când și-a dat seama că soarta lui și a vecinilor să-i fusese pecetluită în cazul izbucnirii unui război. Generalii americani vorbeau la televizor despre necesitatea de a împiedica înaintarea inamicului încă din primele clipe ale războiului. În Texas, ofițerii americani exersau, pe o machetă, cum să transforme un sat vest-german într-un avanpost cu rol de barieră radioactivă, prin folosirea bombelor atomice. Aceste imagini ar fi șocat milioane de vest-germani, dar pe locuitorii

din Hattenbach i-ar fi bulversat complet. Conform machetei, satul lor urma să fie lichidat”.

— Aveți aici un rezumat elocvent, spuse Hedin: „În 1983 și în 1984, în vestul Germaniei se vorbea și se scria adesea despre valea râului Fulda. Conform unor documente militare, exista un risc deosebit de mare ca populația civilă să fie sacrificată de trupele propriei țări”.

— Și oamenii trăiau cu frica asta, spuse Sara. În fiecare zi.

— Nu voiau să știe de ea, spuse Hedin. Aici scrie: „Singura modalitate de a supraviețui fricii este să o negi”. Citiți acolo.

Sara se uită la ecran:

— „S-au scandalizat”, spune Hans Schäfer, vorbind despre vecinii săi. „Nu din cauza războiului sau a comandanților militari americani, ci pentru faptul că li s-a dezvăluit acest lucru”.

— A fost și un documentar difuzat pe canalul american CBS, *The Nuclear Battlefield.* Acolo se vorbește despre Hattenbach ca fiind *Ground Zero* al unui război nuclear. Noțiunea de *Stay Put* a devenit cunoscută pe scară largă la jumătatea anilor 1980, dar se pare că toate părțile au fost de acord să o uite din nou. Practic, nu s-a mai scris nimic despre asta după 1986.

— Dar bomba care a explodat ieri la Hattenbach nu a fost o bombă atomică. Nu a distrus întregul sat, ci doar o parte a drumului.

— Probabil că a fost doar un semnal, spuse Hedin. Cineva vrea să arate că amenințările din trecut rămân valabile.

— Bombele atomice sunt încă acolo? Pot fi declanșate și ele? Și câte sunt?

— Nu se știe.

32.

Sara o sună pe Anna și îi spuse ce aflase, dar aceasta îi răspunse că este ocupată și îi propuse să lase pentru mai târziu. Erau căutați eventuali vechi hărțuitori ai lui Stellan și primiseră informații de la peste două sute de oameni care afirmau că o văzuseră pe Agneta în mai multe locuri, din Boden până în Bangkok. Poate că Bielke se mulțumea să lase pe seama germanilor rezolvarea aspectelor mai dificile.

Sara ar fi dorit să le ofere toate informațiile pe care le deținea și să-și ia gândul de la crimă și de la Războiul Rece, să știe că Anna și colegii ei aveau să urmeze, până la capăt, pista, dar înțelese că prietena ei consideră de domeniul fantasticului bombele îngropate din Germania. Dacă implicarea în spionaj era adevărată, nu avea de ales și trebuia să se ocupe singură, își zise ea. Oricum, mersese prea departe cu cercetările pe cont propriu. Și dacă acesta era totuși drumul cel bun? Ar fi putut să-și asume responsabilitatea de a lăsa neelucidată moartea lui Stellan?

Gândurile îi zburară de la Stellan la casa lui din Bromma, la copilăria ei și la Martin, care nu se supărase că Sara îi spărsese chitara. Sara și-l imagină pe Martin în mijlocul unei mulțimi de fete care doreau să devină artiste și îi trimiteau poze cu trupurile lor goale. Și cum ar fi putut să le reziste Martin unor femei tinere care își ofereau de bunăvoie trupurile fragede și frumoase? Femei care ascultau și care erau înțelegătoare, spre deosebire de Sara.

Își dădea seama că aceste gânduri nu erau utile și nu prea aveau de-a face cu realitatea. Chiar dacă ar fi existat vreun sâmbure de adevăr, nu avea niciun rost să sufere din cauza lor. Se gândi să meargă la muncă mai devreme, doar pentru a-și găsi o altă preocupare, dar înțelese că nu va reuși

să-și mute gândurile dacă stătea singură câteva ore, cu o ceașcă de cafea în față, așteptându-l pe David.

Ce putea face? Sara se gândi la ce discutase cu Hedin și își propuse să afle mai multe. Dacă nu din alte considerente, măcar pentru că se simțea datoare față de Agneta să încerce să afle adevărul despre moartea lui Stellan.

•

Găsi rulota în același loc. Se apropie și bătu în ușă. Cum nu primi niciun răspuns, Sara bătu din nou și strigă în engleză:

— Poliția! Deschide!

Nu trecură mai mult de câteva secunde și îi deschise masivul polițist german. Uitase să închidă ușa interioară din spatele lui; probabil se grăbise s-o facă să înceteze. Ce neatent, se gândi Sara și trecu pe lângă el. Cei din rulotă voiau să fie cât mai discreți.

În centrul mobil de comunicații, Breuer și Strauss stăteau fiecare în fața ecranului unui calculator. Strauss părea că trece în revistă listele de pasageri ale companiilor aeriene, iar Breuer verifica imaginile unor camere de supraveghere, probabil de la aeroporturi. Când intră Sara, amândoi întoarseră capul.

— *Ruhig, bitte*[37], spuse Breuer, ridicându-se și gesticulând dezaprobator.

Apoi reveni la engleza ei stricată:

— Ce căutați aici? Nu aveți voie aici.

— Știu ce este *Stay Put,* zise Sara. Știu că bomba din Germania are legătură cu *Stay Put.*

— Și?

— Cei care investighează cazul nu cred că are nimic de-a face cu RDG și cu Războiul Rece. Se concentrează asupra dușmanilor vechi, așa că nu veți primi niciun ajutor de la ei. Dar eu vă pot ajuta.

Breuer rămase cu o mână întinsă, dezaprobator:

— Suntem obișnuiți să ne descurcăm singuri, spuse ea.

— Vă reamintesc că am cunoscut familia. Am fost foarte apropiată de ei. S-ar putea să fi văzut lucruri care v-ar putea interesa.

Breuer îi aruncă o privire lui Strauss.

— Luați loc, spuse ea după o vreme uitându-se la Sara, care încuviință din cap și se așeză la masa de conferință vizavi de Breuer.

Polițistul uriaș își reluă locul la ușă, ca un câine de pază.

Strauss scoase un dosar bej, pe care îl așeză pe masă, în fața Sarei:

— Mai întâi, semnați, spuse Breuer, încrucișându-și brațele și rezemându-se de spătar.

— Ce-i asta? întrebă Sara privind textul în germană.

Konfidentialitetspapper.

— *Confidentiality papers*[38].

Sara se întrebă dacă era termenul corect, dar înțelese că asta înseamnă, înțelese ce erau.

— Nu înțeleg ce scrie, spuse ea.

— Scrie că dacă divulgați ce vorbim aici, sunteți pasibilă de închisoare.

— Nu aveți niciun drept să decideți așa ceva.

— În cazul ăsta, avem. Semnați sau plecați.

Sara ezită. Se părea că exista o singură modalitate de a afla adevărul despre idolul său din copilărie și tatăl prietenelor sale. Așa că semnă și înapoie hârtia.

— *Stay Put* nu este un secret, spuse Breuer, după ce puse în dulapul cu dosare documentul semnat de Sara. Este cunoscut încă din anii 1980.

Poate că are dreptate, gândi Sara. Articolul din *DN* era din 1986.

— Dar nimeni nu a făcut legătura cu bomba care tocmai a explodat în Germania, zise ea. Și nu doriți să se întâmple așa ceva, nu?

Nu primi niciun răspuns.

— A explodat vreuna dintre bombe? întrebă Sara. Sunt mai multe?

— Nu știm.

— Au mai rămas bombe nucleare îngropate?

— Nu știm.

— Și ce legătură are Stellan Broman cu bombele?

— Nu știm.

— Ce rost are să semnez o declarație de confidențialitate dacă spuneți tot timpul „nu știu”?

Breuer o privi fix, implacabil. Sara se ridică să plece.

— Bine, spuse Breuer, făcându-i semn să se așeze din nou. Ceea ce știm este că persoanele care l-au sunat pe Geiger au descoperit informații despre vechile sisteme de apărare din vremea Cortinei de Fier.

— Cum așa?

— Este vorba despre fostele grupuri de revoluționari care au primit ajutor din partea Germaniei de Est în trecut și care au avut întotdeauna relații bune cu revoluționarii din Orientul Mijlociu.

— De ce îi spui toate astea? îi reproșa Strauss lui Breuer.

Vorbise în germană, așa că Sara nu era foarte sigură că a înțeles bine.

— Ca să ne poată ajuta să… răspunse Breuer, tot în germană, iar Sara nu înțelese sfârșitul frazei.

Strauss tăcu o secundă, dar păru să accepte explicația.

— În spatele acestor bombe se află palestinienii? spuse Sara, gândindu-se la grupurile palestiniene active în copilăria ei.

Teroriști în ochii unora, luptători pentru libertate din punctul de vedere al altora. Oricum li s-ar fi spus, ucideau oameni. Și ce vedeai la știri urma să devină joc în pauză. Sara își amintea vag cum se jucau în curtea școlii de-a deturnarea avioanelor, dacă la știri era vorba despre deturnarea avioanelor. Cereau eliberarea prizonierilor, fără să înțeleagă cu adevărat ce înseamnă.

— Nu, spuse Breuer. Nu credem, dar bănuim că au intrat în posesia informațiilor în anii 1980 și cineva le-a vândut acum unor islamiști militanți. Probabil ca să obțină bani pentru susținerea propriei cauze sau pentru un beneficiu personal. Sau poate e vorba despre cineva care s-a radicalizat și care își dă seama că aceasta este o armă puternică împotriva Occidentului.

— Germania de Est era extrem de abilă în infiltrarea în structurile Germaniei de Vest și ale NATO, până la nivelurile superioare de conducere, interveni Strauss. Poate ați citit câte ceva despre Rupp și Guillaume. Numai CIA, care deține arhivele Rozenholz, poate știi câte informații a obținut Stasi. Multe dintre ele, în special cele legate de politicile de înarmare, au fost vândute când a căzut Zidul. Și cu atât mai mult când s-a prăbușit Uniunea Sovietică. Este posibil ca grupurile revoluționare să fi primit o parte dintre informații drept revanșă. OEP, Frontul Popular, Septembrie Negru, FPEP și așa mai departe.

— Și Stellan?

— Credem că rețeaua de spionaj est-germană de-aici a intrat cumva în posesia unor informații importante despre explozibil, răspunse Strauss… Despre amplasarea lui, despre modul în care putea fi activat sau așa ceva. Aveau nevoie de o țară neutră care să le protejeze secretul, oricare ar fi fost acesta. În timpul Războiului Rece, Suedia devenise loc de întâlnire pentru o mulțime de grupări teroriste, în special vest-germane și palestiniene, dar în urma lor au venit și teroriști italieni, francezi, spanioli și japonezi pentru a-și coordona acțiunile. Aici se puteau întâlni netulburați, datorită poliției voastre ușor naive.

Sara se gândi la implacabila Brundin de la Säpo și o amuză viziunea nemților asupra generației sale de ofițeri de securitate.

— Și majoritatea colaboratorilor neoficiali s-au refugiat aici după căderea Zidului, spuse Breuer.

Foarte puțini au fost deconspirați, nimeni nu a fost pedepsit, iar dosarele lor sunt clasificate de serviciul vostru de securitate. Este posibil ca unii dintre ei să-și fi păstrat convingerile politice și să dorească să dea o lecție Vestului decadent.

— Mulți dintre vechii prieteni ai RDG-ului sunt dornici de răzbunare, spuse Strauss. Consideră că idealul lor de țară a fost trădat. Că s-a dizolvat din cauza unei mari trădări. Un fel de mit al cuțitului înfipt în spate, în variantă actualizată.

— Serviciul vostru de securitate păstrează totul secret ca să ascundă lacunele de-atunci, adăugă Breuer.

— Și atunci, ce căutați aici? întrebă Sara, care avusese o revelație. Ați venit înainte să aflați că Stellan este mort, deci nu pe ucigaș îl urmăriți. Ați rămas, știind că este mort, deci nu pe Stellan îl căutați. Pe cine căutați? Pe cel care a sunat la el acasă?

Sara simțea că a pus punctul pe i. Satisfacția este fără margini atunci când intuiția și intelectul merg mână în mână.

Breuer rămase tăcută multă vreme, apoi spuse:

— Nu știu ce cunoștințe aveți despre această lume. Despre rețelele teroriste, despre acțiunile internaționale, despre cooperarea dintre grupările din diferite părți ale lumii. Este vorba despre legături personale. Ai încredere doar în cei pe care îi cunoști. Avem convingerea că, în acest caz, cumpărătorii informațiilor despre explozibili au trimis pe cineva pe care persoana de contact din țara dumneavoastră îl cunoștea, ca să poată pune totul în mișcare. Pentru informații de acum treizeci de ani ai nevoie de relații vechi de treizeci de ani.

Sara mulțumi, înclinând din cap, când primi o ceașcă de cafea. Ceașca părea foarte mică în mâna polițistului uriaș care, în ciuda corpului său masiv, reușise să prepare cafeaua fără ca ea să observe nimic. Se întrebă dacă și ceilalți constataseră același lucru. Bineînțeles că o făcuseră. Erau

polițiști. Sara se aplecă și sorbi din băutura fierbinte.

— Trebuie să fii loial vechilor prieteni, continuă Breuer. Nu lupți pentru o altă țară sau pentru o ideologie, ci pentru persoana care te-a instruit, căreia i-ai salvat viața, de care ai fost salvat. Cineva de care știi că ai fost sau, poate, încă ești complet dependent. Oamenii sunt legați între ei de secretele pe care le împărtășesc.

— Așadar Stellan era cel care transmitea informațiile? Dar dacă el este mort, de ce ați mai rămas?

— Pentru persoana care urmează să preia informațiile.

Sara se străduia să dezlege înțelesul acestor cuvinte.

— Și vreți să-l arestați pe cel trimis de ei?

— *Genau.* Exact.

— Cine este?

Cei doi nemți schimbară din nou priviri rapide. Păreau să se pună de acord.

— Abu Rasil, răspunse Breuer. Cel puțin acesta este unul dintre numele lui. Abu Omar, doctor El-Azzeh, Abu Hussein. Omul din spatele unei serii de atacuri teroriste spectaculoase din anii 1970 și 1980. Are mai mult de o sută de vieți omenești pe conștiință. A trăit ascuns mulți ani, dar credem că a fost activat pe neașteptate. Ademenit de persoana care a vândut informațiile, pentru că este singurul în care au încredere Geiger și Ober și căruia i-ar dezvălui informațiile.

— A fost de multe ori în Germania de Est, la invitația Partidului Comunist, și a dus est-germani și simpatizanți din alte țări în taberele de instruire pe care le organiza în Orientul Mijlociu.

— Cel puțin așa se zice, spuse Strauss, sub privirea dezaprobatoare a lui Breuer.

— Chiar și suedezi? întrebă Sara. Stellan a participat la astfel de tabere? Dar Ober?

— Unul dintre ei. Sau amândoi. Și acolo au stabilit legături personale. Abu Rasil este singurul care poate obține informațiile, așa că sigur va fi trimis. Și cu siguranță este plătit bine.

— Deci pe el îl căutați?

— Patru atacuri teroriste pe pământ german. Fără să mai punem la socoteală ultima explozie.

— Breuer l-a urmărit în anii 1980 și era cât pe ce să-l prindă, spuse Strauss. De atunci, se ascunde.

— Dar planul său a fost oricum oprit, spuse Breuer. Credem că punea la cale un atentat terorist spectaculos, în semn de protest față de reunificarea Germaniei.

— Și acum se pare că vrea să se răzbune. *Stay Put* îi oferă un prilej perfect de aducere-aminte a vechilor conflicte și a modului în care Statele Unite au desconsiderat rolul poporului german în marele joc politic. Mulți vor să vadă o astfel de ruptură între Statele Unite și Europa.

— Dar cum puteți fi siguri că va veni? Stellan este mort.

— Este posibil să existe și altcineva în rețea care să poată transmite informațiile. De exemplu, nu ați reușit să-l găsiți pe Ober.

Așa este, nu reușiseră. Sara se simți lezată, deși nu era responsabilitatea ei.

— Dar poate că vom fi norocoși, spuse Strauss. Poate că Ober ne va conduce la Abu Rasil.

— Am o întrebare, spuse Sara. Se pare că oricum pot detona bombele. Ce mai caută aici?

Breuer o privi îndelung.

— Trebuie să vă reamintesc că ați semnat o declarație de confidențialitate. Dacă spuneți un singur cuvânt despre ce vorbim aici, încălcați unele dintre cele mai importante legi ale Uniunii Europene și riscați o condamnare de până la treizeci de ani de închisoare. Este vorba despre siguranța întregii Uniuni. Înțelegeți asta?

— Da.

Breuer își aruncă privirea în jur prin rulotă, ca și când ar fi căutat ceva. Apoi inspiră adânc.

— *Stay Put* era ultima linie de apărare a NATO împotriva Tratatului de la Varșovia. Bombe amplasate sub carosabil, dar și mici cantități de explozibil nuclear care puteau fi transportate de câte o persoană. Încărcăturile nucleare din Germania de Vest au fost eliminate. Explozia recentă a fost produsă de o cantitate mică de explozibil, care ar fi trebuit să blocheze drumul în faza incipientă a războiului. Poate că nu a fost eliminată din cauza neîncrederii în Rusia, chiar și după destrămarea Uniunii Sovietice.

— Problema era că sovieticii știau totul despre apărarea noastră, adăugă Strauss. Din cauza spionilor și a cârtițelor lor.

— Și din cauza mișcării pentru pace din Occident, spuse Breuer. Care localizase instalațiile de rachete, minele, depozitele de muniții, explozibilii din carosabil și focoasele nucleare – totul, în numele păcii. Deoarece a răspândit informațiile în mod public, bineînțeles că Tratatul de la Varșovia le-a văzut și a considerat că trebuie să răspundă cu aceeași monedă. Așa că acțiunile mișcării pentru pace au accelerat de fapt cursa înarmărilor.

— Trupele americane din Occident au stârnit suspiciunile rușilor, spuse Strauss. Se spunea că forțele SUA au misiunea să apere Europa, dar la fel de ușor puteau fi folosite și pentru atacuri, conform logicii rușilor. Doctrina de bază era că Hiroshima demonstrase că yankeii voiau să-și folosească armele.

— Pentru a păstra un echilibru al terorii, țările din Tratatul de la Varșovia reacționau la inițiativele NATO și, bineînțeles, voiau să fie un răspuns mai amplu, care să servească și drept factor de descurajare, precizează Breuer. Cursa înarmării le-a determinat să-și îngroape propriul material exploziv. Dar n-am aflat niciodată unde.

— Germania de Est nu avea acces la aceste informații, pentru că URSS voia să aibă control deplin asupra lor. Nu aveau încredere în statele vasale, deși le cereau supunere oarbă.

— Cele două blocuri au rivalizat între ele tot timpul și, potrivit dezertorilor sovietici, rușii au îngropat nu numai bombe care să arunce în aer drumurile, ci și bombe suficient de puternice pentru a distruge regiuni întregi.

— Bombe atomice, preciza Strauss.

— Și au rămas îngropate? întrebă Sara.

Ridică o mână, vrând parcă să-i oprească, fie ca să înțeleagă mai bine abundența de informații, fie ca să respingă ideile neplăcute. Dar polițistul cel masiv interpretă gestul ei ca pe o rugăminte, așa că îi mai turnă cafea. Breuer continuă:

— Rusii susțin că le-au retras, dar că nu au documente cu care să demonstreze asta. Pe de altă parte, Putin e arogant și insinuează că deține explozibili nucleari pe teritoriul Uniunii Europene. Atât UE, cât și SUA au solicitat acces la arhivele sovietice, dar au fost refuzate. Niciun demers diplomatic nu a avut succes și nicio țară nu și-ar dori să piardă petrolul și gazele furnizate de Rusia, așa că nimeni nu îndrăznește să meargă prea departe.

— Și vreți să spuneți că sovieticii erau dispuși să folosească bombele atomice?

— Țările membre ale Tratatului de la Varșovia știau că, dacă declanșau o invazie, ar fi avut nevoie de o victorie rapidă. Trebuiau să ocupe Germania de Vest încă de la început, înainte să aibă NATO timp să se mobilizeze. Dar aveau și un plan de rezervă, pentru cazul în care ar fi dat greș. Ce s-ar fi întâmplat dacă NATO invada Germania de Est? Atunci ar fi fost amenințat Tratatul de la Varșovia și, ca urmare, și Uniunea Sovietică. Invocând invaziile lui Hitler și ale lui Napoleon, au dorit să existe întotdeauna state-tampon între ele și inamic. Poporul rus avea în suflet o teamă adâncă: nu

dorea să mai existe războaie pe propriul teritoriu. Strategia rușilor era apărarea ofensivă, de înaintare în afara granițelor sovietice. Erau pregătiți să folosească orice mijloace ca să evite o invazie. Distrugerea întregii Europe Centrale era o soluție.

— Era posibil să se întâmple așa ceva? întrebă Sara.

— Da, spuse Breuer. Cu siguranță. E de mirare că nu s-a întâmplat.

— Dar nu este prea târziu, spuse Strauss. Dacă Abu Rasil descoperă cum să detoneze bombele.

— Și de aceea vine aici? întrebă Sara, mai mult pentru sine.

— Probabil că a ajuns deja în țară, spuse Breuer. Și așteaptă ordine de la superiorii săi. De îndată ce sunt gata să detoneze explozibilul, îl vor anunța, iar el, la rândul lui, va lua legătura cu persoana sa de contact din Suedia, ca să se întâlnească și să facă transferul de informații.

— Și asta s-ar putea întâmpla în orice moment?

— Absolut în orice moment.

33.

Sara luă tramvaiul de la Nockeby, apoi metroul de la Alvik. Urcă într-un vagon în care se afla o clasă de absolvenți cu chipiuri pe cap. Țipau, cântau, râdeau, făceau gălăgie. Se agitau și se îmbrățișau. Se purtau de parcă toată lumea ar fi fost a lor.

Și chiar era.

Cel puțin în clipa asta.

Încercă să se gândească la altceva.

Pentru prima dată de când era ofițer de poliție, simțea că se confruntă cu o situație pe care nu o poate schimba. Nu știa nimic despre spioni și despre teroriști și nici cum să-i oprească. Știa multe despre Stellan, dar evident că nu știa cel mai important lucru despre el. Despre viața lui secretă.

Sigur fusese eliminat pentru că știa prea multe. Dacă era capabil să-l identifice pe Abu Rasil, ar fi putut reprezenta o amenințare. Oare Ober îl împușcase?

Același Ober care îl recrutase cândva.

Poate că acum, când fusese reactivată rețeaua, nu mai aveau nevoie de Stellan, pentru că devenise un martor supărător? Poate îi explicase lui Ober că nu mai crede în vechile doctrine?

Poate că, pur și simplu, refuzase să ia parte la un eventual atac terorist?

Sara ar fi dorit să fi fost așa. Așa, trădarea lui Stellan față de ea și de întregul popor suedez ar fi fost mai ușor de suportat.

Ajungând acasă, pregăti masa de prânz. În sufragerie, chitara sfărâmată îi aminti Sarei de descoperirile și de explicațiile din seara trecută și de observațiile Ebbei.

Locul grijilor pentru bombele atomice fu luat de îngrijorarea legată de o potențială catastrofă în viața personală.

Simțea că nu are încredere totală în Martin. Și ar fi vrut să aibă. Voia nu doar să-și justifice rațional atitudinea, ci să fie convinsă, cu toată ființa ei.

Mai avea câteva ore până să înceapă lucrul, așa că se decise s-o mai verifice o dată pe Nikki X. Luă metroul către Universitatea Tehnologică, trecu pe lângă Biserica Sf. Gheorghe și traversă strada până la 7-Eleven, de unde cumpără o nouă cartelă preplătită, pe care o puse în telefonul de serviciu. Apoi o luă spre nord, se opri la o oarecare distanță de Birger Jarlsgatan numărul 125 și scrise un mesaj text: „Te vreau. Cât percepi pentru o vizită la domiciliu?”

După mai puțin de un minut, primi răspunsul: „Patru mii”.

Sara răspunse: „Poți acum?”

„Unde?”

„Blendavägen nr. 27, în Täby”.

„Ajung într-o jumătate de oră”.

Poate că a fost o prostie să aleagă adresa lui Danne, prietenul lui Martin, dar fusese prima adresă departe de oraș care-i venise în minte și voia s-o facă pe Nikki X să plece de acasă cât mai repede posibil.

În timp ce aștepta, Sara își dădu seama că era posibil ca Nikki să nu mai locuiască în apartamentul la care avea înregistrată adresa de domiciliu. În acest caz, toate eforturile sale ar fi fost în zadar. Dar după zece minute în fața ușii trase un taxi, iar din bloc ieși o tânără cu constituție atletică, foarte machiată, cam de treizeci de ani. Purta o fustă scurtă, o bluză cu decolteu adânc și pantofi cu toc cui, înalt.

Imediat ce taxiul se îndepărtă, Sara introduse codul de siguranță și deschise ușa. Știa că pe ușă trebuia să găsească scris numele „Hansson”, iar când ajunse acolo sună, așteptă o jumătate de minut, apoi forță încuietoarea și intră.

Mirosea puternic a parfum. Pe holul văruit în alb, se aflau pantofi cu toc cui, așezați în rânduri

ordonate. Pe pereți, erau poze alb-negru cu trupuri goale. La intrarea care ducea spre sufragerie și bucătărie se afla o perdea. Sara întredeschise o ușă de pe hol.

Văzu ferestrele acoperite, un pat cu cearșafuri de mătase, un teanc de prosoape, role de hârtie igienică, sticle de uleiuri și lubrifianți, un bol cu prezervative. Oare fusese și Martin aici?

Deși își dădea seama că era inutil, Sara căută vreo urmă de-a soțului ei. Sub covor, sub pat, între cearșafuri, în dulap. Faptul că nu găsi nimic nu-i dovedea că el nu fusese acolo. Sara se întreba dacă era bine ce făcea, dar nu se putea abține. Ca într-o transă, căuta indicii pe care însă nu-și dorea să le găsească. Dacă ar fi avut echipamentul necesar la ea, ar fi putut lua mostre din petele care încă se aflau pe cearșafuri și pe pereți, chiar dacă încăperea mirosea a curățenie. Dar ar fi fost prea de tot să inventeze o poveste și să trimită probe ADN la laborator pentru a-și verifica propriul soț.

După douăzeci de minute, primi un mesaj pe telefonul cu cartelă.

„Am ajuns”.

„Bine. Am ieșit să scot niște bani. Ajung acolo în zece minute”.

În felul acesta, câștiga puțin timp.

Se uită de jur-împrejur prin cameră.

Judecând după petele de pe pereți și de pe cearșafuri, camera destinată partidelor de sex era complet îmbibată de material seminal, în timp ce restul apartamentului părea curat. Nu se afla niciun client aici.

Sara intră în dormitor.

Totul era alb, cu accesorii violet-deschis și verde.

Pat de la Hästens. Perne, pături și lumânări de la Versace și Hermes. Iar în dulap, doar haine de firmă. Costume, rochii, pulovere, cardigane, fuste. Un stil pronunțat feminin.

O duzină de genți de la Prada, Marc Jacobs, Louis Vuitton și altele.

Lenjerie intimă scumpă, lucioasă. Chiar și jartiere și un fel de corset sau teddy sau cum s-o fi numind. Poate erau pentru clienții care cumpărau zile întregi sau chiar weekenduri. În orice caz, nu era genul de lenjerie al Sarei.

Poate de aceea Nikki X se afla în telefonul mobil al soțului ei. Pentru că pe Martin îl atrăsese întotdeauna asta. Dar nu o obligase niciodată să poarte și ea.

Oare dacă ea ar fi purtat mai des lenjerie sexy, n-ar mai fi fost tentat să meargă la alte femei? Nu, ar fi un motiv prea meschin.

Trebuie să fi fost altceva la mijloc.

Asta, dacă nu cumva îi spusese adevărul, desigur.

Observă ceva în sufragerie, pe biroul din colț. Un iMac și o tastatură, un microfon și un mixer. Trase un sertar și găsi caiete în care păreau să fie versuri de melodii scrise de mână.

„Delusion”, „Cold”, „Promise to live”.

La naiba, chiar visa să devină artistă. Era adevărat.

Sara se gândi că ar putea să dea drumul la calculator ca să asculte melodiile lui Nikki, când auzi o cheie în broasca ușii de la intrare. Din reflex, intră în baie și trase ușa după ea.

În apartament intră cineva.

Cineva cu tocuri înalte. Trebuie să fi fost Nikki.

Sara își verifică telefonul cu cartelă. Avea zece mesaje cu reproșuri și cinci apeluri pierdute. Dezactivase tonul soneriei și nu simțise vibrațiile.

Ce ar fi putea spune dacă era descoperită? Că primise o sesizare în legătură cu o spargere și, când ajunsese, ușa de la intrare era deschisă?

Nikki trecu prin sufragerie, apoi păru că intră în dormitor. Fără niciun zgomot, Sara se furișă până la ușa de la intrare, o deschise și ieși. Trase ușa

după ea fără să o închidă și auzi în urma ei pași venind din dormitor.

— Alo? zise o voce feminină din apartament.

În loc să iasă în fugă din bloc, urcă un etaj mai sus.

Nikki ieși din apartament și se opri – poate surprinsă că ușa nu era închisă – și apoi coborî până la intrarea în clădire. Sara presupuse că nu observase nimic suspect, deoarece se întoarse în scurt timp în apartament și închise ușa.

Sara așteptă o jumătate de oră, în eventualitatea în care escorta ar fi spionat de la ușă sau prin ferestrele cu vedere la stradă.

După aceea putea să iasă în siguranță. Își acoperi fața cu mâna, ieși în stradă și porni cât putu de repede spre oraș.

În tot acest timp, se întreba dacă era bine ce făcea.

*

Stătea în mașină cu David pe Malmskillnadsgatan și încerca să se concentreze asupra sarcinilor de serviciu, dar gândurile nu-i dădeau pace. Se gândea la Stellan, la Agneta, la Ober, la bomba din Germania, la Abu Rasil. Ce se întâmplase de fapt și ce urma să se întâmple în continuare?

Sara privea în gol în noaptea de vară și se gândea. Avea mult timp de meditat, pe parcursul turelor de lucru. Aveau mult de așteptat. David nu mai părea atât de supărat pe ea. Chiar îi cumpărase o cafea când se dusese la cel mai apropiat 7-Eleven. Dar, ca de obicei, păstrau tăcerea. Dacă ar fi vorbit, nu s-ar mai fi putut concentra și ar fi riscat să atragă atenția. Se auzeau voci pe stradă, dar dacă stăteai liniștit trecătorii nu observau, de obicei, că în mașină se află cineva. Sara era bucuroasă că atmosfera dintre ei se ameliorase. Își dădea seama că mersese prea departe, dar după tot ce vedea, ar fi fost dificil să nu ajungă odată și odată să întreacă măsura.

Unele mașini dădeau târcoale ore întregi fără să oprească. Fie șoferii nu îndrăzneau, fie își satisfăceau fanteziile doar privind. Se simțeau murdari. Sau li se părea că femeile de aici erau murdare. Și că se lăsau cucerite de îndată ce bărbații le acostau.

Așteptând ocazia de a interveni, Sara începu să verifice plăcuțele de înmatriculare în registrul auto. Numele pe care le găsi le verifică apoi pe Merinfo, după care selectă opțiunea „alte persoane care locuiesc la această adresă”. Mai mult de jumătate dintre bărbații care se învârteau pe aici aveau acasă soții, în unele cazuri chiar copii adulți care locuiau cu ei. Probabil că mulți aveau și copii mici, care însă nu apăreau pe site.

Ce spuneau când ajungeau acasă? Se gândeau la plăcerile cumpărate în timp ce luau cina? În timp ce se jucau cu copiii lor? Cum își justificau întârzierea? Mințeau că au lucrat peste program, că au ieșit la o bere cu prietenii sau că au fost la sală?

Cum se justificau față de ei înșiși pentru cumpărarea serviciilor sexuale?

Se scuzau că, după apariția copiilor, viața sexuală din cuplu se degradase?

Că urmăreau niște simple distracții?

Că nu a fost intenționat?

Că a fost o prostie?

Auzise toate răspunsurile. Cel mai adesea, atitudinea umilă a clienților era urmată de furia îndreptată împotriva ofițerilor de poliție care îi prinseseră. „Mi-ați distrus viața” era cea mai frecventă reacție.

Ca și când Sara și colegii ei i-ar fi forțat pe cei care cumpărau servicii sexuale să încalce legea. Ca și când poliția i-ar fi forțat să le exploateze pe acele românce. Să le scuipe, să le bată, să le violeze pentru bani, pe bancheta din spate a unei mașini sau pe o piatră funerară din cimitirul Bisericii Sfântului Ioan.

Un Volvo V90 nou-nouț, care dăduse vreo cinci-șase ture, se decise brusc să oprească. Șoferul lăsă mașina pe aleea de lângă gura de metrou, pe partea opusă a străzii unde stăteau la pândă Sara și David în mașina lor cu geamuri fumurii.

Volvo-ul opri în dreptul lui Jennifer, o nord-africană suplă care cu siguranță purta alt nume în realitate. Sara avea informații despre toate femeile de aici. Jennifer refuzase întotdeauna ajutorul oferit sau propunerile de a intra în grupuri de sprijin pentru femei, dar fără să devină agresivă ca alte fete care își vedeau venitul amenințat sau erau îngrijorate de ceea ce le-ar face proxenetul lor dacă ar apela la serviciul social. De obicei, primea clienți acasă, în apartamentul din Söder, un adăpost pe care Sara presupunea că îl primise de la un proxenet. Jennifer cobora pe Malmskillnadsgatan numai când avea nevoie urgentă de bani.

Bărbatul din mașină coborî geamul de pe partea pasagerului și Jennifer se apropie, se aplecă și vorbi cu el. În timp ce negociau, Sara îi verifică numărul de înmatriculare.

Johan Holmberg. Cu domiciliul în Vasastan. Locuia cu soția și cel puțin un copil spre sfârșitul adolescenței. Poate și alții mai mici. Sara îl căută pe Google și îi găsi profilul de Linkedin și de Facebook. Manager de proiect la o companie de construcții. Antrenor la o echipă de băieți, așadar, probabil că avea și un fiu mai mic.

— Avem un cumpărător de plăceri.

Sara lăsă telefonul când auzi vocea lui David. Volvo-ul ieși pe Malmskillnadsgatan în direcția Brunkebergstorg, unde viră la dreapta pe Master Samuelsgatan. David îl urmări încet, anunțându-și colegii că s-au pus în mișcare. Pål și Jenny rămaseseră pe loc, pregătiți să intervină și ei.

Holmberg conducea printre zgârie-norii din Hötorget și viră la dreapta, pe îngusta Slöjdgatan. Trecu pe lângă Synsam, Lindex, prin spatele

cinematografului Filmstaden din Sergel și pe lângă hotelul Scandic și coborî în parcarea din Hötorget.

— Nu ar fi trebuit să…? întrebă Sara.

— Poate că vrea să parcheze și s-o ducă la hotel, spuse David, raportându-le colegilor prin stație.

L-au urmărit până în parcare, dar se opriră cu un nivel mai sus, în timp ce Volvo-ul își continuă drumul până la nivelul de sub ei. Apoi coborâră din mașină și se despărțiră. Sara coborî pe scări, iar David merse de-a lungul rampei.

După ce coborî scările, văzu farurile stingându-se. Holmberg parcase în colțul cel mai îndepărtat, ceea ce arăta că intenționa, de fapt, să beneficieze de serviciile sexuale în parcare, în loc să meargă la hotel.

Sara se ghemui și se uită pe sub mașini. Curând, văzu picioarele lui David apropiindu-se și se aplecă ghemuită între vehicule, ca să-i atragă atenția. Îi făcu un semn cu mâna către colțul în care era parcată mașina și arătă spre ceas, ceea ce însemna că îi vor acorda ceva timp lui Holmberg.

Din păcate, erau nevoiți să lase clientul să înceapă actul sexual înainte de a interveni, ca acesta să nu poată nega totul și să le fie aproape imposibil să-l trimită în judecată. Sara și colegii săi aveau nevoie de dovezi palpabile, oricât ar fi preferat să-i împiedice cât mai repede pe cumpărătorii de plăceri.

Mașina începu să se zgâlțâie, iar Sara îi făcu semn lui David că era momentul să acționeze. Se furișară spre Volvo, aruncară o privire înăuntru și văzură dosul bărbatului pe bancheta din spate. Șoldurile sale se deplasau înainte și înapoi cu mișcări rapide.

David stătea la doi pași distanță, ca să-i blocheze calea de fugă dacă ar fi încercat să scape. În mod surprinzător, mulți fugeau și își lăsau mașinile la dispoziția poliției. Era un comportament de evitare, într-un moment de panică.

Sara își pregăti ciocanul ca să spargă geamul, dar înainte apucă mânerul și trase de el. Ușa mașinii era descuiată, așa că nu era nevoie să spargă geamul.

— Poliția! strigă ea.

Holmberg opri mișcarea și se întoarse spre ea. De cealaltă parte a banchetei, Sara o văzu pe Jennifer, așezată pe burtă, cu mâna lui Holmberg în jurul gâtului și cu obrazul lipit de banchetă.

Văzu că făceau sex anal, cu mișcări violente.

Un bărbat de cincizeci de ani, cu părul rar, cu ochi apoși și holbați, care părea că nu înțelege ce se întâmpla.

Sara se străduia să se stăpânească. Nu își mai permitea să acționeze sub impulsul emoțiilor, care ar fi avut consecințe asupra vieții sale profesionale. Dar nu putu să se abțină.

Îl trase pe Holmberg, îl trânti pe asfalt și, dintr-o mișcare, îi apăsă gâtul cu genunchiul, astfel încât să fie sigură că îl doare. Apoi David îi puse cătușele. Sara îl lăsă pe Holmberg, care încă avea pantalonii în vine, și intră în mașină ca să se ocupe de Jennifer.

— Te simți bine?

— Da. A fost destul de violent, dar sunt bine.

Își puse din nou chiloții, coborî din mașină și își îndreptă hainele. Știa ce urmează. Polițiștii îi vor lua o declarație și îi vor recomanda să discute cu un asistent social, iar după ce ea le va refuza oferta, îi vor permite să plece.

— Nu am făcut nimic, spuse Holmberg. Nu este ilegal să faci sex într-o mașină.

— Este ilegal să cumperi sex.

— Nu am plătit!

Sara se uită la Jennifer.

— A plătit?

Jennifer nu răspunse, scoase doar trei bancnote de cinci sute.

— Am împrumutat mașina, spuse Holmberg. De la un prieten. Mă cheamă Johansson.

— Deci nu este mașina ta? întrebă Sara.

— Nu.

Sara se aplecă și îi controla buzunarele. În buzunarul de la spate al pantalonilor de bumbac, găsi un portofel negru.

— Nu îl atingeți! țipă el. Nu este al meu! L-am găsit!

Sara scoase un permis de conducere pe numele lui Bo Johan Holmberg, care arăta exact ca bărbatul reținut. Sara îi arătă permisul de conducere bărbatului, care oftă, dându-se bătut.

— Pot să-mi ridic pantalonii? întrebă el, iritat.

— Negați că ați cumpărat sex?

— Nu, spuse Holmberg. Recunosc. Și vreau ca amenda să fie trimisă la căsuța mea poștală.

— Nu la adresa de domiciliu? îl întrebă Sara.

O enerva ideea că atât de mulți cumpărători înrăiți de servicii sexuale puteau scăpa în felul ăsta, că știau exact ce aveau de făcut ca să poată să-și vadă mai departe de treabă. La cererea lor, amenda de la poliție era trimisă fie la locul de muncă, fie, ca în acest caz, la o căsuță poștală achiziționată exact pentru acest tip de corespondență. Și așa își plăteau amenzile și se întorceau curând pe stradă, gata să umilească alte femei. Sara știa că nu era de competența ei să-i pedepsească, ci doar să-i aresteze. Era și ăsta un lucru destul de important.

Dar o exaspera.

La culme.

După ce Holmberg recunoscu fapta și semnă amenda penală, îl eliberară.

Încă un tată de familie care merge acasă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sara se întreba dacă îi va trece prin minte fața lui Jennifer, lipită de scaunul pentru bebeluși, data viitoare când își va așeza copilul acolo. Cu siguranță că nu.

*

După ce își terminară treaba, se întoarseră la secție ca să se schimbe și să încerce să se destindă.

Chiar dacă se obișnuiseră de-a lungul anilor cu cazurile de felul acesta, sensibilitatea lor nu se tocise. Nicidecum.

Toate aceste întâmplări erau mult prea tragice pentru a le considera doar o rutină.

Sentimentul neputinței plana constant asupra lor, dar încercau permanent să aibă grijă de femeile pe care le ajutau. Sara simțea nevoia să-și confirme că munca lor chiar juca un rol important, așa că începu să vorbească despre cazuri vechi, despre fete care primiseră ajutor de la serviciile sociale sau de la unul dintre grupurile de sprijin pentru femei care ofereau ajutor victimelor traficului de persoane. Li se întâmplase să primească scrisori de la fete care renunțaseră la prostituție, uneori de la minore care, după intervenția lor, reușiseră să meargă pe drumul cel bun. Sara și David căzuseră de acord că nu au nevoie de niciun gest de recunoștință, dar însemna mult pentru ei faptul că li se amintea că munca lor nu era în zadar.

Că puteau influența lucrurile în bine.

Că puteau ajuta.

Măcar uneori. Și asta le era suficient pentru a continua.

— Noroc, zise David, ridicând o ceașcă de cafea fierbinte. Sara ridică și ea ceașca și o ciocni cu a lui David.

— Noroc, spuse ea, iar el îi răspunse cu un mic zâmbet.

E neobișnuit să bei cafea la miezul nopții, dar ei își făcuseră obiceiul să-și încheie tura cu o ceașcă de cafea fierbinte. Devenise aproape ca un ritual să ia o doză de cofeină ca să se trezească dintr-un vis urât. Așa făceau și acum.

Poate faptul că simțea că făcuseră ceva bun îl determină pe David să-și deschidă puțin inima. Practic, amândoi erau dedicați în egală măsură meseriei lor; se deosebeau doar prin temperament.

— Ai avut dreptate, începu Sara privindu-l în ochi.

Îi era greu să continue și, căutându-și cuvintele prea mult timp, fu întreruptă de un țiuit.

Telefonul suna insistent în poșetă, iar Sara îl scoase. Pățiseră ceva Pål și Jenny?

Nu.

Era Eva. Nume de familie necunoscut.

Numărul era salvat în agenda telefonului mobil și aparținea uneia dintre fetele mai promiscue de pe Malmskillnadsgatan. Eva își exercita adesea meseria în scări de bloc sau pe alei, ca să nu mai piardă timpul cu drumul. Așa reușea să compenseze tariful mic și să aibă un profit mai mare.

Sara îi văzuse pe bărbații care o solicitau pe Eva. Grași, bătrâni, nespălați, brutali și necioplți. Cele mai primitive forme de viață. Încercase s-o ajute sau, pur și simplu, s-o oprească, să stea de vorbă cu ea, dar Eva refuzase de fiecare dată.

Și acum numele ei îi apărea pe ecranul mobilului. Pentru prima dată.

— Îl cunoștea! pe porcul ăla, nu-i așa? a fost primul lucru pe care îl spuse Eva. Cine l-a ucis?

— Pe cine? întrebă Sara.

— Porcul de la televizor. Unchiul Stellan. Vreau să-i mulțumesc persoanei care l-a împușcat. Și tu ar trebui să știi cine, că ești polițistă.

— De ce vrei să-i mulțumești?

— De ce crezi? Știi și tu.

— Ce să știu?

— Ce a făcut, spuse scurt Eva.

— Stellan? întrebă Sara. La ce te referi?

— La ce le făcea fetelor tinere. La ce altceva?

Sara își aminti că îi povestise Evei, cu mult timp în urmă, câte ceva din viața personală, încercând să se apropie de ea. Totul mersese bine, până când îi spusese că se jucase, în copilărie, în casa familiei Broman. Atunci Eva scuipase și plecase.

— Ne putem întâlni? întrebă Sara.

— Nu. Lucrez.

— Plătesc. Cinci sute ca să vorbim o jumătate de oră.

— Cinci sute? Pentru o jumătate de oră?

— Un sfert de oră.

— Zece minute. Unde?

— La McDonald's, pe Vasagatan. Peste cincisprezece minute.

— O să fiu acolo.

•

— Ce-a făcut? o întrebă Sara și îi întinse bancnota după ce se așezară la masă, fiecare cu o tavă de plastic în față, cu câte o porție de fast-food.

Clienții din jur nu le băgau în seamă. Erau mult prea beți, mult prea excitați, mult prea puși pe ceartă. Prea ocupați să se îndoape cu grăsimi trans și să petreacă încă o noapte care urma, probabil, să se sfârșească în singurătate.

Eva luă câțiva cartofi prăjiți și se uită la Sara:

— Deci nu știi?

— Nu.

— Chiar ai fost prietenă cu familia?

— Mergeam la ei tot timpul. Și locuiam în casa de alături.

— Da, mi-ai zis. Dar mi-ai mai zis și că ești din oraș. Care e adevărul?

— Ne-am mutat din Bromma când aveam treisprezece ani. În Vällingby.

— Deci ești fata drăguță din suburbie, spuse Eva, zâmbind cu umor negru. Iar eu sunt fata urâtă din cartierele frumoase.

— Cartierele frumoase?

— Și eu sunt din Nockeby. Nu ți-am spus? Nu, nu spun nimănui.

Sara ciuli urechile la cuvintele Evei. Nimic din aspectul ei nu sugera o astfel de origine.

— De-asta am pățit ce am pățit cu el, spuse ea, apoi, tăcu.

— Spune-mi, spuse Sara. Ți-am plătit.

— Da, spuse Eva. Era și timpul să afle cineva. Aveam doar treisprezece ani. Treisprezece. L-am întâlnit într-o zi în piață; cumpărasem flori și el mi-a spus că are multe flori de toate felurile în grădină. Și bineînțeles că eu am fost impresionată. Doar era unchiul Stellan. Și tocmai vorbea cu mine. Ne-am mai întâlnit din întâmplare de câteva ori, apoi m-a invitat acasă. Mi-a spus că are două fiice, de-o vârstă cu mine. Dar când am ajuns acolo nu erau acasă. Era singur.

Eva tăcu.

— La naiba, viața mea ar fi fost alta dacă nu m-aș fi dus. A fost o decizie stupidă…

— Continuă, spuse Sara.

— Eram o fată destul de frumoasă. Dintr-o familie bună, de modă veche. Nu știam nimic despre lumea reală. Învățam bine la școală. Eram slabă la sport, dar bună la suedeză și geografie, știi doar. Îmi doream să ajung profesoară sau diplomat, spuse Eva, râzând. Diplomat… Ce-ar fi să încerc acum să mă angajez la Ministerul Afacerilor Externe?

Sara se uită la fața ridată a Evei, la brațele ei pline de vânătăi, la gura din care îi lipseau câțiva dinți. La privirea goală de la consumul de heroină.

— Ce s-a întâmplat acasă la Stellan?

Eva termină de mâncat și împinse tava.

— M-a violat.

Violat?

Unchiul Stellan?

Tatăl lui Malin și al Lottei?

Sara nu știa ce să mai creadă.

— Mi-a arătat nenorocita lui de grădină și mi-a spus cum se numește fiecare nenorocită de floare. Nalbe și crini și ce naiba mai avea. Apoi ne-am așezat la soare, într-o căldură infernală, și el m-a întrebat dacă vreau ceva de băut. Cred că mi-a pus ceva în băutură, pentru că am devenit foarte confuză. A spus că ar trebui să intrăm la umbră și m-a dus într-un șopron. După aia a luat o

nenorocită de cameră de filmat și m-a dezbrăcat. I-am simțit mâinile dezgustătoare pe tot corpul și în mine, și după aia s-a dezbrăcat și m-a violat. Și acum îi simt penisul subțire și alb în gură și îmi amintesc cum m-a durut când l-a împins în mine. Sângeram și plângeam, dar el nu s-a oprit.

— Și a filmat?

— Da, toată mizeria. Cu nenorocita aia de cameră. Super-8 sau cum naiba se cheamă. Iar gândul la acea filmare a fost aproape mai rău decât violul în sine. În primii câțiva ani, eram așa de speriată că filmarea va ieși la iveală, încât eram în stare aproape să-mi iau viața. După ce m-am apucat de fumat și de băut, să uit de teama că ar putea afla părinții mei, mi-a venit un gând și mai dezgustător. Că se masturba în timp ce se uita la filmul în care violase un copil.

— Și n-ai spus nimănui?

— Cum naiba să spun? Mi-a fost rușine. M-am simțit vinovată. Inutilă. Părinții mei nu m-ar fi crezut niciodată. Nici gaborii.

Eva scuipă câțiva cartofi mestecați pe podea.

— Și după aceea, când a terminat, s-a îmbrăcat și a ieșit. Eu am rămas plângând și vomitând. Sângeram rău. Întregul meu univers s-a prăbușit. *El* distrusese totul. Nu-mi doream decât să mor. Când în sfârșit m-am îmbrăcat și m-am strecurat afară, l-am găsit în genunchi în nenorocita lui de grădină, plantând niște ceapă. Chiar mi-a zâmbit și mi-a făcut semn cu mâna, și mi-a zis că sunt binevenită oricând. Ar fi trebuit să iau nenorocita aia de săpăligă și să i-o înfig în cap. Așa mi-aș mai fi salvat ceva din respectul de sine. La naiba, aveam treisprezece ani, nu puteau să mă judece pentru crimă. Nu puteau să mă închidă.

Făcu o pauză.

— Mi-am lăsat bicicleta roz nouă acolo. Mă durea prea tare ca să mai pot sta pe șa. Și mi se părea că n-o mai merit, după ce făcusem.

— După ce făcuse el, spuse Sara, iar Eva îi aruncă o privire fulgerătoare. Știi dacă le-a mai făcut așa și altora?

— La naiba, nu cred că am fost prima, îți pot spune sigur. De treizeci de ani, de când lucrez pe străzi, am văzut cum se comportă bărbații când sunt excitați. *Nu* am fost prima. La ce naiba te holbezi?! se răsti Eva la un adolescent beat care rânjea la ea.

Îi aruncă sucul în față, iar el se înfurie și se ridică, ținând pumnii încleștați.

Când Sara îi arătă insigna de poliție, se liniști. Dar tot le adresă obișnuita expresie:

— Târfele dracului.

— Partea cea mai rea a venit mai târziu, spuse Eva, râgâind. Într-o zi, bătrânul ticălos a sunat acasă la părinții mei. Și a cerut să vorbească cu mine. M-a întrebat dacă vreau să merg la o petrecere. Eram îngrozită că o să le spună părinților ce s-a întâmplat, așa că am acceptat. M-am dus acolo, mi-a oferit un pahar de vin, deși aveam doar paisprezece ani, apoi m-a așezat pe o canapea lângă un alt bătrân dezgustător, care îmi zâmbea și îmi tot umplea paharul. După ce m-am îmbătat, m-a dus într-o cameră și m-a violat. M-am împotrivit, dar nu a ținut cont de asta. Iar când a terminat, a lăsat trei sute pe pat. Am luat banii și i-am pus într-o cutie acasă. Mă simțeam îngrozitor de fiecare dată când vedeam cutia aia. Și într-o zi am luat banii, m-am dus în oraș și mi-am cumpărat haine. A doua zi am primit complimente la școală pentru hainele noi și m-am simțit un pic mai bine. Faptul că eram frumoasă pe dinafară mă ajuta să uit cât de murdară mă simțeam pe dinăuntru. Data următoare când m-a sunat porcul, nu mă gândeam decât la ce aș putea să-mi cumpăr dacă aș mai primi bani. Așa că m-am dus. Pentru alt moș dezgustător. Și din nou. Și din nou. Deja mă simțeam inutilă, așa că nu credeam că mai contează. Dar știi ce este cel mai rău?

— Nu.

— Aveam prietene care mă întrebau de unde am atâția bani. Le-am dus și pe ele acolo. Două sau trei fete, care au fost și ele violate și distruse. Le-am stricat viața. Și asta doar pentru că voiau să-și poată cumpăra niște haine frumoase.

34.

Sara nu reușea să doarmă. Martin sforăia, dar nu asta o împiedica să adoarmă. Spre deosebire de toți ceilalți oameni pe care îi cunoștea, ei sunetul îi oferea un sentiment de confort și avea senzația că adoarme mai ușor când îl aude pe soțul ei sforăind. Cu cât erau sforăiturile mai zgomotoase, cu atât liniștea dintre ele era mai adâncă. Datorită apartamentului încăpător, gălăgia de la tavernele din Kornhamnstorg nu se auzea până în dormitorul lor.

Sara stătea cu ochii în tavan, în așa-numitul tavan casetat din lemn de culoare închisă. Unul dintre detaliile superbe care nu-l interesau deloc pe Martin, chiar dacă dăduse atâția bani pe apartament. Se bucura că încă avea toată familia laolaltă și se gândea că nu mai erau multe nopți până când nu mai avea această ocazie. Regreta că până acum nu apreciase suficient astfel de momente.

Dar, mai presus de toate, i se perinda prin minte ce-i spusese Eva. Îi era greu să accepte, dar simțea că ar fi dovedit lipsă de respect față de ea dacă n-ar fi luat-o în serios. Exista vreo modalitate de a verifica dacă spusele ei erau adevărate?

Sara se răsucea în pat de câteva ore, gândindu-se în fel și chip, dar până la urmă se ridică. Și se hotărî să afle adevărul, în primul rând pentru ea.

Așa că iat-o din nou în casă. În castelul de basm al copilăriei sale, devenit locul unei crime unde n-ar fi trebuit să se afle.

Se uită în jur, dar nu era nimeni pe stradă la ora aceea. Cu toate astea, se ghemui puțin când trecu pe lângă casa lui CM, cea mai apropiată de drum, casa pe care o numeau în copilărie „fabrica”, după numele ciudat al puștii scumpe a proprietarului. I se părea amuzant că îi rămăsese în minte prostia asta. Evident, nu ne putem alege amintirile.

Dădu roată casei familiei Broman și luă cheia de rezervă din locul obișnuit, apoi descuie ușă și intră.

Casa i se părea foarte diferită. De la paradisul pierdut la locul unei crime și acum un fel de castel bântuit care adăpostește un mister. O casă a terorii.

Așadar Stellan Broman se filmase cum viola o fetiță. Dacă povestea Evei era adevărată, Sara era convinsă că Stellan păstrase filmul.

Avea suficientă experiență cu prostituția stradală ca să fie convinsă că povestea era adevărată.

Fusese implicată și în suficiente intervenții împotriva infractorilor sexuali și a pornografiei infantile ca să știe că astfel de oameni își păstrau întotdeauna colecțiile. Dezvoltau un fel de obsesie. Chiar dacă aveau zeci de mii de filme și de imagini, mult mai multe decât ar fi avut timp vreodată să vizioneze, tot își doreau tot mai multe. Era chiar o manie.

Le prețuiau ca pe ultimii stropi de apă de pe Pământ.

Dar unde ascunsese oare filmul?

Sara cercetase deja casa și se uitase la toate filmele pe care le găsise. De altfel, știa că o metodă obișnuită era aceea să pună, pur și simplu, o etichetă diferită pe film – ceva banal, de genul „Prelegere despre Sarek” sau „Vacanță cu rulota” – și să-l ascundă la vedere printre alte filme.

Dar probabil că Stellan îl pusese în altă parte, începu căutarea de la etaj.

Podul era plin de mobilier vechi și de cutii cu ornamente de Crăciun, cu decorațiuni de Paște, cu articole de vară și cu haine vechi de-ale surorilor. Într-o cutie, pe un raft de sus, se afla bluza cu trupa Wham pe care o purta Malin când îi spusese Sarei că nu mai poate veni la ele acasă, pentru că li se întorseseră prietenii adevărați. Era o zi de luni, din august, când începuse școala.

De parcă n-ar fi știut deja. Același scenariu, la sfârșitul fiecărei veri.

Sara observă că Agneta începuse să păstreze și lucruri de-ale nepoților. Cutii peste cutii cu haine pentru bebeluși, biberoane, jucării de pluș, bavete. Mini Rodini, Elodie Details, chiar și Gucci. Toate, frumos aranjate și etichetate. Pe fiecare cutie era chiar și câte o poză tipărită a fiecărui nepot de când era bebeluș.

Dar niciun film.

În garaj, pe rafturi erau aliniate cutii de ulei, detergenți și vopseluri, iar anvelopele de iarnă erau frumos învelite și stivuite. Unelte și o pereche de perne vechi, pentru copii. Nicio ascunzătoare secretă, niciun film.

La subsol se afla camera centralei, unde mirosea a ulei, o spălătorie, o cameră de recreere neaerisită și o cameră de oaspeți, cu miros de mucegai. În plus, o mică pivniță întunecoasă.

Străbătu camerele, metru cu metru. Niciuna dintre ele nu părea să aibă vreo ascunzătoare secretă. În cele din urmă, se trânti în fotoliul din camera de recreere și se uită la ceasul de pe mobil.

Îi luase aproape trei ore.

Și nu obținuse niciun rezultat.

Acum trebuia să regândească lucrurile. Sara se bazase pe ipoteza că Eva spunea adevărul și se hotărâse s-o creadă. În caz contrar, căutarea nu-și avea rostul.

Nu era surprinzător că nu găsise nimic. Dacă Stellan ar fi filmat un viol, mai mult ca sigur că ar fi ascuns bine filmul. O rolă de film nu ocupă mult spațiu. Nici măcar un film vechi făcut cu o cameră super-8.

Trebuia să caute din nou prin casă posibile ascunzători, să deschidă toate cutiile suficient de mari încât să încapă un film. În ce încăpere și-ar fi putut păstra Stellan comoara întunecată?

În șopronul din grădină? Acolo avusese loc abuzul.

Nu, probabil că o ținea în casă, se gândi Sara. Cel puțin ea, în locul lui, ar fi simțit așa că are un

control mai bun asupra lucrurilor.

În niciun caz în bucătărie. Nici în camera de zi. Poate în mansardă sau la subsol, dar deja căutase pe acolo.

Se uită în jur.

De ce nu în camera de recreere?

Aici ținea proiectorul. Aici putea să se încuie.

Sara își aminti că, atunci când ea și surorile erau mici, Stellan cerea să nu fie deranjat ore în șir, ca să lucreze.

Și apoi se retrăgea în camera de recreere.

Ar fi de presupus că ar fi păstrat filmul aici, dacă aici îl urmărea?

Sara se uită în jur. Se ridică și ciocăni din nou în pereți, căutând cu atenție eventuale ascunzători. Trase mobila, se uită pe sub covoare și pipăi tapițeria canapelei și a fotoliilor.

Trebuie să fie undeva, aici.

Dar unde?

În interiorul veiozei?

N-ar fi avut loc.

În interiorul sistemului de sunet?

Ia stai.

Televizorul.

Vechiul televizor cu lămpi stricat.

Acolo ar încăpea cu siguranță o rolă de film. Chiar și mai multe. Altfel, de ce l-ar fi păstrat atâția ani?

Sara crezuse că Stellan îl ținuse ca pe un fel de amintire a măreției sale. Dar nu mai credea așa.

Gândind cu mintea unui adult – de ce ar fi păstrat Stellan un televizor stricat, lăsându-l să se degradeze an după an? Când toate detaliile casei fuseseră atât de atent gândite și selectate? De ce să nu se fi debarasat de el?

Pentru că avea o valoare.

Un conținut.

Sara se duse în garaj și luă toate șurubelnițele pe care le găsi. Apoi, deșurubă cu grijă partea din spate a aparatului.

Iată-le.

Nu doar un film.

Mai multe.

Scoase prima casetă și citi. „Madeleine – 1”. Luă proiectorul, instală ecranul de proiecție și puse rola de film în proiector.

Își dădu seama că are emoții. Era îngrijorată de ceea ce urma să vadă. Dar trebuia să vadă. Stinse lumina și porni filmul.

Imaginea sclipea și tremura, iar culorile se estompaseră în decursul anilor. Stellan filma, cu aparatul în mână, și poate că o parte din tremurături erau cauzate de propriile emoții. Se afla în grădina din spatele casei și filma trupul unei tinere.

Sau, mai degrabă, trupul unei fete.

Nu avea mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani, își zise Sara.

Rochia subțire de vară este ridicată până sub bărbie, astfel încât fetei să i se vadă doar chiloții și sutienul. Camera trece încet peste întregul corp. În imagine apare o mână de bărbat, care o pipăie pe la spate. Mâna lui Stellan, cu verigheta lată, din aur. Curând, sutienul cade pe podea și Stellan apropie imaginea, pe o pereche de sâni tineri. Mâna lui îi mângâie, strângându-i și atingându-i cu degetele într-un mod aproape clinic care o făcu pe Sara să simtă că i se întoarce stomacul pe dos. Preț de o clipă, camera alunecă pe fața fetei, dezvăluind o privire goală, dar speriată.

După aceea Stellan coboară obiectivul până la șolduri, iar Sara vede că îi dă fetei jos chiloții, până sub fese. Dă deoparte încet lenjeria, ca să-i expună zona intimă. Când mâna lui îndepărtează picioarele fetei, ca să ajungă la sexul ei, Sara simte nevoia să întoarcă privirea. După toate cele văzute în lumea prostituției, după ce avusese de-a face cu bărbați dezgustători, cu frustrări sexuale, care vedeau trupurile femeilor ca pe niște simple bucăți de carne, crezuse că a devenit imună.

Dar așa ceva nu putea să vadă.

O fată atât de mică.

Și apoi examinarea rece, aproape inumană, a trupului tânăr. Încercă să se uite din nou, dar îi era rău fizic. Aproape că îi venea să vomite.

Era surprinsă, dar și fericită să aibă o reacție atât de puternică. Asta însemna că sensibilitatea ei nu se tocise.

Biata fată.

Sau bietele fete.

Eva era convinsă că mai fuseseră afectate și alte fete.

Iar acolo erau o grămadă de role de film.

Acum Sara înțelegea de ce Stellan pusese placaj la ferestrele șopronului ca să nu se poată uita înăuntru fetele. De ce jocurile lor de-a spionii se încheiaseră atât de brusc.

Privi din nou la ecran și văzu mișcarea atât de specifică filmelor porno, o mișcare frenetică înainte și înapoi, urmată de ejaculare. De data aceasta, pe un trup tânăr, care, în mod evident, se opunea. Probabil complet lipsit de experiență sexuală. Ultimul lucru care apărea în imagine era mâna lui Stellan, care apuca un prosop colorat și îi ștergea fetei sperma de pe burtă.

Apoi urmă reacția. Sara vomită. Chiar pe covorul din camera de recreere.

Nemernic nenorocit.

Porcul naibii.

Aruncă o privire peste cutiile cu role de film din ascunzătoarea secretă.

Câte vieți au fost distruse așa?

Copile care probabil nu au îndrăznit niciodată să-l reclame. În niciun caz un adult, nu pe unul atât de cunoscut și de respectat.

Își canalizaseră ura spre propria lor persoană?

Se gândise vreuna dintre ele că, probabil, așa stau lucrurile? Bun venit în lumea adulților. Corpul tău nu-ți mai aparține.

Toate astea au fost posibile din cauză că s-a păstrat tăcerea, se gândi Sara.

Când se întâmplau aceste grozăvii? În timpul în care toți credeau că Stellan plantează flori și își îngrijește grădina? Folosea această pasiune drept fațadă? De aceea angajase un grădinar? Ca să ascundă faptul că singurul lucru pe care îl făcea în grădină era să violeze copile?

Sara aduse o găleată și un mop și curăță voma. Nu din considerație pentru Stellan și pentru camera lui de recreere, ci pentru că mirosea urât, iar ea trebuia să mai rămână acolo o vreme. Mai derulă câteva filme, apoi nu mai suportă. Se uita doar la începutul fiecăruia. Unele fete păreau bete, altele, îngrozite, câteva se împotriveau. Dar chiar și acestea aveau după aceea privirea complet schimbată. Goală, resemnată, umilită.

Părea să fi durat ani de zile. Unele fete apăreau în mod repetat, la vârste diferite.

Mai târziu, Stellan își făcuse obiceiul să imortalizeze la început fețele, în detaliu. Poate că asta îi dădea marea satisfacție de a considera inclusiv această parte a corpului lor drept proprietatea lui, obiectul poftelor sale. Proceda întotdeauna la fel. Le apuca pe fete de bărbie și le întorcea capul înainte și înapoi, în fața camerei. Ca și cum ar fi inspectat niște vite la un târg de animale. Unele dintre fete își ridicau spre el ochii nesiguri, dar cele mai multe priveau în jos. Niciuna nu se uita la cameră.

Sara recunoscu mai multe fețe. Foste colege de școală. Poză ecranul cu telefonul mobil, ca să le identifice, dacă putea. Nu reuși să vadă toate filmele din ascunzătoare. Poate că nici nu era nevoie.

Alte filme aveau pe ele etichete cu nume de bărbați. Iar carcasele lor erau puțin mai uzate, de parcă ar fi fost expuse la umezeală. Dar rolele de film păreau intacte. Așa că după ce se lămuri cu

fetele, proiectă și una dintre rolele cu nume de bărbați.

Să fi făcut Stellan același lucru și cu băieți?

Când filmul începu să se deruleze, se dovedi că nu. Locul acțiunii nu mai era grădina, ci camera de oaspeți.

Camera în care mai dormise uneori și Sara. Să-și fi filmat Stellan abuzurile și acolo? Iar îi venea să verse.

Dar în imagini nu mai apărea Stellan, ci alți bărbați.

Mai ales de vârstă mijlocie sau puțin mai în vârstă. Camera nu mai era ținută în mână, ci fixată pe ceva, ca pe un trepied. O imagine de ansamblu, luată de la distanță.

Însă păreau să fie aceleași fete, care acum nu mai erau la fel de pasive. Păreau să se fi obișnuit cu situația și erau, în mod mai vizibil, bete. Uneori, erau aproape moarte de bete.

Bărbații erau cei care conduceau acțiunea și le dădeau fetelor ceea ce păreau a fi instrucțiuni, le spuneau să se întoarcă în diferite poziții, să arate excitate și dornice, să facă lucruri degradante.

Erau o grămadă de filme cu tinerele racolate de Stellan, împreună cu bărbați maturi. Unii dintre ei chiar bătrâni. Sara le făcu poze cu telefonul mobil.

În cea de-a cincea rolă, văzu o față pe care o recunoscu. Nu de la școală, ca în cazul a două dintre fete, ci de la televizor. Fusese în guvern, sau cel puțin așa-și amintea ea. Într-un post ministerial mai important. Iar Sara stătea și îl privea cum întreține raporturi sexuale cu o fată tânără. Și chiar era foarte excitat, pentru că termină după doar câteva minute. După care se îmbrăcă, își luă portofelul și lăsă o bancnotă de cincizeci pe pernă, lângă fata inertă. Și plecă.

Un ministru.

Sara se simțea obligată să verifice dacă pe filme se aflau și alți oameni de rang înalt. Mai puse câteva role, urmări începutul, făcu poze cu

telefonul mobil și își notă numele bărbaților de pe etichetă.

Recunoscu imediat încă doi făptași.

Primul era Thorvald Tegnér. Judecător la Curtea Supremă. Bătrânul pe care îl bătuse în bordelul de apartament din Solna, dar care nu o reclamase. Mai era și un fost prim-ministru. Și el avea, evident, o preferință pentru fete foarte tinere. Judecând după aspectul său destul de tineresc, filmul fusese făcut înainte să fie numit în funcție, poate chiar înainte de a deveni lider de partid. Dar probabil că așa lucra Stellan, creându-și cât mai multe relații în cercurile potrivite. Nu se știe niciodată unde vor ajunge oamenii. Sara presupuse că Stellan și șeful său obținuseră multe beneficii pe seama acestei secvențe.

Stătu mult timp uitându-se la imaginea fostului prim-ministru.

Sara știa că fusese căsătorit. Avea un aspect de tătuc. Cum reușea cineva ca el să împace două situații atât de diferite? Apoi observă ceva ciudat în imagine. În partea dreaptă, sus, apăru o margine neagră. Urmări și celelalte filmări cu raporturi sexuale. Văzu același lucru și acolo. Uneori, marginea era puțin mai lată, alteori puțin mai îngustă, dar era prezentă în aproape toate imaginile.

Nu se dădu bătută, ca de fiecare dată când se lovea de ceva ce nu înțelegea. Ieși din camera de recreere și urcă în camera de oaspeți de la etajul al doilea. Când intră în cameră și dădu cu ochii de patul pe care, după cum tocmai văzuse, avuseseră loc atâtea abuzuri, simți că i se face rău. I se înmuiară genunchii și se temu să nu cadă din picioare. Reuși totuși să se uite prin jur, își scoase telefonul mobil și compară.

Filmele păreau făcute de sus, cu o cameră care trebuie să fi fost montată pe perete sau în spatele lui.

Sara trase un scaun și examină peretele acoperit cu un tapet lavabil cu model cu medalioane. Acolo, în mijlocul unuia dintre medalioane, descoperi o gaură, cu diametrul de doar câțiva centimetri. Băgă degetul și pipăi. Nimic. Ciocăni în perete, apoi ieși din nou și verifică în exteriorul încăperii. Era doar peretele și, la câțiva metri distanță, se afla ușa de la dormitorul soților Broman. Sara intră și se uită la peretele neted dinspre camera de oaspeți. La fiecare capăt se afla câte un dulap încorporat.

Dar camera nu era atât de mare cum părea din exterior. De pe coridor, Sara măsură distanța dintre uși. Douăzeci și trei de pași. Apoi, în camera de oaspeți, măsură distanța de la ușă la perete. Cinci pași. Și, apoi, distanța din dormitor. Doisprezece pași.

O diferență de șase pași.

Se duse la peretele din dormitor și bătu în el. Nu suna ca un perete foarte gros. Apoi deschise dulapul din dreapta, unde se aflau hainele Agnetei.

În dulapul din stânga, cele ale lui Stellan.

Sara scoase toate hainele și cercetă dulapul din stânga. Observă imediat că un segment putea fi dat la o parte. Când aruncă o privire în spatele acestuia, descoperi un spațiu mic, în care abia putea intra un om. Sau un trepied cu cameră. Și sus, sub tavan, o gaură în perete, cu vedere în camera de oaspeți.

Marginea neagră de pe filmări era, pur și simplu, peretele care se vedea când camera nu era apropiată suficient de gaură. Așadar de aici îi filmase Stellan pe oaspeții săi în timp ce făceau sex cu fete foarte tinere. Pentru a-i putea șantaja. În interesul puterilor străine.

Se pare că întâi exploata el însuși fetele, apoi le obliga să întrețină relații sexuale și cu alții, iar el îi filma.

Poate că urmărea să le traumatizeze psihic, ca să le poată transforma în niște instrumente supuse. Poate că își propusese să le distrugă.

Asta era strategia lui de spionaj – le oferea bărbaților influenți ocazia de a face sex cu tinere pentru a avea control asupra lor?

Dezgustătorul de Stellan. Porcul de Stellan.

Pe lângă faptul că tot ce văzuse o făcuse să-și pună sub semnul întrebării întreaga copilărie, toate clipele trăite în castelul alb, fermecat, își dădu seama că ar mai fi putut exista încă un motiv pentru uciderea lui Stellan.

Răzbunarea.

Fiecare dintre fetele filmate avea motive să se răzbune. Inclusiv rudele lor.

Ca să-i identifice pe bărbați, ar fi avut nevoie de ajutor, dar pe unele dintre fete ar trebui să le poată găsi singură. Luă din nou albumele școlare ale surorilor. Se uită pe pozele pe care le făcuse după filmări și răsfoi fotografiile de grup ale elevilor.

Identifică trei persoane.

Camilla Skagerborg, Carin Larsbo și Maria Jonsson.

Trei eleve obișnuite de școală generală. În pozele cu clasa, păreau fericite. Sara le căută și în albumele de liceu.

O mai găsi doar pe Carin.

Nu părea fericită. Cu pungi sub ochi, anorectică și cu o privire care parcă își cerea iertare când se uita la cameră.

După ce termină, Sara coborî în camera de recreere și puse totul la loc. Mirosea încă a vomă. Ceea ce părea potrivit în încăperea asta, își zise ea.

Înainte să plece, se asigură că încăperea arăta ca de obicei.

Acum făcuse și ea curățenie la familia Broman, la fel ca mama ei. Dar măcar își curățase propria mizerie.

35.

Vällingby era un oraș ABC. La începuturile sale, un simbol mândru al Suediei moderne, progresiste. În ochii Sarei era mai ales un memorial al fericirii pierdute.

ABC însemna Locuri de muncă, Locuințe, Centru. Se spunea că aici găseai totul. În casele moderne, diferite de înghesuiala și standardul scăzut din centrul orașului zgomotos. În anii 1950, când fusese finalizat, mândria politicienilor, a arhitecților și a constructorilor responsabili a fost nemărginită. Așa ar trebui să trăiască suedezii. Un Olof Palme tânăr, proaspăt căsătorit, s-a mutat aici împreună cu Lisbeth. Iată viitorul: Suedia optimistă, de succes și eficientă.

Mai târziu, Vällingby a ajuns să fie asociat în special cu criminalitatea și depopularea, pentru ca acum, în contextul deficitului de locuințe, să devină o suburbie ca toate celelalte, doar că foarte departe de centru.

Mutarea departe de centrul orașului fusese, în ochii Sarei, un eșec. O capitulare pe care, mai târziu, a preschimbat-o în victorie, când a plecat din Vällingby în Centrul Vechi. Spre deosebire de mama ei, care, după ce spusese adio cartierului Bromma, se stabilise definitiv în Vällingby. Și îi refuzase categoric toate propunerile de a o ajuta cu bani ca să-și cumpere un apartament mai aproape de centrul orașului. Jane o întreba pe Sara, de fiecare dată, de ce voia să o forțeze să-și părăsească casa.

Așa că încă stătea aici, după mai bine de treizeci de ani. Într-o casă înaltă, văruită în alb și bej. Casa în care Sara își petrecuse cei mai întunecați ani ai vieții.

Era ca și când ar fi smuls-o din mijlocul petrecerii sau ar fi pierdut trenul care ar fi dus-o spre viitor, cu toți vecinii și prietenii la bord. I se

părea imposibil să se stabilească într-o suburbie deprimantă, în anii dificili ai adolescenței, când toți colegii de școală erau dominați de hormoni. Rătăcea într-un haos emoțional după o vară singuratică.

Jane și Sara se mutaseră chiar înainte de începutul vacanței de vară, ceea ce făcuse despărțirea și mai traumatizantă. Toată iarna tânjise după vară, când surorile aveau să-i aparțină iar numai ei. Era cât pe ce să deschidă ușa paradisului, când Jane a aruncat-o în purgatoriu.

Soneria era aceeași, dar mama ei reamenajase apartamentul. Schimbarea permanentă a aspectului locuinței era un fapt constant. Acum holul era zugrăvit în galben-verzui, cu imagini cu diferite litere și titluri de ziare alb-negru. Erau imagini cumpărate din magazinele de artă, despre care Sara presupunea că se produceau în serie. Sub raftul pentru pălării se afla un taburet gri, iar cel puțin jumătate dintre perechile de pantofi păreau noi, cumpărate după ultima vizită a Sarei. Își dădu seama că asta se întâmplase cu câțiva ani în urmă.

Jane o întâmpină în hol, la fel de bine îmbrăcată ca întotdeauna. Sara nu o văzuse niciodată în pantaloni confortabili acasă. Purta fustă, bluză, brățară de aur și un lănțișor la gât, cu un ceas mic. Avea o tunsoare nouă, de data asta scurtă, cu breton, dată cu mult fixativ și tapată.

Sara o urmă în bucătărie. Oricât de mândră ar fi fost mama ei de camera de zi cochetă, prefera să stea la masa din bucătărie. Îi turnă Sarei cafea și se rezemă de chiuvetă, ca de obicei. Sara nu se așeză de data aceasta, ci rămase în picioare. Se uită la mama ei o vreme, înainte să vorbească.

— Am văzut niște filme, spuse ea. Cu Stellan.

Jane clipi și Sara simți că mama ei știe la ce se referă.

— În care violează tinere.

Jane nu spuse nimic.

— Fete care mergeau la aceeași școală cu noi – cu mine, cu Malin și cu Lotta. Adolescente. Unele chiar minore.

— Da.

— Și a scăpat nepedepsit. Nu a fost niciodată reclamat, nu-i așa?

— Nu.

— N-a observat nimeni nimic?

— Probabil că unii au bănuit.

— Dar n-au făcut nimic?

Jane clătină din cap.

— *Nici tu* n-ai făcut nimic, spuse Sara.

— Stellan și Agneta m-au primit când am fugit din Polonia. Când am venit cu tine în burtă. Eram foarte tânără. Și singură. Nu puteam să merg la poliție. Pe cine ar fi crezut? Pe unchiul Stellan, îndrăgit de toată Suedia, sau o refugiată poloneză?

— Dar ar fi putut reclama altcineva. Ai fi putut să-i ceri altcuiva s-o facă.

— M-am temut să nu fiu deportată. Cunoștea mulți oameni influenți.

— Știai că filmează? Puteai să iei unul dintre filme și să li-l arăți. Te ocupai de curățenie, știai unde se află totul.

— Acum vorbești ca un polițist. Vreau să vorbesc cu fiica mea.

— Ce vrei să spui cu asta? Vrei să spui că ar trebui să am vreo urmă de înțelegere pentru ceea ce a făcut?

— Nu, pentru felul cum ne-am purtat noi, ceilalți.

— Care ați tăcut și l-ați lăsat să scape?

— Nu știam sigur. Nu puteam decât să sper că nu era atât de rău pe cât bănuiam.

— A fost și mai rău. Mult mai rău. Ar trebui să fii fericită că nu ai fost victimă.

Sara se uită la mama ei, care privea în altă parte. Și, în acel moment, avu o revelație care o lovi ca un tsunami. O țintui cu privirea pe Jane.

— Și ție ți-a făcut la fel, spuse ea. A profitat de tine.

Jane o privi pe Sara în ochi, de parcă ar fi vrut s-o consoleze și s-o liniștească.

— Doar la început. Mai târziu, eram prea bătrână.

— La început? Când eu eram bebeluș? Te-a violat după ce m-ai născut?

— Cel mai important era să te protejez.

— Să mă protejezi? Lăsându-mă să cresc în preajma lui?

Oscila între mânie nemărginită și compasiune neputincioasă.

Ce era mai rău – prin ce trecuse Jane sau ce ar fi putut să pățească ea? Sau că maică-sa o expusese acestui risc?

Sara își dădu seama că gândea exact ca inamicul. Dădea vina pe victimă. Nu însemna că el avea drepturi asupra corpului ei doar pentru că îi permisese să locuiască la el.

— De îndată ce te-a privit așa, am plecat cu tine, spuse ea.

— Poftim?

Parcă nu putea să cuprindă sensul cuvintelor. Nu putea decât să-și privească mama. Îi atinse mâna, dar asta nu însemna nimic față de tot ceea ce ar fi dorit să-i spună, față de tot ceea ce ar fi dorit s-o întrebe.

— De aceea ne-am mutat?

— I-am surprins privirea. Într-o zi, nu mai erai copil. Nu pentru el. Tocmai împliniseși treisprezece ani și am văzut cum te privea. Habar n-aveai. Nu aveai de unde să știi. Dar când te-a chemat în șopron, am știut că nu mai ești în siguranță. Nu te-aș fi putut proteja dacă am fi rămas acolo. Trebuia să plecăm.

— Deci de-asta te-ai hotărât atât de brusc?

— Am plecat imediat. Pe vremea aia, era mai ușor să faci rost de un apartament. Am sunat la serviciile sociale și am spus că iubitul meu m-a dat

afară și că sunt singură, cu o fiică adolescentă. Am primit apartamentul ăsta în aceeași zi.

— De-asta n-ai vrut niciodată să te muți?

— După tine, ăsta e cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Ne-a salvat viața. Imaginează-ți că am putut să obțin un apartament atât de repede, în acel moment, chiar dacă eram singură și șomeră.

Sara se rușină. Pentru furia pe care o simțise față de mama sa atâția ani. Pentru cum o pedepsise cu tăcerea ei și o ținuse la distanță. Îi venea greu să vorbească, dar își dădea seama că trebuie să recunoască. Aici și acum.

— Totdeauna am crezut că ești invidioasă pe Stellan și pe Agneta, spuse ea, privindu-și mama în ochi. Că de aceea vorbeai atât de rece despre ei.

Jane nu părea surprinsă, ceea ce-i frânse inima Sarei.

— Un lup te poate mușca doar dacă se apropie, spuse Jane.

Sara trase un scaun de bucătărie și se așeză. Nu mai știa încotro să-și îndrepte privirea.

Ce repede se poate schimba totul în viață! O moarte neașteptată, niște informații amețitoare, noi perspective. Marea traumă a vieții Sarei, mutarea din Bromma, devenea pe neașteptate salvarea ei. Idolul pe care îl adora era o fiară care fusese cât pe ce s-o devoreze și pe ea.

— Dar cum te-ai simțit să trăiești în preajma lui atâta timp?

— Ce puteam să fac? Aveau o mulțime de lucruri pe care eu nu ți le puteam oferi.

— Dar sunt fiica ta. Nu ți-ai fi dorit să stau mai mult cu tine?

— Asta simți tu pentru copiii tăi?

Sara nu știa ce să spună. Probabil că nu-și înțelesese niciodată mama, nu încercase niciodată s-o înțeleagă.

— Copiii fac ce vor, spuse Jane. Dacă încerci să-i forțezi să te iubească, nu faci decât să-i îndepărtezi.

— Dar ai știut întotdeauna că te iubesc, nu-i așa?

— Asta nu contează atât de mult. Mai important este ca o mamă să-și iubească copiii.

36.

Pe scări se auzea ecoul, iar pe cele mai multe dintre ușile de un albastru-pal se vedeau autocolante care avertizau că apartamentele au sistem de alarmă.

Sara se duse la ușa pe care scria „A & J Holmberg", aruncă o privire la cutia poștală și scoase scrisoarea pe care porcul de Holmberg îi ceruse să i-o trimită la căsuța poștală.

Avusese grijă să nu lipească plicul, astfel încât soției sale să-i fie ușor să-l deschidă. Judecând după profilurile lor profesionale de pe Linkedin, ea lucra de multe ori de-acasă. Sara spera că astăzi era una dintre acele zile.

Sara își apropie urechea de fanta cutiei poștale. Se auzea un zgomot, ca și cum cineva tasta la un computer. Lăsă scrisoarea și plecă. Acum se simțea puțin mai bine. Când ieși în stradă, aerul era puțin mai ușor de respirat.

Era prea târziu să-l denunțe pe Stellan, dar tot se mai putea face ceva, se gândi ea, în timp ce se îndrepta spre mașină. Rezolvase cu scrisoarea. Așa ar trebui să facă cu fiecare cumpărător de plăceri pe care îl va prinde de-acum încolo. Cu toți bărbații care credeau că își pot plăti amenzile și să-și vadă de viață ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Sara avea o senzație profundă că nimic nu mai era ca înainte.

După ce se urcă în mașină, îi sună telefonul mobil.

— Nowak.

— Salut. Aici Mazzella. De la secția centrală. Nu știu dacă îți mai amintești de mine, dar am stat unul lângă altul la o petrecere de Crăciun acum câțiva ani.

— Da, sigur, îmi amintesc.

Nici vorbă.

— Am o întrebare pentru tine, dacă nu te superi.

— Cu plăcere.

— O anume Mia Hansson a raportat o spargere.

— Înțeleg.

Mia Hansson, alias Nikki X. Nu e de bine.

— Cum nu s-a furat nimic, m-am gândit să anulez plângerea, dar mi-am dat seama că o recunosc pe femeia din imagini.

— Ce imagini?

— Păi, Hansson are acasă o cameră de supraveghere.

La naiba! Fir-ar! Drace!

— Acum, uitându-mă la pozele spărgătorului, arată exact ca tine, Nowak. Foarte ciudat. Ai o explicație pentru asta? Știi dacă ai o sosie?

— Nu, nu am sosie. Sunt chiar eu.

— Serios?

Mazzella se prefăcu surprins, dar nu era un actor bun.

— Am fost acolo. Dar nu am intrat prin efracție. Nu era încuiat. Am sunat și după aia am văzut că ușa era întredeschisă și, de vreme ce această Mia fusese amenințată, mi-a fost teamă să nu i se întâmple ceva. Așa că am intrat, dar nu era nimeni acolo, așa că am plecat. Vinde servicii sexuale. Și are câțiva clienți foarte periculoși.

— Îmi imaginez. Deci fusese amenințată?

— Da.

— De cine?

— De un client violent.

— Și a raportat?

— Nu, am aflat eu de la o fată de pe stradă. De obicei cunosc amănunte una despre cealaltă.

— Deci ușa era deschisă și tu ai intrat, pentru că știai că o amenințase cineva pe această Mia?

— Da.

— Și ai făcut raport?

— Nu, nu încă.

— Dacă există o amenințare, trebuie să o luăm în serios. Gândește-te cum ar fi dacă i s-ar

întâmpla ceva.

— Ai dreptate. O să mă ocup.

— Bine. Și încă ceva, Nowak.

— Da?

— În cazul ăsta, crezi că pot să anulez plângerea?

— Sigur că da. Și ar fi bine dacă Mia Hansson nu ar afla că am fost eu. S-ar putea să nu înțeleagă bunele mele intenții și avem nevoie de încrederea acestor fete.

— Da, îmi dau seama. Bine, poate ne vedem la următoarea petrecere de Crăciun.

— Cu siguranță.

Și închise telefonul.

Are cameră de supraveghere.

La dracu'.

Numai să nu ajungă la urechile lui Lindblad. Asta i-ar face mare plăcere.

Un mesaj nervos de la Martin îi adânci senzația de gol în stomac:

„Unde dracu' ești? A început festivitatea de absolvire!"

37.

Mulțime, așteptări exagerate, bucurie.

Un sentiment de comunitate: suntem aici împreună.

Curtea școlii Norra Real era plină ochi, ca un metrou japonez. Toată lumea se uita în sus, spre scări și porțile mari. Invitații purtau pancarte și baloane, propriile lor chipiuri de absolvent îngălbenite de vreme și sticle de șampanie. Consiliul elevilor angajase un DJ, cu un sistem de sonorizare uriaș, care reda o selecție de cântece la ieșirea fiecărei clase.

Era foarte multă lume. De ce erau atât de fericiți? Sara nu-i înțelegea. Absolvirea nu înseamnă decât că s-a încheiat partea cea mai ușoară vieții. Ce era de sărbătorit în asta?

Oameni pretutindeni, căldură și mirosuri. Prea mult parfum la unii, respirație urât mirositoare la alții, miros de transpirație, la mulți. Fum de țigară. Duhoarea gurilor pline cu tabac. Câțiva se înghesuie. În turmă, omul își pierde frumusețea.

Sara era prezentă fizic, dar gândurile ei erau complet dominate de Stellan, de Holmberg și de Nikki X. Trebuia să fie atentă la momentul prezent. Era să rateze această zi mare din viața fiicei sale și bănuia că Ebba aproape că se așteptase să nici n-ajungă la ceremonie. După atâția ani de muncă și de devotament față de ceilalți, Sara se temea ca nu cumva Ebba să creadă că nu acordă prioritate nevoilor ei. Iar după ușoara lor apropiere de la Caffè Nero, din ziua precedentă, își dorea să nu piardă ceea ce câștigase.

În orice caz, făcuse și ea o blestemată de pancartă. În ciuda faptului că era foarte ocupată. Existau o mulțime de firme mici care făceau pancarte de absolvire pe loc, iar Sara alesese cu mult timp în urmă o poză a Ebbei din copilărie și o

salvase pe mobil. A fost suficient doar să trimită un e-mail firmei și să introducă textul. Vindeau și baloane, la suprapreț. Sara își dădu seama că nu era singura care întârziase.

Iar acum stăteau așteptând-o pe fiica lor, care urma să iasă din școală și din copilărie. Să alerge către părinții ei, când, de fapt, îi părăsea. Pentru ea, acum începea viața.

În ce fel de lume va trăi?

Sara simțea că este responsabilitatea ei să îndrepte tot ce nu era în regulă. Ca să-i facă Ebbei viața mai ușoară decât fusese a ei. Era mândră de cât de multe condiții mai bune fusese deja în stare să-i ofere. În același timp, Sara nu se putea abține să nu fie puțin invidioasă pe fiica ei. Ar fi vrut să evite lucrul acesta. Totuși, avea convingerea că ambii săi copii erau cam nerecunoscători. Habar n-aveau cât de bine o duceau.

Pe de altă parte, fetele erau mult mai vulnerabile acum. Nu mai era vorba doar de băieții de la școală, în care clocotesc hormonii, ci și de bătrânii libidinoși din oraș. Acum erau prezenți și online, într-o versiune mult mai agresivă.

Norii de neliniște se risipiră repede, când festivitatea se încheie în cele din urmă.

Ebba apăru pe scări, pe ritmurile melodiei *We are the Champions* a formației Queen. Țipa și râdea, cu pumnii încleștați și cu brațele întinse în aer, făcând câțiva pași de dans. Toți băieții purtau costume, iar fetele, rochii albe. Familiile care îi așteptau aplaudau și ovaționau. După aceea absolvenții fugiră în mulțime, căutându-și părinții și rudele.

Pentru prima dată în ultimii ani, Ebba părea fericită să-și vadă părinții. Sara spera să păstreze acest sentiment și în viitor.

Ebba își îmbrățișă și își sărută mama, tatăl și pe fratele mai mic, apoi, scoțând un strigăt de bucurie, fugi în stradă, către camioanele care așteptau absolvenții în Jarlaplan.

Sara rămase pe loc, uitându-se după fiica ei și ținându-și brațele în jurul lui Olle, de care putea să se mai bucure pentru o vreme.

Îi sună telefonul. Era un număr ascuns, dar tot răspunse.

— Sara.

— Bună. Sunt Åsa-Mia. Lindblad.

La dracu'... Tocmai acum, la festivitatea de absolvire a Ebbei...

— Da?

— Ce faci?

— Bine.

— Ești supărată?

— Nu.

— Bine. Mă bucur.

— Ce doriți?

— În primul rând, vreau doar să-ți spun că faci o treabă nemaipomenită.

— Sincer, continuă Lindblad. Ești un ofițer de poliție incredibil de priceput, care depune un efort uriaș. Nici nu știi de câte ori te-am lăudat în fața superiorilor și a colegilor.

— Dar?

— Niciun dar. Ești bună. Acceptă-mi complimentul.

— M-ați sunat doar ca să-mi spuneți asta?

— Nu este suficient? Vrei mai mult?

— Spuneți-mi despre ce este vorba.

Martin îi făcu semn Sarei că el și Olle vor să plece. Sara le făcu un semn, iritată. Trebuia să audă ce avea de zis nesuferita de Lindblad.

— În ciuda laudelor mele, în ciuda tuturor vorbelor bune pe care le-am spus despre tine, tot ai făcut-o.

— Ce anume?

— Ce crezi? Ai dat o spargere și ai ajuns să fii reclamată.

— Nu a fost o spargere. Ușa era deschisă.

— Am refuzat să cred când am auzit. Sara nu ar face așa ceva, am spus. Niciodată. Dar am văzut

imaginile surprinse de camera de supraveghere. Mă simt teribil de dezamăgită. Dezamăgită de *tine.*

— Poftim? De ce?

Sara gesticulă și lovi cu mâna câțiva părinți fericiți care treceau.

— Pentru că m-ai pus într-o situație penibilă. Ți-am luat apărarea întotdeauna, indiferent ce ai făcut și cum te-ai comportat. Și acum, cu asta, îmi creezi și mie probleme.

— Cum naiba?

— Când un ofițer de poliție încalcă legea, ne afectează pe toți.

— Nu am încălcat legea.

— Mazzella mă privea ca și cum nu înțelegea cum de nu îmi controlez echipa. Nu am putut să-ți găsesc nicio scuză pentru ceea ce ai făcut. Și m-am simțit îngrozitor.

Martin se plictisi și o luă din loc. Sara îl urmă câțiva pași, cu telefonul la ureche.

— Am vorbit cu Mazzella, spuse Sara. Nu e nicio problemă.

— Nu trebuia să vorbești cu Mazzella!

— De ce nu? Am apărut în imagini și el a fost cel care le-a obținut.

— Trebuia să vorbești întâi cu mine.

— De ce?

— Facem parte din aceeași echipă, Sara!

— Aceeași echipă?

— Da. Uneori ești foarte incomodă, dar țin foarte mult la tine. Și tu te comporți așa. M-am întristat foarte tare. M-am simțit profund rănită. Și, din moment ce ți-am ținut mereu partea, și eu sunt afectată de indiscreția ta.

— La dracu' cu toți. Ce importanță are?

— O astfel de reclamație este ultimul lucru de care avem nevoie.

— Femeia nu știe că a fost vorba de un polițist.

— Dar știm noi. Toți sunt incredibil de supărați pe tine, Sara. Până la cel mai înalt nivel. Imaginea publică a poliției este extrem de importantă, știi

doar. Mulți sunt foarte revoltați acum. Dar am găsit o soluție.

— Ce bine, spuse Sara, știind că orice ar fi venit din partea lui Lindblad era opusul binelui.

— Îi pot face să se liniștească, dacă dai dovadă de bunăvoință. Dacă arăți că ești conștientă că ai greșit.

— Cum adică?

— Trebuie să demisionezi. Este groaznic. Îmi pare rău că ai ajuns în situația asta, dar mă bucur că am reușit să găsesc o soluție.

— O soluție?

— Da.

— Nu există nicio problemă reală.

— Ce vorbești? Nicio problemă? Să comiți o spargere și să fii surprins de o cameră de supraveghere!

— Ușa era descuiată, v-am mai spus. Și au existat amenințări împotriva ei. Vorbim despre o escortă. O prostituată. Pe care ar trebui să o ajutăm.

— Nu putem să ne ascundem după deget. Asta ar fi o contravenție. Aș putea fi eu însămi concediată, spuse Lindblad.

— În niciun caz nu ați fi concediată. Povestea asta va trece. Deja a fost uitată.

— Îmi pare rău, Sara. Ce ai făcut este prea grav.

— Deci trebuie să demisionez?

— Aceasta este singura soluție.

— Și atunci ați păstra tăcerea?

— Da, m-ar ajuta să păstrez tăcerea.

— Pe dumneavoastră și pe toți superiorii la care, eventual, ar ajunge această veste?

— Da, doar dacă tu ai da dovadă de bunăvoință, după cum am spus.

— Deci *ați putea* să vă ascundeți după deget? Atât dumneavoastră, cât și toți superiorii furioși? Dar numai dacă aș face cum vă convine?

— Vrem doar să te ajutăm.

— Atunci, oricum, va trebui să vă ascundeți după deget. N-am de gând să demisionez.

38.

Festivitatea decursese bine, iar Ebba era mulțumită. Primise cadouri scumpe de la bunicii ei din partea tatălui.

Pe lângă un nou telefon mobil și bijuterii Cartier, tatăl lui Martin îi dăruise cheile unei mașini noi, un VW Beetle Cabriolet, de culoare maro-ciocolatiu metalizat. Ebba țipase și se aruncase la gâtul bunicului, apoi o îmbrățișase rapid, ca din obligație, și pe bunica.

O mașină nouă-nouță era un cadou mult prea ostentativ, se gândi Sara, și nu se putu abține să nu-și amintească de propriul ei cadou de absolvire, o carte de buzunar cu poezii suedeze pe care i-o dăduse Jane. Atât își putea permite mama ei, însă darul fusese ales cu grijă și cu dragoste. Jane nu citise prea mult, dar îi plăcea opera lui Tranströmer. Sara nu punea la îndoială bunele intenții ale socrilor, ci caracterul rezonabil al gestului lor. În plus, se întreba unde își va parca Ebba noua mașină. Îi trecură prin fața ochilor teancuri de amenzi de parcare, pe care urma să le plătească Martin, fără împotrivire.

După ce primise cheile, Ebba schimbase planurile de așezare a invitaților la masă la petrecerea de seara, astfel încât bunicul Eric și bunica Marie să stea la masa de onoare, în timp ce Love și Mia, colegele ei de clasă, erau mutate mai în spate, la o masă din colț.

Era evident că dragostea putea fi cumpărată.

Sara își căută mama, în aglomerația din apartamentul uriaș. Trecu pe lângă rudele, prietenii și vecinii din trecut ai lui Martin. Veniseră acolo și câțiva dintre vechii parteneri de afaceri ai lui Eric. Bronzați și cu părul alb, zâmbind, stăpâni pe sine. Sara nu o văzuse aproape niciodată pe mama ei zâmbind. Jane stătea izolată, ținând în mână un cadou frumos împachetat.

— Este pentru Ebba? o întrebă Sara.

— Nu îl primește, spuse Jane.

— Poftim? întrebă ea, înfuriată. A spus ea asta?

— Nu, dar după ce ai primit o mașină, cadoul meu pare un fleac. Mai bine să nu-i dau nimic.

— Sigur l-ar primi. Doar ești bunica ei.

Sara se uită la pachetul mamei sale. Dreptunghiular și tare.

— Știi, spuse ea. Ar avea mult mai multe avantaje de la o carte decât de la o mașină. Dă-i-l.

Jane se uită în jurul ei prin apartamentul aglomerat, cu o expresie greu de descifrat. Nu părea convinsă de valoarea darului ei.

Sara știa că, drept cadou de absolvire, mama lui Jane îi făcuse fiicei ei o rochie din propria rochie de mireasă. Ca să fie drăguță. Să placă. Atunci, o carte este și mai bine-venită. Și mai durabilă. Sara încă putea să citeze o mulțime de poezii din acel volum.

— Așteaptă-mă aici, spuse ea, și se duse la raft.

Căută puțin, apoi, scoase un volum de poezii suedeze, o ediție de buzunar, groasă, de culoare albastru-închis, ale cărui pagini se desprindeau din cauza vechimii și a uzurii. Se întoarse la Jane și îi arătă cartea.

— Uite ce uzată este. Și încă o păstrez, după treizeci de ani.

Jane se uită la volumul de poezii și, întâlnind privirea Sarei, se gândi o clipă.

Apoi se duse să pună pachetul pe masa cu cadouri.

Sara o privi pe fiica ei, care era în centrul atenției, înconjurată de oameni zâmbitori. Se apropie de ea și îi spuse:

— Du-te și dă-i o îmbrățișare bunicii tale.

Și Ebba o ascultă, neștiind de ce trebuia s-o îmbrățișeze.

Sara o ajunse pe fiica ei din urmă, în timp ce aceasta se întorcea la prietenii ei, și îi șopti la ureche:

— Mulțumesc.

Ebba se opri și se uită la mama ei:

— Pentru ce?

— Pentru că i-ai mulțumit bunicii. Într-o bună zi, vei înțelege că darul ei a fost cel mai prețios.

— Într-o bună zi? De ce îmi vorbești mereu despre viitor? Vreau să trăiesc în prezent.

— Timpul zboară. Dacă trăiești doar în prezent, viața poate să treacă pe lângă tine.

— Da. Sau uiți să mai trăiești.

— N-am vrut să-ți stric seara. Doar că… O să înțelegi când o să ai și tu copii.

— Poate. Dacă o să am copii. Dar ar putea să nu-mi pese în seara asta și să-mi sărbătoresc absolvirea?

— Sigur că da.

Sara îi zâmbi fiicei sale și o mângâie pe obraz, sperând că n-o să i se pară un gest nepotrivit. Ebba dădu să plece, dar se opri.

— Mamă.

— Da?

— Uită-te la mine.

Și Sara se uită la Ebba. Era îmbrăcată într-o rochie argintie, sclipitoare, cu chipiu de absolvent pe cap și încălțată cu pantofi cu toc înalt de zece centimetri. Ochii îi străluceau.

— Sunt drăguță?

— Da, ești foarte frumoasă.

— Sunt un om bun?

— Poftim? spuse Sara, luată prin surprindere de întrebare. Sigur că ești. Ești un om grozav.

— În ce fel?

— Ești rațională, amabilă, deșteaptă, ambițioasă, frumoasă, încăpățânată, al naibii de încăpățânată și amuzantă… Ești bună din toată punctele de vedere!

— Mulțumesc. Este meritul tău și al tatei. Datorită vouă sunt așa.

Ebba făcu o piruetă în fața maică-sii, ca să-i arate rezultatele eforturilor părinților. După care

zâmbi și fugi la Carro. Își îmbrățișă prietena, iar apoi sunară dintr-un clopoțel ca să se facă auzite și, cu îndemnuri vesele, îi poftiră pe toți oaspeții să se așeze la locurile lor.

Văzând-o pe Ebba atât de fericită, în centrul atenției tuturor, Sara își iertă soțul pentru că o răsfățase pe fiica lor.

•

Petrecerea era un succes, iar Sara se felicită pentru că avusese prezența de spirit să-și ia liber.

Tatăl lui Martin și Carro se ocupaseră de organizarea petrecerii și se descurcaseră de minune. Închiriaseră sala Swedenborg a palatului van der Nootska. Cu candelabre de cristal, cu tapiserii și cu lambriuri din lemn decorate cu aur. Personalul de serviciu era îmbrăcat în alb și negru. Toți invitații purtau rochii de cocktail și smochinguri.

Erau mult prea tineri ca să poarte ținute elegante, dar erau, în mod vizibil, mândri s-o facă. Urmară discursuri și cântece în cinstea Ebbei și a lui Carro.

Eric ținu un discurs mult prea lung, concentrat doar pe viitorul strălucit al Ebbei în lumea afacerilor suedeze. Și, în cele din urmă, ridică paharul, în numele lui și al soției sale. Bunica Marie zâmbi, ridicând paharul.

În invitație, li se promiteau băuturi gratuite de la bar și poate de aceea părinții trebuiau să plece după cină.

Martin insistă să-i plătească lui Jane un taxi. Ieșiră pe Hornsgatan, el opri o mașină, șoferul îi spuse prețul și plăti în avans. Dar după ce Sara și Martin își luară la revedere de la ea și se despărțiră, Sara întoarse capul și o văzu pe Jane coborând din taxi și îndreptându-se spre stația de metrou.

— Vrei să bem un pahar de vin? o întrebă Martin și merseră la terasa hotelului Hilton, unde el alese, ca de obicei, cea mai scumpă sticlă de vin.

Pentru Sara, nu conta.

— Știai despre mașină? întrebă ea și trecu o vreme până să înțeleagă Martin la ce se referea.

— Nu, răspunse el, părând mai degrabă surprins decât deranjat. Ce cadou!

— N-ar fi trebuit să ne întrebe și pe noi înainte?

— Sunt banii lui. Poate să facă ce vrea cu ei.

Martin nu se îndoise niciodată de tatăl său și nici nu-l contrazisese.

— Nu vreau să creadă că așa este viața, spuse Sara. Că toți copiii primesc mașini și petreceri opulente la absolvire. Sunt foarte puțini cei care au această șansă.

— Nu crezi că este bine că măcar copiii noștri au această șansă? La cum arată lumea asta, e al naibii de bine să le putem oferi copiilor noștri o copilărie liniștită și cele mai bune condiții posibile.

— În cazul ăsta, cred că vor fi foarte slab pregătiți pentru viață, dacă sunt învățați să primească totul pe tavă.

— Nu în seara asta, draga mea, spuse Martin, zâmbind. E absolvirea fiicei noastre.

Apoi se întinse spre Sara și o sărută.

— Pentru fiica noastră, spuse el, privind-o în ochi pe Sara.

După ce își băură vinul, porniră spre casă, traversând eternul șantier din zona Slussen.

Sara deschise ferestrele și ascultă zgomotul nopții de vară venit de la terasele din Komhamnstorg. Oamenii se bucurau de viață și de prezența celorlalți. Așteptări, speranțe, bucurie.

Martin deschise o sticlă de vin, dar, după doar zece minute, adormiră amândoi în fața televizorului.

39.

— *Symfoniiin, ljuder stark och fin!!!*[39]

Vocea lui Loa Falkman zguduia sufrageria. Sara tresări speriată și se ridică să vadă de unde vine zgomotul. Piesa se auzea de la televizorul rămas deschis, unde se vedea acum *Nyhetsmorgon*[40]. Întinse mâna după telecomandă și îl opri. Chiar e nevoie să transmită astfel de șlagăre asurzitoare așa de devreme dimineața?

La celălalt capăt al canapelei, Martin dormea și sforăia tare. Sara își acoperi soțul cu o pătură, apoi duse în bucătărie paharele folosite în noaptea trecută și își făcu o ceașcă de cafea și o omletă. Mâncare potrivită pentru mahmureală, deși nu avea decât o ușoară durere de cap după cele trei pahare de vin.

Festivitatea de absolvire și petrecerea Ebbei o suprasolicitaseră. Simțea o ușurare, amestecată cu o tristețe copleșitoare, gândindu-se că se încheia un capitol din viață, că fusese atinsă o bornă importantă. Știa deja că, pe parcursul vieții ei, se va întoarce de multe ori în timp la această perioadă, când încă îi avea alături pe copiii săi.

Acum Sara putea măcar să se dedice din nou cazului unchiului Stellan. Dacă nu din alt motiv, pentru a-și ține mintea ocupată. Căută pozele pe care le făcuse în camera de recreere și i le trimise pe e-mail lui Hedin. Spre surprinderea ei, aceasta o sună imediat, deși era 6 și jumătate dimineața.

— Ce poze sunt astea? o întrebă ea.

— Din filmările lui Stellan. Bărbați care fac sex cu niște copile. Îi recunoști?

— În prima imagine este Per Dieden, ministru al justiției, în anii 1980. Apoi, este Gösta Boström, director la Svea Marin.

— Ce-i asta?

— Un grup industrial care producea echipamente de apărare. Nave de luptă, printre

altele. În a treia poză e Mats Cajderius, redactor-șef la *Svenska Dagbladet.* Toate filmările cu ei făcând sex cu tinere sunt din casa lui Stellan Broman? întrebă Hedin. E o manevră clasică de șantaj.

— Întâi viola Stellan fetele, ca să le aibă la mână. După aia le îmbăta sau le droga și îi lăsa pe acești bărbați să profite de ele.

— Ca să aibă probe împotriva lor.

— Și uitați-vă la a cincea poză, spuse Sara, derulând până ajunse la marele rechin, fostul prim-ministru.

Hedin îi răspunse fără să pară surprinsă.

— Așa se explică de ce guvernele burgheze nu au încălcat politica de neutralitate când au ajuns la putere, răspunse ea evaziv.

Sara făcu tot posibilul să digere cuvintele lui Hedin.

Dar nu îi era ușor.

Deci această filmare ar fi dictat politica de securitate a Suediei timp de câteva decenii?

Altfel, de ce guvernele burgheze ar fi aderat la o doctrină în care nu credeau? Altfel, de ce ar fi adoptat o politică pe care o dezaprobau?

Perversiunile sexuale ale unui singur bărbat hotărâseră soarta a noua milioane de suedezi.

— Înțeleg, în cazul prim-ministrului, spuse Sara. Dar de ce avea nevoie Stellan să-i șantajeze pe ceilalți?

— Ca să aibă mai mulți informatori, ca să extindă rețeaua, ca să-și demonstreze competența în fața superiorilor. Sau ca să obțină anumite informații. Ca să influențeze decizii.

— Ce fel de informații și decizii?

— În legătură cu neutralitatea, după cum am spus. Acestea erau importante în lupta pentru simpatiile suedezilor. Erau informații despre apărare. Despre deciziile politice. Despre recunoașterea RDG ca stat suveran. Poate că filmările l-au ajutat să susțină această idee. Asta

era o reușită uriașă pentru rețeaua de spionaj. Însemna recunoașterea unei dictaturi brutale, când majoritatea celorlalte țări occidentale refuzau să facă acest lucru. Gândiți-vă la sutele de oameni care au fost uciși când au încercat să-și părăsească țara. În timp ce noi îl urmăream pe premierul Suediei zâmbind și dând mâna cu opresorul.

Sara clătină din cap, deși își dădea seama că Hedin are dreptate. Având în vedere toate informațiile care fuseseră ascunse poporului suedez – adevărul despre scandalul exploatării prostituatelor[41], despre afacerea IB, despre episodul spionajului din spital[42], despre cooperarea cu NATO –, era clar că mai existau multe altele care nu fuseseră dezvăluite niciodată. Și acesta era poate scandalul cel mai grav dintre toate.

Poate ar fi fost bine să vorbească cu ziariștii? Dacă ar fi predat materialul la Säpo, acesta ar fi clasificat cazul și totul ar fi fost mușamalizat. Sara ar fi vrut să iasă totul la lumină, să știe toată lumea adevărul. Nu doar că Stellan Broman fusese spion, ci și modul în care acționase și adevărul despre toate fetele pe care le exploatase și cărora le distrusese viața.

Mai presus de orice, voia să afle toată lumea ce făcuseră acești așa-ziși bărbați. Nu numai că violaseră fete drogate, ci și înlesniseră exercitarea influenței vicioase a puterilor străine. Asta ar provoca un adevărat scandal.

— Säpo știa, spuse Hedin.

— Despre fete? întrebă Sara.

— Am revăzut dosarele la care am avut acces și se potrivește.

— Când le-ați revăzut?

— Acum. În minte.

— Aveți memorie fotografică?

— Sunt atentă.

— Cum se potrivește?

— Dosarele lui Stellan de la MfS, Ministerium für Staatssicherheit, adică Stasi, menționează moralitatea îndoielnică a metodelor sale de lucru, iar dosarele Säpo au cenzurat părțile referitoare la modul său de a acționa și numele celor care i-au fost victime. Într-un singur loc se menționează că a existat intenția de a contacta serviciile sociale, dar ideea a fost abandonată, având în vedere riscul de a fi dezvăluite informații despre identitatea de colaborator neoficial a lui Geiger. Iar serviciile sociale intră în discuție, în cazurile de spionaj, doar dacă este vorba despre…

— Minori.

— Exact.

— Așa că l-au lăsat să-și continue mizeriile, de teamă să nu afle cineva că știau că e spion?

— Cam așa. Și tocmai de aceea au fost atât de atenți să cenzureze părți atât de importante ale activității sale. Nu din respect pentru el sau pentru o putere străină, care nu mai există, ci pentru a-și ascunde propriile metode de lucru. Le-ați identificat? La fete mă refer. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Am câteva nume, spuse Sara. O să încerc să dau de ele. Aș mai vrea să știu încă ceva. Cutiile în care erau ținute filmele cu ceilalți bărbați sunt mai uzate. Filmele în care apare Stellan sunt în stare mai bună; asta înseamnă că le-a ținut în locuri diferite. Dar eu le-am găsit pe toate în același loc. Care să fie cauza?

— Pentru că Războiul Rece s-a încheiat. Cel puțin, așa credea el.

— Ar fi putut fi ucis din cauza acestor filme? Drept răzbunare?

— De cine, de vreuna dintre fete?

— Sau de vreun apropiat de-al lor? Sau poate de unul dintre bărbați? Gândiți-vă că ar fi putut începe să-i șantajeze din nou și ar fi folosit filmele.

— Oricare ar fi fost motivul, fără îndoială că merita să fie împușcat, spuse Hedin și închise

telefonul.

Sara rămase pe gânduri în fața cafelei care se răcise și a resturilor de omletă care se întăriseră pe farfurie.

— Bună dimineața, spuse Martin intrând în bucătărie, abia trezit și cu părul ciufulit, purtând încă hainele de la petrecerea din seara trecută.

O sărută pe Sara pe creștet și se uită pofticios la aparatul de cafea.

— Mai e cafea?

— Este. Dar nu acolo.

Era o glumă veche din copilărie, care îi trecu prin minte și pe care o rosti. Martin zâmbi îngăduitor, dar destul de scurt, recunoscând gluma. Este, dar nu acolo.

— Am băut cafea instant, spuse Sara.

— Atunci, ai nevoie de niște cafea adevărată, spuse el, încărcând cafetiera, un Moccamaster galben-strălucitor.

El alesese culoarea, cu motivația: „Galbenul bine dispune”. *Naiba știe,* se gândi Sara.

— A fost reușită ziua de ieri, spuse Martin și se așează vizavi de ea.

— Foarte reușită, răspunse ea. Ce frumos ați organizat totul!

— Fetele s-au ocupat de organizare. Tații doar au plătit.

— Ce frumos ați plătit, spuse Sara zâmbind.

— N-ai de gând să te culci la loc? o întrebă Martin. Te duci la muncă abia diseară, nu-i așa?

— Am ceva de rezolvat.

Se ridică, își luă laptopul și se duse în sufragerie cu o ceașcă de cafea proaspătă. Începu să caute adresele și numerele de telefon ale celor care apăreau în filmări.

Calderius locuia în Strängnäs și era prea departe să ajungă la el în seara acesta, pentru că lucra. Ca să nu mai vorbim despre ce ar fi zis Lindblad despre asta.

Per Dieden murise în 2005, iar văduva sa, Margót, declară că refuză să stea de vorbă cu poliția.

Gösta Boström lâncezea într-un azil de bătrâni din Lidingö, după cum îi spuse la telefon, cu indiscreție, lucrătorul sezonier din vara aceea. Fostul director al grupului industrial Svea Marin suferea de o formă gravă de demență senilă și nu putea fi contactat.

Fostul prim-ministru murise, fapt care o împiedica să afle prea multe despre el. Pe următorul violator îl recunoscu. Apăruse foarte mult în presa din vremea lui, dar îl întâlnise, mai ales, în munca ei. În calitate de cumpărător de servicii sexuale.

Henrik Carlson Lindh.

În filmare, desigur, era mult mai tânăr. Brunet și chipeș, spre deosebire de figura cocoșată de astăzi. Dar avea aceeași bărbie proeminentă, aceleași sprâncene ridicate și pleoapele pe jumătate coborâte. Același zâmbet somnoros.

Sara îl căută pe Google și descoperi că fusese secretar de cabinet, nu avea familie și își publicase memoriile, *În slujba adevărului și frumuseții.* Îi găsi și adresa de domiciliu și se decise.

Făcu un duș și, după patruzeci de minute, se afla în fața casei făptașului.

Stureparken nr. 3.

Aspectul casei sugera opulență.

Când o primi pe Sara, Lindh purta o pereche de pantaloni de costum gri, pantofi lustruiți, halat și o eșarfă mov la gât pe sub cămașa albă. Se așeză vizavi de ea pe una dintre canapelele gustaviene, zâmbind prietenos. Evident, o recunoscuse și nu părea nici măcar să se rușineze pentru faptul că vizitatoarea sa îl surprinsese de mai multe ori asupra faptului.

— Bine ați venit. Nowak era numele dumneavoastră? Ce am mai făcut, dacă îmi permiteți să vă întreb?

— Nu acum, spuse Sara. Acum 30 de ani.

— Hopa, spuse Lindh. Nu s-a prescris? Avantajul bătrâneții nu este cumva că ți se uită și ți se iartă păcatele?

— Ați lucrat la MAE, continuă Sara.

— Da, la Ministerul Afacerilor Externe. Așa este.

— Ca secretar de cabinet. Ce îmi puteți spune despre Per Dieden, Gösta Boström și Mats Cajderius?

— Dieden a fost ministrul justiției. Un idiot. Rămâne un mister că nu a fost demis. Boström a fost directorul unei companii industriale, nu-i așa? Nu prea aveam de-a face cu el. Probabil că a fost implicat în anumite delegații, când Suedia dorea să-și îmbunătățească relațiile comerciale și-i trimitea pe prim-ministru, pe rege și pe câțiva industriași cu ordine secrete. Rareori dădea rezultate, dar partizanii erau încurajați de familia Wallenberg și își continuau misiunea. Despre cine m-ați mai întrebat? Despre Cajderius? Un simplu ziarist de duzină. Nu era unul dintre redactorii importanți. De ce mă întrebați despre această adunătură ciudată?

— Toți – la fel ca și dumneavoastră – au fost filmați în timp ce făceau sex cu minore.

— Voluntar sau involuntar? Cum reiese din filme, adică.

— Involuntar. Și apoi filmele au fost salvate pentru șantaj.

— Echipa dumneavoastră se ocupă de rezolvarea acestor *cold cases*[43]?

— Nu are nicio legătură cu grupul de proxeneți, ci cu uciderea lui Stellan Broman.

— Era și el un adorator al tinerelor?

— El punea totul la cale. Le distrugea pe tinerele fete și le transforma în obiecte sexuale pentru bărbați perverși.

— Ghicesc cumva o mică prejudecată în vocea dumneavoastră? Nu este oare frumoasă orice fel de

dragoste?

— Cum se petreceau lucrurile?

— Relațiile sexuale? zise Lindh ridicând sprâncenele.

— Manevrele de șantaj. Cum se desfășurau?

— Eu n-am fost victima niciunei manevre.

Sara își scoase telefonul și deschise filmarea cu Lindh și cu victima sa.

— Ce cuplu frumos, spuse el, scurt.

Sara îl privi fix și închise filmarea.

— Era o adolescentă. Poate că nu avea nici măcar cincisprezece ani. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat totul? Ar fi însemnat sfârșitul carierei dumneavoastră, nu?

— N-am făcut niciodată niciun gest iresponsabil sau care să pună în pericol siguranța regatului.

— Cum s-a folosit el de filmare? Ce v-a convins să faceți? Ce v-a obligat să faceți?

— Nimic. Absolut nimic. Nu era nicio manevră. Este vorba despre o relație complet naturală, inocentă, cu niște fete frumoase. Sexualitatea este un dar frumos. Ceva despre care probabil că ați uitat, de aceea arătați atât de prost dispusă la muncă.

— Spuneți-mi cum se întâmpla. Concret.

— Dragă, totul s-a prescris.

— Nu și pentru mine.

— Un domn nu își dezvăluie secretele amoroase.

— Un domn nu violează copii.

— Hopa, aici inspectorul de poliție merge prea departe. Vă mulțumesc că m-ați vizitat, dar acum trebuie să mergeți la treaba dumneavoastră.

— Spuneți-mi. Nu plec până nu-mi spuneți.

— Chiar are legătură cu crima? Sau doar vă face plăcere să auziți? spuse Lindh cu un aer exaltat. Se pare că ați salvat filmele în telefon. Ar putea avea efect stimulator?

— O să fiu complet sinceră cu dumneavoastră. Cazul nu-mi aparține. Este un demers personal.

Vreau să rezolv această crimă cu orice preț și, dacă nu-mi spuneți tot ce știți, voi da aceste filme la televiziuni și la ziare. Nu cred că vă doriți ca amintirea dumneavoastră să fie pătată de un astfel de scandal. Puteți să-mi povestiți. După cum spuneați, totul este prescris.

Lindh miji din ochi. După o lungă pauză, se aplecă, zâmbi ușor și spuse:

— A fost o perioadă minunată.

Scoase două pahare mici de cristal cu picior și turnă dintr-o carafă un lichid maro-închis. Apoi ridică paharul, îl duse la gură și sorbi.

— Doar un cerc restrâns de cunoscuți știa că Stellan Broman putea aduce fete. Nu știu cum ajungeam să aflăm unul de existența celuilalt, pentru că pe vremea aceea nu exista internet. Dar existau conversații confidențiale, noaptea târziu, după un număr considerabil de pahare. După ce se spărgea gheața, era ca și cum ți-ai fi găsit sufletul pereche, așa că întâlnirile deveneau regulate. Știai că poți vorbi deschis. Puteai împărtăși sfaturi cu celălalt.

Sara făcu o grimasă, dar când observă că o vede Lindh, se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— Probabil că totul a început, de fapt, la petrecerile lui Stellan. Erau uluitoare. Veneau acolo o mulțime de doamne frumoase, pe lângă cele mai faimoase și mai puternice din țară. Se poate spune că femeile de la petrecerile lui Stellan erau, de obicei, foarte… disponibile. Și se întâmpla, uneori, să le cucerești. Dar pentru aceia dintre noi care apreciam în mod deosebit frumusețea neatinsă a tinereții, bunul Stellan organiza câte un mic tête-à-tête la el acasă.

— Ca să poată filma.

— Nu așa prezenta el situația, dar, retrospectiv, putem să tragem concluzia nefericită că acesta era scopul.

— V-a arătat filmele?

— Nu, dar asta n-ar fi avut nicio importanță. Îmi informasem șefii despre slăbiciunea mea și aceștia nu aveau obiecții. Mi-au cerut doar să fiu discret. În vremuri alea, îți puteai îngădui câteva abateri; drept dovadă, așa-numitul scandal al exploatării prostituatelor. Acei domni au fost apărați cu dinții și cu ghearele de către guvern.

— Cât a durat toată povestea?

— Nu știu, spuse Lindh, după o scurtă tăcere. Am avut de-a face cu Stellan cel puțin două decenii, cred. Dar nu-mi amintesc pe ce perioadă s-au desfășurat aceste întâlniri.

— Erați oficial în Ministerul de Externe când Suedia a recunoscut RDG ca stat suveran. Are vreo legătură cu filmele?

— Nicidecum, nu are nicio legătură cu micile mele aventuri. Escapadele mele erau o chestiune privată, problema RDG ținea de politica internațională. Nu prea cred că mica polițistă poate înțelege amploarea acestui lucru.

— Dar îl cunoșteați pe Stellan, care era plătit de Germania de Est și, în timp ce ziua lucrați la Ministerul Afacerilor Externe, iar seara vă culcați cu fete tinere în casa lui Stellan, Ministerul Afacerilor Externe obliga Suedia să recunoască RDG ca stat independent. Cu mult înaintea altor state democratice.

— Stellan Broman a fost un mare prieten al RDG și și-a susținut argumentele pe față și într-un mod convingător. Dacă le-am transmis colegilor mei aceste idei, am făcut-o pentru că le-am considerat rezonabile, nu pentru că Stellan m-ar fi amenințat cu publicarea unor filme intime cu mine. Acest lucru nu se practica pe-atunci în politica suedeză.

— Încep să-mi dau seama exact cum se desfășurau lucrurile pe-atunci.

40.

— A început când eram la Paris.

Totul i se părea ireal.

Simți o greață vagă, care se răspândi în tot corpul.

Paris.

Sara o găsise pe Camilla în Uppsala. Singura fată pe care o recunoscuse și pe care o putuse contacta. Carin se sinucisese la vârsta de douăzeci de ani, iar Maria se mutase în Statele Unite. Pe celelalte nu reușise să le identifice.

Camilla îi propusese să se întâlnească imediat și venise cu trenul în câteva ore. Iar când Sara o întâmpină în fața Gării Centrale, părea că simte nevoia să spună ceva, ca și cum ar fi vrut să mărturisească ceva dureros, care o frământa de mult timp.

— Călătoria la Paris din vara de dinaintea clasei a șaptea? o întrebă Sara. În care ați mers tu, Stellan și Lotta?

— Da.

Călătoria la Paris în care își dorise și ea să meargă.

A insistat, a sâcâit, a implorat și s-a milogit. Stellan o invitase, dar mutarea în Vällingby a împiedicat-o. Jane o salvase.

— El și Lotta s-au certat, spuse Camilla. Și Lotta s-a închis în camera single, așa că am împărțit camera cu el. Doar o noapte, până când s-a liniștit Lotta. Am fost în oraș în ziua aia, apoi am luat masa. Am băut câteva pahare de vin, deși eram foarte mică. Dar el îmi spunea că în Franța toți copiii beau vin la masă. Și când ne-am întors la hotel, a vrut să facă duș. A lăsat ușa deschisă, a venit în cameră complet dezbrăcat și mi-a spus că ar trebui să fac și eu un duș. Nu am îndrăznit să spun nu, iar el a continuat să stea de vorbă cu mine în timp ce mă dezbrăcam. Chiar a venit după mine

și m-a privit tot timpul. În timpul dușului, măcar m-a lăsat să trag perdeaua, dar până la urmă tot a trebuit să ies, și atunci mi-a întins un prosop și am văzut că avea erecție. După aia i-am simțit mâinile pe tot corpul meu; m-a împins în jos, pe chiuvetă, și m-a pătruns pe la spate.

Camilla făcu o pauză. Părea absentă și totuși prezentă, în același timp.

— Eram virgină, aveam doar treisprezece ani, continuă ea. Și a durut teribil. Am țipat, nu m-am putut abține. Dar el îmi vorbea cu o voce calmă. Totul a decurs repede pentru el și apoi am simțit cum mi se scurgeau printre picioare sângele și lichidul seminal. Mi-a spus că ar trebui să fac duș din nou și a dat drumul la apă chiar el. Când am ieșit din duș, după o jumătate de oră în care am plâns scârbită și m-am spălat, frecându-mă până la sânge, l-am găsit adormit. Era cu spatele la mine și sforăia. Nu aveam unde să merg, nu știam franceză, bineînțeles că nu aveam telefon mobil, așa că m-am întins și eu în pat. Cât de departe de el am putut. Speram să mă trezesc și să-mi dau seama că a fost doar un coșmar. În orice caz, era bine că adormise. Nu știu cât am plâns, dar până la urmă, am adormit. Numai că m-am trezit în toiul nopții, pentru că mă viola din nou. Când am protestat, mi-a astupat gura cu mâna și a continuat. M-am smucit și am încercat să scap, dar era prea puternic. Când a terminat, a adormit din nou și atunci ar fi trebuit să fug la recepție și să le cer să sune la poliție. Dar n-am făcut-o. Și dimineața, când m-a violat pentru a treia oară, nu m-am mai opus.

— Și după aceea ce s-a mai întâmplat? întrebă Sara, deși nu prea mai voia să audă.

— Nimic. Am ieșit în oraș și am luat micul dejun. Era într-o dispoziție grozavă, povestea despre Paris, despre emisiunile lui de la televizor și despre toți invitații celebri pe care îi avea acolo. Iar eu tăceam. Îngrozită că aș fi putut rămâne

însărcinată. Înspăimântată. Mai târziu, a apărut și Lotta, dar n-am putut să-i spun ce s-a întâmplat. Era tatăl ei. Și unchiul Stellan. Nu m-ar fi crezut nimeni. Și după ce ne-am întors în Bromma, el mă invita la el acasă, o dată pe lună, și îmi făcea cunoștință cu diferiți prieteni. Și toți profitau de mine. Unii se purtau frumos, dar cu alții a fost… mai rău. Am cerut pastile contraceptive de la asistenta școlii, motivându-i că am un prieten pe care îl iubeam. Când trebuia să încep liceul, am căutat o secție care nu exista în Stockholm și m-am înscris. Am ales grafica, în Uppsala. Mama și tata se întrebau de ce, nu voiau să plec în alt oraș. Dar m-am ținut tare, am avut și câteva certuri. Am ales soluția salvatoare. Mama a înțeles cât de important era pentru mine, așa că, până la urmă, m-au lăsat să plec. Acolo am putut s-o iau de la capăt și să devin altcineva. Aproape că reușisem să-l uit pe Stellan când am citit că a murit. Mi-am întemeiat o familie, chiar lucrez în domeniul graficii și îmi place, poate pentru că m-a salvat de monstrul din Bromma. Îmi e mai ușor să mă întorc acum, când el nu mai e, când nu mai există niciun risc să dau ochii cu el.

Excursia la Paris.

Călătoria pentru care fusese atât de geloasă pe Camilla.

Nu știa ce să spună. Întinse doar mâna și o strânse pe a Camillei. Iar Camilla îi răspunse.

41.

Malin era acasă, avea liber de la serviciu, șocată încă după uciderea tatălui și după dispariția mamei. Dar confirmase că puteau să se întâlnească la soră-sa la serviciu. Așadar după douăzeci de minute, Sara ajunse la sediul Agenției de pe Valhallavägen și își anunță sosirea, iar după șase minute coborî și Lotta. În același moment, intră și Malin pe ușa rotativă.

Chiar în sediu se afla cantina personalului. La intrare era o încăpere cu diferite bufete, apoi patru case unde se plătea. Sarei îi era foame, dar celelalte nu păreau dornice să mănânce ceva, așa că nu spuse nimic.

Îi plăcea să observe cum toți trecătorii îi aruncau Lottei, unii involuntar, o privire rapidă. I-ar fi plăcut să știe ce părere aveau despre prietena ei din copilărie. Cum era văzută ea ca șef? Lotta fusese cea care lua toate hotărârile încă de pe vremea când erau mici, dar Malin și Sara nu o vorbeau niciodată pe la colțuri, așa cum fac subordonații în lumea adulților. Toți au o părere despre șefii lor și nu ezită să le-o împărtășească și colegilor. Rareori se întâmplă ca aceste păreri să ajungă la urechile șefilor. La fel se întâmpla și când erau ele mici.

Biroul Lottei era mare, aerisit și mobilat în culori deschise. Atmosferă scandinavă. În plus, avea vedere directă către sediul SVT. Fostul loc de muncă al lui Stellan, actualul loc de muncă al lui Malin. Aceasta era părticica de lume a familiei Broman din punct de vedere profesional.

— Despre ce vrei să vorbim? o întrebă Lotta.

Sara își adusese iPad-ul. Copiase pe el una dintre înregistrările făcute cu telefonul după filmele cu abuzurile, iar imaginea nu era de cea mai bună calitate. Vechea înregistrare făcută cu super-8, filmată cu mobilul și afișată pe un ecran mai mare. Dar îi era suficient.

Dădu drumul filmului fără să spună nimic. Dar era foarte atentă la expresia feței celor două surori.

Malin închise ochii și, după doar câteva secunde, își întoarse privirea.

— Închide-l! spuse ea.

Dar de data aceasta Sara nu se mai supuse.

— De ce ne arăți așa ceva, la doar câteva zile după ce tata a fost ucis? întrebă Lotta și dădu deoparte tableta.

— Pentru că are legătură cu crima.

— Parcă nu luai parte la anchetă, nu-i așa?

— Tatăl vostru a filmat mai multe violuri, săvârșite asupra unor fete minore.

— Fata asta nu-i minoră.

— Ba da, are sub optsprezece ani.

— Și nu pare că el o ține cu forța sau o amenință, spuse Lotta. Pare un act complet voluntar.

— Ce tânără de șaisprezece ani ar alege să se culce cu un bărbat de cincizeci de ani?

— Destule. Crede-mă.

— Putem să ne uităm și la alte filme. În unele cazuri, se vede clar că fetele sunt îngrozite. Și, în altele, sunt bete.

— Nu este adevărat! spuse Malin. Tata n-ar fi făcut niciodată una ca asta.

— Se pare că a făcut-o.

— Probabil așa l-au racolat, spuse Lotta. L-au atras într-o capcană. Acum înțeleg cum de a ajuns să lucreze pentru Stasi.

— Vrei să spui că a fost șantajat?

— Da, e clar, spuse Lotta. Tata a fost o victimă, la fel ca fetele astea.

— Vreți să mai vedeți? întrebă Sara, căreia îi era greu să digere cinismul Lottei.

— Uită-te tu, dacă îți face plăcere. Dar nu cu noi.

— Vă vine greu să credeți, spuse Sara. Nu-i așa?

— Pentru că nu este adevărat, răspunse Malin. Este scos din context.

— Nu. Contextul este un viol.

— Încetează! Și ce-o să faci cu ele? întrebă Lotta. O să le trimiți la ziarele de seară?

— Acest lucru este relevant din două puncte de vedere. Pentru anchetă, ca posibil mobil al crimei. Și pentru noi trei, care am crescut alături de Stellan.

— Posibil mobil al crimei? întrebă Lotta. Ar ucide cineva pentru un act sexual de acum treizeci de ani? De ce? Cine naiba nu s-a culcat, în viața lui, cu cineva, și apoi a regretat? *Let's face it,* în ochii fetei ăsteia, tata era un moș. Dar chestii de-astea se întâmplă. Era extrem de faimos și poate că asta a atras-o, după care a regretat, ceea ce e de înțeles. Însă nu l-ar fi împușcat nimeni pe tata pentru așa ceva.

— Nu îți dai seama că este un abuz?

— Sincer, chiar îmi amintesc de ea de la școală. Sărea în ochi. Era foarte provocatoare sexual. Căuta bărbați maturi.

— Deci vrei să spui că…

— Nu vreau să spun că a fost vina ei, ci că trebuie să înțelegi că tata a fost atras în capcană. Poate că i s-a și oferit insistent.

— Nu vezi că e speriată?

— Doar nesigură. Poate că el a fost primul pe care l-a sedus și nu știa cum să se comporte.

— L-a sedus?! Te auzi ce spui?

— N-ai idee câte femei își doreau să se culce cu Stellan Broman, spuse Lotta. Uiți că pe vremea aia nu existau atât de multe vedete, și cele care existau erau aproape venerate. Nu erau decât două canale de televiziune, așa că toată lumea urmărea aceleași emisiuni.

— Nu înțeleg de ce nu aveți niciun pic de compasiune pentru fete.

— Avem, a continuat sora mai mare. Dar au trecut treizeci de ani de-atunci, iar acum trebuie să

ne concentrăm pe prezent și tocmai am primit o ofertă pentru un nou loc de muncă, dar nu mi-ar fi tocmai ușor dacă ar ieși la iveală povestea asta.

— Pe tatăl tău ar trebui să fii supărată.

— Ai altă pistă acum? întrebă Lotta. Ce s-a întâmplat cu spionajul?

— Există o legătură. În alte filme.

Se lăsă tăcerea.

— Ce vrei? zise Lotta, străfulgerând-o pe Sara cu privirea, în timp ce Malin clătină din cap și privi în altă parte. Știi cât de mult mă poate afecta, ca persoană publică. Vrei ceva ca să taci sau despre ce este vorba de fapt? Despre obsesia ta morbidă pentru copilăria noastră? Nu crezi că e timpul să te maturizezi?

— Am crezut că… vreți să știți.

Începu și Sara să se întrebe de ce face de fapt toate astea.

— Nu, mulțumesc. N-ar schimba cu nimic lucrurile și chiar nu ar îmbunătăți cu nimic situația. Leo și Sixten întreabă tot timpul de bunica lor și nu știu ce să le răspund. Pe când asta s-a întâmplat cu câteva decenii în urmă. Nu mai suntem copii, ci adulți care trebuie să se străduiască să facă față faptului că tatăl lor a murit și mama lor a dispărut. Și când spun noi, mă refer la Malin și la mine, nu la tine, Sara.

Lotta avea dreptate. Sara se rușină. Mersese prea departe. Oare pur și simplu nu putea să se detașeze de complexele ei de inferioritate din copilărie și căuta să se răzbune acum? Trebuia să dea înapoi, dar nu voia să recunoască în fața Lottei motivul personal.

— Bine, dar atunci mă întreb dacă știți ceva legat de aceste filme care ar putea fi de ajutor în anchetă. Au existat amenințări? Vreuna dintre fete a amenințat că va face reclamație?

— Nici măcar nu participi la anchetă, nu-i așa? zise Lotta, apoi se duse la fereastră și rămase cu umerii căzuți.

— Lucrezi cu prostituate, spuse Malin.

— Vreau să rezolv crima, răspunse Sara.

— Ai cam mult tupeu să vii să ne arăți un astfel de film, la doar câteva zile după ce tatăl nostru a fost ucis, spuse Lotta, întorcându-se din nou spre ea. Șefii tăi știu ce faci? Sau este un fel de vendetă personală? Dacă filmul nu face parte din anchetă, înseamnă că l-ai sustras pe cont propriu și, în felul ăsta, ai comis infracțiunea de violare de domiciliu. Și ai încercat să ne șantajezi.

— Am crezut că vreți să știți cine a fost tatăl vostru.

— Știm cine a fost tata, spuse Lotta. Pentru noi.

— Totdeauna ai fost invidioasă pe noi, interveni Malin. Mama spunea mereu că ar trebui să fim drăguțe și să ne jucăm cu tine, pentru că era păcat de tine. Ca acum să vii să ne spui că tata a fost spion și pe deasupra, și un pervers. Ce naiba e cu tine?

— *Am fost* invidioasă, spuse Sara sincer. Când eram mici. Dar acum înțeleg că nu aveam niciun motiv.

— Ai putea să fii puțin mai recunoscătoare pentru ce-au făcut mama și tata pentru tine, spuse Lotta.

— Pentru că am locuit la voi? Pentru că vă jucați cu mine două luni pe an, când prietenii voștri erau plecați? Sau pentru că mama mea a avut șansa să facă menaj la voi și să se ocupe de mizeria voastră? Mulțumesc foarte mult.

— Pentru că nu v-au reclamat.

— Pentru ce?

— Pentru șopronul din grădină.

Cuvintele căzură ca un trăsnet.

— Ce e cu șopronul din grădină?

— Ai încercat să-i dai foc.

— Poftim?

— Când am fost la Paris, cu tata și Camilla.

Sara tăcu.

— Credeai că nu ne-am dat seama? spuse Malin. Te-a văzut mama.

— Acum, scuză-mă, spuse Lotta. Am de lucru.

Sara se ridică și plecă. Tulburată.

Șopronul din grădină.

Așadar, știau.

Au știut tot timpul.

Era una dintre amintirile pe care încercase să le reprime și să le blocheze. Cum s-a dus cu metroul din Vällingby în Bromma, a schimbat la Nockebybanan și apoi a mers pe jos ultima porțiune din drum, până la casă. Cu un plan sau, mai bine zis, cu un sentiment care îi dădea un imbold.

Era o zi foarte însorită și bătea un vânt puternic, Iar norii treceau pe cer cu viteză. Și ea se simțea mai vie ca niciodată.

Jane lucrase aproape neîntrerupt în prima vară după ce se mutaseră, ca să strângă bani de mobilă, mâncare și chirie. Sara nu cunoștea pe nimeni în Vällingby, iar mama ei îi interzisese să sune la familia Broman. Văzându-se în apartamentul gol, în care se auzea doar ecoul, fără prieteni și fără nimic de făcut, în timp ce se gândea la cât de frumos trebuie să fie la Paris, simțise că o ia razna.

Dorința de a se răzbuna și de a face dreptate era tot mai mare.

Cu ochii de la patruzeci și patru de ani, Sara o văzu în fața ei pe Sara în vârstă de treisprezece ani, cum a deschis ușa șopronului din grădina familiei Broman și a luat o sticlă. A scuturat-o, ca să verifice dacă are ceva în ea.

Era benzină, cu care a stropit fațada șopronului.

Sara adultă nu putea să o oprească pe tânăra Sara, chiar dacă erau una și aceeași persoană.

Sau nu erau?

Una dintre ele dăduse foc și fugise, iar cealaltă simțea încă o dată cum se loveau de trotuar tălpile sandalelor ieftine în timp ce fugea în acea zi de vară de la casa familiei Broman, pe străzile pustii.

Era îmbătată de sentimentul de răzbunare pentru călătoria ratată la Paris, pentru că verile cu familia Broman se terminaseră. După câteva zile, verificase ziarele.

Incendiul de la locuința lui Stellan Broman ar fi trebuit să fie o știre grozavă. Ar fi făcut-o pe Sara celebră.

Dar nu se spunea nimic. Focul nu se aprinsese.

42.

Spion sau nu, Stellan fusese împușcat de cineva căruia îi făcuse rău. De o fată violată sau de cineva apropiat ei. Sara era convinsă de acest lucru.

Era ultima vizită la casa familiei. Nu mai suporta să o vadă.

Aproape că auzea plânsetele disperate ale victimelor. Gâfâitul bărbaților care le violau.

Imaginea despre copilăria ei era o minciună, pe care o îmbrăcase în amintiri roz de vară. Își dădu seama că ura acea casă. Oare o urâse mereu? Doar că într-un mod diferit, din alte motive?

Încă era înconjurată de benzile de delimitare. De panglici albastru cu alb, care semnalau lumii exterioare că acolo s-a întâmplat ceva teribil, dar și că se ocupa cineva de asta: „În spatele benzilor se ascund mari orori. Dincoace de ele, nu există niciun pericol. Am îngrădit infracțiunile în acest loc”.

Sara merse în spatele casei și privi în jos, spre lac. Încă o dată, îi apăru în minte imaginea celor trei fetițe de pe pod. Trei fetițe aruncând sandviciuri în apă și râzând isteric.

Dar acum își amintea. Acum putea recunoaște în sinea ei. Nu numai cât de foame îi era.

Ci și că sandviciurile erau făcute de mama ei pentru fete. În loc să le mănânce, le aruncau în lac și râdeau. Și apoi îi spuneau lui Jane să le mai facă. Și le aruncau din nou în apă.

Sara își aminti cum întâlnise privirea mamei sale, dar își întorsese repede ochii.

Era ora unsprezece seara, dar afară încă era lumină. Jane ar fi trebuit să doarmă la ora aceea. Se trezea devreme, ca să pregătească micul dejun.

Dar nu putea să doarmă.

Pentru că trebuia să mai facă sandviciuri.

Și, mai presus de toate, își amintea mirosul grețos al cremei lipicioase de plajă. Îl asocia,

inseparabil, cu umilința mamei. Simțea cum mâinile lui Stellan îi întindeau încet pe corp crema, în timp ce el îi vorbea despre cât de important este să se protejeze împotriva soarelui.

Apoi le dădea nas surorilor în tot ce făceau, chiar și atunci când purtarea lor o afecta pe mama ei.

Sara reveni în prezent, ocoli casa și descuie ușa.

O casă mare, goală. Pustie, într-un mod straniu.

Fusese vreodată locuită? Părea greu de crezut, chiar dacă ea însăși își petrecuse aici o parte din viață.

În casă se simțea un miros stătut. Căldura de vară degaja mirosuri din pereți, din podele și din mobilier. Mirosurile proprii tuturor obiectelor și materialelor, care nu se mai amestecau cu prezența omului. Nu se simțea miros de bucătărie, fum de țigară, cafea, frunți transpirate de căldura verii sau parfum.

Ce se va întâmpla cu casa? Dacă Agneta se va întoarce vreodată, va rămâne singură aici? Ce ar face surorile cu casa, dacă s-a întâmplat ce este cel mai rău?

Ar vinde-o, își spuse Sara convinsă.

Nu erau prea sentimentale.

Probabil că vila avusese mai mare însemnătate pentru ea decât pentru Malin și Lotta.

Ar putea să locuiască aici?

Nu.

Acum nu ar mai putea.

Dar altă dată ar fi fost visul ei.

Sara se furișă cu grijă prin încăperile casei. Era eternul oaspete, care nu aparținea locului. Liniștea era apăsătoare. Lumina nu ajungea în toate cotloanele, iar semiîntunericul dădea frâu liber imaginației sale.

Parchetul scârțâia, iar pereții trosneau.

Simți o prezență.

Ca și cum se afla cineva lângă ea.

Murmurul trecutului ajungea până la ea, ca un ecou stins. Erau sunete îndepărtate, rămase de la toate marile petreceri. De la toți invitații fericiți. De la toate viețile distruse.

Cântecul unui saxofon singuratic își croia drum prin rumoare și hărmălaie.

Din salon răzbătea vocea răgușită a unei *femme fatale* de mult uitate. Clinchet de pahare aduse de personalul de serviciu.

Cineva vomita în toaleta pentru oaspeți.

Ultimul dans, înainte de zori. Cupluri răzlețe se legănau încet, în ritmuri domoale de jazz. Sforăitul oaspeților care au adormit pe canapele și pe sub mese.

Cineva a călcat în cioburile unui pahar spart și a sângerat pe covorul alb din hol.

Nimic din cele întâmplate în această casă nu fusese ceea ce părea.

Ar trebui să dea foc întregii mizerii de aici. Așa cum fuseseră demolate casele ucigașilor în serie sau ale conducătorilor naziști, în încercarea de a stârpi tot răul, de a înlătura energiile malefice, cum ar fi spus Anna.

Sara se plimba și se uita în jur. Când văzu albumul cu titlul „Absolvirea lui Malin”, nu se putu abține.

Îl deschise și găsi acolo poze de la festivitatea din Bromma, care ar fi putut fi și festivitatea Sarei. Seara, au urmat petrecerea de acasă și revenirea ei în casa familiei Broman, care s-a încheiat atât de dezamăgitor.

Se revăzu pe sine, într-o variantă mai tânără, așezată la masă, lângă Stellan. Martin se afla cu câteva locuri mai departe.

Simțise că se înfiripă ceva între ei la apetitive. Vorbeau și râdeau împreună cu atâta ușurință. Dintr-odată, diferența de vârsta de doi ani dintre ei nu mai conta și părea că niciunul nu mai voia să se despartă de celălalt. Dar apoi au fost despărțiți brusc, printr-o amplasare stupidă la masă.

Era marea ei iubire din adolescență. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să vorbească toată noaptea aceea, dacă n-ar fi fost despărțiți și Lotta n-ar fi avut ocazia să-i facă curte!

Oare asta a făcut-o atunci pe Sara să-l dorească pe Martin? Ca să i-o ia înainte Lottei, pe care Martin o refuzase în liceu? Dar care la sedus din nou la petrecerea de absolvire a surorii ei, ca apoi să-l părăsească imediat ce i-a câștigat inima.

Martin fusese o pradă ușoară, probabil pentru că tocmai trecuse printr-o despărțire. Avea douăzeci și unu de ani, inima frântă și simțea nevoia de consolare și de siguranță. Pentru Sara, tot era o victorie.

Martin a devenit al ei.

Dar acum?

Cu cât trecutul devenea mai lămurit și mai clar, cu atât contururile prezentului se estompau, iar viața ei părea mai ireală. Trăia, cu adevărat, în prezent? Sau în trecut?

Nu avem cu toții nostalgia tinereții? Atunci sentimentele sunt cele mai puternice, atunci totul pare important, nimic nu este imposibil și ne credem veșnici. Veșnic frumoși sau veșnic urâți, veșnic buni sau veșnic răi. Nimic nu e temporar sau banal.

Puse la loc albumul de absolvire și luă altul, cu titlul „Janina, 1972”. Îl deschise și cercetă pozele din tinerețe ale lui Jane. Era foarte tânără. Era îmbrăcată în haine care păreau să provină din Polonia. Apoi în haine noi, probabil suedeze, primite pesemne de la familia Broman; semănau mai mult cu stilul Agnetei. Janina. Jane. Mama Sarei. Avea un zâmbet fericit, care dispăru treptat în imaginile ulterioare.

Sara verifică din nou coperta albumului.

1972.

Era greșit.

Mama ei venise în Suedia în 1974. Stellan scrisese greșit. Ciudat. Sara îl considerase

întotdeauna un pedant, dar probabil că nu era atât de atent cu menajera.

Se uită la șirul de albume foto și se gândi la copilăria surorilor, la care asistase, dar căreia nu-i aparținuse niciodată cu adevărat. Acum știa că trebuie să fie foarte recunoscătoare pentru asta.

„Totdeauna ai fost invidioasă pe noi”.

Sara dădu din cap, ca pentru sine. Se hotărî.

Nu putea schimba trecutul, dar putea schimba percepția asupra lui. Sus, la mansardă, scotoci printre cutii până găsi ceea ce căuta. Luă o cutie întreagă în curte și o așeză în mijlocul gazonului, la o distanță considerabilă de tufișuri și de copaci. Apoi intră în bucătărie și deschise ușa dulapului în care, încă din copilărie, știa că se afla acetonă. Ieși în grădină, goli toată sticla în cutie și îi dădu foc. Folosi toată cutia de chibrituri deodată. Efectul a fost ca o mică flacără de sudură. Un foc mai mic care a aprins unul mai mare.

Flăcările au cuprins cutia de la Stadsbudskåren.

Busnel, Chevignon, Moncler, Lyle & Scott.

Sara nu le mai știa pe toate. Dar jachetele și hainele scumpe din adolescență ale lui Malin și ale Lottei au ars bine. Se simțea un miros înțepător și înecăcios.

În anii 1980, producătorii nu încercau să evite substanțele chimice în îmbrăcăminte.

Sara se întoarse și se uită la lespedea de piatră de pe pământ, prima dintre cele douăsprezece care formau cărarea către șopronul din grădină.

Plăcile pe care Stellan le numea „cei doisprezece pași spre o viață mai bună”.

Cuvintele aveau un cu totul alt sens acum. Ca și șopronul.

Sara alese să meargă pe lângă lespezi în drum spre șopron. Când deschise ușa, aproape că se aștepta să-i vadă acolo pe Stellan și pe una dintre fetele acelea tinere.

Greblă, mașină de tuns iarba, canistră cu benzină. Perfect.

Cântări în mână canistra cu benzină. Era aproape plină.

Deșurubă capacul și goli conținutul peste mobilierul din șopron. Clătină canistra, astfel încât pereții să fie stropiți bine. De sus până jos. Îi ajunseră stropi de benzină până pe antebrațe. Nu va putea să scoată niciodată mirosul ăsta din haine. Nu mai conta.

Când canistra era aproape goală, o așeză pe o parte, pe podea, astfel încât să poată lua foc cei câțiva centilitri rămași. Apoi băgă mâna în buzunar, dar constată că folosise toată cutia de chibrituri.

Noroc că avea de unde să ia alta. Știa unde ținea familia Broman fiecare lucru.

În bucătărie, își dădu seama că era foarte flămândă.

Nu-și mai amintea când mâncase ultima dată. O omletă, dis-de-dimineață.

Deschise ușa frigiderului și se uită în el. Lucru pe care n-ar fi îndrăznit să-l facă altă dată.

Acum putea să se servească după bunul plac. Dar nu găsi prea multe lucruri care s-o atragă.

Sticle din plastic cu apă minerală, o cutie de lapte deschisă, margarină, brânză, pate și salam. În sertarele de jos, salată spălată, în pungi, morcovi ecologici, ceapă și cartofi. Sara mânca două felii de salam. Era de ajuns să-și potolească cea mai rea foame.

Laptele nu expirase încă, așa că luă cutia. Era mai bine să-l bea decât să-l lase să se acrească. Închise ușa, mestecând salamul și ducând cutia cu lapte la gură. Se amuză de amestecul de fleacuri de pe frigiderul Miele. O înștiințare de la compania energetică despre o întrerupere de curent planificată care avusese loc deja, poze cu nepoții, numărul de telefon al medicului de familie, un magnet cu ispitirea Sfântului Anton și o pagină din calendar cu luna iunie.

„Returnează M & L” era notat în ziua în care Stellan a fost împușcat. „Copiii”, în întreaga săptămână de dinainte, „Teatru”, la începutul lunii, și „Facturi”, la final. „Dentist” era scris într-o zi a săptămânii următoare. Nu era clar pentru cine era, dar probabil că vizita oricum nu avusese loc.

Și în toate duminicile, era notat „Joa”. Ce era „Joa”?

Sara luă mobilul și formă numărul lui Malin.

Lotta era cea care ținea cel mai mult legătura cu părinții, dar Sara nu prea putea vorbi cu ea acum. Își imagină că Lotta și-ar da seama cumva, la telefon, ce punea ea la cale.

Îi va răspunde Malin, după ce le arătase filmul, la Agenție? Da, îi răspunse. Probabil că nu avea în agendă numărul Sarei, așa că nu și-a dat seama cine o suna.

Tonul neutru al lui Malin deveni iritat când află cu cine vorbește, dar cel puțin avu amabilitatea să-i explice că „Joa” era Joachim, grădinarul părinților. Sara o întrebă dacă acesta venea în fiecare duminică, iar sora cea mică îi confirmă asta. În fiecare duminică, de când se știa Malin.

Apoi strigă la cineva de la celălalt capăt și întrerupse conversația fără să-și ia rămas-bun.

Sara avea însă altele pe cap, așa că nu stătu să se gândească la lipsa de politețe a prietenei ei din copilărie.

În fiecare duminică, de când se știa Malin.

Dar Joachim venise și în ziua în care fusese împușcat Stellan. Deși era luni.

În bucătărie, pe blat, se afla vechea agendă de telefon, care avea pe coperțile din imitație de piele un telefon auriu, în relief. Paginile erau marcate în colțuri cu litere, în ordine alfabetică. Aceeași agendă telefonică de pe vremea când fetele erau mici; majoritatea numerelor de acolo fuseseră notate cu câteva decenii în urmă. Poate că Stellan și Agneta, ca majoritatea oamenilor, foloseau deja telefonul mobil, în care aveau salvate numere noi,

dar păstraseră și vechea agendă. Și din moment ce Joachim lucrase atât de mult timp pentru familie, era și el acolo. Pe fila marcată cu litera „J”.

Sara luă telefonul din perete, formă numărul și îi răspunse un robot telefonic, iar ea recunoscu vocea lui Joachim, care spunea că regretă că nu poate răspunde și indica un număr de telefon mobil. Formă numărul. Se auzi semnalul, dar nu răspunse nimeni.

De ce venise acolo în altă zi? Chiar în ziua în care fusese ucis Stellan.

Sara verifică numărul lui Joachim pe hitta.se și îi află și numele de familie.

Joachim Böhme.

Avea rezonanță germană.

Bineînțeles, Jocke avusese întotdeauna puțin accent…

Simțea un gol în stomac, ca în fața celui de-al patrulea as într-un joc de Texas Hold’em. Îl verifică din nou online pe Joachim Böhme și văzu că locuia în Vaxholm.

Era clar că nu venise din Vaxholm până la Bromma, în fiecare săptămână, timp de câteva decenii, doar pentru a tunde gazonul, se gândi Sara. De ce să-și fi angajat Stellan un grădinar, câtă vreme lui însuși îi plăcea să facă treaba asta? Ce grădină obișnuită de familie necesită munca susținută a doi bărbați?

Din cauză că era atât de celebru, recrutarea și îndoctrinarea lui Geiger fuseseră o problemă. Cum ar fi putut să ajungă la toate orele de instrucție organizate de Ober, liderul rețelei de spionaj, fără să observe nimeni și fără să devină suspicioși cei din jur?

Cultivau, udau, plantau și tăiau, ore în șir. Purtau discuții ideologice nesfârșite. Adevărate lecții.

Joachim Böhme era Ober.

Ieșind grăbită din casă, o sună pe Breuer.

La treizeci de metri distanță, Agneta Broman se uita după Sara, care alerga către mașină.

Ținea în mână mobilul lui Joa.

Pe ecran scria: „Apel ratat: Familia Broman”.

Și Agneta se gândi:

— Fugi, micuță Sara, departe de casă. Altfel, s-ar putea să ai probleme.

43.

Echipa era mobilizată. Intervenție în Vaxholm.

Se echipau în timp ce verificau hărțile și imaginile din satelit, împărțindu-și sarcinile și stabilind tactica de lucru. În nici 90 de secunde, au pus totul la punct.

Niciunul nu era surescitat, niciunul nu era agitat.

Erau doar foarte concentrați.

Aveau un potențial suspect în două crime, înarmat și periculos. Dar ca întotdeauna siguranța celor din jur era prioritară. De obicei totul decurgea bine, dar preferau să pună răul înainte.

Sara, Breuer și Strauss ieșeau deja din oraș, în BMW-ul germanilor. Sara alesese să însoțească echipa, deoarece era convinsă că ar conduce mult mai repede decât ea. Strauss conducea cu 160 pe oră pe E18 spre Norrtälje. Se muta de pe o bandă pe alta și la fiecare trecere aproape că tampona câte o mașină. O arunca în scaun înainte și înapoi, ca și când ar fi fost într-un carusel.

Tot drumul, Strauss stătu cu o mână pe claxon, cerându-le mașinilor din față să-i facă loc. Sara și-ar fi dorit să țină ambele mâini pe volan.

Îl sună pe David și îl anunță că s-ar putea să întârzie puțin. Fusese nevoită să vină în sprijinul serviciului german de securitate. Sperase că David va accepta această explicație, dar nu părea deloc așa. Îi răspunse doar că nu-i place să patruleze singur, chiar își închipuia că e dispus să facă așa ceva?

Pe de o parte nerăbdătoare, pe de altă parte simțindu-și conștiința încărcată, Sara încheie conversația, apoi se uită la GPS-ul de pe telefon. Era destul de sigură că erau pe drumul bun spre Vaxholm, dar nu voia să riște. E ușor să confunzi diferitele ieșiri. Când o apucară pe șoseaua 247, Sara se îngrijoră că Strauss va menține viteza, dar o distrase sunetul telefonului mobil.

Era Anna, care îi spuse că au căutat numele lui Joachim Böhme înaintea raidului și că i-au dat de urmă la Spitalul Universitar din Uppsala. Se pare că era vorba chiar despre Böhme, cel dat în urmărire, care murise după ce fusese lovit de o mașină în Roslagen. În mașina care îl lovise se găsise o armă AK-47 încărcată.

— E mort, spuse Sara.

— Rahat, spuse Breuer.

— Cine l-a lovit? o întrebă Sara pe Anna.

— Nu știu, spuse ea. O să verific.

— Și Kalașnikovul? Ce înseamnă?

— Că ar trebui să fim foarte atenți, răspunse Anna și închise.

Sara nu se putu abține să nu se simtă mulțumită că Anna și șeful ei i-au luat în cele din urmă în serios ipoteza. Și nici măcar nu se opuseseră să-i însoțească pe germani.

— Ar fi trebuit să-l găsiți de mult pe Böhme, îi spuse Breuer Sarei, ca și cum ar fi fost responsabilitatea ei.

— Întrebarea este ce rol a avut, spuse Strauss. Este pur și simplu a treia victimă ucisă de același făptaș sau a încercat să-i expună pe ceilalți, dar a dat greș?

— Dar pe cine? întrebă Breuer.

— Ar fi putut fi, pur și simplu, un accident? întrebă Sara.

Breuer o privi fără să răspundă.

Evident, nu.

Înainte să mai spună ceva, Anna sună din nou.

— Am vorbit cu Cederquist, primul polițist care a ajuns la fața locului. Se pare că Böhme a fost lovit cu spatele mașinii în portul Räfsnäs, în apropiere de Norrtälje, de o bătrână care părea confuză și aproape disperată.

— A fost un accident?

— Așa pare. Dar când a sosit poliția, dispăruse.

— Și AK-47?

— Nu există nicio explicație.

O bătrână care părea confuză, se gândi Sara.

La fel ca în cazul lui Kellner.

Să fie doar o coincidență?

— Mașina era înmatriculată pe numele unui oarecare Lennart Hagman din Sollentuna, adăugă Anna. Dar locuiește în Thailanda și nu a mai fost în Suedia de douăzeci de ani.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu. Însă partea interesantă abia acum urmează: polițiștii au aflat, de la martorii oculari, că Böhme i-a spus femeii care l-a lovit Agneta.

•

Legat de un scaun și împușcat cu două focuri de armă.

Era tiparul folosit la uciderea lui Kellner și a lui Geiger, în timp ce Ober fusese ucis într-un alt mod. Era vorba despre făptași diferiți sau criminalul schimbase metoda?

Breuer obținuse informații înspăimântător de detaliate despre cele patru persoane din Räfsnäs care aveau, într-un fel sau altul, legătură cu Germania de Est. Un bătrân regizor de teatru, care participase la festivaluri culturale acolo, în anii 1970, și doi artiști de vârstă mijlocie, care vizitaseră Berlinul de Est în anii 1980 și frecventaseră cluburi *underground.* Și, cel mai important, o anume Elizabeth Böhme, care locuia acolo, dar crescuse în RDG și era sora decedatului Joachim Böhme. Așa că plecaseră direct spre Räfsnäs.

Pentru că nu le deschisese nimeni, Strauss pur și simplu sparse ușa. Cabana era mică, așa că o găsiră repede pe sora lui Ober. Era împușcată în cap și avea lângă ea o găleată cu apă și câteva prosoape umede. Strauss și Breuer cercetară casă, în timp ce Sara o sună pe Anna și o anunță despre decedată. După ce au predat cazul colegilor de la poliție, s-au așezat pe o bancă în port. Strauss cumpără o înghețată Daim la cornet pentru el și una Sandwich, pentru Sara. Pe Breuer nici măcar

nu o întrebă dacă vrea. Poate că știa, din experiență, că nu vrea. Sara primi înghețata și o puse pe bancă, după care uită de ea.

Privi în jur, la cartierul idilic.

Arhipelag, soare și pescărușii. Familii cu copii, oameni din Roslagen, bronzați și bătuți de vânt, și tineri aflați în drum spre insule, poate pentru a lucra la un restaurant de acolo pe timpul verii.

— Agneta? întrebă Sara, uitându-se la Breuer.

Nici ea, nici Strauss nu spuseră nimic.

— Anna zice că Ober a spus că persoana care l-a lovit se numea Agneta. Să fie vorba despre Agneta Broman?

Niciun răspuns.

— Era Agneta? Știți ceva?

— Se poate orice, răspunse Breuer.

— De ce să facă așa ceva? Ca să răzbune moartea lui Stellan, în cazul în care Ober era cel care l-a ucis?

— Este posibil, răspunse Breuer și făcu o pauză de câteva secunde. Dar Agneta Broman nu era doar soția unui informator de la Stasi.

Dar ce altceva?

Ce altceva mai putea fi Agneta? Fusese cândva soția celui mai faimos bărbat din Suedia și frumoasa gazdă a tuturor petrecerilor sale. În plus, mamă a doua fete obraznice și, mai târziu, bunică iubitoare pentru nepoții ei.

De ce să-l fi ucis pe Böhme?

Pe grădinarul ei.

Partenerul de spionaj al soțului ei, sub pseudonimul Ober.

— Știți ce este un „ilegal”? o întrebă Breuer.

Sara clătină din cap.

— Un spion infiltrat, care trăiește sub o identitate falsă în altă țară, dar spionează pentru țara de origine.

— Vă referiți la Agneta…?

Breuer își deschise geanta albă și scoase din ea un dosar cu șnur, pe care i-l întinse Sarei.

— Acesta este pentru dumneavoastră.

Când deschise dosarul, găsi un articol dintr-un tabloid suedez de la începutul anilor 1970, însoțit de un bilețel cu traducerea textului în germană. Titlul era „Unchiul Stellan și-a unit destinul cu o tânără din Norrland”, iar articolul se referea la nunta lui Stellan și a Agnetei, aceasta fiind descrisă drept o femeie frumoasă și tăcută din nord, care își pierduse părinții în copilărie, într-un accident tragic. Simpatia pentru Stellan Broman nu a fost știrbită de faptul că s-a căsătorit cu o frumoasă orfană, cu cincisprezece ani mai tânără decât el.

— Ce-i cu asta? întrebă Sara.

— Cuplul despre care ea susținea că sunt bunica și bunicul ei avusese, într-adevăr, un fiu, care a murit într-un accident împreună cu soția sa, dar și nepoata lor murise, după mulți ani în care a suferit din cauza leziunilor cerebrale. După moartea bunicilor, cineva le-a scos toate obiectele din casă la licitație, iar fotografiile acestora și ale tânărului cuplu au ajuns în casa Agnetei Öman și apoi în casa lui Stellan și a Agnetei Broman.

Breuer îi arătă o fotografie de nuntă de la începutul secolului XX, pe care Sara o recunoscu imediat. O văzuse înrămată în sufrageria familiei Broman și era una dintre fotografiile pe seama cărora ea și surorile făceau glume și inventau povești în copilărie. Acum înțelegea că nu erau singurele care inventau povești.

Breuer scoase apoi din teanc o altă foaie de hârtie, aproximativ jumătate din dimensiunea unei coli A4.

Pe ea scria „Certificat de naștere”.

A unei anumite Agneta Öman.

Era numele ei de fată.

— Uitați-vă la semnătură, spuse Breuer.

Certificatul de naștere fusese emis de un preot paroh din Västerbotten.

Jürgen Stiller, cel care era acum preot în Torpa, lângă Tranås. Unul dintre colaboratorii neoficiali despre care scrisese Hedin. Cel protejat de poliția din Östergötland.

— KGB ȘI GRU au făcut eforturi mari să infiltreze oameni de încredere în agențiile și în organizațiile guvernamentale unde puteau fi utili. Ca genul ăsta de misiune.

— Deci Agneta nu este din Norrland? întrebă Sara. Și ea este est-germană?

Breuer clătină din cap.

— Aici lucrurile se complică. Și vă readuc aminte că ați semnat un acord de confidențialitate, spuse Breuer, bâlbâindu-se ușor. Ilegalii au fost folosiți în principal de Uniunea Sovietică în timpul Războiului Rece. Au infiltrat o mulțime de spioni, sub identități false, în Statele Unite și în țările din Europa de Vest. Implicit, în Suedia.

— Deci Agneta este din Uniunea Sovietică?

Tăcerea lui Breuer era un răspuns suficient de elocvent.

Era greu de înțeles. Mătușa Agneta, spion sovietic, cu identitate falsă. Îi păcălise pe toți cei din jur. O păcălise și pe Sara.

— Stellan știa? întrebă Sara.

— Nu știm, spuse Breuer.

— Dar fetele?

— Sigur nu.

— Sunteți convinși?

Nemțoaica îi aruncă doar o privire drept răspuns.

— Deci care era misiunea ei? Și ce face acum?

Tăcerea lui Breuer devenise brusc mai greu de interpretat.

— Böhme știa despre ea că este „ilegală”?

— Există trei ipoteze, spuse Breuer. Fie l-a ucis pe Böhme pentru că el l-ar fi împușcat pe Stellan. Pur și simplu, ca răzbunare. Fie Böhme a încercat să anihileze rețeaua de spionaj, iar Agneta avea sarcina să-l împiedice, să-i ajute pe protejați! săi

să-și îndeplinească misiunea și să-i transmită informațiile lui Abu Rasil. KGB-ul a infiltrat deseori supraveghetori care să-i urmărească în secret pe spioni, ca să intervină și să-i ajute la nevoie. Supraveghetori despre care spionii habar n-aveau.

— Și a treia ipoteză?

— Că ea este cea care vrea să elimine rețeaua de spionaj. Exact așa cum a spus Ober.

Sara nu știa ce să mai creadă. I se derulau în minte amintiri din copilărie cu Agneta Broman. Agneta în bucătărie, servindu-le fetelor sandviciuri și ciocolată caldă O'boy. Într-un șezlong din grădină, cu ochelari de soare și o carte de Sjöwall-Wahlöö în mână. La petreceri, cu o băutură într-o mână și cu o țigară subțire More în cealaltă. Agneta, care, cu zâmbetul ei permanent, îi făcea pe toți să se simtă bine-veniți. Cea care o mângâia pe Sara când era tristă, aproape mai des decât o făcea propria mamă. Dar într-un mod rece, aproape auster.

— De ce să facă așa ceva?

Atât reuși să spună.

— Ca să pună capăt poveștii sau ca să-i elimine pe toți cei implicați. Acum, când totul s-a pus în mișcare, vrea să nu mai rămână nimeni care să poată depune mărturie.

— Dar de ce? Uniunea Sovietică nici nu mai există!

— Nu s-au schimbat prea multe în lumea serviciilor de securitate când s-a prăbușit Uniunea Sovietică. I-au schimbat doar numele, dar au rămas aceiași oameni. Gândiți-vă la Robert Hanssen, care a spionat timp de douăzeci și doi de ani, din 1979 până în 2001, întâi pentru Uniunea Sovietică și apoi pentru Rusia. În ochii lui, nu exista nicio diferență, și nici pentru ruși nu exista. Nu uitați că Putin este ofițer KGB. Nu a demisionat niciodată și nu a deschis arhive, iar pentru fostul KGB dorința de răzbunare este mare.

Se transformă. În trecut, controla extrema stângă europeană, astăzi controlează extrema dreaptă europeană. Nu contează ideologia. *Realpolitik* este tot ce contează. Rușii văd în Europa un sprijin pentru America. Un sprijin care trebuie eliminat, pentru a slăbi puterea marelui dușman.

— Cum adică? *Vor* să explodeze bombele?

Printre turiștii care venerau soarele, ideea era greu de digerat.

— Vă reamintesc că este doar o teorie. Și nu credem că liderii ruși de azi ar iniția o astfel de acțiune. Dar dacă ar face-o altcineva, nu ar încerca să o împiedice, ci dimpotrivă. Asta ar fi posibil, de pildă, dacă informațiile despre bombe ar ajunge la islamiști și un fost combatant din organizațiile teroriste palestiniene ar fi dispus să dea bani ca să obțină codurile secrete. Rușii nu ar încerca să-l împiedice. Președintele lor ar putea folosi drept pretext escaladarea terorismului în Europa ca să justifice impunerea unor reguli mai stricte în Rusia. Și acum ar avea nevoie, când i-a scăzut popularitatea, iar oamenii ies să protesteze în stradă. Vederea detestatului Occident umilit de fanatici turbați ar fi, pur și simplu, un bonus.

— Vreți să spuneți că Agneta lucrează pentru Rusia?

— Este important să ne amintim că FSB a preluat toate resursele KGB.

— Dar de ce ar fi încă loială Rusiei, după atâția ani? Copiii și nepoții ei sunt aici.

— Erau parte din misiunea ei.

— Totuși a trecut mult timp de când i s-a încredințat această misiune. Faptul că și-a dedicat întreaga viață familiei probabil a influențat-o, nu-i așa? E posibil să te prefaci atâția ani?

Sara se gândi la copiii ei. Nu exista nicio convingere pe lumea asta care ar fi putut să o determine să-i folosească drept fațadă. Nu înțelegea cum ai putea să ignori sentimentele și instinctele pe care ți le trezesc propriii copii.

— „Ilegalilor” li se spălau creierele și erau antrenați încă din copilărie. Adevărul care i-a fost implantat atunci este singurul pe care îl știe. Pentru ea, acesta este totul. Este singurul lucru de care îi pasă și, adesea, KGB-ul chiar lua copii orfani și îi creștea în școli secrete. Deci probabil că ea rezonează cu ușurință cu identitatea sa suedeză de orfană. Probabil că își vede toată viața din Suedia ca pe un exercițiu pentru misiunea pentru care a fost antrenată.

— Cu ce scop?

— Să transpună teoria în practică.

Sara căzu pe gânduri, dar tot nu putea înțelege. Nu și-o putea imagina pe Agneta în niciunul dintre cele trei scenarii.

— Atunci trebuie s-o găsim, spuse ea, în cele din urmă. Nu doar pentru ea, ci și pentru toți oamenii nevinovați care ar putea muri din cauza ei. Trebuie să dăm alarma. Să o dăm în urmărire.

Breuer se gândi o vreme, apoi spuse:

— Probabil că ar trebui.

44.

La început, fusese dezamăgită. Fusese convocată la secretariat, în mijlocul repetițiilor de dinaintea celebrării marii victorii asupra fascismului. Întreaga conducere regională a partidului avea să se urce pe podium și ea dorea să arate cât era de devotată. Cât de bună devenise întreaga echipă, după ce fuseseră eliminați cei mai slabi membri.

Nadia, care nu ținea pasul, Jelena, care cânta prea încet, și Irina, care nu avea strălucire în ochi.

Fără ele, va fi perfect.

Cântecele, steagurile, marșul. Vocile puternice răsunau optimist, la unison.

Uneori, grupurile locale de pionieri participau la marea sărbătoare de la Moscova, ceea ce le dădea puterea să repete până târziu în noapte. Să uite de oboseală, de foame și de sete.

Visa să-și arate devotamentul față de liderii de la Moscova. Sărbătorirea victoriei însemna totul pentru ea.

Îi plăcea să i se spună că era un adevărat model. Nu pentru propria vanitate, aceasta era o atitudine mic-burgheză și reacționară, ci pentru că asta arăta cât de multe se pot realiza cu voință și cu disciplină.

Dacă ea poate, pot și ceilalți. Disprețuia pe oricine care nu-și cunoștea potențialul maxim și care se mulțumea cu puțin.

Nimic nu era imposibil.

Totul pentru socialism.

Cândva, jurase să se supună acestui motto, să contribuie la schimbarea lumii. Să pună capăt tuturor relelor, împreună cu tinerii din toate țările, să construiască o lume cu totul nouă.

În timp ce traversa curtea mare, se uită la hainele ei. Nu îi era întotdeauna ușor să le păstreze curate, când făceau repetiții în curtea mare și

prăfuită, cu lut uscat. Dar omul nu trebuie să se lase dominat de elementele naturii. Aspectul exterior al unei persoane spune totul despre sufletul său, iar lumea nouă nu putea fi construită cu haine pătate și șifonate.

Privire alertă, postură dreaptă, haine curate și bine călcate. Așa erau descriși eroii care salvaseră patria în Marele Război și fiii țării care eliberaseră cândva poporul Uniunii Sovietice de cătușele imperialismului și de tirania țaristă.

•

Se opri în fața ușii din lemn masiv. Să bată? Are voie? Da. Un pionier trebuia să fie neînfricat. Strânse pumnul alb și bătu de trei ori, apoi așteptă.

— Intră, se auzi o voce groasă.

Deschise ușa grea și păși în lumina slabă.

Președintele era așezat pe un scaun, la birou. Lumina de la fereastra mică i se reflecta în chelie, iar el se ștergea cu o batistă la un ochi înlăcrimat. Nimeni nu știa care era cauza pentru care îi curgea ochiul totdeauna. Unii susțineau că ar fi fost rănit în război, alții spuneau că primise o pedeapsă pentru lipsa lui de devotament, iar alții pretindeau că ochiul îi curgea pentru că sufletul său plângea pentru toți cetățenii din țările pe care socialismul nu reușise încă să le elibereze.

În spatele biroului imens al președintelui stătea un bărbat pe care nu-l recunoscu. Purta o uniformă cu multe însemne aurii și o examina cu o privire intensă.

— Lidia Aleksandrovna, spuse președintele. Iubești socialismul?

Ce întrebare!

— Da, tovarășe președinte!

— Vrei să vezi înfăptuindu-se victoria socialismului?

— Da, tovarășe președinte!

— Ce ar trebui făcut ca să învingă socialismul?

— Totul, tovarășe președinte!

— Lidia Aleksandrovna, vrei să contribui la victoria finală? Vrei să-ți dedici viața acestui obiectiv, cel mai important dintre toate? Vrei să contribui la salvarea lumii și a clasei muncitoare?

— Da, tovarășe președinte!

— Să știi că am pus ochii pe tine.

Președintele pusese nu doar ochii pe ea, dar ea alesese să nu spună nimănui. Trebuia să suporte orice care putea contribui la victoria finală. Suferința ei nu însemna nimic față de suferința de pe câmpurile de luptă, corpul ei era un fleac în situația de față.

— Da, tovarășe președinte.

Poate că ar fi trebuit să protesteze, să se arate umilă. Dar se mulțumi să răspundă scurt. Bărbații aflați la putere nu trebuie întrerupți din gândurile lor.

— Ești un model pentru pionieri. Pentru disciplina, perseverența și maturitatea ta ideologică, la o vârstă atât de fragedă. Ești un model și un foarte bun slujitor al socialismului și al revoluției mondiale.

— Mulțumesc, tovarășe președinte. Nu e decât ce Uniunea Sovietică are dreptul să le ceară fiilor și fiicelor sale.

— Tovarășul Bogrov, aici, de față, este foarte interesat de fetele tinere care se remarcă. Avem misiuni pline de responsabilități pentru astfel de fete.

— Am auzit că vorbești suedeză, spuse Bogrov, aplecându-se înainte și parcă așteptând cu nerăbdare răspunsul.

— Ca toată lumea de aici, spuse Lidia Aleksandrovna.

În Svenskby, toți erau descendenți ai suedezilor emigrați și păstrau limba. Autorităților sovietice nu le plăcea, dar treceau cu vederea acest fapt.

— Însă nu toată lumea are perseverența ta, spuse Bogrov. Și înțeleg că ești singură pe lume.

— Mama mea a murit în slujba patriei, iar tatăl meu a murit din cauza trădării fată de Uniunea Sovietică și de poporul său.

— Este tragic, spuse Bogrov. Dar toate tragediile pot fi transformate în ceva bun. Ce părere ai despre tatăl tău?

— Regret trădarea sa față de patria mea, dar un copil nu trebuie judecat după faptele părinților. Așa cum Uniunea Sovietică eliberată s-a ridicat din ruinele Rusiei țariste oprimate, și eu mă voi ridica din resturile înfrângerii tatălui meu și voi ajuta la construirea unei societăți noi. Totuși, uneori îmi este dor de mama mea.

Bogrov se întoarse spre președintele Iușcenko.

— Ai avut dreptate să mă convingi să vin.

Președintele își șterse ochii, deși, în acel moment, nu-i lăcrimau.

Bogrov răsfoi teancul de hârtii pe care îl avea în față. Președintele scoase un pachet de țigări, dar o privire din partea vizitatorului îl făcu să-l pună la loc.

— Lidia Aleksandrovna, vrei să-ți dedici viața realizării ideii și potențialului socialismului? o întrebă Bogrov, privind-o drept în ochi.

— Da, tovarășe colonel!

Cunoștea gradele, își zise vizitatorul.

— Ești gata să-ți părăsești vechea viață și să începi una nouă? Una în care să pui cauza socialismului și a Uniunii Sovietice mai presus de orice?

— Da, tovarășe colonel!

— Ești gata să-ți lași tovarășii aici, în Ucraina, și să o iei de la capăt în altă țară?

— Da, tovarășe colonel!

— Promiți să faci tot posibilul pentru a îndeplini orice sarcină ți-ar impune patria?

— Da, tovarășe!

— Cât timp ți-ar lua să-ți faci bagajul și să-ți iei rămas-bun de la prietenii tăi?

— Nu e nevoie. Sentimentalismul este un semn de slăbiciune și nu trebuie să-l lăsăm să ne stea în cale în luptă.

— Lidia Aleksandrovna, de acum înainte te vei numi Agneta Öman. Născută și crescută în Suedia. Orfană de la o vârstă fragedă. Te vom învăța povestea vieții tale, astfel încât s-o poți spune chiar dacă ai fi sculată din somn în toiul nopții, s-o poți striga dacă inamicul ar încerca să te forțeze prin tortură fizică să spui adevărul. Să gândești doar în suedeză. Vechea ta identitate nu mai există. Ești Agneta Öman. Iar loialitatea ta față de pacea mondială, fată de victoria finală a clasei muncitoare și față de cauza sovietică să fie nestrămutată. Ai înțeles?

— Da, tovarășe colonel!

45.

Priveliștea către Västerbron și Långholmen era uluitoare. Sarei nu i se păruse niciodată atât de frumos orașul.

Fyrverkarbacken era situată pe un deal din Marieberg, foarte aproape de turnul unde se află sediul *DN* și la doar o aruncătură de băț de ambasada Rusiei. Exteriorul clădirii respecta toate stereotipurile unei instituții de stat din Est. Mare și impersonală, înăbușea orice urmă de optimism. Dar în momentul în care îi treceai pragul, impresia era total diferită. Apartamentele în sine erau anoste. Tavanele erau la fel de joase ca în locuințele sociale, pereții erau subțiri, fără ornamente sau stucaturi. Dar dincolo de ferestre se vedea un peisaj impresionant care compensa neajunsurile interiorului.

Sara știa că va dura ceva până când Anna și Bielke se vor familiariza cu toate informațiile pe care li le transmiteau ea și germanii. Dar voia să meargă mai departe, voia să afle totul. Mai ales din motive personale. Căutările pe internet îi dăduseră informații doar în legătură cu contextul istoric și se întreba de multă vreme cine ar putea să o ajute cu mai multe detalii despre „ilegali” și despre rolul pe care îl aveau în prezent.

De ce să nu apeleze la una dintre figurile proeminente care trăiau în Suedia și care fuseseră implicate în Războiul Rece?

Sara știa că unul dintre foștii ambasadori ai Uniunii Sovietice, Boris Kozlov, rămăsese la Stockholm după ieșirea la pensie și după destrămarea Uniunii Sovietice în 1991.

Mai avea câteva ore până la începutul turei și căută pe internet numărul lui Kozlov, îl sună, iar fostul diplomat o invită fără ezitare la el acasă, în apartamentul din Marieberg. Poate că era curios să

vadă ce avea să-i spună. Sau era doar un pensionar plictisit, căruia îi lipsea anturajul politic.

La fel ca mulți vizitatori, Sara fusese captivată de priveliștea magnifică.

— Locuiați aproape de ambasadă, spuse Sara.

— Da. Era bine, pe vremea aceea. Acum mă bucur că nu mai sunt obligat s-o văd.

Avea dreptate. Toate ferestrele erau orientate spre apă, parc și pod. Ambasada Rusiei se afla în spatele clădirii.

— Această clădire se numește Casa Erlander? întrebă Sara.

— Da.

— A locuit aici?

— Chiar în acest apartament.

Nu își dădea seama dacă Kozlov spunea această poveste pentru că îi făcea lui plăcere sau pentru că știa că suedezilor le plăcea să o audă.

— De cât timp locuiți aici?

— De la moartea lui. Din 1986. Eram chiriaș, pe atunci.

Părintele națiunii, Per Albin, locuise într-o casă, succesorul lui, Tage Erlander, în acest zgârie-nori din beton cu aer ușor trist, iar moștenitorului, Olof Palme, într-o vilă obișnuită din Vällingby. Se pare că, din punctul de vedere al palatului Sagerska, nu trebuia ca prim-miniștrii Suediei să trăiască în lux.

Se spunea că achiziționarea palatului care urma să-i găzduiască pe liderii politici ai țării fusese motivată de asasinarea lui Olof Palme, însă dacă ar fi fost vorba doar de siguranță, s-ar fi putut găsi soluții mai bune.

Dar vremurile se schimbă. Acum Suedia avea lideri care trăiau pe picior mare. Chiar și modestul Ingvar Carlsson a susținut asta, și nici Carl Bildt, nici succesorul său, Göran Persson, nu au avut obiecții. Cu siguranță. Nu contează dacă ai crescut în Vingåker sau în Östermalm, dacă ajungi prim-ministru ai dreptul la o viață mai bună.

Kozlov îi întinse o tavă cu căni de cafea și cu două pahare mari, umplute cu un lichid transparent.

— Este votcă? întrebă Sara, cucerită de legenda vie.

— Nu-i frumos să refuzi.

— Sunt cu mașina.

Kozlov se uită la ea fără să spună nimic. Sara decise să încerce să amâne problema băuturii.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse Sara.

— Nu refuzi un polițist.

Sara nu-și dădea seama dacă fostul ambasador se referea la experiența sovietică sau dacă dorea doar să se comporte corect în noua sa patrie.

— Cu ce pot să vă fiu de folos? întrebă Kozlov sorbind din cafea.

— Aș vrea să vorbim despre „ilegali”, răspunse Sara.

Kozlov puse cu grijă ceașca pe tavă și se rezemă de spătarul fotoliului.

— Ce aș putea ști eu despre ei?

— Ca ambasador, probabil că știați foarte multe lucruri.

— Corpul diplomatic nu știa nimic. Asta era treaba serviciului de securitate.

— Nu puteați deveni ambasador fără să faceți parte din serviciul de securitate.

Kozlov ridică sprâncenele aproape imperceptibil, ca și cum ar fi spus „poate”.

— Mulți „ilegali” au rămas în țările în care au fost plasați, spuse Sara.

— De ce credeți asta?

— Este un fapt cunoscut pe scară largă. Bine documentat în multe articole și cărți. Acestea susțin și că Rusia a preluat „ilegalii” fostei Uniuni Sovietice. Încă au misiuni de îndeplinit. Și le transmit, în continuare, informații superiorilor lor.

— Posibil. Dar eu m-am retras din politică.

— Vreau să vă întreb despre cineva din timpul mandatului dumneavoastră. Despre Agneta

Broman, soția lui Stellan Broman. Era „ilegală”? Încă mai este?

Kozlov ridică paharul:

— Noroc.

— Nu, mulțumesc, spuse Sara. Nu beau în timpul zilei.

— Pe mine mă face să gândesc mai limpede.

— Nu și pe mine.

— Nu-mi place să beau singur. Și dacă nu beau acest pahar, mă tem că probabil n-o să-ți pot povesti nimic.

Părea că spune adevărul. Un fost ambasador, pentru scurt timp chiar și ministru de externe al Uniunii Sovietice, prieten personal al lui Gorbaciov și Palme, Kohl și Blair, voia să o provoace pe Sara Nowak să bea. Ca un adolescent.

Ce nebunie!

Dar nu putea decât să se conformeze.

Sara ridică paharul. Era mare și părea să conțină vin Tolva. Kozlov dădu paharul peste cap, iar Sara luă doar o mică înghițitură.

— Aș prefera să vă povestesc în fața unei porții de mâncare, spuse Kozlov, lăsând paharul jos. Ieșim să mâncăm și veți afla tot ce doriți.

— Vreau să aflu acum. Dacă îmi spuneți, putem ieși să mâncăm și altă dată.

— Mi-e greu să mă concentrez când mă priviți cu ochii aceia frumoși.

— Flirtați cu mine? întrebă Sara absolut uluită.

— Timp de patruzeci și cinci de ani, i-am fost fidel, zise Kozlov. Dar acum s-a dus, odihnească-se în pace.

— Întâi Agneta Broman, spuse Sara.

Dumnezeule. Nici măcar în ancheta unei crime nu scăpa de bărbați libidinoși. Dar cel mai enervant era că aproape toți bărbații păreau excitați, cu excepția soțului ei.

— „Ilegalii”, începu Kozlov, golindu-și ceașca de cafea. Da, existau, oftă el. Și da, mai există și astăzi. Dar atunci aveau un scop, aveau o sarcină.

Să uniformizeze diferențele sociale. Să contribuie la progres. Să transforme lumea într-un loc mai bun, chiar dacă mijloacele erau controversate. Noi credeam în ceva. Cel de-acum nu crede în nimic. Doar în putere.

Cel de-acum.

Se pare că fostul ambasador nu voia nici măcar să pronunțe numele actualului președinte.

— Pentru cei care guvernează astăzi, nu există nicio diferență, continuă Kozlov. Este același imperiu. Un pic mai mic acum, dar intenționează să compenseze pierderile. Fidelitatea față de patria-mamă este esențială. Comunismul a fost doar o paranteză, dar Mama Rusie dăinuie.

— Spuneți-mi despre „ilegali", spuse Sara. Ce au făcut? Ce rol mai au astăzi?

— Să adune informații. Dar în trecut o făceau în scop preventiv, pentru a nu fi surprinși de inamic. Astăzi, primează spionajul industrial, secrete de siguranță națională. Totul are legătură cu banii. Ideologia a murit.

— Pentru a nu fi surprinși de inamic?

— Probabil că știți că unii au susținut, ani de zile, că Statele Unite și aliații săi ar fi trebuit să atace Uniunea Sovietică după înfrângerea Germaniei naziste. Au militat chiar și pentru folosirea bombei atomice, ca în cazul Japoniei. Pentru zdrobirea imperiului malefic. Nu ar fi dus la niciun rezultat, sunt sigur. Doar ar fi provocat moartea a milioane de oameni.

— Agneta Broman era „ilegal"?

Sara simți că era timpul să insiste puțin ca să scoată adevărul la iveală.

— Nu am cunoscut-o personal pe Agneta. Am văzut-o doar la petrecerile lui Broman; era o femeie foarte frumoasă. Dar nu am vorbit cu ea niciodată.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare. Era „ilegală"?

Sara își puse paharul aproape plin în locul paharului gol al lui Kozlov.

Fostul ambasador întinse mâna în față, ca un dirijor care atrăgea atenția orchestrei. Luă paharul Sarei, îl goli dintr-o singură înghițitură și îl așeză la loc.

— Vă pot vorbi despre Desirée.

Soția defunctă, se gândi Sara și regretă că îl păcălise să mai bea un pahar.

— Desirée era „ilegală", continuă Kozlov. Era născută în Ucraina, orfană de mică, recrutată de serviciile de securitate pentru patriotismul său înflăcărat. A crescut în Svenskby, în Ucraina, și vorbea, de la o vârstă fragedă, o suedeză ușor dialectală. A fost adusă în Suedia sub o identitate furată, a unui copil lestadian[44] din nordul regiunii Norrland, fără rude și fără familie. A fost învățată să socializeze, i s-a recomandat să se preocupe de aspectul său și, mai târziu, a fost introdusă în industria de divertisment din capitală. După două logodne eșuate cu producători de seamă, a tras lozul câștigător. Ajunge să participe la o petrecere în casa celei mai faimoase personalități TV din țară, unde se perindă întreaga elită a societății. Și nu numai asta, dar face ravagii într-o asemenea măsură, încât devine ținta multor tipuri de influențe. Aceasta devine misiunea lui Desirée: să trimită în țara natală informații despre toți oaspeții. Obținea informații de la ei când erau beți, culcându-se cu ei sau fotografiindu-le documentele. Le consemna întreaga viață.

— Și Agneta?

— Vă spun povestea așa cum am auzit-o de la KGB. Nu știu alt nume în afară de Desirée.

— Colabora cu Stellan?

— Sara, spuse Kozlov, punându-i o mână pe genunchi.

Ea i-o dădu la o parte, cu riscul de a-l enerva, dar lui nu păru să-i pese.

— În lumea despre care vorbesc, secretele și duplicitatea erau esențiale. Spionajul și contraspionajul îi împiedică în mare măsură pe

agenți să se cunoască reciproc. Există nenumărate exemple de spioni, informatori și ilegaliști care au lucrat cot la cot, ani de zile, fără să se cunoască între ei. Mai ales când venea vorba despre un informator din Germania de Est și despre un rus, nu le-am fi dezvăluit niciodată identitatea resurselor noastre. Era mai bine să-i lăsăm să acționeze ca supraveghetori și ca raportori suplimentari. Așa se depista mai ușor dacă devenea vreunul agent dublu și raporta în Vest sau încerca dezinformeze. Nu vă dați seama cât de paranoici deveniserăm.

— Vă spionați propriii spioni?

— Spionam orice, spuse Kozlov, făcând o pauză și căzând în visare. Desirée a fost specială, spuse el. Sper că îi e bine acolo unde este.

— Specială? întrebă Sara. În ce fel?

Kozlov se uită la Sara, ca și când cântărea cât de mult putea să-i spună, cât ar fi vrut să-i spună.

— A acționat împotriva superiorilor ei ca să mă ajute pe mine. Ca un simplu ajutor între prieteni. Probabil că nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva în istoria Uniunii Sovietice.

— Ce a făcut?

— Știți că am fost ministru de externe?

— Da, spuse Sara.

Știa. Deși Kozlov ocupase această funcție pentru puțin timp.

— Când a fost înlăturat Gorbaciov în urma loviturii de stat, Desirée m-a sfătuit să-l susțin, chiar dacă superiorii ei din KGB fuseseră cei care îl făcuseră să piardă puterea. Am făcut așa cum a spus ea, Gorbaciov a revenit și, drept mulțumire pentru sprijin, m-a numit ministru de externe. Nu este o carieră tocmai rea pentru un băiat orfan de țăran kârgâz. Nu am nicio idee cum de a avut ea o asemenea intuiție. Apoi, din păcate, Elțîn l-a atacat pe Gorbaciov, iar când a căzut Gorbaciov, am căzut și eu. Dar datorită lui Desirée, m-am numărat

și eu printre cei mai importanți lideri din cea mai mare și mai temută țară din lume.

— Impresionant.

— Dar astăzi nu mai există nimic din toate acestea.

Nu era ușor de digerat ideea că mătușa Agneta ar fi jucat un rol atât de important în evenimentele istorice. Întrebarea era dacă acest lucru ar putea avea vreo legătură cu moartea lui Stellan.

— Și dacă Desirée ar fi activată astăzi, spuse Sara, ce motiv ar fi putut exista?

Kozlov își dădu capul pe spate, părând că se gândește.

— Cu siguranță au la dispoziție persoane mult mai tinere. Iar relațiile lui Stellan Broman sunt destul de depășite. Ar trebui să fie vorba despre ceva ce știa numai ea. Despre o anumită abilitate specială. Sau poate despre legături personale. Evenimentele actuale în vreun alt domeniu legat de perioada ei de activitate v-ar putea oferi, cu siguranță, un indiciu.

— *Stay Put,* spuse Sara.

Semnase acordul de confidențialitate și știa ce riscă, dar trebuia să încerce. *Stay Put* în sine nu era un secret. Devenise cunoscut încă din anii 1980. Iar cuvintele magice au funcționat.

Chipul lui Kozlov se lumină într-un rânjet de lup.

— De ce sunteți aici, dacă știți deja totul?

— Toate acestea au vreo legătură cu *Stay Put?*

— Cu a noastră sau cu a voastră?

— Deci ați avut și dumneavoastră?

— NATO a avut *Stay Put,* evident că și Tratatul de la Varșovia avea *Stay Put.* Ca o reacție.

— Cum funcționa? Mai e activ?

Kozlov o privi multă vreme pe Sara, apoi se îndreptă, își ridică privirea spre tavan și începu o mică prelegere. Ea spera că, mai devreme sau mai târziu, va ajunge la subiect.

— Apărarea zonei de vest a văii râului Fulda a fost asigurată în anii 1970 în principal de Corpul al Cincilea al armatei americane, sub comanda generalului Starry, zise Kozlov. El considera important să poată ataca forțele Tratatului de la Varșovia pe teritoriul Germaniei de Est, al Poloniei și al Cehoslovaciei înainte ca acestea să ajungă pe câmpul de luptă, astfel încât, în cazul unei confruntări, să nu fie nevoie să se recurgă la arme nucleare care să afecteze și propriile forțe, și populația vest-germană. Această strategie adoptată de NATO ne-a determinat pe noi, în Est, să pregătim o apărare la fel de radicală: am plantat dispozitive explozive în subterane, pe toate drumurile și în puncte de interes. Dar cei responsabili nu se mulțumeau cu explozibili obișnuiți.

Kozlov făcu o pauză cu subînțeles, apoi continuă:

— Au investit în arme nucleare, spuse el, lăsând cuvintele să răsune în încăpere. Doreau să facă terenul impracticabil și să asigure granițele URSS printr-o uriașă zonă-tampon radioactivă.

— Să distrugă Europa?

— Să creeze un coridor direct prin Europa, de-a lungul graniței dintre Est și Vest. Armata considera probabil că așa ar fi plătit cu aceeași monedă, noi cunoscând toate planurile de război ale NATO. Pot mărturisi acest lucru în fața dumneavoastră, pentru că planul strategic a fost găsit de puterile occidentale la sediul central al Stasi din Berlin când a căzut Zidul, deci este un fapt cunoscut pe scară largă. Tratatul de la Varșovia știa exact ce intenționa NATO. Și i-am răspuns pe măsură.

— Așa că ați plantat bombe atomice în pământ?

— Se poate spune și așa.

— Și ce s-a întâmplat cu bombele atomice…?

— N-au fost găsite niciodată. Majoritatea arhivelor sovietice au rămas închise, spre

deosebire de cele din RDG. KGB și GRU au reușit să-și păstreze secretele.

— Este posibil ca informațiile să fi fost divulgate? Să fi fost vândute? Autoritățile ruse de-acum ar putea avea interesul să fie detonate?

— Dacă îmi permiteți, vă voi răspunde pe rând. Este posibil ca informațiile să fi fost vândute. Cele mai multe au fost vândute când s-a prăbușit Uniunea Sovietică. Poate că au fost vândute Germaniei de Est, care era ținta principală a distrugerii. Dar în acest caz, probabil că este vorba despre un număr foarte limitat de persoane care aveau acces la informații. Și ca să răspund și la ultima întrebare: ar avea Rusia ceva de câștigat astăzi, dacă ar dispune declanșarea bombelor atomice?

Kozlov făcu o pauză.

— Da, reluă el, după o vreme. Conducerea de-acum ar fi cu siguranță interesată de scurgerea informațiilor despre explozibili, care ar crea panică și ar destabiliza fundamentul societății într-o serie de țări europene. Și știți că lui Ivan îi place și astăzi destabilizarea. Dacă vina ar cădea asupra vreunui grup terorist, de pildă, asupra unei celule islamiste care ar primi informațiile de la frații lor palestinieni, probabil că prietenii de la Kremlin nu ar vărsa nicio lacrimă în legătură cu asta.

— Așadar ar fi perfect posibil ca un „ilegal” rus să fie însărcinat să sprijine o astfel de acțiune și să-i înlăture urmele? Dar ce fel de informații s-ar putea găsi aici? Ceva după care să vină cineva?

— După ce au asistat la dispariția completă a Germaniei de Est, mulți oameni au ascuns informații importante în locuri neutre, pentru că se temeau că URSS va urma același drum ca și RDG. Unii au vrut să se protejeze, alții au vrut să le folosească drept armă în lupta împotriva celor ce se petreceau sau, pur și simplu, să le vândă și să câștige un ban. Totul a fost vândut când s-a destrămat Uniunea Sovietică. Rezervoare,

submarine, portavioane, focoase. Este de mirare că n-au reapărut. Fie calitatea era prea proastă, fie am avut un noroc chior. Dar încă nu este prea târziu. Armamentul rezistă bine mersi treizeci de ani.

— Așadar, Desirée a păstrat informațiile?

— Poate.

— Atunci de ce ar extermina întreaga rețea spionaj est-germană?

— Asta face?

La naiba. Deja spusese prea multe.

— Asta trebuie să rămână între noi, spuse Sara. Cel puțin până devine oficial.

— Nu va fi niciodată oficial. Oricât de mulți ar muri.

— Dar de ce i-ar ucide pe toți?

— Ca să șteargă urmele. Dacă mă întrebați pe mine. Poate că spionii est-germani au primit inițial misiunea, dar acum a fost însărcinată să facă curățenie și să se asigure că nu poate vorbi nimeni. După atâta timp, nu mai au încredere în loialitatea celorlalți. Sau pur și simplu se tem ca nu cumva un spion bătrân și senil să înceapă să vorbească la sfârșitul vieții. În vremurile bune, nimeni nu se aștepta ca un spion să ajungă la bătrânețe, dar acum sunt o mulțime.

Sara luă o gură de cafea și încercă să formuleze următoarea întrebare, dar gândurile i se învârteau în cap.

Un *Stay Put* sovietic. Cu încărcături nucleare despre care nimeni nu știa unde erau ascunse.

Sau știau doar unii oameni.

Oameni complet nepotriviți.

46.

Mai mult trăgând după ea bețele de drumeție decât folosindu-le ritmic, nu atrăgea atenția. Era doar o bătrână care își închipuia că o pereche de bețigașe ar putea compensa o întreagă viață sedentară. Nimeni nu bănuise până acum că bătrâna anonimă care rătăcise în ultimele zile prin cartier era soția unchiului Stellan, căutată de toate forțele de poliție din țară. Vecina lor, de nerecunoscut. O străină în propriul cartier.

Avu revelația că întotdeauna fusese așa. Celebritatea lui Stellan dăduse, într-un fel, prestigiul străzii. Avusese mare influență. Dacă locuiai aici, însemna că locuiești în cartierul lui Stellan și al Agnetei.

Și totuși, s-a simțit mereu ca în vizită, niciodată ca acasă. Ca și cum ar fi stat într-un hol imaginar, în așteptarea unei invitații care nu venise niciodată.

Se prefăcuse atâția ani? Nu, fusese Agneta Broman. Dar acum era altcineva.

Fidelă misiunii sale, Agneta avusese grijă să consemneze cu atenție tot ceea ce îl privea pe Geiger. Întrucât era activă cu mult înainte ca est-germanii să reușească să-l recruteze ca informator pe Geiger, i-a fost ușor să-i identifice sarcinile. Agenția ei fusese îngrijorată, considerându-l pe Geiger drept o alegere riscantă. Dar est-germanii fuseseră încântați. Era o recrutare prestigioasă, cu influență chiar în elita puterii suedeze. Însă erau mai interesați să fie recunoscuți ca stat suveran decât să învingă marele dușman.

Agneta era convinsă că familia nu bănuise niciodată adevărul despre ea și, prin urmare, avusese posibilitatea să monitorizeze tot ceea ce făcea informatorul secret al Germaniei de Est. La început, toate informațiile erau în formă scrisă, contrar tuturor instrucțiunilor. Dar așa se întâmplă când lucrezi cu amatori. Avantajul Agnetei era că

avea o memorie fotografică și putea să rețină cu ușurință notițele. După ce Geiger își memora informațiile, notițele erau distruse, din câte observase ea, dar între timp ea reușea deja să noteze și să raporteze totul.

De aceea știa, printre altele, unde se afla „cutia poștală” a lui Geiger, locul public unde îi puteau lăsa mesaje superiorii sau alți spioni. Acestea puteau fi linii trasate cu creta pe un perete al casei, pietre aranjate într-un anumit mod într-un rond de flori sau o piuneză înfiptă într-un trunchi de copac, care, prin diferite culori, transmitea mesaje diferite. „Contactează-ți superiorul”, „Totul merge conform planului”, „Ești descoperit” și așa mai departe.

Cutia poștală a lui Geiger se afla pe promenada de pe malul apei, la câteva străzi de casă. O luă pe Tällbergsgränd și se îndreptă spre cărarea care trecea prin pădurice. Al cincilea trunchi de copac avea o bucată de scoarță decojită. Erau doar câțiva centimetri, dar era suficient.

După trei zile, veni și mesajul.

Începuse să se îndoiască, chiar dacă știa că o mare parte din misiune o reprezentau așteptarea, incertitudinea și planurile schimbate în ultima clipă, chiar dacă știa că important pentru un agent aflat în misiune era să nu-și piardă concentrarea. Să nu uite, să nu ezite, să nu se dea bătut. Să aștepte, să se pregătească și apoi să acționeze rapid ca fulgerul, la momentul potrivit.

Dar după atâția ani de inactivitate, începuse să aibă îndoieli că s-ar mai putea întâmpla ceva acum. Începuse să se creadă că n-o să se întâmple nimic.

Dar chiar atunci primi mesajul.

Trebuie să ne întâlnim.

Abu Rasil.

Primise în sfârșit undă verde de la oamenii lui de legătură, care erau pregătiți. Și prin urmare voia o întâlnire cu Geiger ca să obțină codurile.

Dar nu o luase în calcul pe Agneta.

Pe Desirée.

Când se văzuseră ultima dată? Acum patruzeci de ani?

Într-una dintre taberele de antrenament, când erau de aceeași parte.

Astăzi, Agneta era de propria ei parte.

Acum era momentul.

Și era pregătită.

Se împinse în bețe urmând drumul înapoi spre casă și având grijă să nu-și trădeze entuziasmul. Descuie cu cheile de rezervă. Puse jos bețele și se simți pe loc cu douăzeci de ani mai tânără. Apoi verifică tot ce se găsea în congelator și în frigider. Nu voia să-și neglijeze alimentația, mai ales pentru că aceasta ar fi putut să fie ultima ei masă. După aceea coborî la subsol și intră în încăperea cu centrala.

— Chiftele de vitei cu smântână și dulceață de fructe de pădure, e bine?

El nu-i răspunse, doar se uită fix la ea. Poate că încă îi venea greu să creadă că femeia care până nu demult îi slujise cu atâta devotament avea, dintr-odată, viața lui în mâinile ei.

Îi era greu să răspundă în situația în care se afla. Dar tot ar fi putut să dea din cap. Nu-l împiedicau nici frânghiile, nici călușul.

— În orice caz, asta îți pot oferi, spuse Agneta. Pot să-ți dau și vin dacă vrei, dar eu am treabă, așa că mă abțin.

Agneta nu știa dacă îi înțelegea cuvintele.

Se uită la prizonier. Era legat și captiv în propria lui casă. Întrebarea era ce avea să facă cu el când venea momentul.

Un glonț ar fi rezolvat cel mai simplu problema, dar de fapt el nu-i făcuse nimic și nu îi afectase în niciun fel misiunea. Dimpotrivă, avusese amabilitatea să îi permită să monitorizeze locul de întâlnire.

Poate că ar trebui să-l abandoneze și să lase norocul și întâmplarea să-i decidă soarta?

47.

Încă îi răsunau în cap cuvintele lui Kozlov când intră în clădirea masivă a poliției de pe Kungsholmen.

„Ilegala” Agneta.

Cetățean sovietic care locuia în Suedia sub o identitate falsă.

Nu se putea abține să nu facă o comparație cu propria ei viață, când copiii ei erau mai mici. Cum îi mințea în legătură cu ceea ce făcea la serviciu ca să nu-i sperie.

Ca să-i protejeze de lumea murdară cu care se confrunta zi de zi.

Ar fi putut fi considerată și ea o spioană? O „ilegală”? Oare reușise să se detașeze de adevăratul sine și să joace rolul unei alte persoane?

Nu-i fusese greu să-i mintă pe copii. Ar fi putut la fel de ușor să-și trăiască viața alături de oameni care habar nu aveau cine era ea în realitate?

Să nu-i fie îngăduit niciodată să le spună copiilor adevăratul nume, să nu-i fie permis niciodată să le povestească despre copilăria ei, ci doar să reproducă amintiri fictive sau detalii din copilăria unei străine?

Ciudat era că nu-și punea problema asta decât când se gândea la copii. Nu i se părea la fel de ciudat să se prefacă față de soțul ei. Oricum e ceva obișnuit, în mare măsură, mai ales la începutul unei relații. Problemele apar mai târziu, când nu te mai prefaci, când îți dorești să fii apreciat pentru ceea ce ești.

Ca multe alte femei, Agneta se adaptase complet intereselor și stilului de viață ale soțului, dar o făcuse cu scopul clar de a obține ceva. Ceva ce-i ceruseră niște bărbați malefici.

Sara deschise dulapul, se schimbă cu alte haine de lucru, și mai incomode, și își adună echipamentul. Pistolul, cătușele, bastonul, spray-ul

paralizant, mănușile, stația radio portabilă și lanterna mică și puternică. Uneori o folosea ca să-i orbească pe cumpărătorii de servicii sexuale când îi prindea în flagrant, inducându-le o stare de confuzie și împiedicându-i să acționeze. Din ce în ce mai puțini bărbați încercau să fugă sau să se opună.

— *All the animals come out at night.*[45]

Sara își ridică ochii spre David, care tocmai intrase.

— *Whores, skunk pussies, buggers, queens, fairies, dopers, junkies*[46], continuă el.

Sara nu credea că *Taxi Driver* era o sursă adecvată de inspirație pentru cineva cu o slujbă ca a lor, dar se bucura constatând că David era dispus să uite neînțelegerile dintre ei.

Când coborâră în parcare, se urcă la volan. Îi prindea bine să conducă, să încerce să se gândească la altceva.

Porniră spre cea mai rău-famată stradă din țară. Fără îndoială, era zona din Suedia care avea cele mai multe asemănări cu *Taxi Driver.*

— Nu prea avem parte de *action* încă, spuse David, iar Sara se uită în jur.

Nu era târziu, iar seara luminoasă de vară dădea rețelei de prostituție o altă imagine decât o noapte întunecoasă de noiembrie. Dar într-un fel era cu atât mai trist. Prea multă mizerie și brutalitate în frumoasa vară suedeză. Suedia despre care toți crezuseră în copilărie că este paradisul.

Nopțile luminoase, fermecate. Vântul cald. Suedezii deveniți dintr-odată plini de viață și fericiți. Toate petrecerile și festivalurile, toate întâlnirile cu oameni noi, toate terasele. Dintr-odată, toată lumea era deschisă, drăguță și frumoasă.

Chiar și pe această stradă rău-famată se perindau tineri, inocente păsări de noapte, care se duceau sau veneau de la taverne. Sau poate își propuneau să facă o baie nocturnă în canalul din

fața Primăriei, în orașul pustiu și liniștit. O simplă plimbare prin Stockholm, într-o noapte de vară, este o experiență aproape ireală, își spuse Sara. Cu condiția să nu ajungi în această zonă.

— Nu a fost doar spion, spuse Sara fără niciun avertisment. A fost și un infractor sexual. Filma fetițe pe care le viola. Și i-a filmat și pe mulți alți bărbați făcând-o. Ca să-i poată șantaja.

— La dracu', spuse David. Unchiul Stellan?

— Bine i-a făcut cine l-a împușcat, spuse Sara.

David se uită la Sara, neștiind sigur ce să spună.

— Era la fel ca toți ceilalți bărbați pe care îi vedem aici în fiecare zi. Dar mult mai rău. Bolnav psihic. Cum ajung unii așa?

— Nu mă întreba pe mine.

— În plus, avea două fiice de aceeași vârstă cu fetele pe care le viola.

— Nu am înțeles niciodată cum funcționează asta. Violul, abuzul, umilirea. Și apoi să te întorci acasă, la familie.

— Închipuie-ți cum e să fii copilul lui.

— Fiicele lui știu? o întrebă David.

— Da.

— Păcat că a murit, spuse el. Ar fi fost al naibii de bine să putem aresta unul ca el.

— O celebritate?

— Un ticălos bătrân care crede că poate scăpa nepedepsit, orice ar face.

Tăcură. Stăteau și le priveau pe cele trei fete care își așteptau clienții. Jessica, Irina, Sahara. Nume fictive, desigur. La lăsarea serii, când ieșeau pe stradă, se gândeau oare că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată acasă? Din fericire, în Suedia nu se întâmpla foarte frecvent să fie ucisă o prostituată, dar tot se mai întâmpla uneori.

Nu se știa câte au dispărut și nu au fost căutate niciodată. Cum era să fii cineva de care nu-i păsa nimănui?

— Uite că a mușcat cineva momeala, spuse David.

Sara îi urmări privirea și văzu un bărbat înalt, cu umeri lăți, cu șapcă de baseball, vorbind cu Jessica, fata de culoare. Era vorba despre o mică discuție la rece, înainte să cadă la înțelegere? Acesta era un comportament ciudat. Dar Sara era destul de sigură. Cumpărătorul de plăceri sexuale avea o atitudine diferită la începutul discuției. Mai degrabă se interesa care era prețul. Unii încercau să negocieze sau să obțină ceva în plus în schimbul banilor, dar aceștia erau puțini.

Clientul cu șapcă de baseball dădea din cap, în timp ce Jessica îi răspundea la întrebare.

— E de vreun folos? întrebă Sara în timp ce urmărea negocierea din fața gurii de metrou.

— Că stau de vorbă?

— Ce facem noi. E de vreun folos? Nu se termină niciodată. Apar tot timpul cazuri noi. Sunt tot mai multe victime ale traficului.

— Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă *nu* am face nimic.

N-ar fi mare diferență, își spuse ea în gând.

— *Showtime,* spuse David uitându-se la Jessica și la bărbatul de lângă ea, care se îndreptau spre Biserica Sfântului Ioan.

David coborî din mașină, se întinse, apoi porni pe urmele celor doi, păstrând distanța.

Sara deschise ușa, dar înainte să coboare îi sună telefonul.

Deși ar fi trebuit să se grăbească să-și urmeze colegul, alese să rămână pe loc și să răspundă la telefon. Ca și cum ar fi simțit că era vorba despre ceva important.

Era Hall.

Superiorul lor.

În toiul nopții.

Sara fluieră după David și îi făcu semn să stea pe loc.

— Nowak.

— Tom Hall. Eu, ăăă… Mi s-a comunicat că, din proprie inițiativă, te-ai implicat într-o anchetă

de crimă din Västerort, pentru că o cunoștea! pe victimă.

Afurisita de Lindblad. Îl împingea mereu pe leneșul ăla de Hall să facă tot ce dorea ea, chiar dacă el era șeful ei.

— N-aș spune chiar că m-am implicat… spuse Sara. În timpul meu liber, am avut acces la informații care ar putea fi relevante și le-am predat anchetatoarei Anna Torhall, care lucrează la caz și care este o veche prietenă și fostă colegă de facultate, de la PHS.

— Dar când ai obținut informații importante despre persoana căutată, ai contactat serviciul de securitate german, nu Säk sau pe prietena ta care lucrează la anchetă.

— Eu… începu Sara.

— Ca și cum n-ar fi fost destul, am fost înștiințat că ai intrat prin efracție într-o casă particulară, că le-ai hărțuit pe fetele lui Stellan Broman și le-ai arătat filme șocante, de natură sexuală, în care apărea regretatul lor tată. Este adevărat?

Probabil că Lotta fusese cea care o reclamase.

— Nu am intrat prin efracție și cazul e închis. Și nu le-am hărțuit pe Lotta și pe Malin. Le-am prezentat informații relevante pentru anchetă…

— O anchetă la care nu participi. Este vorba despre niște filme pe care le-ai obținut în cel mai obscur mod, posibil ilegal. Nu există scuze pentru asta.

— Regret dacă mi-au luat-o în nume de rău. Am avut intenții bune.

— Înțelegi că nu am de ales, nu-i așa?

Sara nu răspunse. Chiar se întâmpla?

— Ești suspendată, începând din momentul ăsta.

— Suntem în misiune. E nevoie de mine aici. Suntem pe punctul de a aresta un cumpărător de servicii sexuale.

— Lasă-l în seama colegilor tăi și pleacă acasă. Imediat. Ești suspendată. Și s-ar putea să fii

concediată dacă ancheta demonstrează că ai comis ceea ce mi s-a raportat. Predă arma și legitimația.

— Acum?

— Nu, oftă Hall. Acum este închis. Mâine-dimineață, la prima oră.

— Dar în cazul acesta pot să-mi închei tura.

— Nu. Te duci acasă. Și dacă refuzi să te supui suspendării, vei fi concediată fără nicio investigație. Ai priceput?

Sara încerca să digere ce i se spunea.

— Ai priceput? repetă Hall.

— Da.

48.

Le treceau prin fața ochilor străzile și piețele luminate și oamenii care se plimbau. Mașini, biciclete, dar mai ales pietoni. Îmbrăcați de vară, îmbrăcați de lucru, stresați, rătăcind, nesiguri. Actorii marelui oraș.

De fapt, Breuer nu avea niciun motiv să se uite la filmările pe care le analiza programul, dar voia totuși să urmărească procesul de pe ecran, ca să se asigure că sistemele informatice își fac treaba. Poate era o atitudine de modă veche, dar nu-i păsa.

Împreună, computerele din centrul de comandă aflat în rulotă puteau căuta prin șase ore de înregistrări ale camerelor de supraveghere pe minut. Acasă, în Pullach, ar fi putut lucra de zece ori mai rapid. Aici erau nevoiți să se concentreze asupra camerelor aflate în cele mai vizitate locuri publice, în stațiile de metrou și în taxiurile orașului.

Dar până acum nu descoperiseră nimic.

Breuer nu înțelegea acest popor. Toată lumea avea coduri numerice personale care erau înregistrate peste tot – arhive care datau de sute de ani și relatau tot ce i se întâmplase vreodată fiecărui cetățean, o deschidere care permitea oricui să afle orice despre oricine. Cu toate acestea, nu aveau camere de supraveghere cu funcție de recunoaștere a feței.

Britanicii, care își ridicau coletele doar pe baza codului poștal, aveau astfel de camere peste tot. Și datorită posibilității de recunoaștere facială, au reușit să pună capăt unui lung șir de atacuri teroriste.

China și-a construit întregul aparat de control pe această tehnologie.

Dar această țară post-socialistă orwelliană care, după părerea lui Breuer, se situa undeva între Marea Britanie și China, refuza s-o facă.

Prin urmare, computerele nu au găsit niciun chip care să corespundă vreuneia dintre variantele pe care le identificase ea de-a lungul anilor. Existau patru bărbați care ar fi putut fi Rasil. Dar până și asta era o presupunere incertă, deoarece nu dispuneau nici măcar de o singură fotografie de care să fie siguri că îl înfățișează pe terorist. Și toți cei care pretinseseră că l-au cunoscut erau morți. Era ca și cum ar fi urmărit o nălucă, după cum spunea Strauss.

Dacă ar fi pus mâna pe Agneta Broman, le-ar fi putut deschide calea spre Abu Rasil. Dar nici pe ea nu puteau s-o găsească.

— N-am obținut niciun rezultat de la aeroporturi, gări sau porturi de feriboturi. Niciunul dintre informatorii noștri nu are idee unde este Abu Rasil sau unde ar putea fi locul de întâlnire.

Breuer simți îndoiala din vocea lui Strauss.

— Dar zic că Rasil este aici?

— Da, răspunse Strauss. Dar nu cumva își fac doar iluzii? Au construit un mit despre Abu Rasil cel evaziv, iar mitul s-a amplificat de-a lungul anilor în care a stat ascuns, așa că acum ar trebui neapărat să se întâmple ceva impresionant care să justifice lunga așteptare. Cum așteaptă creștinii a Doua Venire a lui Iisus.

— Uiți de Hattenbach, spuse Breuer.

— Dar poate asta a fost tot ce mai aveau? Poate că mai rămăsese o singură încărcătură de explozibil?

— În Occident, da. Dar nu știm nimic despre partea de est. Știm doar că aveau, cândva, niște bombe uriașe. Și nu există nicio dovadă că ar fi dispărut. Întrebarea este cine le poate declanșa și cine este, de fapt, dispus să facă așa ceva. Explozia din Hattenbach a fost probabil doar o mostră, ca să arate că se poate. De aceea au ales o încărcătură mai mică. Pentru cele mari, vor să fie plătiți.

Strauss părea îngrijorat. Deși contribuise de mai multe ori la prevenirea atacurilor teroriste și fusese

implicat în capturarea unor potențiali teroriști, acum era vorba despre altă scară. Ar fi putut fi vorba de sute de mii de morți, poate chiar milioane.

— E ușor de dedus, spuse Breuer. După toate atacurile teroriste care au avut loc în Europa în ultimele decenii, ar trebui să știi că există un număr mare de oameni dispuși să detoneze bombele.

— Dar cum să oprești o nălucă? întrebă Strauss.

— Nu uita că aproape am reușit de câteva ori, spuse Breuer. Știu cum gândește, cum lucrează. Se află aici, în țară. Întâlnirea va avea loc în această seară sau cel mai târziu mâine-seară. Crede-mă.

Dar Strauss nu știa ce să mai creadă.

49.

Suspendată.

Pe Sara, nu sancțiunea în sine o neliniștea. Nu căutase niciodată să avanseze și nu o interesa ce credeau șefii despre ea. Dar se gândea că este o prostie să elimini un ofițer de poliție cu experiență în munca pe teren doar pentru că Lotta avea chef de scandal. Și, mai presus de toate, o enerva că i se interzisese să se mai implice în anchetă. Exact ca în copilărie. Brusc, nu i se mai permitea să participe.

Se dovedise că anchetarea crimei avea o mulțime de puncte comune cu viața și copilăria ei, dar era vorba de fapt despre viața tuturor suedezilor. Întregul popor crescuse cu unchiul Stellan ca figură unificatoare, ca unică forță pozitivă incontestabilă din țară. Politicienii mințeau, iar campionii sportivi puteau dezamăgi uneori, dar în unchiul Stellan puteau avea întotdeauna încredere.

Sara îi trimise Annei un mesaj: „Am fost suspendată. Ține-mă la curent cu ce se mai întâmplă”. Și primi drept răspuns un emoji cu degetul mare ridicat.

Era sigură că Anna nu le spusese niciun cuvânt lui Hall sau lui Lindblad despre felul în care se implicase ea în anchetă. Nici măcar lui Bielke. Pe cât de furioasă era Sara pe Hall, Lindblad și Lotta Broman, pe atât era de fericită pentru prietena ei.

Fără să vrea, acum era complet liberă. Le spusese copiilor că este acasă și că vrea să-i vadă, dar până acum nu răspunsese niciunul dintre ei.

Cât aștepta, rezumă situația. Geiger era mort, Kellner era mort, Ober era mort. Ce s-ar mai putea întâmpla în continuare?

Ce făcea Abu Rasil?

Exista măcar?

Ce făcea Agneta?

Nu, se gândi Sara, mai târziu. Nu putea să se frământe toată seara cu gândul la familia Broman. Deja îi mâncaseră prea mult timp din viață.

Unde erau copiii?

În cele din urmă, Sara le scrise și Ebbei, și lui Olle: „Vino acasă! Acum!” Și primi un mesaj ironic și un *smiley* furios ca răspuns.

Nu aveau deloc nevoie de ea. Îi făcea plăcere să stea degeaba și să nu facă nimic. Dacă serile de vară nu ar fi fost atât de luminoase, s-ar fi putut bucura de amurg. Ar fi lăsat întunericul să cuprindă încet tot apartamentul, fără să aprindă nicio lumină. S-ar fi lăsat dominată de natură. Să se bucure de amurg era încă unul dintre cele mai liniștitoare obiceiuri, își zise Sara. Dar acum trebuia să se mulțumească și cu o seară luminoasă.

Gândurile îi zburau care încotro.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Jane n-ar fi salvat-o de Stellan? Dacă Sara i-ar fi căzut și ea victimă? Sigur n-ar mai fi devenit ofițer de poliție. Mai degrabă ar fi fost ca una dintre fetele pe care încerca acum, împreună cu colegii ei, să le ajute.

Sau ar fi reușit să reprime amintirea? Mișcarea *#metoo* a arătat câte femei purtau cu ele povestea unor abuzuri pe care nu le dezvăluiseră niciodată. Sara însăși ar fi putut depune mărturie despre discriminarea sexuală, despre comentariile urâte din adolescență și despre partenerii ei de joacă manipulatori din copilărie. Dar fusese scutită de un abuz propriu-zis. Nu înțelesese până acum că, dacă nu ar fi salvat-o mama ei, ar fi fost la un pas de asta.

De unde venea furia ei împotriva tuturor cumpărătorilor de servicii sexuale pe care îi întâlnea în timpul serviciului?

Poate că era doar o reacție complet normală și sănătoasă împotriva traficului de carne vie, împotriva abuzurilor asupra altor persoane, soldate deseori cu violență. Era o reacție împotriva disprețului față de alte ființe umane, un fenomen

tot mai evident pentru Sara și pentru colegii ei. De-a lungul anilor, furia se acumulase.

Cu mult timp în urmă, încercase să aibă o anumită compasiune. Pe atunci, încă mai credea în mitul că cei singuri și nedoriți de nimeni cumpărau plăceri sexuale pentru că n-ar fi putut niciodată să le obțină în alt mod. Înainte de a deveni polițist, considera că, în principiu, cumpărarea serviciilor sexuale era mai degrabă un acord voluntar între doi adulți. Dar niciuna dintre aceste scuze nu era justificată. Aflase chiar din primele zile de muncă.

Voia să se gândească la altceva. Luă de pe măsuța de cafea romanul pe care îl citea și își dădu seama că nu se mai atinsese de el de câteva luni. Dar pentru a relua lectura trebuia să aprindă lumina și simțea că n-are chef. Își zise și că i-ar fi greu să evadeze într-o lume fictivă, când lumea reală era atât de agitată. Știa că Annei îi plăcea să se refugieze în romane, doar pentru a uita de viața de zi cu zi și de grijile ei, dar pentru Sara lucrurile nu funcționau așa. Avea nevoie de o minte limpede ca să se poată transpune în ficțiune. Se mulțumi doar să pipăie cartea. Să-i simtă coperțile tari și lucioase și multele pagini subțiri. Își trecu buricele degetelor peste text și avu impresia că simte în relief literele tipărite, dar asta era doar în imaginația ei. Duse cartea la nas și o mirosi. Se spune că, în absența unui simț, celelalte se ascut, iar ea își simțea acum și degetele, și nasul mai sensibile decât de obicei. Poate că era doar o chestiune de atenție.

Sara își zise că i-ar plăcea să cânte muzică clasică, pe întuneric. Își luă vechea vioară și puse arcușul pe corzi, dar nu putu să-și miște mâna.

I se părea că nu va mai putea niciodată să cânte la ea.

De ce? Pentru că o primise de la Stellan? Sau pentru că ultimele zile îi uciseseră și cele din urmă fărâme de bucurie și de creativitate care îi mai rămăseseră? Îi venea s-o spargă. Asta nu ar rezolva

nimic, se gândi ea. Dar își dădu seama că nici mai rău nu putea să fie. Dacă nu din alte motive, măcar ca să facă o faptă bună. Ca să șteargă de pe fața pământului unul dintre obiectele care aminteau de Stellan Broman. Apucă gâtul viorii, o ridică și o izbi de măsuța de cafea până se făcu țăndări.

Acum, scorul era 1–1 între instrumentul lui Martin și al ei. Mai lovi vioara de masă de vreo șase ori, astfel încât să nu mai poată fi reparată niciodată. Apoi se întinse pe podea, cu gâtul rezemat de marginea măsuței de cafea. Avea o așchie din vioară sub ea, dar nu reușea să se miște. *Lasă să mă doară,* își zise. *Abia așa simt că trăiesc.* După o jumătate de oră, ajunseră și copiii. Se întrebau de ce este întuneric în toată casa, iar Olle se așeză pe canapea și deschise televizorul. Sara îl stinse. Ebba veni cu o sacoșă de plastic de la un chioșc și scoase din ea o pungă de chipsuri cu aromă de barbeque și o sticlă mare de cola. E mahmură, constată Sara, propunându-și să fie îngăduitoare cu ea.

— Ce s-a întâmplat? spuse Olle. De ce ne-ai chemat acasă?

— Ca să stăm împreună. În curând, Ebba pleacă de acasă și atunci n-o să mai fim împreună așa de des.

— Minunat. Îmi rămâne mie camera ei, atunci? Tu o să fii oricum în garsoniera ta din Tumba, spuse Olle, rânjind la sora sa.

— Nu e nimic în neregulă cu Tumba, spuse Sara, încercând să aibă o atitudine corectă din punct de vedere politic.

Doamne, ce rău e să ai copii crescuți în buricul târgului! Poate că ar fi trebuit să-i ducă mai des la Jane, în suburbie. Acum erau amândoi la o vârstă în care admonestările ei aveau mai degrabă un efect invers.

— O să primesc cadou un apartament în Söder. Așa mi-a promis tata.

— Oare?

— Am fost deja și l-am văzut. În zona Mosebacke.

La naiba, Martin. Un apartament…

— Și atunci eu ce primesc? întrebă Olle.

— Poți să primești un telefon nou, spuse Ebba, rânjind și ea la Olle.

Și se bucură că vorbele ei își făceau efectul. Frații știu ce puncte slabe are celălalt, se gândi Sara. Ea nu avusese frați, le avusese doar pe Lotta și pe Malin, cu care nu ar fi îndrăznit niciodată să fie rea, de teamă să nu o excludă. Posibilitatea de a fi rău unul cu celălalt le dădea o oarecare siguranță, pentru că știau că oricum se vor avea întotdeauna unul pe altul.

— Dacă ea primește un apartament, vreau și eu unul! zise Olle, uitându-se la maică-sa.

— Un apartament nu se ia bătând din palme, îi răspunse Sara.

— De ce nu? spuse Ebba. Tata mi-a promis. Trebuie să am și eu unde să trăiesc.

— Dar costă câteva milioane. Nu se obțin atât de ușor.

— De ce nu? Avem bani. Este ca și cum o familie săracă i-ar oferi fiicei lor un cort de o sută de coroane.

— Ce vorbești?

— Păstrând proporțiile. Trei milioane nu sunt prea mult pentru tata.

— Șase milioane, pentru că primesc și eu unul, spuse Olle.

— Ce-i cu voi? Cum v-am educat noi?

— În niciun fel, răspunse Ebba, băgând în gură o mână de chipsuri.

Cuvintele ei o tulburară pe Sara.

— Regret că am lucrat atâtea seri și nopți, dar n-am putea încerca să recuperăm acum? Pot lucra mai puțin. În curând, o să fiți adulți și atunci o să fie prea târziu.

— Și ce-ai vrea să facem? Să mergem la Junibacken[47]?

— Să mâncăm în oraș? încercă Sara.

Deși erau copiii ei, nu mai erau copii, iar mersul la restaurant părea o activitate de oameni mari.

— Nici vorbă, spuse Olle. N-ai să vezi așa ceva.

Sara oftă. Dar nu putu să-l contrazică.

— N-am putea să stăm doar de vorbă? Știu că am lipsit mult timp de acasă, dar îți amintești cât de mândru erai, când erai mic, că mama ta e polițistă? Nu mai ești mândru? îl întrebă Sara.

— Dar cât de plăcut crezi că este să afli că mama ta lucrează pe Malmskillnadsgatan? spuse Olle.

— Ce? Cine spune așa ceva? La școală?

— Da.

— Încearcă să fie amuzanți, spuse Ebba obosită. Știu că ești ofițer de poliție, dar că lucrezi pe Malmskillnadsgatan. Ca târfele.

— Nu le zice târfe! E un cuvânt urât. Și spune-le idioților tăi de la școală că fac o treabă al naibii de importantă, încerc să ajut niște fete de care nu-i pasă nimănui. Sunt victimele unor lucruri cumplite.

— Da, da…

— Există probabil alții care le pot ajuta, spuse Olle. Cineva care nu are copii.

— Da. Dar acum încerc și să-l găsesc pe cel care l-a ucis pe unchiul Stellan.

— De ce? Nu era decât un ticălos.

— Cine ți-a spus asta?

— Bunica. Nu dădea doi bani pe ea, pentru că era o simplă menajeră.

— Ți-a spus ea așa ceva?

— Da.

— Dar au avut grijă de ea.

— În ce fel au avut grijă?

— Mama a fugit din Polonia și a venit aici. Dar v-am mai spus asta, nu vă amintiți?

— Ai încercat să ne spui de multe ori, dar întotdeauna aveai ceva mai important de făcut. De ce a fugit?

— Acolo era dictatură. Și ea nu-și dorea să locuiască acolo. Rămăsese însărcinată cu mine, iar tatăl meu n-a mai vrut să știe de ea. Familia ei a renegat-o, iar comuniștii o considerau imorală. Nu avea de ales, trebuia să facă un avort, ceea ce ar fi însemnat să meargă la închisoare, așa că a fugit. Și când a ajuns aici, nu avea bani și nu cunoștea pe nimeni. Stellan și Agneta aveau nevoie de o menajeră și au dat un anunț, pe care l-a văzut cineva de la serviciul social care dorea s-o ajute pe mama.

— Aha, spuse Olle, băgându-și mâna în buzunarul hanoracului.

— Lasă telefonul, spuse Sara, iar Olle își băgă telefonul înapoi în buzunar.

Era clar că un copil de doisprezece ani nu putea fi interesat cu adevărat de povestea asta.

— Îmi pare rău că n-am vorbit niciodată despre asta, dar ar trebui să fiți conștienți că o duceți foarte bine: aveți o familie care vă oferă siguranță, o casă extraordinară, nu trebuie să vă faceți griji pentru bani. Dar bunica voastră a fugit de o dictatură, fără un bănuț în buzunar. Și făcea curățenie de dimineața până seara, pentru a se întreține pe ea și pe fiica sa. Pentru că dorea să ajung mai bine decât ea.

— Nu vrei să ajungem și noi mai bine?

— Ba da.

— Atunci, să-mi dea tata apartamentul.

Punct ochit, punct lovit.

— Nu este același lucru.

— Ba este.

— Ți-a fost rușine vreodată? întrebă Olle.

— Pentru ce?

— Pentru că bunica era menajeră.

— Absolut deloc.

Cleaning woman.

Deodată, Sarei îi veni în minte o replică dintr-un film vechi. De ce?

Cleaning woman! Cleaning woman!

În memorie, i se derulă o imagine în care Sara, Malin și Lotta țipau *Cleaning woman*! apoi aruncau gunoi tocmai în locul în care Jane abia curățase. Și după ce îl strângea, se duceau și aruncau în altă parte, unde abia făcuse curat. Și strigau la Jane: *Cleaning woman! Cleaning woman!* Iar mama ei venea și curăța iar. Și râdeau toate.

De-atunci, Sara nu se mai gândise niciodată la asta. Nici măcar o singură dată. Își reprimase profund amintirea. Și, din câte își aducea aminte, nici Jane nu adusese niciodată vorba. Nu îi reproșase niciodată fiicei sale. Ar fi putut s-o certe, să-i interzică să se mai joace cu surorile. Da, ar fi trebuit s-o certe și să-i interzică să se mai joace cu ele. De ce nu-i spusese nimic? Credea că Sara o va pârî la Stellan și la Agneta? Cumva, mama începuse să-și considere propria fiică parte din familia stăpânilor? Sincer vorbind, cam așa se purta. Și își dădu seama că mai era ceva neobișnuit la Jane. Despre ce să fi fost vorba? Ceva care nu se potrivea. Jane și copilăria… Asta e. Sara se uită la cei doi copii ai ei. Ebba căsca, iar Olle era absorbit de un joc de pe telefon.

— Ascultați, nu trebuie să stați acum cu mine. O să lucrez mai puțin vara asta și o să putem petrece mai mult timp împreună.

Ușurați, copiii se retraseră, fiecare în camera lui. Sara se uită după ei și apoi prin sufragerie. Căsuța în care locuiseră ea și Jane, în curtea familiei Broman, ar fi încăput de câteva ori în cameră. Copiii ei chiar aveau o viață mult mai bună decât avusese ea. La fel cum mama Sarei îi oferise fiicei sale o viață mult mai bună decât a ei. Luă telefonul, căută în lista apelurilor recente și apăsă pe reapelare.

— Da?! răspunse Jane pe un ton ușor iritat, ca și cum telefonul Sarei ar fi deranjat-o.

Obiceiurile mamei sale în ceea ce privea folosirea telefonului erau speciale.

— Cum era? întrebă Sara.

— Cine?

— Stellan. Cum era?

— La ce te referi?

— Cum se purta cu tine? Olle spune că le-ai povestit că era rău cu tine.

— Nu chiar atât de rău…

— Era sau nu?

— Avea multe pe cap. Nu mai avea energie să fie amabil și cu menajera.

— Dar cum rămâne cu toată vorbăria lui despre solidaritatea cu clasa muncitoare?

— N-am auzit niciodată așa ceva. Cred că nu voia să mă deranjeze când făceam curățenie, spălam și găteam.

— Atunci, poate Agneta?

— Da, ce aș putea să spun? Nu-i era ușor să fie căsătorită cu cineva de felul acesta.

— S-a purtat urât cu tine?

— Nu era prea… caldă. Cam distantă. Uneori, mi se părea că mă obligă să fac curățenie seara doar ca să nu pot sta cu tine. Nu știu de ce. Avea două fiice ale ei, așa că nu avea motive să fie invidioasă.

— De ce ai rămas?

— Erai foarte atașată de fete.

— Ai făcut-o de dragul meu?

— Da. Și îți amintești cât de furioasă ai fost când ne-am mutat.

— Dar atunci nu știam cum se purtau ei cu tine sau ce le făcuse Stellan fetițelor. Dar tu știai.

— Nu știam. Bănuiam. Și nu voiam să-ți murdăresc copilăria cu astfel de idei, voiam să te feresc chiar și să afli despre așa ceva.

Sara își dădu seama că, încercând să-și protejeze copiii de ceea ce vedea ea la serviciu, semăna cu mama ei mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Am fost foarte supărată pe tine, atâția ani… m-am comportat copilărește. Ai făcut foarte multe pentru mine și îți voi fi mereu recunoscătoare

pentru asta, dar este îngrozitor că porcul ăla a murit înainte să iasă adevărul la iveală. Ar fi trebuit să-mi spui adevărul când m-am făcut mare.

— Da, da, am greșit. Nu mi-a fost ușor.

— Nu vreau să te fac să ai mustrări de conștiință. Și înțeleg că îți vine greu să vorbești. Dar trebuie să te întreb ceva. Ceva de care mi-e rușine.

— Nu trebuie să-ți fie rușine.

— Încerc. Îți amintești cum aruncau Malin și Lotta murdărie chiar unde terminaseși de făcut curățenie? Și eu le imitam.

— Se făcea mereu dezordine imediat, cu doi copii în casă. Și cu tine, trei.

— Dar noi o făceam intenționat. Imediat ce terminai curățenia într-o cameră, noi intram și făceam dezordine. Și după aia strigam după tine: *Cleaning woman.* Îți amintești asta?

— Nu.

— Oricum, vreau să-mi cer scuze. Ne purtam execrabil.

— Mă bucuram doar că aveai ocazia să te joci așa de frumos cu fetele.

— Deci îți aduci aminte?

— Nu știu. Acum nu mai contează.

— Mamă…

— Voi ce mai faceți?

Nu era ușor să vorbești cu Jane despre sentimente.

— Suntem bine. Dar lasă asta, m-am gândit la ceva. În casa familiei Broman am văzut o mulțime de filmări cu ei. Nu numai filmele dezgustătoare cu abuzuri, ci și pe cele din călătorii, de la petreceri și din viața de zi cu zi a familiei. Și albume de fotografii. Am văzut și unul cu tine când abia ajunseseși la familia Broman, dar anul nu corespundea. Sigur erai însărcinată când ai fugit din Polonia?

— Da. Cu un om rău. Alături de care nu mi-aș fi dorit să crești.

— Dar albumul era din 1972. Și eu m-am născut în 1975.

— E o greșeală.

— Nu, nu cred. Se vedea regele bătrân într-un ziar. Și el a murit în 1973, am verificat. Ai venit aici în 1972?

La celălalt capăt se așternu tăcerea.

— Mamă?

Niciun răspuns. Când Sara duse telefonul la ureche, o auzi pe mama ei plângând.

— Mamă, spuse ea încet. Ce este?

Jane suspină, apoi șopti:

— Îmi pare rău…

— Pentru ce?

Niciun răspuns.

— Ce contează în ce an ai venit aici? Mai important este că nu erai însărcinată când ai fugit…

Sara tăcu.

— …s-a întâmplat în Suedia…

Revelația o izbi ca un tren de marfă care lovește în plin o rulotă. Daună totală. Nimic nu mai putea fi reparat. Jane rămăsese însărcinată în Suedia. Dacă venise în 1972, avea doar șaisprezece ani. Exact pe gustul lui Stellan.

— Mamă…

— Ce era să fac? Mi-a fost frică să nu mă trimită înapoi.

— Aveai doar șaisprezece ani.

— A renunțat după ce am rămas însărcinată. Spui că te-am salvat, dar tu m-ai salvat prima, Sara. Când ai apărut tu, a încetat.

— Dar atunci Stellan e tatăl meu…

Ca printr-o ceață deasă și apăsătoare, Sara o auzi pe Jane plângând la telefon.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Îmi pare rău.

Dar Sara nu înțelese.

Îmi pare rău.

Pentru că aflase despre tatăl ei.

Mai degrabă, pentru că aflase că acela era tatăl ei.

50.

Viața – viața reală – a început, pentru ea, în ziua în care mama ei i-a povestit despre tatăl ei.

Ce se întâmplase cu el și cine fusese de vină.

Partidul și oficialii săi.

În numele revoluției internaționale.

Într-o dimineață, la 4 și jumătate, au bătut la ușă, l-au anunțat că este arestat și l-au ridicat.

Mult mai târziu, mama ei aflase că a petrecut trei săptămâni într-o celulă înghețată. Înfometat permanent, fără nicio pătură cu care să se încălzească și fără nicio saltea pe care să doarmă. După aceea avusese loc un proces care a durat douăzeci de minute și care a constat în principal din citirea listei de acuzații.

Fusese condamnat pentru opoziție față de statul sovietic, în temeiul articolului 58 din Codul Penal al Republicii Sovietice Federative Socialiste Ruse. Apoi fusese dus la locul de execuție. Cadavrul a fost aruncat într-o groapă comună, împreună cu alții uciși în urma epurării.

Una dintre multele epurări.

Tatăl ei fusese întotdeauna loial revoluției. Dedicat. Pleda pentru necesitatea ei și pentru efectul benefic asupra țării. Problema a intervenit când a început să discute despre metodele de producție și proprietatea colectivă. Nu făcuse opoziție, doar pusese întrebări. Din motive idilice, pur țărănești. Dar Ilia Petrovski, care avea un dinte împotriva lui Viktor Andreiev, nu a ezitat să-l raporteze.

Toate acestea le-a aflat Lidia.

Ilia Petrovski îi povestise mamei ei despre proces cu o încântare prost mascată, iar ea îi povestise la rândul ei Lidiei.

Iar mama nu a omis niciun detaliu.

Voia ca fiica ei să știe exact ce se întâmplase. Cine au fost vinovății. Îi povestise chiar și că Ilia

Petrovski îi oferise patul lui, fapt pentru care și-a pierdut un ochi.

Agneta își aminti că o întrebase pe mama ei ce putea face ca să-i pedepsească pe oamenii care îi uciseseră tatăl.

„Să devii și tu unul dintre ei”, îi răspunsese maică-sa. Lidia crezuse că a înțeles greșit, dar maică-sa repetase. Iar ea o privise în ochi și încuviințase.

„Să devii și tu unul dintre ei. Fă-i să aibă încredere în tine. Află tot ce poți. Lasă să treacă anii. Câștigă-le încrederea. Avansează. Și, într-un moment crucial, răzbună-te. Lovește cât poți de tare întregul sistem. Dar o fetiță nu poate să facă nimic. Trebuie să te antrenezi. Trebuie să te călești. Întâi, trebuie să devii cea mai bună. Atrage-le atenția. Nu te odihni niciodată. Laudă partidul mai presus de orice. Proclamă-i măreția în fiecare clipă a vieții tale. Vorbește cu ochi strălucitori despre tovarășul Hrușciov, despre regimul sovietic, despre recunoștința pionierilor față de clasa muncitoare și față de dictatura proletariatului. Laudă-i pe eroii Marelui Război Patriotic. Memorează numele tuturor generalilor căzuți în luptă. Omite numele celor care au fost dezonorați și aduși în fața justiției sub marele conducător Stalin. Asigură-te că, odată ce partidul își schimbă opiniile, ți le schimbi și tu. Raportează-i pe tovarășii care nu dau tot ce pot sau care se îndoiesc de superioritatea regimului sovietic. Identifică-i pe prietenii tăi care cochetează cu propaganda contrarevoluționară și supraveghează-i îndeaproape. Ai nevoie de dușmani, nu de prieteni, ca să dovedești că tu ești de încredere. Iar ei nu trebuie să vadă niciodată dincolo de aparențele pe care le afișezi. Trebuie să crezi tu însăți în asta. Ascunde adevărul în cel mai îndepărtat colț al ființei tale, pe care îl poți închide definitiv. Nu în inima ta, pentru că o inimă poate oricând să te trădeze. Ascunde-l în străfundul creierului, în spatele secretelor de care te rușinezi

cel mai mult și pe care nu le-ai spune nimănui, niciodată. În spatele oricărei rușini și vinovății pe care le porți, a tot ceea ce n-ai spune nimănui, nici moartă. Să fie ca un sâmbure mic și dur de adevăr”.

Așa că Agneta, sau Lidia, și-a dedicat viața zdrobirii sistemului, devenind întâi membru de încredere al acestuia. A devenit Desirée. Și-a jucat rolul atât de bine, încât i s-au încredințat sarcinile cele mai secrete și importante ale Uniunii Sovietice. Și le-a îndeplinit cât a putut de bine, în așteptarea ocaziei potrivite.

Viitoarea Agneta Öman fusese instruită să răspândească teroare, să se prefacă, să înșele, să facă planuri, să depisteze și să atace cele mai slabe puncte. Aceste cunoștințe le dobândise în speranța că, într-o bună zi, va putea să răzbune moartea tatălui ei.

Și fusese o elevă foarte bună.

51.

Apartamentul era întunecat și cufundat într-o liniște apăsătoare.

Sara stătea complet nemișcată de câteva ore.

Adevărul o zdruncinase din temelii. Schimbase totul. Acum era o cu totul altă persoană.

De ce se apucase să sape?

De ce voia întotdeauna să afle adevărul?

Și acum, ce-ar fi trebuit să facă?

Cine era ea?

Stellan Broman era tatăl ei.

Violatorul Stellan Broman.

Bucuria ei de a le dovedi Lottei și lui Malin că tatăl lor iubit și admirat fusese în realitate o bestie și un trădător se întorsese împotriva ei. Toate trei împărtășeau aceeași grea moștenire.

Știa că n-avea ce face, dar nu se putea abține să nu se simtă vinovată. De ce?

Pentru că scăpaseră nepedepsiți atât de mulți exploatatori sexuali? Toți acei oameni de afaceri, politicieni, producători de film, vedete de televiziune, regizori și artiști – toți cei care, ani la rând, violaseră atâtea fete și nu pățiseră nimic. Pentru că toate fetele dăduseră vina pe ele?

Pentru că știau că nimeni nu-l va asculta pe cel mai slab?

Jane se temuse să nu fie trimisă acasă, în Polonia comunistă. O extrădare acolo ar fi însemnat pentru ea închisoarea și despărțirea de fiica ei. Rămânând cu bărbatul care o violase, a reușit să-și păstreze copilul. A trebuit doar să inventeze un alt tată.

Dar cum reușise Janina Nowak să poarte povara asta atâția ani? Tăcuse și răbdase când Sara își strigase în gura mare furia din cauza mutării. Nu rostise niciun cuvânt.

Sara se simțea bine la adăpostul întunericului din încăpere. În acest moment, nu-și dorea să fie

văzută, ca și cum nici n-ar fi existat. Nu mai știa încotro s-o apuce, pur și simplu nu suporta noua realitate. Înțelesese pe deplin cât de egoistă a fost ani de zile, cât de nerecunoscătoare. Simți o durere în suflet pentru maică-sa, față de care se purtase atât de urât. Sara nu știa, dar nici nu se întrebase niciodată dacă exista vreo cauză pentru atitudinea dură a mamei sale. Dumnezeule, era un miracol că nu s-a pierdut, că viața ei nu a fost distrusă. Sara simțea că singurul motiv pentru care Jane nu-și permisese să decadă, singurul motiv pentru care rămăsese lucidă și muncise a fost nevoia de a-și proteja fiica.

Dacă Sara considera că făcea eforturi pentru copiii ei, nici nu se compara cu ceea ce făcuse mama ei pentru ea.

Și nu se plânsese niciodată de nimic. Nici când Sara le ținea hangul Lottei și lui Malin și o chinuiau pe mama ei, nici când Sara își îndrepta asupra ei furia pentru că nu o duceau la fel de bine ca familia Broman, nici când Sara o ura pentru că se mutaseră din Bromma.

Nu spusese niciun cuvânt despre cât de nerecunoscătoare era fiica ei, despre toate lucrurile prin care trecuse ea sau despre pericolul de la care o salvase pe Sara.

Nu-i spusese niciodată că Stellan aproape că o violase.

Pe propria lui fiică.

Probabil că știa că e fata lui. Doar că nu-i păsa.

Nu când avea de gând s-o atragă în șopronul din grădină.

Până atunci, probabil că o privise cu oarecare duioșie. Dar într-o bună zi încetase s-o mai vadă ca pe un copil. Poate că nu o privise niciodată ca pe copilul lui. Ci mai degrabă ca pe o amintire enervantă a abuzului comis.

Sara își dădu seama că ea însăși ar fi putut reprezenta o probă. Era posibilă stabilirea paternității și, având în vedere vârsta fragedă și

poziția vulnerabilă a mamei ei în momentul în care născuse, era vorba despre o infracțiune. Jane spusese că Stellan încetase după ce rămăsese însărcinată. Deci probabil că fusese mult timp supusă abuzurilor.

Toate bestiile astea primitive, care le vedeau pe tinere ca pe niște simple obiecte de consum. Masculi alfa autoproclamați, conduși doar de impulsurile lor sexuale. Ascunși în spatele unei spoieli de civilizație și succes. Pentru câteva minute de plăcere, distrugeau toată viața unei tinere. Considerau că e dreptul lor. Erau total lipsiți de empatie.

Moștenise Sara ceva din toate astea?

Refuzul de a accepta orice compromis, dorința ei puternică de a câștiga, convingerea că făcea întotdeauna ce trebuie. I se trăgeau de la Stellan?

Își dădu seama că iar încerca să se învinovățească.

Exista un singur vinovat și acela era Stellan.

Cum e posibil ca unui om să-i pese atât de puțin de ceilalți, de cei apropiați? Cine era Sara acum? Tot ce crezuse despre viața ei era fals.

Plânse, pentru prima dată după mulți ani.

Stătea în întuneric și lăsa lacrimile să-i scalde obrajii.

O durere necunoscută, care zăcuse îngropată adânc în ea, ieșea încet-încet la iveală.

Îi sună telefonul.

În starea ei, îi trecu imediat prin cap că li se întâmplase ceva copiilor, dar își dădu seama că erau acasă și că probabil dormeau. Apoi se îngrijoră pentru Martin. Lucra și de multe ori era înconjurat de măgari dominați de testosteron care căutau scandal.

Sara răspunse:

— Da?

— Mă ucide!

Deși șoptită, vocea era un adevărat țipăt, aproape disperat. Interlocutoarea părea că aibă

reușește să vorbească. Sara se uită la ecranul telefonului.

Era Jennifer.

Bine.

Deodată, Stellan își pierdu din importanță. Dispăruse din gândurile ei.

— Cine? întrebă Sara. Cine te bate? Încă este acolo?

Sara presupuse că era proxenetul ei, dar nu știa despre cine este vorba. Ar fi avut nevoie de un nume și de mărturia femeii împotriva lui, ceea ce în general nu se întâmpla.

Dar nu era vorba despre proxenet.

— Cel pe care l-ați surprins, spuse Jennifer.

— Cine?

— Bărbatul pe care l-ați surprins în parcare, plânse ea, apoi gemu de durere.

Sara încerca să nu se gândească la ceea ce îi făcuse.

— Unde ești? E acolo?

— Sunt acasă. A plecat. Presupun.

— Vin imediat. Unde stai?

— Nu! Încă e aici!

Groaza din vocea lui Jennifer nu semăna cu nimic din ce auzise Sara până atunci. Era frica pură de moarte. Alergă la dulapul cu arme și luă pistolul. Cel pe care nu apucase să-l predea. Pe care nu mai avea voie să-l folosească. Dar acum nu-i păsa.

— Unde stai? strigă Sara la telefon.

— Nu, NU…! strigă Jennifer și apoi apelul se întrerupse. Sara încercă să sune înapoi, dar nu-i răspunse nimeni. Unde naiba stătea Jennifer?

Cu siguranță fuseseră acolo și prinseseră clienți de mai multe ori.

Tanto.

Prinse tocul pistolului la brâu și plecă în fugă.

52.

Sara opri mașina în fața blocului semicircular. Un ghetou de beton, în mijlocul orașului. Ieși din mașină și se duse la ușă, introduse codul de securitate și intră în grabă.

Se opri în dreptul listei locatarilor.

Oare ce naiba scria pe ușa lui Jennifer?

Von Otter.

Acolo, la etajul al treisprezecelea.

Sara se întreba dacă proprietarii știau ce se întâmpla în apartamentul pe care îl dăduseră cu chirie.

În lift, își dădu seama cât de neinspirată fusese să vină fără să solicite întăriri. Își scoase telefonul, dar până ajunse la lista cu numerele favorite, liftul se afla deja la etajul al treisprezecelea. Când ieși, văzu că ușa apartamentului lui Jennifer era deschisă și înăuntru se întrezărea o mare dezordine. Băgă în buzunar telefonul și intră în fugă în apartament.

— Jennifer?

Niciun răspuns.

Atunci își dădu seama că Holmberg ar fi putut fi tot acolo și scoase pistolul.

— Jennifer?

Din câte își amintea Sara, Jennifer avea două dormitoare. Unul în care primea clienții, cu un decor puțin mai vulgar, cu cearșafuri de mătase neagră și intrarea direct din hol, iar altul, în care dormea ea, aproape ascuns, de cealaltă parte a sufrageriei.

Primul dormitor, cel destinat clienților, era gol.

Când trecu pe lângă bucătărie, Sara aruncă o privire.

Nu era nimeni nici acolo.

În sufragerie mobilele erau răsturnate, pe jos se vedeau vaze sparte și tablouri căzute de pe pereți, dar și urme proaspete de sânge care duceau spre

dormitorul personal, ca și cum fusese tras într-acolo cineva care sângera abundent. Sau chiar târât.

— Jennifer! strigă din nou Sara, apropiindu-se de ușa dormitorului cu o strângere de inimă.

Când trecu pe lângă ușa băii, o lovi brusc peste mână o bâtă de baseball. Durerea se răspândi în braț, de la încheietura mâinii până la umăr, iar arma îi zbură din mână.

Sara se întoarse și întâlni privirea lui Holmberg.

Îi văzu ochii umezi și pielea bronzată, ca și când s-ar fi dat cu autobronzant.

Era furios, aproape inuman. Ca o bestie.

Ca un câine turbat. Imposibil de potolit.

În aceeași clipă, o lovi din nou, dar nu reuși s-o nimerească în cap, ci doar în umăr.

Norocul ei că holul era mic și nu avusese loc să-și ia avântul necesar.

Dar simți din plin lovitura. Țipă, își pierdu echilibrul și se prăbuși. Intră în panică. Nu își închipuise că ar putea fi doborâtă la pământ.

— Târfă nenorocită! strigă Holmberg. Știi ce ai făcut?!

Ridică brațul ca s-o lovească din nou, dar era evident că mai avea ceva de spus.

— Au plecat! Soția mea m-a părăsit! Și copiii nu mai vor să stea de vorbă cu mine! Ți-am spus să-mi trimiți scrisoarea la căsuța poștală!

Sara văzu pe bâta de baseball numele „Simon Holmberg”, scris parcă de o mână de copil. Încercă să se ridice în picioare, dar el o lovi cu piciorul. Din câte bănuia Sara, Holmberg luase bâta de baseball a fiului său, iar acum voia s-o omoare cu ea.

Când se ghemui în poziție fetală, o lovi în coaste. Probabil că îi și rupsese una, deoarece își simțea corpul sfâșiat de o durere insuportabilă.

Pipăi tocul pistolului, simți că era gol și își aminti că arma îi sărise din mână când o lovise.

De ce naiba nu chemase întăriri?

— Sunt polițistă, spuse Sara, încercând să-și protejeze capul cu mâinile.

— Nu, ești o târfă! strigă Holmberg, țintind-o cu bâta de baseball.

Din reflex, Sara își ridică mâinile ca să se apere. Holmberg o lovi în cap, iar ea nu apucă să reacționeze.

53.

— V-ați trezit?

Încet, încet, Sara își recăpăta cunoștința.

Ca într-o revenire lentă, de pe fundul oceanului către suprafață.

Deschise ochii. Sau i-i deschise altcineva. În orice caz, vedea, dar era în continuare amețită de lovitura primită în moalele capului. Îi era greu să se orienteze.

O privea un bărbat în halat alb, cu părul des și negru, cu breton, cu ochelari cu rame metalice și cu un zâmbet prietenos.

— Mmm, răspunse Sara, plimbându-și privirea de la doctor către restul salonului de spital.

Vedea totul ca prin ceață. De fiecare dată când fusese în spital – din motive personale, când născuse, și din motive profesionale, pentru a se interesa cum se simțea vreo fată agresată de un client violent –, îi fusese greu să-și definească starea de spirit. Simțea în același timp suferință și ușurare, durere și alinare.

Dar de vreme ce în fața ei se afla un medic – dr. Mehra, conform ecusonului –, însemna că supraviețuise și că primise ajutor competent, ceea ce o bucura. O găsise cineva? Sau se oprise Holmberg?

— Jennifer? exclamă Sara, cu o voce răgușită.

— Cine? întrebă Mehra.

— E moartă?

— Fata pe care ați salvat-o?

Salvat. Asta însemna că a reușit?

— Numele ei nu este Jennifer, ci Leila Karim, continuă Mehra. Este în operație chiar în acest moment. Nu are leziuni la nivelul capului, ca dumneavoastră, cele mai multe răni le are le nivelul abdomenului. Dar sunt destul de grave.

— La dracu'…

— Da, bine ziceți.

Mehra făcu o pauză.

— Și el e pe masa de operație.

Sara încerca să înțeleagă, dar parcă avea creierul încețoșat.

— Cine?

— Holmberg, spuse Mehra. Ea l-a împușcat cu arma dumneavoastră. Probabil că amândouă trăiți datorită ei.

Sara dădu încet din cap.

— Cât de grav a fost rănit?

— Holmberg? L-a împușcat chiar în cap. Mi-e greu să cred că va mai fi altceva decât o legumă. Va fi o povară financiară pentru societate mulți ani de-acum înainte.

— Porcul.

Mehra zâmbi.

— Acum, că v-ați revenit, puteți primi o vizită? o întrebă el.

O vizită? În starea aceea de amețeală, Sara crezu preț de o clipă că vizitatorul era Stellan Broman. Dar alungă repede gândul acesta sinistru.

— Sigur, spuse ea.

Mehra dădu din cap și ieși din salon.

Puțin mai târziu, ușa se deschise din nou și dădu buzna Martin.

— Cum te simți, draga mea? Ai fi putut să mori.

Trase un scaun lângă pat, se așeză lângă ea și o luă de mână. Se fâstâci puțin, iar ea citi în privirea lui că era aproape copleșit de emoție. Fusese în oraș, ocupat cu munca lui de impresar, și probabil era mult mai beat decât lăsa să se vadă. Chiar dacă sentimentele lui erau amplificate de alcool, Sara fu mișcată când o mângâie pe obraz, îi netezi părul și chiar vărsă o lacrimă. Era afectat. Poate că mai exista totuși între ei o fărâmă din vechea lor poveste de dragoste.

Sara zăcea nemișcată și simțea că îi explodează capul, deși probabil că fusese îndopată cu analgezice. La dracu'. Leziunile la cap nu sunt un lucru de neglijat.

— Nu trebuia să faci așa ceva, spuse Martin într-un târziu.

Dar nu pericolul la care fusese expusă o preocupa pe Sara. Poate din cauza loviturii la cap, poate din cauza morfinei sau ce i-or fi administrat nu se putea gândi decât la un singur lucru.

— Le-am ars hainele, spuse ea.

— Poftim?

— Toate hainele vechi de firmă ale Lottei și ale lui Malin, de când erau la liceu. Le-am dat jos din pod și le-am dat foc în grădină.

Dintr-odată avea senzația că fusese un abuz groaznic. Și când te gândești cât de fericită ar fi făcut-o acele haine altă dată, iar acum totul dispăruse. Se simțea ca o ucigașă.

— Mă întreb dacă Lotta mă va reclama, spuse Sara. Martin se uită la ea.

— Lotta? Nu cred că i-ar păsa de niște haine de firmă.

— E singurul lucru de care îi pasă.

— În școala generală poate îi păsa, dar nu în liceu. Atunci purta până și șaluri orientale.

— Lotta?

— Da. Comunista Lotta.

— Comunistă? Lotta?

— Da, la naiba. Cum de ți-a scăpat? S-a schimbat complet în liceu. Participa la demonstrații și la boicoturi, împărțea și pliante și alte rahaturi. Pot spune că era al naibii de singură la școală.

— Stai un pic. Vrei să spui că Lotta Broman, snoaba obsedată de haine, a devenit comunistă?

— Da. S-a schimbat complet, peste noapte. I-a trecut după câțiva ani, dar o vreme a fost fanatică. Nu știai?

Dacă era posibil, Sara se simțea și mai derutată. I se părea o nebunie totală. Adevărul era că după ce se mutase nu mai ținuse legătura cu familia Broman.

— Dar probabil că nu a renunțat niciodată de tot la convingerile astea, spuse Martin. Îmi amintesc cum mormăia când a căzut Zidul, cum zicea că era vina imperialiștilor, a celor care urau pacea. Și când s-a reunificat Germania, era foarte furioasă că toți cei care lucrau pentru Stasi puteau fi condamnați, dar nu și cei care lucrau pentru Stasi din Germania de Vest sau cum s-o fi numit.

— BND.

— Spunea ceva de genul că nu accepta ca toate lucrurile bune din Germania de Est să dispară, pur și simplu. Că ar fi fost o mare pierdere.

— Lotta?

— Da, a fost foarte tulburător. Se schimbase complet. Era convinsă dintr-odată că asasinarea lui Palme fusese comandată de Statele Unite. Când se întâmplase, nu-i păsase, dar când a căzut Zidul, toate erau din vina Statelor Unite și a capitalismului. Atunci am încetat să mă mai văd cu ea.

Lotta, fanatică.

Susținătoare a RDG.

Asta explica totul.

Lotta, care lucra în grădină cot la cot cu Stellan și cu Böhme.

Böhme, care la instruit, l-a educat și la îndoctrinat pe Geiger.

Toate filmele lui Stellan cu fetele, făcute în șopronul din grădină.

Nu fusese sub nicio formă instruit de spionul Ober, ci fusese ținut deoparte, în acest scop fiind exploatate adolescentele.

Aceleași fete pe care le violase și le distrusese și care au fost folosite apoi ca momeală ca să-i poată șantaja pe politicienii și pe potentații suedezi.

Fete de la școala Lottei și din vecini.

Cine conducea viața socială din scoală?

Lotta.

Și toate orele petrecute de Ober ca să-l instruiască pe Geiger – Böhme nu îl instruia pe

Stellan, ci pe Lotta. Brusc, totul i se lămurea: de ce și-ar fi dorit de fapt Sara să învețe să cânte la vioară? Pentru că idolul ei, Lotta, cânta la vioară.

Violonista Lotta.

Și Geiger.

54.

Numai Malin avea alte preocupări. Își vedea de păpușile ei Barbie. La paisprezece ani, era cam mare să se mai joace cu păpușile, dar părinții o lăsau în pace.

Restul familiei se afla în fața televizorului și urmărea evenimentele în tăcere.

Zidul Berlinului căzuse. Fusese făcut bucăți de est-germanii exaltați, ajutați cu bucurie de germanii din Berlinul de Vest.

Oamenii se trăgeau unii pe alții în sus și dansau pe Zidul care reprezentase până atunci un pericol de moarte pentru oricine încerca măcar să se apropie.

Poliția de frontieră est-germană formase un cordon, însă grănicerii doar stăteau și priveau. Reporterul transmitea pentru întreaga lume, mirată că se întâmpla un asemenea lucru.

Că polițiștii nu împrăștiau mulțimea și nu trăgeau asupra ei.

În Ungaria, gardurile de la graniță fuseseră demontate în timpul verii, însă în China protestele din Piața Tiananmen fuseseră înăbușite brutal, mulți luptători pentru libertate căzând seceraţi de tancuri.

Bastionul anticapitalist cădea fără să-l apere nimeni.

Trădarea o zguduise pe Lotta. Zidul era acolo ca să protejeze RDG și poporul său. Pe prietenii ei, pe care îi întâlnise de atâtea ori în călătoriile cu familia. Cu care se împrietenise, se jucase, făcuse sport și discutase politică.

Tot ce își doreau era să trăiască în pace și să construiască împreună o lume mai bună. Dar Statele Unite și capitaliștii nu i-au lăsat. Nu puteau accepta să existe o alternativă la consumerismul și la materialismul din Occident. Oamenii nu erau lăsați să vadă că era posibilă și o altă cale, pentru

că dacă ar fi văzut-o, poate nu ar fi acceptat jugul sclaviei bazate pe economia de piață.

— Tată, spuse Lotta, aproape rugătoare.

— Da, răspunse Stellan.

Asta a fost tot.

Angajamentul lui, voința lui de a lupta pentru o lume mai bună, pentru pace, s-au rezumat la atât.

Festivismul și acordarea de medalii îi erau pe plac, dar nu-l interesa să și contribuie cu ceva. Nu este o simplă coincidență faptul că Ober o alesese, în schimb, pe ea, lăsând-o să se ocupe de asigurarea materialelor cu care să fie șantajați oameni aflați la putere sau funcționari plasați strategic. Îi intuise devotamentul și spiritul de luptă. A șlefuit-o, a instruit-o și a antrenat-o.

Tatăl ei nu avea coerența și convingerea necesare luptei. Însă plăcerile lui decadente, occidentale, îi permiteau măcar Lottei să-și exploateze prietenii și cunoștințele ca să-și atingă propriile obiective. Pentru un scop mai măreț.

Lotta își dăduse seama că dacă Stellan ar fi avut relații cu câteva fete de la școala ei, ar fi putut trage și ea foloase mai târziu. Și așa reușise să ajungă chiar mai bună decât Ober. Reușise să adune materiale compromițătoare pentru mulți oficiali din Suedia, reușise să influențeze decizii politice și de afaceri, în tot felul de domenii, în beneficiul RDG și al socialismului. Exact cum se lăuda Stellan că a convins parlamentul suedez să recunoască Germania de Est ca stat suveran, dar, în cazul lui, acesta era singurul lucru pe care îl realizase.

Și acum? Ce vor face acum cu tot materialul?

Trebuia să ia legătura cu Abu Rasil și să vadă dacă poate să-l ajute. Lupta palestinienilor continua, chiar dacă pierduseră prin RDG un aliat important. Idealul socialist nu murise. Ea nu renunțase.

Într-o bună zi, imperialismului avea să-i sune ceasul.

55.

Lotta fusese, de la bun început.

De când?

Din adolescență? De la unsprezece, doisprezece ani? Nu, nu era posibil.

Tatăl ei pusese bazele, prin colaborarea lui cu RDG. Lingușise, trădase, fusese vanitos. Apoi intervenise Lotta, cu personalitatea ei dură, instruită de Ober, în timp ce monstrul Stellan trebuia să fie ținut deoparte cu abuzurile sale, pentru că le făcuse legătura cu oamenii potriviți, pentru că își punea la bătaie casa și relațiile.

Pentru că era tatăl Lottei? Oare Lottei îi păsa măcar?

Încă o dată, era doar o fetiță care își trădase țara, sacrificase fete de vârsta ei, respinsese dreptul celorlalți de a alege, trădase totul în numele unei idei abstracte.

Un copil.

Cum au putut est-germanii să accepte așa ceva?

Oare Ober mințise, pur și simplu, în legătură cu persoana recrutată? Alesese să spună că era vorba despre Stellan ca să se poată lăuda cu reușitele? Sau nici nu conta, atâta timp cât Geiger era eficient?

Sara se gândi la Hanne Dlugosch, a cărei mamă încercase să părăsească RDG, dar fusese închisă și murise în închisoare. Oare Lotta le raportase pe mamă și pe fiică autorităților din Germania de Est? Aflase asta de la Stellan, care povestise acasă despre situația lor? Poate că Stellan chiar avusese de gând să le ajute, dar Lotta i-o luase înainte?

Câtor oameni le mai distrusese viața?

Lucrurile apăreau acum într-o lumină cu totul nouă.

Nu zisese Malin că Agneta a fost cea care a răspuns la telefon? Dacă Lotta era Geiger, desigur

că cei care au sunat se așteptau să le răspundă o femeie. Prin urmare, operațiunea a continuat.

Nu este de mirare că rolele de film aveau diferite grade de uzură. Fuseseră depozitate în locuri diferite. Din simplul motiv că filmele din șopron îi aparțineau lui Stellan, iar cele din camera de oaspeți, lui Geiger. Adică Lottei.

Filmase tot ce se întâmplase în camera de oaspeți, filmase bărbați influenți care exploatau tinere. Stellan se filmase doar pe sine cu fetele.

Lotta era spionul secret, Stellan era idiotul util.

În loc să-și reclame tatăl pentru abuz, ea îl ajuta. Invita fete acolo, ca să se poată folosi ulterior de ele, după ce le distrugea Stellan.

Împreună, formau o pereche toxică.

Probabil că Lotta pusese filmele lângă cele făcute de Stellan tocmai ca să întărească suspiciunile împotriva tatălui ei, ca să se creadă că el este Geiger. Ca să se apere.

Dacă Agneta îl ucisese pe Ober, tot ea să-i fi ucis și pe Kellner și pe Stellan? Și de ce pe Stellan, din moment ce nu el era Geiger?

Sara așteptase să plece Martin. Îi spusese că este obosită și că vrea să doarmă. După aceea, mai stătuse zece minute, se îmbrăcase și plecase în grabă.

Luă un taxi din fața intrării principale a spitalului și-i dădu adresa Lottei. Era încă ametită de analgezice și de traumele severe, dar hotărâtă să-și înfrunte prietena din copilărie și s-o tragă la răspundere.

Când ajunse pe Eastmanvägen, taxiul încetini, iar Sara întinse cardul. În timp ce șoferul o taxa, o văzu pe Lotta ieșind din clădire și mergând în sensul opus, spre mașina ei.

Unde se ducea?

Sara îi ceru șoferului să pornească din nou aparatul de taxat și să urmărească de la distanță mașina Lottei. Sigur că ar fi trebuit să apeleze la Anna și să-l sune pe Martin ca să-i spună că

plecase de la spital, dar ei ar fi încercat s-o oprească.

Făcură stânga pe Dalagatan și apoi o luară pe Sankt Eriksgatan până la Fridhemsplan, de unde intrară pe Drottningholmsvägen înspre Bromma. Pe podul Traneberg, Sara începu să bănuiască încotro se îndreptau. Avea senzația că urma să se întâmple ceva, că lucrurile se precipitau.

Urma ca Lotta să se vadă cu Abu Rasil?

Sara o sună pe Breuer, în ciuda interdicției de a participa la anchetă, în ciuda faptului că fusese suspendată.

— Nu Stellan era Geiger, spuse Sara, imediat ce Breuer îi răspunse. Este Lotta, fiica lui. Se află în drum spre Bromma. Cred că urmează să se întâlnească cu Abu Rasil.

— Venim imediat, spuse nemțoaica și închise.

Sara răsuflă ușurată că Breuer a crezut-o imediat. Acum important era să-l prindă pe Abu Rasil. Și probabil că Breuer înțelesese asta.

Dar Agneta?

Care era rolul ei?

Cine era ea de fapt?

56.

În cele din urmă, Agneta, ajunsă la maturitate, avea ocazia să răzbune, în numele Lidiei, moartea tatălui ei.

După ce așteptase și observase, zeci de ani, descoperise fisuri în sistemul malefic. Fisuri pe care le putea folosi, mări și lărgi. Și în acel moment era deja o sursă de încredere, după treizeci și cinci de ani în care slujise cu conștiinciozitate cauza socialismului internațional. O viață de om.

În Germania de Est, Zidul căzuse, iar în URSS noul secretar general, Mihail Gorbaciov, începuse să deschidă sistemul sovietic ca să-i dea o șansă să supraviețuiască.

Schimbarea și adaptarea sunt întotdeauna echivalente cu vulnerabilitatea, după cum știa Agneta, care începu să caute puncte slabe.

De la superiorul ei, Iuri, Agneta aflase că Gorbaciov avea mulți opozanți în cadrul KGB, până la cel mai înalt nivel. Erau divergențe puternice în marele aparat de stat. Și divergențele pot fi speculate.

Identificarea jucătorilor-cheie nu dură mult. Erau două facțiuni care-l flancau pe secretarul general. De o parte, șeful KGB, Vladimir Kriucikov, și forțele reacționare din jurul său. De cealaltă parte, Boris Elțîn, membru al Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, fost lider de partid la Moscova, demis de Gorbaciov și forțat să părăsească Biroul Politic din cauza convingerii sale că Perestroika avansează prea încet. Iuri i-a povestit că Elțîn era ranchiunos și răzbunător. Viza postul de președinte al Federației Ruse și, ca atare, putea fi foarte util.

Când află vestea că Mihail Gorbaciov urma să viziteze Suedia în iunie 1991, Agneta înțelese că aceea era șansa ei. Îi ceru lui Iuri un contact direct

al unei persoane din anturajul intim al lui Elțîn, iar acesta o puse în legătură cu Ghenadi Burbulis, unul dintre cei mai apropiați consilieri ai lui liderului rus. Odată contactul stabilit, se putea concentra asupra planului ei.

Nu a fost dificil să-l convingă pe vanitosul ei soț să-l invite acasă pe liderul sovietic, prin intermediul unui vechi prieten de pahar. Ce revenire triumfătoare în lumina reflectoarelor! Odată ce aruncase ea sămânța, Stellan se ocupase singur de toate.

Posibilitatea să le oferi oaspeților importanți o companie relaxată, într-un mediu privat, era considerată un lucru dezirabil. Și, din moment ce palatul Sagerska nu devenise încă reședința prim-ministrului, iar Ingvar Carlsson locuia într-o casă extrem de modestă din Tyresö, invitația la cină în casa lui Stellan Broman a fost acceptată cu recunoștință. Stellan era bine situat, iar angajamentul său față de mișcarea pentru pace fusese dintotdeauna apreciat la Moscova; ca urmare, consilierii sovietici au acceptat propunerea venită dinspre palatul Rosenbad.

Agneta le luă pe Lotta și pe Malin cu ea într-o călătorie la Leningrad și într-o vizită la Muzeul de Artă Ermitaj și, odată ajunsă acolo, pretextă că o dureau picioarele și se așeză să se odihnească în fața Madonei cu Pruncul a lui Da Vinci. În timp ce fiicele ei își continuau plimbarea prin imensul muzeu, Agneta reuși să-l întâlnească pe Iuri nestingherită de nimeni și să primească echipamentul pe care i-l ceruse. Nu avu nicio problemă să-l aducă în țară, pentru că, pe vremea aceea, aproape toată lumea o recunoștea drept soția unchiului Stellan. Niciun vameș suedez nu verifica bagajele Agnetei Broman.

Înainte de vizita festivă, avusese suficient timp să monteze microfoanele ascunse. În camera de oaspeți, pe terasă și în sufragerie. Chiar și în saună, ca să fie sigură. Iar în cursul serii, pe un ton

prietenos, îi puse întrebări bine țintite președintelui sovietic, până obținu de la el răspunsurile de care avea nevoie. Toate bine mascate de discuțiile dirijate ale lui Stellan despre dezarmare și zonele libere de arme nucleare.

A doua zi, ascultă totul, alese părțile utile și formulă noi întrebări. Apoi îl sună pe Gunnar Granberg, un imitator care participa la emisiunea lui Stellan în care erau parodiați politicienii și vedetele. Agneta îi mărturisi că pregătește o surpriză pentru ziua de naștere a lui Stellan și îl întrebă pe Granberg dacă poate să o ajute cu o imitație. Ar putea să-l înregistreze imitându-l pe premierul Ingvar Carlsson vorbind engleza? Bineînțeles că ar putea. Ar face orice pentru unchiul Stellan. Când Carlsson a pierdut alegerile, Agneta l-a anunțat pe Granberg că înregistrarea nu a fost folosită niciodată din această cauză.

De fapt, cu ajutorul echipamentelor pe care le primise de la Iuri, ea făcuse un montaj cu întrebările lui Ingvar Carlsson imitat de Granberg și cu răspunsurile reale ale lui Gorbaciov. Incluse, mai întâi, câteva observații introductive, rostite de adevăratul Carlsson, în cazul în care ascultătorii ar fi urmat să facă vreun fel de test de identificare vocală. Dar apoi își construi propria poveste.

Întrebarea Agnetei către Gorbaciov, „Ați renunțat la Lenin și la Stalin?”, fusese înlocuită cu fraza lui Granberg, imitându-l pe Carlsson, „Aveți niște adversari puternici în Kriucikov și în KGB”. Și îi fusese asociat răspunsul lui Gorbaciov despre foștii lideri: „Ei și-au îndeplinit misiunea, aparțin unui alt timp. Trebuie să mergem mai departe, să construim noua Uniune Sovietică fără ei”.

După câteva zile, Agneta obținuse un dialog absolut senzațional între premierul suedez și președintele Uniunii Sovietice. Sub pretextul că dorea să-și viziteze niște rude fictive din Norrland, Agneta a zburat la Helsinki. Acolo s-a întâlnit cu Iuri, căruia i-a înmânat caseta cu schimbul fals de

replici, ca s-o transmită conducerii cu maximă prioritate. Tradiționalistul Iuri, la fel ca superiorii săi, dorea de multă vreme să-l vadă înlăturat pe reformistul Gorbaciov și a profitat recunoscător de ocazie.

Conform planului, înregistrarea despre opoziție a zdruncinat din temelii atât guvernul, cât și KGB-ul. Le venise și lor rândul să fie eliminați, iar în Uniunea Sovietică cei de la putere cunoșteau bine sensul cuvântului epurare.

După ce Agnetei i s-au povestit reacțiile, a acționat fără știrea lui Iuri, contactându-l din nou pe consilierul lui Elțîn și explicându-i că Gorbaciov a fost amenințat de oponenții săi din KGB și din partid. Era o ocazie excelentă să-l sprijine pe președinte ca să înfăptuiască mai multe reforme pe care le-ar fi dorit și Elțîn.

În iulie, Gorbaciov și Elțîn au semnat un acord pentru implementarea unei serii de reforme.

Aceasta era, în ochii oponenților, dovada definitivă că Gorbaciov vinde Uniunea Sovietică și că zilele lor la putere erau numărate.

Trebuiau să acționeze și, în august, s-a ivit ocazia.

Mulțumit de faptul că are un aliat în Elțîn, Gorbaciov a plecat să se odihnească la reședința lui din Crimeea. Conspiratorii s-au folosit de acest pretext ca să-l plaseze în arest la domiciliu și să anunțe că fusese destituit. Puterea a fost preluată de un guvern militar format din nouă membri, sub conducerea premierului Valentin Pavlov, a ministrului apărării, Dmitri Iazov, și a șefului KGB, Vladimir Kriucikov.

Grupul a acționat sub impulsul panicii, pe baza informațiilor de la „ilegala” Desirée și a înfiorătoarei alianțe dintre foștii adversari Elțîn și Gorbaciov.

Lovitura de stat demonstrase din plin cine era de partea opoziției și voia să păstreze vechea Uniune Sovietică. Ceea ce-i era foarte util lui Desirée.

În timp ce Iuri paria pe pucișți, ea luă din nou legătura cu Burbulis. I-a dezvăluit acestuia că înregistrarea cu Gorbaciov era falsă și, cu acest as în mânecă, Burbulis a fost de acord să-l determine pe Elțîn să acționeze.

Iar Elțîn, însetat de răzbunare, a înțeles imediat oportunitățile. A înțeles că existau și riscuri, dar acestea nu l-au intimidat.

Ieșind în stradă în timpul loviturii de stat, urcându-se pe un tanc și îndemnându-i pe soldați să depună armele, Elțîn a devenit omul poporului. După ce a atras armata de partea sa și a reușit să demonstreze că înregistrarea cu Gorbaciov era falsă, i-a determinat pe autorii loviturii de stat să dea înapoi. Și în momentul acela lupta era pe jumătate câștigată. Cu Gorbaciov arestat, președintele Statelor Unite, Bush, nu a avut de ales și a trebuit să-l susțină pe Elțîn ca să evite o revenire la Războiul Rece. În plus, mai exista și riscul unui „haos iugoslav", după cum a spus el, care s-ar putea produce într-o țară cu arsenal nuclear.

Iuri s-a grăbit să schimbe direcția după cum bătea vântul și să-i acorde tot sprijinul lui Elțîn, dar și-a dat seama că fusese înșelat de Desirée și, în scurt timp, toată lumea a înțeles că lovitura de stat eșuase.

După ce a fost eliberat, Gorbaciov și-a pierdut din influență și nu i s-a mai putut opune noului lider rus.

Ținând cont că informațiile transmise de Desirée fuseseră providențiale, Burbulis l-a sfătuit pe Elțîn să o asculte în continuare. Și după ce Agneta a aflat de la Iuri că Ucraina și Belarusul vor să se desprindă din Uniune, i-a propus lui Elțîn o întâlnire secretă cu președinții celor două țări, Leonid Kravciuc și Stanislav Șușkevici, care să le permită ulterior să-l pună pe Gorbaciov și URSS-ul în fața unui *fait accompli*[48].

Cei trei s-au întâlnit în cel mai mare secret într-o cabană de vânătoare din Parcul Național Bielovejskaia din Belarus, unde au semnat un acord care consemna dizolvarea Uniunii Sovietice și înlocuirea ei cu Comunitatea Statelor Independente. Gorbaciov a declarat că e o lovitură de stat ilegală, dar nu a putut-o opri și, după câteva săptămâni, s-a retras.

Iuri era furios din cauza căderii Uniunii Sovietice și a considerat-o răspunzătoare pe Agneta. Dar în calitate de proaspăt susținător al lui Elțîn, nu putea să facă nimic. Nici măcar nu a protestat când Elțîn a instituit medalia „Eroul Federației Ruse", drept cea mai însemnată distincție, și i-a acordat-o lui Desirée, ca mulțumire pentru ajutor.

Partidul care îi ucisese tatăl era zdrobit, țara care îi ruinase viața nu mai exista. Răul fusese învins.

Parcă trăia într-un basm. O fetiță învinsese monstrul.

După acea victorie, Agneta își propusese un nou angajament, unul pentru toată viața și din care își făcuse un mare crez. Dar în lunea când a sunat telefonul, totul risca să se prăbușească.

Ultima ei bătălie era pentru asigurarea viitorului celor pe care îi iubea cel mai mult.

Și acum venise momentul.

Era pregătită.

În fața ei se aflau pastile în toate culorile curcubeului. Poate că le lua pentru ultima dată. Waran, un anticoagulant albastru, Lercanidipină galbenă pentru tensiunea arterială, un beta-blocant, Atenotol, și Atorvastatin pentru inimă. Chiar dacă organismul i se degradase, nu avea de gând să-l lase să moară.

Înghiți totul cu un pahar cu apă, apoi se duse la ușă. Se opri și se întrebă ce se va întâmpla cu CM dacă nu reușește să se întoarcă.

Căută repede o hârtie și un pix și scrise „Ajutor". Lipi biletul pe ușa de la intrare și o lăsă

descuiată. Până să vadă biletul vreun distribuitor de ziare, vreun gunoier sau vreun Martor al lui Iehova, întâlnirea din seara asta avea să fie de mult încheiată.

Agneta fu uimită de propria slăbiciune. Era din cauza vârstei?

Se îndreptă spre casa ei. Nu că ar fi fost vreodată cu adevărat a ei.

Acolo doar locuia.

Iat-o.

Lotta.

Exact de ce se temuse Agneta. Devotamentul fiicei sale îl depășea chiar și pe al ei.

Lotta ridică privirea, dar nu păru surprinsă.

— Mamă, spuse ea scurt.

— Trebuie să pleci, spuse Agneta.

— Unde ai fost? întrebă Lotta.

Ea arătă cu capul spre casa vecină.

— Acasă la CM? întrebă Lotta. Tot timpul?

— Câteva zile.

Se uită în jur. Timpul nu era de partea ei.

— Trebuie să pleci, spuse Agneta. Gândește-te la copii.

— Trebuie să știu ceva.

— Ce?

— Cine l-a împușcat pe tata?

— Eu.

— De ce?

— Ca să vă protejez pe tine și pe sora ta. Și pe copiii tăi.

— De ce anume?

— De asta. De Geiger.

— Ce vrei să spui?

— Lasă-l pe tatăl tău să fie Geiger.

— Ce știi despre Geiger? De unde știi?

— Am știut dintotdeauna. Misiunea mea era să fiu cu ochii pe tine. Stasi nu a înțeles niciodată că Ober minte în legătură cu discipolul său, dar noi știam. Te-am lăsat să continui, atât timp cât ți-ai făcut datoria.

— Noi? Faci parte din KGB?

Lotta refuza să creadă acest lucru, care i-ar fi zdruncinat întregul univers, dar în sinea ei știa că era adevărat.

— Nu mai fac. Acum sunt doar bunică. Și vreau să fii și tu doar mamă și nimic altceva. Pleacă. Acum. Până nu e prea târziu.

— Știi de ce mă aflu aici?

— Da. Știu cu cine trebuie să te întâlnești. Și știu și de ce. Dacă te duci, nu mai e cale de întoarcere.

— Așa și trebuie. Ajută-mă. Dacă ești implicată și tu, trebuie să crezi în aceleași lucruri ca mine.

— Am avut întotdeauna propriile convingeri.

— Avem acum șansa să îndreptăm totul. Să îndreptăm istoria.

Pentru că Agneta nu răspunse, Lotta continuă:

— Vezi și tu cum arată lumea. Diferențele, nedreptățile. Banii controlează totul. Bărbații răi devin dictatori în Ungaria, Turcia, Polonia, SUA. Putem opri toate astea. Putem crea o lume nouă. Să înlăturăm vechea ruină și să-i vânăm pe prădători, să facem loc pentru ceva uimitor.

•

Sara coborî din taxi la câteva case de locuința familiei

Broman și se furișă în cea mai apropiată curte, de unde se strecură prin grădinile vecine. Curând, vila albă se înălța în fața ei. Seara de vară era luminoasă, așa că nu se bucura prea mult de adăpostul întunericului, dar spera că n-o să se uite cineva întâmplător pe geam chiar când trecea ea.

Sara ajunse în fundul curții familiei Broman și aruncă o privire spre fațada casei și grădină.

Era pustiu.

Se strecură tiptil spre casă, făcând un ocol larg. Când se apropie de partea din față a casei, o văzu pe Lotta împreună cu o femeie în vârstă, cu părul cărunt.

Continuă să le privească și, după câteva minute, își dădu seama că femeia era Agneta. Tunsă scurt, nemachiată și având un limbaj al corpului complet diferit.

Dar ea era.

Îi luă ceva timp să înțeleagă.

Agneta trăia.

Și era împreună cu Lotta.

Descoperea acum că doi dintre idolii ei din copilărie erau spioni ai unor țări străine.

Sara așteptă, neștiind exact ce să facă, dar își dădu seama că nu le putea lăsa să plece. Trebuia să le rețină acolo cumva. Ieși din întuneric și se îndreptă spre cele două femei.

— Agneta, fu primul cuvânt pe care îl rosti.

Nu știa la ce fel de reacție să se aștepte, dar când cele două femei se întoarseră, nu părură deloc surprinse. Chipul Agnetei era complet inexpresiv, iar Lotta părea foarte iritată.

— Micuță Sara, spuse Agneta. N-ar trebui să fii aici.

Sara își dădu seama că se bucura văzând-o în viață. Agneta reprezentase un fel de figură maternă pentru ea. În același timp, se gândea la ce spuseseră Breuer și Kozlov despre ea. Așa că era greu de anticipat ce reacție va avea.

În schimb, se întoarse spre Lotta:

— Știu. Știu totul.

Pentru prima dată în viață, avea un real avantaj față de vechea ei prietenă din copilărie. Lotta o privi fără să spună nimic.

— Tu ești Geiger, continuă ea. Tu ești în spatele tuturor violurilor acelor copile din camera de oaspeți, al tuturor filmărilor în scop de șantaj. Te-ai folosit de fetele pe care le abuza Stellan, ca să-i ai la mână pe oameni. Tu ai pus la cale totul. Și Joachim te-a instruit.

— Da, spuse Lotta fără să pară surprinsă. El a început și eu i-am preluat misiunea.

— Pleacă, Sara, zise Agneta. Nu știi nimic despre asta.

— *Stay Put,* insistă Sara, privind-o în ochi. Varianta sovietică. Este încă activă. Dar nu-mi dau seama dacă încerci s-o oprești sau s-o implementezi. Ești „ilegală”.

— Nu, nu mai sunt de la căderea Zidului încoace. Acum sunt doar o bunică.

— Ce vrei să spui?

— Sara, am venit ca să termin toate astea. Să îngrop secretul fiicei mele. Viața copiilor ei nu trebuie să fie distrusă din cauza alegerilor altora, așa cum ni s-a întâmplat Lottei și mie.

Sara încerca să înțeleagă dacă Agneta chiar vorbea serios. Oare își abandonase vechile convingeri? Dar în cazul ăsta, de ce asasinase patru persoane?

— Nu vreau să afle nepoții mei când o să fie mari că sunt copiii unei spioane, spuse Agneta.

— De aceea l-ai împușcat pe Stellan? Ca să creadă toată lumea că el era Geiger?

— Da. Și pentru toate lucrurile dezgustătoare pe care le-a făcut. Mi s-a interzis să intervin. Și chiar dacă nu pot să anulez toate mizeriile pe care le-a făcut, am putut totuși să le răzbun pe victime și să-l împușc.

Sara abia o mai recunoștea. Agneta cea docilă și supusă din copilăria ei dispăruse. Era o persoană complet diferită.

Desirée.

— Dacă n-ar fi fost activată rețeaua, n-ar fi trebuit niciodată să-i elimin pe toți, dar acum n-am avut de ales, continuă Agneta. Când s-a întâmplat ce era mai rău și am primit apelul, nu am ezitat nicio clipă. Singurul lucru de care îmi pasă sunt nepoții mei. Nimic altceva nu mai contează. Și, din păcate, îmi stai în cale, micuță Sara.

Sara nici nu băgase de seamă că Agneta scosese pistolul și-l îndrepta spre ea.

Instinctiv, își duse mâna la tocul pistolului, dar își dădu seama că era gol. Nu mai avea arma, pentru că fusese reținută ca probă în anchetarea tentativei de ucidere a ei. Sara se uită la Agneta și la Lotta.

— Sunteți sigure că știți ce faceți?

— N-ar fi trebuit să vii aici, spuse Agneta.

— Știți ce urmează să se întâmple? Câți vor muri?

— Nu ai văzut niciodată imaginea de ansamblu, răspunse Lotta.

— Au trecut treizeci de ani de când a căzut Zidul. Ai o viață cu totul diferită. Ai copii.

— La ei mă și gândesc. Nu vreau să crească sub tirania capitalismului. O clădire în ruină nu mai poate fi salvată. Uneori trebuie dărâmată ca să poți construi ceva mai bun.

— Sunt sora ta.

I se părea ciudat să rostească aceste cuvinte.

Sara se uită la Agneta.

— Sunt sigură că ai știut dintotdeauna. Vedeai cum creștea burta mamei și ai înțeles cine era tatăl. Ai spus ceva? Ai făcut ceva?

Niciun răspuns.

— Mama avea șaisprezece ani!

— Mulți oameni au pățit lucruri mult mai rele în vremea aceea, răspunse Agneta.

— Nu poți face așa ceva. Ești a doua mamă a mea. Nu mă poți împușca, spuse Sara, rugător.

— Am putut să-l împușc pe soțul meu, replică Agneta cu glas egal. Există valori mai mari.

Sara se uită la Lotta:

— Lotta, avem același tată!

— De ce crezi că te-am urât întotdeauna? ripostă Lotta pe un ton dezgustat.

Cuvintele o săgetară ca o lovitură în abdomen, iar Sara înțelese că era adevărat. Se întoarse spre Agneta:

— N-o poți lăsa să detoneze bombele!

— Rămâne de văzut. Dar, din păcate, tot trebuie să te înlătur.

Agneta se apropie și ridică mâna, cu țeava pistolului îndreptată direct spre fruntea ei. Sarei îi trebui doar o fracțiune de secundă ca să înțeleagă că era cât se poate de serioasă. Dar i se păru că durase o veșnicie.

Îi trecu prin fața ochilor întreaga viață.

Ebba. Olle. Martin. Colegii. Anna. Jane.

Nu îi va mai vedea niciodată.

Vor afla vreodată ce s-a petrecut?

Ce avea să se întâmple cu cadavrul ei? Ar lăsa-o Agneta acolo, în fața casei, până când corpul ei neînsuflețit ar fi găsit de cineva sau ar dispărea, pur și simplu?

Cum va reacționa Martin când va înțelege că își căutase de bunăvoie călăul, lăsându-și astfel copiii fără mamă? Sau poate nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu ea?

Sara vedea, cu încetinitorul, degetul Agnetei pregătindu-se să apese pe trăgaci. Nu i se citea în priviri nici cea mai mică urmă de ezitare. Sara era doar un obstacol în calea ei. Un detaliu neînsemnat.

Așa se va încheia totul?

Nu auzi decât niște pași rapizi. Apoi Agneta căzu la pământ cu un țipăt.

Uimitor de repede, Strauss făcu o săritură și îi luă arma. O doborâse pur și simplu, cu o viteză surprinzătoare având în vedere cât de corpolent era. Iar acum ținea pistolul îndreptat spre ea, în timp ce din întuneric apăru Breuer. Cu o vestă antiglonț, cu un Glock în mână și cu un Heckler & Koch MP5 agățat de o curea peste umăr.

Sara îi mulțumi Dumnezeului în care ea nu credea că îi chemase pe germani. Breuer își plimba privirea de la Agneta la Sara și de-acolo la Lotta.

— Codurile, spuse scurt.

Lotta îi aruncă lui Breuer o privire inexpresivă, după care se întoarse și se îndreptă spre cărarea din

grădină. Folosindu-se de o rangă sprijinită de un măr, întoarse prima dintre plăcile de piatră care duceau la șopron.

Pe partea cealaltă, era ceva gravat în piatră: „F473B12”.

— E câte un cod sub fiecare lespede, zise ea.

Breuer dădu din cap, ridică pistolul și îl împușcă pe Strauss în ceafă. Acesta căzu la pământ cu o bubuitură, ca un zimbru doborât.

Preț de o clipă, lumea parcă se opri în loc, iar Sara încercă să înțeleagă ce se întâmplă.

Breuer îl împușcase pe Strauss.

Lotta nu părea deloc surprinsă.

Exista o singură explicație.

O explicație greu de crezut, dar care era și singura posibilă.

— Abu Rasil, reuși să spună Sara.

Breuer zâmbi.

— Într-o lume dominată de bărbați, cea mai bună deghizare este să fii femeie. Întotdeauna am spus că știu exact cum gândește Abu Rasil.

— Atunci misiunea mea se va încheia în curând, spuse Agneta și se ridică.

Breuer o privi. Îi luă ceva timp s-o recunoască pe Agneta, atât de schimbată.

— Agneta Broman, spuse ea, apoi căută o clipă în memorie. Desirée?

Agneta încuviință.

— Ne-am mai întâlnit, spuse Breuer.

— De câteva ori, spuse Agneta. Și instrucțiunile mele, deși de-acum treizeci de ani, sunt să vă ajut.

— Bine, mamă, spuse Lotta. Suntem foarte aproape.

Breuer se întoarse spre Sara.

— Și mai e și Sara asta așa de încăpățânată. Dacă n-ai fi sunat, aș fi putut să vin fără Strauss. Îl ai pe conștiință.

Breuer ridică arma, pregătindu-se să tragă.

— Așteaptă, zise Agneta, arătând cu capul spre casa de alături, unde se aprinsese o lumină la

fereastră. Nu trage acum.

Breuer coborî arma. Sara nu era sigură dacă Agneta încerca s-o salveze sau doar era precaută.

— Trebuie să preluăm codurile, spuse Lotta.

— *Genau.*[49]

Breuer aruncă o privire spre lumina de la fereastra casei de alături. Într-o mână ținea arma automată îndreptată spre Sara, iar cu cealaltă scoase telefonul, făcu o fotografie primului cod și o expedie.

Aproape că nu-i venea să creadă, după atâția ani.

Avea codurile la picioare.

Asigurarea ei de pensie.

Casa ei din Caraibe.

Dar, mai presus de toate, răzbunarea ei față de cei care îi spulberaseră cândva speranțele într-o lume mai bună, față de puterile victorioase care îi călcaseră în picioare eforturile și o umiliseră și pe ea, și pe toți tovarășii ei de luptă.

Acum se bucură că nu renunțase niciodată, ci continuase ca liber-profesionist sau cum i s-o fi spunând.

Toți anii ei de așteptare dăduseră roade. Era recunoscătoare că mai existau și alții ca ea. Nu doar Geiger, ci și Desirée, chiar dacă nu se așteptase la niciun ajutor din partea ei.

Nu avusese niciodată acces la coduri, deoarece superiorul ei nu voia să-și asume riscul s-o lase să le scrie sau să le memoreze.

De aceea fuseseră păstrate în Suedia, într-o zonă rezidențială bună. Un *backup*[50] analogic, în cel mai sigur mediu posibil, cu doi câini de pază, Geiger și Desirée, iar ea trebuise să aștepte răbdătoare semnalul contactului ei că puteau fi preluate, înainte să ia legătura cu Geiger. Trebuise să pretindă că îl vânează pe Abu Rasil la Stockholm, ca să fie pregătită să acționeze în orice moment, ceea ce-i oferise și alibiul perfect. Să pară că este cel mai înverșunat adversar al lui Abu

Rasil, mereu cu un pas în urma lui, dar mereu învins de legendarul terorist.

Lotta întoarse următoarea lespede: „HX329K1”.

Codurile erau gravate în piatră. Breuer nu ar fi bănuit niciodată.

Îl fotografie și îl trimise.

Douăsprezece pietre, douăsprezece coduri, doisprezece pași spre iad.

— Eu și Joa am fost singurii care știam, spuse Lotta.

Era mândră.

Identitatea reală a lui Breuer o zguduise pe Sara, dar acum își venise în fire. Își dădu seama că nu putea să stea cu mâinile în sân. Era abia începutul dezastrului.

Când Breuer se aplecă să fotografieze cea de-a treia lespede, Sara întrevăzu o șansă. Se gândi la cele două arme ale nemțoaicei în timp ce alerga, dar n-avea nevoie decât de o ocazie să fugă.

Trebuia să ceară ajutor, să găsească un obiect cu care să se poată apăra.

Fugea mai repede decât o făcuse vreodată.

Departe de Breuer și de familia Broman.

Spre șosea.

Nu băga în seamă că o durea tot trupul după bătaia cruntă pe care o încasase.

Dar Sara nu apucă să facă prea mulți pași când auzi zgomotul făcut de un glonț care lovi trunchiul unui copac, la doar câțiva centimetri de ea.

Probabil că Breuer se grăbise să tragă și de aceea nu reușise să țintească bine. Data viitoare sigur nu mai ratează.

Și nu va mai dura mult până atunci.

Singura ei șansă era să ajungă în șopronul din grădină.

Sara deschise ușa și se aruncă înăuntru, încuind în urma ei. Și exact atunci se auzi o a doua împușcătură și un glonț găuri ușa și se înfipse în peretele din spate.

Breuer făcu un pas înainte și încercă ușa.

Era încuiată.

Șopronul era solid. N-avea timp să încerce să-l spargă. Trebuia să trimită codurile. Când își anunțase superiorul că îl va întâlni pe Geiger, toate rotițele se puseseră în mișcare și nu mai avea prea mult timp. Era prea mare miza ca să-și asume vreun risc.

Cu micul ei MP5 flexibil, dar eficient și mortal, trase în șopron după un tipar în cruce, ca să-i lase Sarei cât mai puțin spațiu în care să se poată adăposti. Nu îi păsa dacă auzea vreun vecin. Avea o legitimație de polițist pe care putea s-o arate dacă venea cineva.

După ce goli prima magazie, trecu rapid la a doua și continuă.

Era un fel de Înger Alb al morții.

În șopron, Sara se aruncă la podea, răsturnă roaba veche și se ascunse în spatele ei.

Focurile de mitralieră continuară. Unele gloanțe loviră roaba, îndoindu-i considerabil tabla, chiar dacă trecuseră deja prin peretele gros de lemn. Tabla nu avea să mai reziste prea mult, așa că Sara căută din priviri alt mod de a se proteja. Dar căutarea el fu întreruptă de o bubuitură surdă. Unul dintre gloanțe nimerise canistra cu benzină pe care o lăsase acolo mai devreme. Avusese noroc că nu era plină, pentru că altfel ar fi explodat.

Canistra începu să ardă și în șopron se răspândi un miros infernal de benzină și de fum. Cu un zgomot ca un lătrat de câine, peretele din față se aprinse până sus. La fel și pereții laterali și cel din spate.

Pereții pe care îi stropise chiar ea cu benzină.

Acum era blocată într-o capcană în flăcări, pe care și-o întinsese singură. Aerul dogorea deja, ca atunci când deschizi ușa cuptorului și ții fața chiar în dreptul lui. Simți o durere ascuțită, care te face să te retragi instinctiv. Dar ea nu avea unde să se retragă.

Împușcăturile încetaseră, iar Sara se repezi la peretele pe care erau agățate uneltele. Și acolo ardea focul, dar se folosi de o greblă și reuși să dea jos un topor de pe perete.

Nu putea ieși pe ușă, unde o aștepta Breuer.

Începu să spargă peretele cu toporul, în zona în care focul era mai puțin intens.

Dar scândurile erau solide, iar peretele era gros. Stellan dorise ca șopronul să fie călduros și iarna.

Încercă să spargă podeaua, dar păți același lucru. Scândurile erau groase și solide și nu putea să facă decât mici crestături în ele.

Nu mai putea respira. Se ruga și la Dumnezeu, și la Diavol, și la Buddha, și la Allah, și la toate spiritele în care credea Anna. Se ghemui cu brațele în jurul capului, ca să se apere de căldură. Panicată, se muta dintr-un loc în altul, dar aerul era la fel de încins peste tot, infernal de fierbinte.

Țipa din toți rărunchii, de durere și de panică.

Moartea o înconjura și, în curând, avea să o învingă, să o distrugă. Nu era nicio cale de scăpare.

Își simțea plămânii arși și pielea cojindu-i-se din cauza căldurii care o pârlea. Duhoarea înțepătoare a părului ars se combina cu vaporii de benzină și cu fumul.

Nu mai avea nicio speranță.

Nu va apuca să-l vadă pe Olle absolvind. Nu va mai apuca să țină discursul la nunta Ebbei. Nu va trăi să-și vadă nepoții.

Sara se lăsă în genunchi și se uită pentru ultima oară de jur-împrejur.

Ușa, tavanul, podeaua, pereții.

Fereastra.

Fereastra astupată.

Se ridică, apucă din nou toporul și se repezi spre peretele din spate. Urlă de durere când trecu prin flăcări și izbi în placajul care acoperea fereastra din spate.

Scândurile cedară de la prima încercare.

Desprinse cioturile plesnite, sparse geamul cu toporul și se aruncă urlând prin deschizătură. Un strigăt animalic, de disperare.

Tufișul din spate nu îi atenuă prea mult aterizarea. Sara căzu pe pământ, se lovi la umăr atât de tare încât îi amorți brațul și se rostogoli, disperată, să stingă focul care îi cuprinse hainele.

Trase aerul rece în plămâni.

Aer proaspăt de vară, dătător de viață.

Breuer, care se afla la ușa din față, auzi țipetele Sarei în timp ce șopronul era cuprins de flăcări. Se întoarse spre Lotta:

— Codurile. Care este următorul?

— Gândește-te la Leo și la Sixten, spuse Agneta încet, așa încât să n-o audă Breuer. Ești mama lor.

Lotta se opri, părând să facă un calcul matematic în cap, nu să se gândească la copii.

Flăcările șopronului din grădină luminau totul cu o strălucire galbenă, călduroasă, care dansa pe gazon și pe tufișuri.

Agneta se uită la fiica ei, la mama lui Leo și a lui Sixten.

Care alesese, în locul copiilor și al surorii ei, o luptă de mult pierdută. O răzbunare brutală și târzie pentru căderea unui imperiu malefic, în locul unui viitor nepătat pentru copiii ei, pentru nepoții Agnetei.

— Codurile! strigă Breuer, iar Lotta apucă din nou ranga.

Rugămintea Agnetei fusese zadarnică.

Undeva se afla cineva care introducea codurile într-un sistem de detonare ce urma să ucidă în curând zeci de mii de europeni și, pe termen lung, sute de mii.

Va distruge întreaga Uniune Europeană.

Va schimba pentru totdeauna echilibrul de forțe în lume. Va asigura victoria forțelor represive.

Același tip de sistem care îl răpise pe tatăl Lidiei îi va răpi și Agnetei nepoții.

Tot ce făcuse fusese în zadar? Toți anii de pregătire. Tot efortul și toată strădania după ce primise apelul. Toate crimele care urmaseră. Totul fusese inutil?

Chiar era dispusă s-o lase pe Breuer s-o atragă pe Lotta de partea ei, dacă prețul ar fi fost familia Agnetei și copilăria nepoților?

Nu.

Reușise s-o convingă pe Breuer că era încă fidelă misiunii sale. Trebuia să profite de asta. Și nu mai avea mult timp.

Cât de încet putu, scoase pumnalul Cold Steel și-l ținu ascuns în dreptul coapsei, în timp ce se apropia de Breuer.

Când femeia cu părul alb se întoarse spre ea, Agneta îi îndreptă vârful cuțitului spre abdomen și o înjunghie. Avea de gând să-l înfigă cât mai adânc și să sfâșie cât de mult putea, dar Breuer reacționa rapid, în ciuda vârstei sale, și se răsuci.

— Nu! strigă Lotta când înțelese ce se întâmpla.

Cuțitul pătrunsese în lateral, dar nu reușise s-o neutralizeze pe nemțoaică.

Mâna lui Breuer se ridică automat până la rană, scăpând pușca automată. Se uită în jur și fugi spre vila albă, iar Agneta apucă MP5-ul și porni în urma ei. Lotta rămase nedumerită o clipă lângă lespezi, dar apoi se duse în grabă după cele două.

— Mamă! strigă ea pe un ton și rugător, și de reproș.

Breuer o luă pe după colțul casei, iar Agneta ridică arma, gândindu-se că nemțoaica va fi o pradă ușoară în spațiul îngust de lângă clădire.

Dar Breuer se opri, se rezemă de perete și își scoase pistolul, iar când Agneta apăru de după colț, trase rapid două focuri, unul în piept și unul în cap. Agneta căzu la pământ, chiar în clipa în care ajunse și Lotta, care asistă fără să scoată un sunet la lupta mamei sale cu moartea.

Agneta bâjbâi, căutând în buzunar după obiectul pe care îl avea la ea, arma secretă care avea să-i

asigure victoria.

Când Breuer o văzu mișcându-se, ridică din nou arma.

Cu un ultim efort, Agneta găsi ce căuta și purtase cu ea încă de când primise apelul pentru Geiger, cel care o forțase să redevină Desirée.

Breuer era pe punctul de a pleca, dar se opri, văzând ce ținea în mână Agneta.

O păpușă galbenă, din pânză, în formă de banană, cu gura roșie.

Ochii Agnetei se închiseră și păpușa îi căzu din mână.

Când observă că dușmanul fusese anihilat, Breuer se întoarse spre Lotta.

— Codurile.

Lotta stătea nemișcată, privind când spre Agneta, când spre Breuer, ca și când ar fi încercat să înțeleagă ce se întâmpla. Porni înapoi spre cărarea din grădină, dar, după doar câțiva pași, Breuer îi făcu semn cu mâna să se oprească și o îndemnă să tacă, ducând un deget la buze.

Ascultară.

Din grădină, se auzeau zgomote. Pași rapizi, pe cărarea dinspre lac. Breuer se îndreptă imediat în direcția din care venea zgomotul. Lottei îi luă ceva timp să ia aceeași decizie.

Sara ajunsese pe ponton, când auzi pași în urma ei. Fugi cât putu de repede la margine și aruncă în apă lespedea grea. Când piatra atinse suprafața apei, răsună ca o împușcătură. Sperase să-i poată da drumul fără să observe Breuer și Lotta. S-o lase să dispară fără urmă. Oricum, reușise să mai dea la o parte încă o piatră, așa că Breuer nu mai avea de unde să știe în ce ordine fuseseră așezate ultimele lespezi, chiar dacă nu apucase să arunce în apă decât una.

În timp ce alerga, Breuer ridică mâna ca și când ar fi arătat spre ea, iar Sara se prăbuși înainte să audă împușcătura. Nu simți durerea provocată de glonțul care intrase în ea. Se întoarse pe spate și o

văzu pe Breuer ajungând pe ponton cu arma încă ridicată. Glonțul o nimerise în umăr. Bine țintit, având în vedere că Breuer trăsese cu pistolul, de la distanță și din alergare. Încă nu începuse să o doară, dar rana îi afecta întregul organism. Sara zăcea pe ponton și o chinuia faptul că nu putea să gândească limpede. Închise ochii, iar când îi deschise din nou o văzu în fața ochilor pe Breuer, aplecată deasupra ei.

— A aruncat una dintre lespezi în apă, îi spuse ea Lottei, care apăruse în spatele ei.

— O scot, spuse Lotta, sărind în lac.

În momentul acela, sunetul stropilor o făcu pe Sara să se gândească la sandviciurile pe care le aruncau în apă în copilărie. Ce bine că apucase să-și ceară scuze față de Jane, se gândi ea. Păcat că nu au putut vorbi mai multe despre viața pe care o împărțiseră. În curând, totul se va termina. Dacă nu va găsi rapid o soluție. Lotta stătu mult timp în apă, se scufundă în diferite locuri și căută. Apoi prinse cu mare efort piatra grea și o ridică pe ponton.

— În ce ordine erau?

— Habar n-am, răspunse Lotta, iar Breuer se uită la Sara:

— Care era ordinea?

Văzând că Sara nu răspunde, Breuer trase un glonț chiar lângă ea. Bubuitura îi răsună în urechi. Știa că va muri dacă va rămâne acolo. Nu exista decât o singură cale de scăpare. Arătă spre piatră, ca și cum ar fi vrut să-i răspundă, iar Breuer privi și ea, din reflex, spre lespede.

Sara se rostogoli repede și căzu în apa întunecată și caldă. Era prima dată când sărea de pe pod, mai apucă să-și spună în timp ce se ducea spre fund. Breuer goli întreaga rezervă de gloanțe în apă în direcția bulelor de aer. Când le termină, iar din apă nu mai ieșeau bule la suprafață, se întoarse spre Lotta:

— Sigur nu știi care e ordinea?

Lotta clătină din cap, iar Breuer analiză situația.

Timpul era limitat, iar obstacolul, neprevăzut. Dar dacă nu ar mai fi trimis niciun cod, eșecul ar fi fost garantat.

Luă telefonul și fotografie lespedea recuperată. Apoi se întoarse pe poteca din grădină, urmată de Lotta. Fotografie, pe rând, și celelalte plăci și trimise imaginile.

Sfârșitul era aproape.

Răzbunarea.

Pedeapsa.

În cele din urmă, rămaseră doar cele două lespezi pe care le mutase Sara.

Șansele erau de cincizeci la sută.

Alese una la întâmplare și începu să tasteze codul într-un mesaj.

În spatele ei, focul care se apropia de casă printre copaci și tufișuri crea un fundal dramatic.

Șopronul din grădină, cuprins de flăcări, se mistuise repede. Focul cucerea noi teritorii. Se extindea constant.

Limbi de foc învăluiau fațada casei albe, iar în depărtare se auzea sunetul sirenelor. În curând, totul va lua sfârșit.

— Iată-i că vin, spuse Breuer.

Lotta se uită în direcția din care venea sunetul și, când întoarse din nou capul, văzu că Breuer ținea pistolul îndreptat spre ea.

— Pot să-ți fiu de folos, spuse Lotta, cu o voce înspăimântată. Să fac parte din guvern.

— N-am nevoie de niciun ajutor, spuse nemțoaica. M-am retras din activitate.

— Dar acesta este doar începutul, nu-i așa? întrebă Lotta. Vom reconstrui lumea!

— Nu, spuse Breuer. Acesta nu este începutul, acesta este sfârșitul. Nu o lua personal.

Apoi zâmbi și se pregăti să apese pe trăgaci. În aceeași clipă, brațul lui Breuer se îndreptă în sus, iar glonțul o luă spre cer. Și, în același timp, capul îi explodă. Stropii de lichid roșu-închis săriră la

câțiva metri în toate direcțiile. Pe gazon, pe lespezi și pe Lotta. Când trupul lui Breuer se prăbuși, din spatele ei apăru Sara. Răsufla greu și era udă, după ce se aruncase în apă. Ținea în mână o pușcă extrem de scumpă, de la Fabbri. Una care fusese ținută în mână de însuși regele Carl Gustaf.

— M-am oprit la CM, spuse ea.

Lumina albastră intermitentă aruncată de o jumătate de duzină de vehicule de intervenție cădea peste grădină și peste fostele prietene din copilărie.

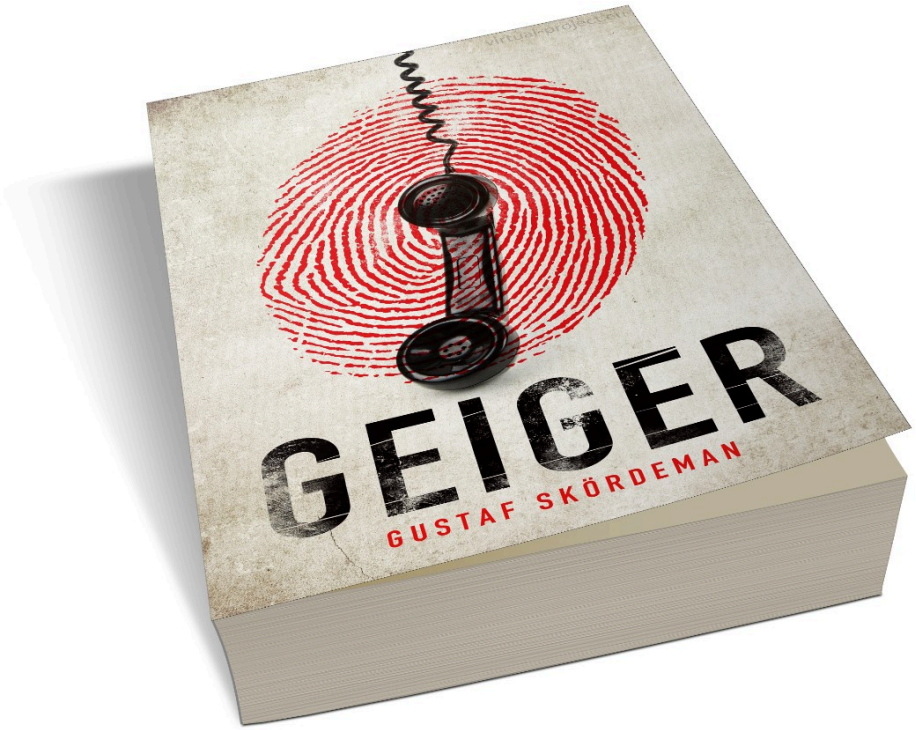

virtual-project.eu

violin

[1] Versuri din melodia *The Good Son,* interpretată de Nick Cave & The Bad Seeds.

[2] Festival de muzică din Suedia.

[3] Micael Bindefeld, organizator de evenimente mondene din Suedia.

[4] Trubadur suedez devenit celebru în anii 1940, hărțuit zeci de ani de o admiratoare.

[5] Emisiune muzicală televizată din Suedia.

[6] Sanna Nielsen, cântăreață suedeză.

[7] Motor de căutare suedez care conține informații despre persoane și companii.

[8] Abreviere pentru *Inoffizieller Mitarbeiter* (lb. germ.), colaborator neoficial.

[9] Celebru designer de interior suedez.

[10] Zlatan Ibrahimovic, celebru fotbalist suedez.

[11] Dreptul la negare (în lb. engl., în orig.).

[12] Aluzie la seria *Cronicile din Narnia,* de C.S. Lewis.

[13] Organizație din Suedia care se ocupă cu persoanele dispărute.

[14] Insulele Åland sunt o provincie autonomă a Finlandei.

[15] Agenție de informații cu statut neoficial, care a funcționat în cadrul Forțelor Armate Suedeze, în perioada 1965–1975.

[16] Melodie interpretată de formația suedeză de muzică synthpop Freestyle.

[17] Melodie interpretată de formația suedeză de muzică pop Gyllene Tider.

[18] Melodie interpretată de cântărețul suedez Magnus Uggla.

[19] Politician, prim-ministru al Suediei între 1936 și 1946, președintele social-democraților și creatorul conceptului politic *folkhemmet* (cu sensul de „stat social”; în traducere literală, „casa poporului”), prin care s-au implementat numeroase reforme populare.

[20] Fondatorul lanțului IKEA.

[21] Plimbăreț (în lb. engl., în orig.).

[22] Plimbare (în lb. engl., în orig.).

[23] Versuri ale melodiei *Halbstark,* aparținând trupei germane Die Toten Hosen.

[24] Bar (în lb. Germană, în orig.).

[25] Spațiu vital (în lb. Germană, în orig.).

[26] Organizații studențești (în lb. Germană, în orig.).

[27] Tip de locuințe subvenționate de stat în Statele Unite.

[28] Decolare (în lb. engl., în orig.).

[29] Nu vorbesc suedeză (în lb. Germană, în orig.).

[30] Sănătate (în lb. Germană, în orig.).

[31] Încăpere mică destinată depozitării hainelor (în lb. engl., în orig.).

[32] Melodie cântată în mod tradițional la festivitățile de absolvire din Suedia („Perioada înfloritoare începe acum", în lb. sued., în orig.).

[33] În traducere literală, *spumant de vară* (în lb. sued., în orig.).

[34] *Cărăbușul de aur,* ceremonie anuală de premiere a cineaștilor din Suedia.

[35] Vers din *Divina comedie,* de Dante Alighieri (Voi, care intrați; în lb. italiană, în orig.).

[36] Ai grijă (în lb. germ., în orig.).

[37] Liniște, vă rog (în lb. germ., în orig.).

[38] Declarație de confidențialitate (în lb. engl., în orig.).

[39] Vers aparținând unei melodii a artistului suedez Loa Falkman, *Simfonia sună puternic și frumos* (în lb. suedeză, în orig.).

[40] Emisiune matinală de pe canalul suedez TV4.

[41] Referire la scandalul politic din anii 1970, cunoscut sub numele de „afacerea Geijer" (de la numele lui Johan Lennart Geijer, ministru al justiției), care a implicat traficul de carne vie.

[42] Referire la scandalul din 1974, în care un spion al Säpo s-a infiltrat în Spitalul Universitar din Göteborg, pentru a monitoriza simpatizanții de stânga.

[43] Caz vechi, nerezolvat, în care apar informații noi (în lb. engl., în orig.).

[44] Lestadianism, cult religios de origine luterană.

[45] Toate animalele ies la prădat noaptea (în lb. engl., în orig; replică din filmul *Taxi Driver*).

[46] Târfe, păsărici, bătăuși, regine, zâne, traficanți, drogați (în lb. engl., în orig; continuarea replicii).

[47] Parc de distracții pentru copii în Stockholm.

[48] Fapt împlinit (în lb. franceză, în orig.).

{49} Exact (în lb. germ., în orig.).

{50} Copie de rezervă (în lb. engl., în orig.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.

Table of Contents

1. 2
2. 11
3. 16
4. 21
5. 33
6. 49
7. 54
8. 62
9. 66
10. 82
11. 87
12. 91
13. 102
14. 115
15. 135
16. 138
17. 142
18. 146
19. 155
20. 158
21. 168
22. 174
23. 180
24. 189
25. 194
26. 210
27. 214

28. 227
29. 230
30. 244
31. 253
32. 260
33. 271
34. 288
35. 299
36. 305
37. 308
38. 314
39. 319
40. 329
41. 332
42. 339
43. 348
44. 357
45. 362
46. 373
47. 377
48. 383
49. 386
50. 398
51. 401
52. 405
53. 408
54. 413
55. 415
56. 418